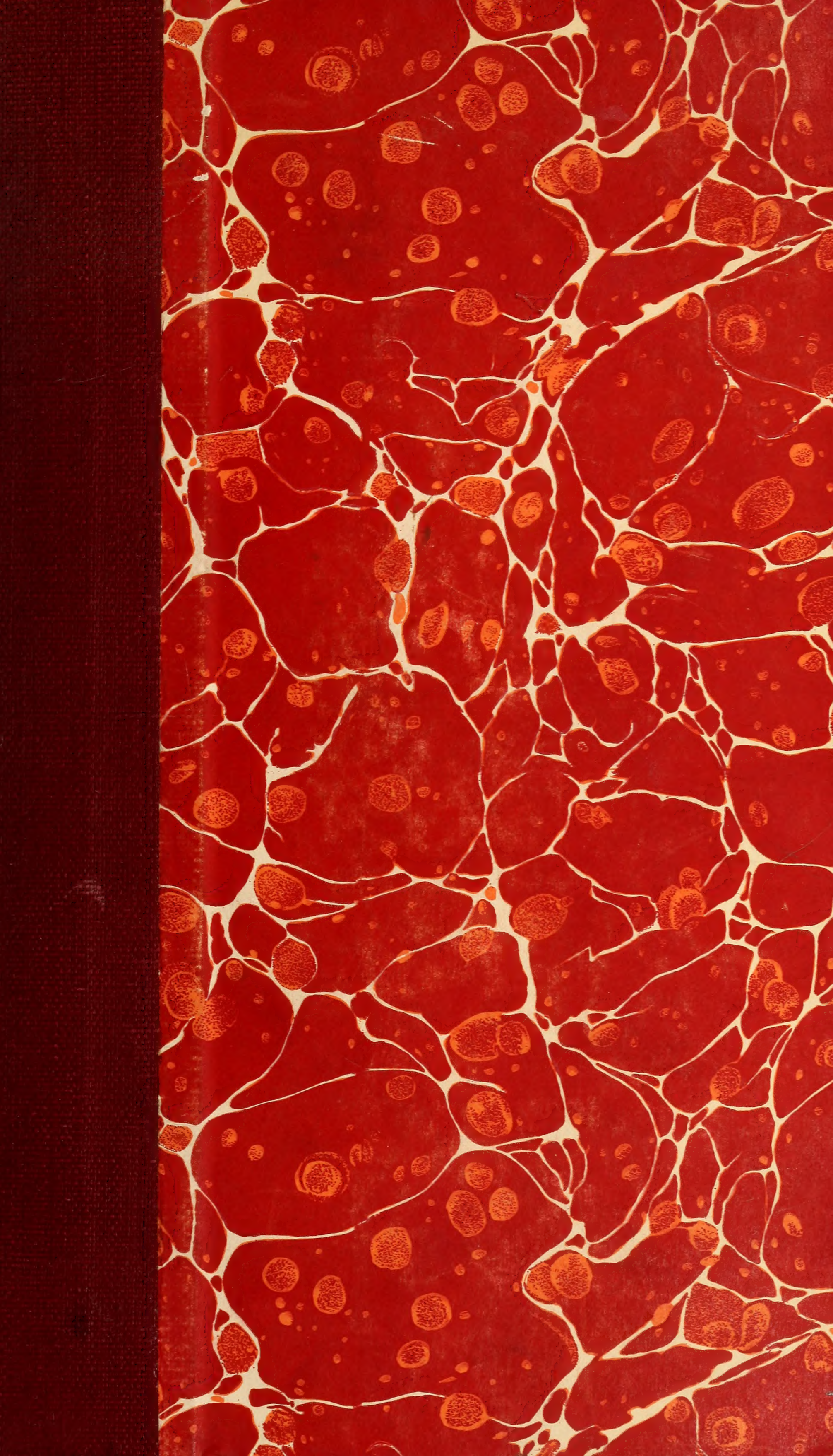

THE LIBRARY OF CONGRESS
1800

Laashchevskiĭ, Barlam, d. 1774

GRAMMATICA GRAECA

SIVE

INSTITUTIONUM

LINGUAE GRAECAE

LIBER,

UTILISSIMIS REGULIS

EX

VARIIS AUCTORIBUS COLLECTIS,

USIBUS

ROSSIACAE JUVENTUTIS

IN

ACADEMIA KIJOVIENSI ADORNATUS,

AUCTORE

BARLAAMO LASCZEWSKI.

MOSQUAE.

TYPIS SANCTISSIMAE SYNODI.

1829.

PRAEFATIO

JUVENTUTI

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ.

Septimus jam annus agitur, quum in Academia Kijoviensi coepit excoli *Graeca litteratura:* et hinc jure *Slavono-Graeco-Latinarum scholarum* nomine insigniri. Insigniebatur quidem illa et antea hoc titulo, sed quod nomine tantum tenus, clare ostendit altum, per totum fere retro actum saeculum, de hac lingua, silentium; cujus cultura quam sit necessaria et utilis ad plantandum, promovendum et stabiliendum Jesu Christi regnum, arguit vel ipsa ejus sapientiae dignitas, quam sortita est in cruce Salvatoris nostri. Cum enim penderet in cruce *Sanctissimus,* voluit, ad talem se designandum, *lingua omnium Sanctissima* Hebraea uti: penderet *Potentissimus,* hoc indicabat *Latina,* Romanis tunc orbis terrarum dominis: penderet *Sapientissimus,* vel ipsa potius Sapientia, hoc innuebat titulus *Graece* scriptus; quod Graeci sapientia caeteris gentibus longe praestabant. Quo factum existimo, ut Graeca lingua in toto fere orbe adeo excoleretur, ut in magna parte Europae, in tota minore Asia, in magna parte majoris Asiae, in Syria, Palaestina, Aegypto, in regione Africae Cyrenaica, plurimisque insulis, tanquam vulgari hac uterentur. Testes sunt LXXII ex gente Hebraea SS. Bibliorum Interpretes: Testis Cicero in Orat. pro Archia Poëta Graeco: *Si quis, inquit, minorem gloriae fructum putat ex Graecis versibus percipi, quam ex Latinis, vehementer errat: propterea, quod Graeca leguntur in omnibus fere gentibus, Latina suis finibus, exiguis sane, continentur.* Hinc evenit, ut rerum Judaicarum scriptores, Philo et Josephus, quamvis ipsi

Judaei, iique Hebraice doctissimi, horum tamen ille, anno Christi XL. hic vero LXXVIII. fere lingua Graeca, Historiam suam pertexerint. Idem dicendum de ipsa coelesti doctrina Novi foederis; quod Spiritui Sancto placuit per viros θεοπνεύςυς eadem Sacra lingua exarasse. Hinc facile constat, quantum situm sit in Graeca lingua: quantum in cognitione ejus tum Ecclesiae Christi, tum reipublicae litterariae praesidium sit. Quod qui non videt, nae ille vel talpa coecior, vel Tyresia exoculatior. Viderunt id viri, qui ejus necessitatem litteris posteritati commendarunt. Prodeat in medium Erasmus Roterodamus, qui in libello, quem *Methodum compendio perveniendi ad veram Theologiam* vocavit; ita de necessitate linguarum ad Theologiam addiscendam disserit. *Jam,* inquit, *quod ad eas attinet litteras, quarum adminiculo commodius ad haec pertingimus, citra controversiam prima cura debetur perdiscendis tribus linguis, Latinae, Graecae et Hebraicae: quod constet, omnem Scripturam mysticam hisce proditam esse. Quarum cum* Augustinus *S. Latinam duntaxat calleret, Graecam leviter attigisset, Hebraicam nec sciret, nec speraret; tamen libro de doctrina Christiana secundo non dubitat harum cognitionem ad sacros codices vel intelligendos, vel restituendos unice necessarium pronuntiare.* (Et non paucis interjectis.) *Quid, quod nec ea commentaria, quibus* Hieronymus *ea restituit, satis intelliguntur, si linguas, quarum testimoniis nititur, prorsus ignores? Quod si semel sufficiebat Hieronymiana translatio, quorsum tandem attinebat, caveri Pontificum decretis, ut veteris instrumenti veritas ab Hebraeis voluminibus, Novi foederis, e Graecorum fontibus peteretur? Quod ipsum non uno loco praecipit* Augustinus. (Et paulo post.) *Ipse Divus Augustinus jam Episcopus, jam senescens, ad Graecas litteras, puero degustatas quidem, sed fastiditas, reversus est.*

Non impar illi M. A. Muretus de neglectu Graecae litteraturae Orat. 13. Vol. 2. ita disserit: *Graeca lingua omnis elegantiae magister, omnium ingenuarum ac liberalium artium Parens, altrix, conservatrix; ita jam jacet, ac sordet, ut, qui eam docent, soli prope in scholis relinquantur. Stulti adolescentes Latinae linguae vix primis elementis utcunque perceptis, Graeca ne salutata quidem, aut statim valere jussa, ad Jurisprudentiam, aut ad medendi artem properant, illic tantum gloriae, illic divitiarum certissimam spem propositam dictitantes. Stultiores liberis Patres ultro adjuvant praeproperam et inconsultam filiorum cupiditatem* etc. Idem Epistola XCIV. Lib. I. ad Julium Roscium: *In hac commutatione consilii de instituenda ratione studiorum rui, nihil me magis sollicitum habet, quam quod nescio, quos progressus in Graecis litteris feceris. Quarum sine mediocri saltem cognitione cave putes ad ullam doctrinae praestantiam perveniri. Eis si ita imbutus es, ut possis* Aristotelem *suapte lingua loquentem intelligere, ejusque etiam* Interpretes *Graecos, sine cujusquam interpretatione Latina consulere, non invitus patiar, te ad studia Philosophiae gradum facere: etsi, ut verum fatear,* Demostheni, Thucydidi, Herodoto, Xenophonti, *et hujus generis scriptoribus*, praetereaque Poëtis Graecis *annum adhuc unum dari maluissem.* Jam vero Martinus Crusius et Johannes Posselius. Viri et Graece et Latine ad invidiam docti, necessitatem Graecae linguae demonstrant solidissime. *Est,* (inquit Crusius Lib. I. *Germanograeciae,*) *Graeca lingua antiquissima: Grajorum libri, jam inde a Mosis temporibus, perpetua quadam serie, ad nostra usque tempora deducti sunt: in omnes terrarum partes haec lingua diffusa, a barbaris etiam gentibus expetita fuit. Hac omnes artes, omnes disciplinae, ipsa* DEI *etiam doctrina continetur: haec divino quodam beneficio in patriam nostram*

derivata, barbaricum coenum eluit: tenebras in omnibus studiis ortas (ut splendidissimum solis lumen, aëris caliginem densissimam) perrupit atque illustravit. Quod Philosophiae hodie (apud nos quidem) tanta ἀκρίβεια est, Dialectica, Ethica et Physica tam acute, et exquisite explicantur, an non cognitionis linguae Graecae beneficium est? Conversiones sunt utiles illae quidem; sed tamen earum vel optima noverca est: quia vel addit, vel detrahit, vel mutat aliquid in autore: aut saltem propter aliquam obscuritatem non intelligitur: aut rem pro dignitate non exprimit. Dulcius ex ipso fonte bibuntur aquae. Haec Crusius.

Audiamus Posselium: *Ut non dicam,* inquit in praefatione suae Syntaxeos Graecae, *linguam Latinam nec recte disci, nec dextre aliis tradi posse, absque Graeca. Idque verum esse, superioris aetatis, qua Graeca lingua ignota fuit, barbaries satis declaravit. Statim enim, ut haec lingua efflorescere et excoli coepit, sequuta est linguae Latinae, et una cum ea omnium caeterarum disciplinarum sanior et sincerior explicatio. Plane igitur sibi persuadeant adolescentes, se, nisi in studiis suis serio Graeca cum Latinis conjungant, in magno et pernicioso errore versari. Nam ut antiquitus nihil habebatur eruditi absque musica; ita, qui hac nostra aetate Graecarum litterarum ignarus est, sciat, se in doctorum virorum numero habendum non esse.*

Quid Jacobus Gretserus? Ipse quadragesimum aetatis annum excedens, alias Latinis litteris apprime eruditus, cum in illa infelicissima *Synodo Florentina,* praecipue ex Marci Ephesiorum Episcopi argumentis, quibus ille Latinos adeo vexabat, ut ei respondere nequiverint, perspecta linguae Graecae utilitate, robore, necessitate, in recte intelligenda coelesti

doctrina, domum reversus, confestim ad hanc linguam addiscendam, tantam diligentiam adhibuit, ut spatio unius anni etiam Grammaticam Hellenicam non contemnendam ediderit.

Non diffitebitur unusquisque, qui diligentem animum ad indolem hujus linguae pervidendam appulerit, tantum in ea situm esse, ut saepe unius vocabuli Constructio bene perspecta longe majorem lucem ad recte intelligenda coelestis doctrinae arcana affundat, quam grandia interpretum volumina.

Experiuntur id, apud quos tanto cum studio, tanto cum amore Graeca Litteratura excolitur, ut ipsos eruditos ἕλληνας in stuporem raperet: Habebat id laudis olim *Italia;* retinet etiamnum *Germania.* Alteri hoc tribuit doctissimus Graecorum Argyrophylus *Constantinopolitanus*; Alteri eruditissimus Portus Cretensis. Ille Romae mira *Capnionis* in Graecis litteris eruditione percepta exclamavit: *Ergo,* inquit, *post nostrum exilium Graecia trans Alpes volavit!* Hic Crusii, in Academia Tubingensi linguae Graecae Professoris, accepta Epistola Hellenice ad se sat docte exarata, Patriae *αἰχμαλωσίαν*, Litterarumque suarum ad alienigenas migrationem his deplorat verbis:

Ἐδάκρυσα τοσαύτην ἀκαταστασίαν, καὶ τύχης μεταβολὴν γεγονέναι· ὡς τὰς Ἀθήνας, τὴν τῆς ἑλλάδος ἕλλαδα, τὸ φῶς τῆς οἰκουμένης, τὸν ἱερὸν τῶν μουσῶν σηκὸν, τὸν ἁπασῶν τῶν ὑφ᾽ ἥλιον ἐλευθερωτάτην πόλιν δουλεύειν (φεῦ) νυνὶ βαρβάροις καὶ ὀλέθροις, καὶ οὐδ᾽ αὐτὸ τὸ περιφανέστατον ὄνομα διασώζειν· παιδείαν δὲ, καὶ λόγους, ἀλλαχοῦ τῆς γῆς, ἐν ἔθνεσιν ἀλλοδαποῖς (Βρετανοῖς ἐσχάτοις, Κέλταις καὶ Γερμάνοις) ἀσκεῖσθαι, καὶ διάσημον εἶναι. Ταύτην ἐδάκρυσα τὴν τύχην, ἀναγνοὺς τὴν σὴν ἐπιστολὴν καὶ διεξελθὼν τὰ καθ᾽ ἕκαστον αὐτῆς, μετ᾽ ἐκπλήξεως. Οὐ μὴ ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τῶν πάντων διαδοχή·

καὶ ἐδὲν ἐςι τῶν ὄντων, ὅπερ ποτὲ εἰς πεῖραν μεταβολῆς ἐκ ἔρχεται; οἰςέον γενναίως τὸ πεπρωμένον, καὶ ςερκτέον, ὅτι ἐν ἀλλοφύλοις ἔθνεσιν, καὶ πορῥωτάτω τῆς γῆς οἰκἐσιν, ὑπὸ πλείςων, καὶ τοιέτων, οἷς εἶ σὺ, ἀνδρῶν, τὸ τῆς ἑλλάδος ὄνομα, δίκην μητρὸς γνησίας τιμᾶται, καὶ ςέργεται, καὶ φαίνεται τριπόθητον εἶναι.

Quod Crusius ita Latina Civitate donavit: *Flere coepi tantam rerum instabilitatem esse, tantam fortunae commutationem extitisse: ut Athenae, ipsa Graeciae Graecia, lumen illud orbis terrarum, Sacrum Musarum delubrum, illa omnium solis aspectu collustratarum liberrima urbium, nunc serviat (hei mihi) mancipiis barbaris, et pestilentibus, adeo, ut ne nomen quidem suum celeberrimum retineat: Doctrina et Eloquentia ibi nata et educata, alibi terrarum, apud alias gentes (Britannos extremos, Gallos et Germanos) tractetur, exerceatur, illustris sit. Hanc, inquam, deploravi fortunam, Epistola tua lecta, singulisque ejus sententiis, cum stupore percursis. Attamen, quia vicissitudo omnium rerum est, nec in rerum natura quicquam, quod non aliquando mutationem sentiat, patienter et generoso animo, quod* DEUS *sic fieri voluit, ferendum est; et gratia habenda, quod apud alienos tamen, et remotissimos terrae incolas, a plurimis, tuique similibus viris, Graeciae nomen sustineatur, et tanquam germana Mater honoretur, colatur, maximoque opere expetatur.*

Quale *Portus,* tantis aerumnis immersus solatium caperet, quanto gaudio incederet? Si *Russos* ὁμοπίςες Graecas litteras exercere, si ecclesiam nostram Ἀθήνας suas tunc in sinu fovere perciperet, quae est aureus ramus Ecclesiae Graecae, quae genuina ipsius filia est. Quippe quam illa luce Evangelii collustratam sacro baptismatis fonte Christo Salvatori nostro peperit.

Cui ergo convenit magis, quam tibi, o *Juventus Roxolana,* primas partes sacrae linguae Graecae tribuere, in ea exerceri, ea unice oblectari? Mihi crede, tantum tibi emolumenti hujus linguae cognitio ad omnia feret, quantam ejus ignorantia ignominiam pariet, vel eo nomine, quod cum Graeci ritus et sis et dicaris: tamen Spiritum S. Graeca lingua loquentem non intelliges, non intelliges SS. Patres sua lingua docentes, quos Latini in suas partes pertrahendo, impudenter vitiarunt. Testatur id *τῦ ἐν ἁγίοις μεγάλυ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ* liber, Coloniae Agrippinae Graece et Latine excusus, Biblioth. Kijoviensi ab Illustrissimo RR. RAPHAELE ZABOROWSKI, Archiepiscopo Metropolita Kijoviensi, Halicensi et Parvae Russiae, orientalium linguarum in hac Academia Plantatore, scholarum Erectore, et Patrono munificentissimo, cum aliis Hebraicis, Graecis, Latinis, Germanicis libris perpluribus applicatus. Sic lupi illi pellibus ovinis induti, in ovile Christi irrepunt, quos sine praesidio linguae Graecae, aegre admodum fugare potes. Sed in arcana ejus penetrare potis non est, nisi prius fundamenda, et Idiotismi Graeci, ope Grammatices, bene percipiantur. Cujus addiscendae amore cum Juventus adeo accenderetur, ut multitudo in magnum numerum excresceret, Eique libri Grammatices, utpote hucusque ex calamo traditae prorsus non sufficerent, consultum putavi, eam typis evulgandam, quo cultoribus linguae Graecae commodo inserviam, ne in describendo tempus inaniter terant, cum non uno opere tenti sint.

Caeterum videbant ipsi, quantum utilitatis inde percipient, si lectionem sacri Codicis Novi Faederis, exercitio Grammatices inprimis junxerint, methodo praestituta: quam, ut reliqua hujus sanctioris lingnae praesidia, totam Celeberrimo, Reverendissimo D. D. Simoni Todorski Praeceptori antehac (verius dicam Patri) sacrarum linguarum in Academia Kijoviensi et

primo et laboriosissimo, toto animi affectu ad cineres colendissimo, nunc DEI gratia *Episcopo Kostromensi* et *Halicensi*, tam docentes, quam discentes ferre acceptam, eo honorificentius fateantur, quo plus commodi haec iis in informatione Juventutis publica et privata praestitit, praestat, et praestabit.

Testis est *Germania*, quam doctiorem vir ille summus in stuporem conjecit, quod adolescentes rari exempli, quorum alios ipsa loquentes audivit, alios ex litteris cognovit, et Graece et Germanice docti ex disciplina sua brevi prodierunt. Hunc prae oculis fer, hujus vestigiis insiste, *Juventus Roxolana* φιλέλλην.

Dein utere nobiscum hoc linguae Graecae adminiculo, et una ardentibus precibus insta, ut Trinunum Numen opellam hanc, nunc primum lucem aspicientem, omnibus Graecae Litteraturae Studiosis, in Nominis sui gloriam multum prodesse velit. Vale

Regnoque Christi et dilatando et stabiliendo favere perge.

Dabam Kijoviae in Academia Mohylozaborowsciana Pridie Nonarum Augusti clɔ lɔ cc xlv.

Hieromonachus Barlaam.

SERIES
CONTENTORUM
IN HOC LIBRO.

PARS PRIMA

DE ELEMENTIS LINGUAE GRAECAE.

CAPUT UNICUM.

DE LITERIS.

§ 1. Literae Graecorum sunt *viginti et quatuor.*

Α	α	ἄλφα	alpha valet	a
Β	β ϐ	βῆτα	vita	v. b
Γ	γ	γάμμα	gamma	g
Δ	δ	δέλτα	delta	d
Ε	ε	ε ψιλὸν	e psilon	e tenue
Ζ	ζ	ζῆτα	zita	z
Η	η	ἦτα	ita	i
Θ	θ ϑ	ϑῆτα	thita	th
Ι	ι	ἰῶτα	jota	i
Κ	κ	κάππα	cappa	c. k
Λ	λ	λάμϐδα	lambda	l
Μ	μ	μῦ	my	m
Ν	ν	νῦ	ny	n
Ξ	ξ	ξῦ	xy	x
Ο	ο	ο μικρὸν	o micron	o parvum
Π	π	πῦ	pi	p
Ρ	ρ	ῥῶ	rho	r
Σ	σ ς	σίγμα	sigma	s
Τ	τ ꞇ	ταῦ	tau	t
Υ	υ	υ ψιλὸν	y psilon	y tenue
Φ	φ	φῦ	phy	ph
Χ	χ	χῦ	chy	ch
Ψ	ψ	ψῦ	psy	ps
Ω	ω	ω μέγα	o mega	o magnum.

MEMBRUM PRIMUM.

DE CONSONANTIBUS.

§ 2. Consonantes sunt septem decem: β, γ, δ, ζ, ϑ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

§ 3. Consonantes dividuntur

I. in *labiales, dentales, linguales et palatinas.*

Labiales sunt quinque: β, μ, π, φ, ψ.

Dentales duae: ρ, σ.

Linguales sex: δ, ζ, ϑ, λ, ν, τ.

Palatinae quatuor: γ, κ, ξ, χ.

II. in *duplices et simplices.*

Duplices sunt tres: ζ, ξ, ψ. Duplices vero dicuntur; quia valent duas consonantes: *Z*, σδ, δς. *Ξ*, γς, κς, χς. *Ψ*, βς, πς, φς.

Simplices sunt omnes illae, quae non sunt duplices.

III. in *liquidas et mutas.*

Liquidae sunt quatuor: λ, μ, ν, ρ.

Mutae novem. Quarum aliae sunt *tenues:* π, κ, τ, aliae *mediae:* β, γ, δ, aliae *adspiratae:* φ, χ, ϑ.

De Permutatione Consonantium.

§ 4. *Consonantes* variae commutantur; maxime illae, quae ejusdem sunt organi, hoc est, quae eodem organo pronunciantur, juxta illud commune axioma Grammaticum: *Literae ejusdem instrumenti facile inter se permutantur,* v. g. *λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλεκται.*

§ 5. Praecipue istae consonantes μ, ν, ρ, σ, τ, plurimas faciunt permutationes.

M nullam ante se patitur literam adspiratam; sed loco adspiratae accipit liquidam vel mediam, v. g. *λέλεγμαι* pro *λέλεχμαι· τέτυμμαι* pro *τέτυφμαι.*

N in compositione saepiſſime mutatur in illam literam, a qua incipitur verbum, cum quo componitur, ut: *συλλέγω* pro *συνλέγω colligo, συῤῥάπτω*

pro συῤῥάπτω *consuo*, σύσσομος *concorporatus*, ἐλλάμπω *illuceo*.

Excipiuntur tamen quaedam verba composita, in quibus litera ν non mutatur, v. g. ἐνσείω *incutio*, ἐνράσσω *illido*.

Eadem litera ν posita ante labiales β, μ, π, φ, ψ, mutatur in μ, ut: ἐμβλέπω *inspicio*, ἐμμένω *permaneo*, συμπαθέω *compatior*, συμφέρω *conduco*, *prosum*, ἔμψυχος *animatus*.

P in declinando mutatur in τ, v. g. ἧπαρ, ἥπατος *hepar*, δέλεαρ, δελέατος *esca*.

Σ in declinando mutatur in δ, θ, ν, et τ, v. g. ἔρις, ἔριδος *lis*, ὄρνις, ὄρνιθος *avis*, μέλας, μέλανος *niger*, χάρις, χάριτος *gratia*.

T positum in aliquo vocabulo, quod per Syncopen contrahitur, mutatur in illam consonantem, a qua incipitur Syllaba sequens, v. g. κάββαλε pro κάτβαλε ex κατέβαλε *dejecit*, καββὰς pro κατβὰς ex καταβὰς *qui descendit*, καδδύναμιν pro κατδύναμιν, ex κατὰ δύναμιν.

§ 6. Quando γ ponitur ante γ, κ, ξ, χ, tunc pronunciatur sicut ν, v. g. ἄγγελος *nuncius*, ἀνάγκη *neceſſitas*, λύγξ λυγκὸς *lynx*, σπλάγχνα *viscera*.

§ 7. Quaedam consonantes saepe abjiciuntur: praecipue ν, δ, θ, τ.

N in ista praepositione συν ante ζ et σ abjicitur, quando post σ aliqua consonans sequitur, v. g. συζάω *unâ vivo*, συσκιάζω *obumbro*, συσπάω et συσφίγγω *contraho*, συστολὴ *contractio*, συσχολαστὴς *condiscipulus*. Similiter in dativo plurali ante literam σ abjicitur, v. g. Ἕλλησι pro Ἕλληνσι *Graecis*.

Δ, θ, τ, in dativo plurali et futuro primo ante σ abjiciuntur, v. g. λαμπάσι pro λαμπάδσι, πλήσω pro πλήθσω *implebo*, σπέρμασι pro σπέρματσι.

§ 8. Contra vero litera ρ initialis in compositis, item post aliquod augmentum inter duas vocales

geminatur, ut: ἄῤῥητος *ineffabilis* pro ἄρητος, ἔῤῥευσα pro ἔρευσα *effluxi.*

Excipiuntur tamen quaedam dictiones compositae, in quibus ista litera ρ non geminatur, v. g. ἔυρωςος *robustus, validus,* ἔρεξα a ῥέζω *facio.*

MEMBRUM SECUNDUM.

DE VOCALIBUS.

§ 9. Vocales sunt septem: α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

§ 10. Vocales dividuntur 1) quoad *compositionem,* 2) *mutationem,* et 3) *quantitatem.*

§ 11. *Simplex vocalis* est, quae non componitur cum vocali altera, v. g. α. *Composita vocalis* est, quae componitur ex duabus vocalibus, aliàs dicitur *diphthongus.*

§ 12. *Diphthongi* sunt duplices: *propriae* et *impropriae.*

§ 13. *Propriae* sunt novem: αι, αυ, ει, ευ, οι, ου, ηυ, ωυ, υι.

Faciunt vero per se syllabam, quoties duobus in apice punctis notantur, v. g. ἄϋπνος *insomnis,* χοϊκὸς *pulvereus.*

§ 14. *Impropriae* sunt tres: ᾳ, ῃ, ῳ.

Impropriae vero dicuntur, quia nullam habent vocalem a latere, sicut diphthongi propriae, sed tantum jota subscriptum.

§ 15. *Mutatio* est permutatio unius vocalis in aliam.

§ 16. *Duplices* itaque *vocales* sunt: aliae *mutabiles,* aliae *immutabiles.*

§ 17. *Mutabiles* sunt tres: α, ε, ο. α et ε mutantur in η, ο in ω, v. g. ἀκέω *audio* ἤκεον, ἐθέλω *volo* ἤθελον, ὀνομάζω *nomino* ὠνόμαζον.

§ 18. *Immutabiles* sunt quatuor: η, ι, υ, ω.

§ 19. Eadem mutatio etiam inter diphthongos fieri solet, v. g. αι in ῃ, αυ in ηυ, οι in ῳ, v. g. οἰκέω, ᾤκηκα, *habito.*

§ 20. Similiter in dialecto attica *ει* mutatur in *η*, *ευ* in *ηυ*.

§ 21. *Quantitas* docet, utrum aliqua vocalis longa, an brevis sit.

§ 22. Sunt itaque aliae *vocales longae*, ut: *η*, *ω*. Aliae *breves*, ut: *ε*, *ο*. Aliae *communes*, hoc est longae et breves, ut: *α*, *ι*, *υ*. Omnes vero diphthongi sunt longae.

Nota: Aliae vocales dicuntur *purae*, aliae *impurae*. *Vocalis pura* dicitur, quae ante se vocalem habet, ut: *ἅγιος*. *Impura* vero, cui consonans praeponitur: *ἀγαθός*.

De permutatione Vocalium.

§ 23. Permutatio vocalium fit, tum per *contractionem*, tum per *distractionem*.

§ 24. Per *contractionem* fit, quando 1) duae vocales contrahuntur in unam, v. g. *φιλέω*, *φιλῶ* *amo*, *βοάεσι*, *βοῶσι*. 2) Vel faciunt diphthongum, v. g. *τείχεϊ τείχει*.

§ 25. *Modus* vero *contrahendi* est, ut sequitur: *α* ante *ο*, *ω*, *οι* et *ε* contrahitur in *ω*, v. g. *γελάομεν*, *γελῶμεν*· *γελάω*, *γελῶ*· *γελάοιμι*, *γελῷμι*· *γελάεσι*, *γελῶσι*. Ante alias vero vocales posita contrahitur in *α*, v. g. *γελάετε*, *γελᾶτε*.

Nota I. Si aliqua diphthongus contraheretur composita ex *ι*· *ι* subscribendum est illi literae, in quam contrahitur diphthongus, v. g. *γελάοιμι*, *γελῷμι*· *γελάοις*, *γελῷς*.

Nota II. Quatuor verba contrahunt *α* in *η*, v. g. *ζάεις ζῇς tu vivis*, *διψάεις διψῇς tu sitis*, *πεινάεις πεινῇς tu esuris*, *χράεται χρῆται ille utitur*.

§ 26. Vocalis *ε* posita ante vocalem longam, aut diphthongum, contrahitur in vocalem longam vel diphthongum, v. g. *καλέω καλῶ voco*, *καλέεις καλεῖς*. Posita vero ante *ο* contrahitur in *ε*, ut: *ἀληθέος*, *ἀληθεῦς veri*.

§ 27. Eadem vocalis ε posita ante alias vocales mutatur in ει vel η, v. g. ἀληθέας, ἀληθεῖς· ἀληθέε ἀληθῆ· Ἑρμέας, Ἑρμῆς *Mercurius.*

§ 28. *Εα* et εε 1) quando ponuntur in fine alicujus nominis sine consonante, tunc contrahuntur in η, v. g. ἀληθέε, ἀληθῆ· τείχεα, τείχη. 2) Quando vero ante ε aliqua vocalis ponitur, contrahitur etiam in α, ut ὑγιέα, ὑγιῆ, ὑγιᾶ *salubrem.* 3) In nominibus vero neutris secundae declinationis tantum mutatur in ά, v. g. ὀστέα, ὀστᾶ *ossa.*

§ 29. Vocalis ι, quacunque sequente vocali contrahitur in ι, v. g. πόλιες, πόλις· πόλιας, πόλις· πόλιϊ, πόλι a πόλις *urbs.*

§ 30. Vocalis ο posita ante ε, ο et ȣ contrahitur in ȣ, v. g. χρύσοε, χρύσȣ· αἰδόος, αἰδȣ̃ς ab αἰδὼς *pudicitia:* δηλόȣσι, δηλȣ̃σι a verbo δηλόω *ostendo.*

§ 31. Eadem litera ο 1) posita ante ι, ει, οι et η, mutatur in οῖ, ut: αἰδόϊ, αἰδοῖ· δηλόεις, δηλοῖς· δηλόοιμι, δηλοῖμι· δηλόῃς, δηλοῖς. 2) Posita vero ante α, η et ω, mutatur in ω, v. g. αἰδόα, αἰδῶ· χρυσόητον, χρυσῶτον· χρυσόω, χρυσῶ.

Nota I. Infinitivus modus desinens in οειν, item nomina desinentia in οεις, contrahuntur in ȣ, v. g. δηλόειν, δηλȣ̃ν *declarare,* πλακόεις, πλακȣ̃ς *placenta.*

Nota II. Accusativus desinens in οας, contrahitur in ȣς, v. g. μείζοας, μείζȣς a μείζων *major,* βόας, βȣ̃ς *boves.*

Nota III. Nomina desinentia in οη et οα, et alia, quae per omnes casus contrahuntur, vocantur ὁλοπαθῆ, retinentque suas vocales η et α immutabiles, v. g. ἁπλόη ἁπλῆ, ἁπλόα ἁπλᾶ. Contra vero, quae non per omnes casus contrahuntur, vocantur ὀλιγοπαθῆ, v. g. σίνηπι *sinapi,* quod patebit in declinationibus.

Nota IV. Dictiones *monosyllabae* (paucis exceptis)

v. g. *κὶς κιὸς vermis*, qui in ligno frumentove nascitur, item verbum inusitatum *βόω pasco*, et similia nunquam contrahuntur.

§ 32. *Distractione* permutantur vocales, quando aliquod verbum per additionem alicujus literae augetur, v. g. *μαθέω, μανθάνω disco, κερδέω, κερδαίνω lucror.*

MEMBRUM TERTIUM.

DE TONO, SEU ACCENTIBUS.

§ 33. Toni seu Accentus apud Graecos sunt tres. 1) *Acutus:* ut Θεός. 2) *Gravis:* ut τιμὴ. 3) *Circumflexus:* ut *ποιῶ facio.*

§ 34. *Reg. I.* Accentus Acutus tria loca occupat in dictionibus. 1) *Ultimum*, ut Θεός, et tunc dicitur vocabulum *ὀξύτονον.* 2) *Penultimum*, ut λόγος, et vocabulum est *παροξύτονον.* 3) *Antepenultimum*, ut *φιλόστοργος*, *naturali amore propendens,* et est *προπαροξύτονον.*

§ 35. *Reg. II.* Accentus Gravis unum tantum locum occupat, nempe ultimum; et tale vocabulum dicitur *βαρύτονον*, v. g. *τιμὴ honor.*

Nota: Dupliciter vero fumitur accentus *gravis:* in sensu *strictiori* et in sensu *latiori.* Quomodo sumatur in sensu strictiori, immediate dictum est. In sensu vero latiori omnis syllaba in fine, quae non acuto, aut circumflexo notata est, dicitur barytona. Hinc *τύπτω*, Grammaticis est verbum barytonon, quia ultima syllaba gravi accentu affecta esse judicatur. Tonus itaque gravis, etiamsi super ultima syllaba omni alio accentu destituta non scriberetur expresse, subaudiri tamen vel latere ibi judicatur.

§ 36. *Reg. III.* Accentus Circumflexus duo loca in dictionibus occupat. 1) *Ultimum*, ut *ποιῶ*,

et tale vocabulum appellatur *περισπόμενον*. 2) *Penultimum*, ut *βοᾶτε*, et dicitur *προπερισπόμενον*.

Nota: Accentus circumflexus superinscribitur α) penultimae syllabae longae, quando ultima est brevis, vel tantum positione longa, v. g. *σῶμα corpus*, *αὖλαξ sulcus*. β) Plurimis vocibus monosyllabis, v. g. *πῦρ ignis*, *παῖς puer*, *πᾶς omnis*, *πῶς quomodo*. Praecipue temporibus monosyllabis, v. g. *ἦν eram*, excepto participio *ὤν*. γ) Dictionibus desinentibus in ȣ et ευ, v. g. *πανταχȣ̃ ubique*, *βασιλεῦ o Rex*. Excipitur *ἰδȣ̀ ecce*, *ἰȣ̀ heu*. δ) Illis adverbiis, quae a Genitivo Pluralis Numeri derivantur, ut: *ἀληθῶς vere*. Quod clarius patebit in ipsis paradigmatibus tum Declinationum, tum Conjugationum.

De Permutatione Accentuum.

§ 37. *Reg. I.* Accentus *circumflexus* cum *acuto* permutatur, 1) quando vocabulum properispomenon crescit, v. g. *σῶμα*, *σώματος corpus*. 2) Quando properispomenon acquirit ultimam longam, ut: *μȣ̃σα*, *μȣ́σης*.

§ 38. *Reg. II. Gravis* cum *acuto* permutatur, cum retrahitur, ut in plurimis compositis, v. g. *σοφὸς sapiens*, *φιλόσοφος amator sapientiae*, *δὸς da*, *ἀπόδος redde*. Sed *acutus* cum retrahitur, solum locum mutat: *Retrahitur* vero, quando aliquod verbum ab initio crescit, et ultima longa fit brevis, v. g. *τύπτω*, *ἔτυπτον*.

§ 39. *Reg. III.* Accentus vocabulorum variantur, 1) ad indicandam variam eorundem significationem, v. g. *πονηρὸς malus*, *πόνηρος laboriosus*, *τίς τίνος quis*, *τὶς τινὸς aliquis*, *quidam*, *βασίλεια Regina*, *βασιλεία regnum*, *ἄπλοος innavigabilis*, *ἁπλόος simplex*. 2) In istis quatuor imperativis: *εἰπὲ dic*, *εἶπε dixit*: *εὑρὲ inveni*, *εὗρε invenit*, *ἰδὲ*

vide, ἴδε vidit: λαβὲ accipe, λάβε accepit, et hoc pro ἔλαβε.

§ 40. *Reg. IV.* Dictiones *encliticae*, sive sint *dissyllabae*, v. g. ἐςὶ, τινὸς, εἰμὶ, φημί: sive *monosyllabae*, v. g. μὲ, σὲ, etc. rejiciunt accentum in praecedentem dictionem, sive haec sit proparoxytona, sive properispomena, et tunc super una dictione scribitur accentus *duplex*, ut: ἤκεσά τινος· εἶπέ μοι.

§ 41. Retinent vero suum accentum dictiones *encliticae*, 1) quando ponuntur ab initio alicujus commatis, ut: σοὶ χάρις tibi gratia. 2) Quando ponuntur post istas praepositiones: περὶ, κατὰ, διὰ, v. g. περὶ σὲ *de te*, κατὰ σὲ *juxta te*. 3) Post aliquod vocabulum properispomenon, cujus ultima syllaba longa est positione, v. g. κατῆλιψ μὲ *scalae meae*.

De dictione enclitica ἐςὶ nota singulariter: α) quando ab initio alicujus periodi ponitur, retrahit suum accentum in penultimam, v. g. ἔστιν ἄνθρωπος, *est quidam homo*. β) Quando aliquid explicatur, v. g. ὁ ἀγρὸς ἐςιν ὁ κόσμος. γ) Post istas voces ὡς *sicut*, ὀκ *non*, εἰ *si*, καὶ *et*, ἀλλὰ *sed*, τὸτο *hoc*.

§ 42. *Reg. V.* Pluribus dictionibus nullus accentus superinscribitur, v. g. ὁ *hic*, ἡ *haec*, οἱ *hi*, αἱ *hae*, ὀ *non*, ὀκ *non*, ὀχ *non*, εἰ *si*, εἰς, ὡς etc. Verumtamen etiam illae accentu supernotantur, quando alicui syllabae encliticae praeponuntur, v. g. εἴ τις *si quis*.

§ 43. *Reg. VI.* Latini sedem accentuum graecorum mutare solent. Sic graece pronunciatur εἴδωλον, latine *idólum*. Graece παράσιτος, latine *parasítus*. Graece εἰκόνες, latine *icónes*. Graece φιλοσοφία, latine *Philosóphia*. Graece Θεολόγος, latine *Theólogus*. Graece ναύκληρος, latine *nauclérus*. Graece Ἐκκησία, latine *Ecclésia*. Graece Παράκλητος, latine *Paraclétus*.

Nota: Plures observationes circa doctrinam accentuum dabuntur in Appendice II. ad Grammaticam vid. § 388. etc.

MEMBRUM QUARTUM.

DE NOTIS DIACRITICIS.

§ 44. Notae Diacriticae sunt quaedam signa propter accuratiorem tum lectionem, tum scriptionem adinventa: *διακρίτικος* vero provenit a verbo *διακρίνω*, quod significat *dijudico* vel *discerno.*

§ 45. Sunt itaque *signa diacritica* sequentia: Primum *spiritus lenis* (᾿), secundum *spiritus asper* (῾), quorum alteruter, quotiescunque a vocali aliqua vel diphthongo dictio aliqua incipitur, semper vocali vel diphthongo ab initio positae superscribitur. Et quidem

1) super ὑ ψιλὸν ab initio dictionis positum semper scribitur spiritus asper, v. g. *ὑμεῖς vos, ὑπόστασις, persona, υἱὸς filius.*

2) Super aliis vero vocalibus ac diphthongis, tum spiritus asper, tum lenis scribitur, v. g. *ἀγαθὸς bonus, ἅγιος sanctus, ἔργον opus, ἕρπω serpo.*

3) Super consonantes nullus spiritus scribi solet, excepta litera ρ, quae ab initio posita spiritum asperum habet, v. g. *ῥέω dico.*

4) Quando vero ponitur duplex in medio dictionis, tunc super primo scribitur spiritus lenis, super altero spiritus asper, v. g. *ἄῤῥητος inneffabilis.*

Tertium *apostrophus* (᾿) qui in fine praecedentis dictionis istas vocales α, ε, ι et ο, saepe abjicit (non tamen semper) quando subsequens dictio incipitur a vocali, et tunc in loco vel potius super loco abjectae vocalis scribi solet, ut: *παρ᾿ ἐμȣ̃ apud me,* pro *παρὰ ἐμȣ̃.*

§ 46. *Reg. I.* Dictio, per apostrophum abbreviata, saepe contrahitur cum dictione sequente, quod

aliâs *crasis Attica* vocari solet, ut: κἀγὼ pro καὶ ἐγὼ *et ego*, κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος *et ille*, πρȣ̃ργȣ pro πρὸ ἔργȣ *ante opus*, τἀληθῆ pro τὰ ἀληθῆ *haec vera*, τȣτέστι pro τȣ̃το ἐςὶ *hoc est*.

§ 47. *Reg. II.* Quando post apostrophum aliqua vocalis adspirata sequitur, tunc consonantes *tenues* mutantur in *adspiratas*, ut: ἀφ' ὑμῶν *a vobis*, pro ἀπ' ὑμῶν, νύχθ' ὅλην pro νύκτ' ὅλην *totam noctem*.

§ 48. *Reg. III.* Dictio apostrophata indeclinabilis accentum suum amittit, v. g. παρ' ἐμȣ̃ *apud me*, ἀφ' ἡμῶν *a nobis*.

§ 49. *Reg. IV.* Vocalis longa raro per apostrophum abjicitur: quapropter prima vocalis in sequenti dictione abjicitur, ἀρετήςι pro ἀρετὴ ἐςὶ *virtus est*.

§ 50. Aliae notae diacriticae, v. g. *punctum*, *comma*, *signum parentheseos*, et id genus, ex orthographia linguae latinae sunt notiſſimae. Solae interpunctiones, quae *colon*, *semicolon* et *interrogationis nota* dicuntur, discrepare videntur. Nam quod signum est latinis *semicolon*, hoc graecis est nota interrogationis. Et *colon* non duobus, sed uno puncto ad superiorem literae partem scribi solet, ut patet ex versibus Homeri: τί χρυσὸς ὠφελεῖ με; *quid conferat mihi aurum?* οἱ μὲν τρόες φυλακὰς ἔχον· *Trojani quidem custodias agebant.*

§ 51. Hic nota etiam de ν *paragogico*, quod dativo plurali desinenti in σι et ξι, item tertiae personae desinenti in ε et ι, item huic vocabulo εἴκοσι *viginti* in fine apponitur sequente aliqua dictione, quae a vocali incipitur, v. g. πᾶσιν εἶπεν αὐτὸς, *ille dixit omnibus*. εἴκοσιν ἄνθρωποι *viginti homines*. γυναιξὶν εἶπε, *mulieribus dixit*.

PARS SECUNDA.

DE PARTIBUS

ORATIONIS.

§ 52. Partes orationis apud Graecos sunt octo: 1) *Articulus* ἄρθρον. 2) *Nomen* ὄνομα. 3) *Pronomen* ἀντωνυμία. 4) *Verbum* ῥῆμα. 5) *Participium* μετοχή. 6) *Praepositio* πρόθεσις. 7) *Adverbium* ἐπίῤῥημα. 8) *Conjunctio* σύνδεσμος.

Nota: Habent quidem etiam *Interjectiones* Graeci, sed eas inter Adverbia numerant.

§ 53. Casus apud Graecos, prout usu receptum, sunt quinque: *nominativus, genitivus, dativus, accusativus, vocativus,* graece πτῶσις ὀνομαςικὴ γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, κλητική.

Not. I. Sextum Casum scilicet *ablativum* non addo, licet optime addi potuiſſet: non desunt enim ejus exempla, tam in sacris, quam in profanis autoribus, v. g. 1 PETRI I, 18. εἰδότες ὅτι ȣ̓ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς ἀμνȣ̃ ἀμώμȣ Χριςȣ̃. Item Cato lib. 1 vers. 1. καθαρῷ νοΐ τόνδε σέϐȣ, *pura mente huncce cole.*

Not. II. A multis quidem reclamatur statuentibus in istis et similibus locutionibus positum esse *dativum* pro *ablativo,* sed sine sufficienti ratione, cum causa instrumentalis nunquam per dativum exprimi soleat.

§ 54. Numeri, graece ἀριθμοὶ, sunt tres: 1) *Singularis* ἑνικὸς, v. g. ὁ λόγος. 2) *Dualis* δυϊκὸς, ut τὼ λόγω. 3) *Pluralis* πληθυντικὸς, ut οἱ λόγοι.

CAPUT I.

DE ARTICULO.

§ 55. Articulus, qui Graecis dicitur ἄρθρον, est duplex: *praepositivus* et *postpositivus:* ἄρθρον προτακτικὸν καὶ ὑποτακτικόν.

§ 56. Articulus postpositivus, quod latinis pronomen relativum, *qui, quae, quod.*

Differentiam inter articulum *praepositivum et postpositivum* hanc nota: Articulus *praepositivus* semper habet vel solum accentum, vel solum spiritum asperum: articulus vero *postpositivus* semper habet accentum et spiritum asperum.

§ 57. Declinatio *Articuli Praepositivi.*

ἑνικῶς.

N.	ὁ	*Hic,*	ἡ	*haec,*	τὸ	*hoc,*
G.	τοῦ		τῆς		τοῦ	*hujus,*
D.	τῷ		τῇ		τῷ	*huic,*
A.	τὸν	*hunc,*	τὴν	*hanc,*	τὸ	*hoc.*

δυϊκῶς.

N. et A.	τὼ	τὰ	τώ,
G. et D.	τοῖν	ταῖν	τοῖν.

πληθυντικῶς.

N.	οἱ	*hi,*	αἱ	*hae,*	τὰ	*haec,*
G.	τῶν	*horum,*		*harum,*		*horum,*
D.	τοῖς		ταῖς		τοῖς	*his,*
A.	τοὺς	*hos,*	τὰς	*has,*	τὰ	*haec.*

§ 58. Declinatio *Articuli Postpositivi.*

ἑνικῶς.

N.	ὅς	*Qui,*	ἥ	*quae,*	ὅ	*quod,*
G.	οὗ		ἧς		οὗ	*cujus,*
D.	ᾧ		ᾗ		ᾧ	*cui,*
A.	ὅν	*quem,*	ἥν	*quam,*	ὅ	*quod.*

δυϊκῶς.

N. et A.	ὤ	ἄ	ὤ,
G. et D.	οἷν	αἷν	οἷν.

πληθυντικῶς.

N. οἵ *qui,*	αἵ *quae,*	ἅ *quae,*
G. ὧν *quorum,*	*quarum,*	*quorum,*
D. οἷς	αἷς	οἷς *quibus,*
A. οὕς *quos,*	ἅς *quas,*	ἅ *quae.*

§ 59. Articulo *praepositivo* saepe in fine adjunguntur particulae γε, δε, τε, *postpositivo* vero: γε, περ, τις, τι.

§ 60. Articulus *praepositivus* cum aliqua particula, v. g. cum ista particula γε sic declinabitur: *N.* ὅγε *hicce,* ἥγε, τότε. G. τοῦγε, τῆσγε, τοῦγε. D. τῷγε τῇγε, τῷγε. V. τόνγε, τήνγε, τόγε.

§ 61. Similiter articulus *postpositivus* compositus sic declinabitur: N. ὅστις *quicunque.* G οὗτινος. D. ᾧτινι. A. ὅντινα. Pluraliter: N. οἵτινες. G. ὧντινων, etc. In genere foeminino: N. ἥτις. G. ἧστινος, etc. In genere neutro: ὅ, τι *quodcunque* per distinctionem, ad differentiam conjunctionis ὅτι *quia.*

CAPUT II.

DE NOMINE.

§ 62. Nomen graece ὄνομα est *multiplex.* 1) Aliud est *substantivum* ὑπαρκτικὸν, quod significat ipsam rem, ut: *δένδρον arbor.* 2) Aliud *adjectivum* ἐπίθετον, quod aliquam proprietatem rei indicat, ut: *καλὸς bonus.* 3) Aliud est *primitivum* πρωτότυπον, ut: *ἡμέρα dies.* 4) Aliud *derivativum* παράγωγον, ut: *ἡμερινὸς diurnus.* 5) Aliud *simplex* ἁπλοῦν, ut: *ἀγαθὸς bonus.* 6) Aliud *compositum* σύνθετον, ut: *φιλάγαθος amans boni.*

MEMBRUM PRIMUM.

DE GENERE.

§ 63. Genus γένος est *quintuplex:* 1) Masculinum ἀρσενικὸν, ut: ὁ πατὴρ *pater.* 2) Foemininum θηλυκὸν, ut: ἡ μήτηρ *mater.* 3) Neutrum οὐδέτερον,

ut: τὸ ἔργον *opus*. 4) Commune κοινὸν, ut: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς *verus*. 5) Epicoenum ἐπίκοινον, ut: ὁ ἀετὸς *aquila*. ἡ χελιδὼν *hirundo*. ὅπερ μιᾷ φωνῇ καὶ ἑνὶ ἄρθρῳ ἀρσενικῷ ἢ θηλυκῷ δηλοῖ τὰ δύω γένη, ut explicat Λασκάριος, *nempe quod una voce, et uno articulo masculino vel foeminino duo genera significat.*

MEMBRUM SECUNDUM.

DE DECLINATIONE.

§ 64. Declinatio, quae Graecis κλίσις dicitur, fit per casus et numeros.

§ 65. Declinationes ab antiquis Grammaticis, imo a recentioribus non paucis numerantur *decem;* ab aliis vero *quinque :* verum propter analogiam quandam cum latina lingua mihi placuit sententia eorum, qui tantum *tres* statuunt declinationes.

Prima declinatio habet quatuor terminationes: α, η, ας et ης.

Secunda duas: ος et ον.

Tertia novem: α, ι, υ, ω, ν, ξ, ρ, σ, ψ.

Nota I. Prima declinatio differt a *ſecunda;* quia *prima* declinatio habet genitivum casum desinentem in ας, ης et ȣ. Nominativum pluralis numeri semper in αι diphthongum. *Secunda* vero declinatio semper habet genitivum casum desinentem in ȣ, nominativum pluralis numeri desinentem in οι, exceptis nominibus neutrius generis , quae in numero plurali nominativum , accusativum et vocativum casum semper habent desinentes in α. Si itaque aliquod nomen primae declinationis non differet per genitivum casum a secunda declinatione , habebit tamen differentiam per alios casus; nam secunda declinatio semper habet dativum casum singularis numeri desinentem in ῳ. Prima vero declinatio nunquam. Sic v. g. νεανίας et προφήτης, etiamsi

per genitivum casum convenire videantur, differunt tamen per dativum casum, maxime vero per nominativum pluralem, desinentem in αι diphthongum, qui plane peculiaris est primae declinationi.

Nota II. Utraque vero declinatio, tam *prima*, quam *secunda*, differunt a *tertia:* quia nomina tertiae declinationis in obliquis casibus crescunt, et nisi per contractionem parisyllaba fiunt; nomina vero primae et secundae declinationis tam in recto, quam in obliquo casu parisyllaba sunt, hoc est, totidem syllabis constant. Item genitivus casus singularis numeri tertiae declinationis semper desinit in ος, nisi contractio illam terminationem mutaverit, quod tamen est rarum: nominativus pluralis numeri semper in ες, exceptis nominibus neutrius generis et contractione.

DECLINATIO I.

§ 66. Antequam accedamus ad ipsa paradigmata primae declinationis, notanda est

§ 67. *Reg. I.* Nomina primae declinationis desinentia in α purum, item desinentia in δα, θα et ρα, retinent suum α in genitivo et dativo casu, v. g. *σοφία, σοφίας· λήδα, λήδας· μάρθα, μάρθας· ἡμέρα, ἡμέρας.* Item quae contrahuntur, in α purum, v. g. *μνάα, μνᾶ pondus, mina.*

Excipiuntur tamen quaedam nomina, quae in dativo et genitivo casu α mutant in η, ut: *σπεῖρα, σπείρης cohors, ἄκανθα, ἀκάνθης spina.*

§ 68. *Reg. II.* Vocativus casus primae declinationis desinit in α, v. g. *λῃστὴς latro, ὦ λῃστά· κριτὴς judex, ὦ κριτά· κτιστὴς creator, ὦ κτιστὰ,* aliquando tamen etiam habet *ὦ κτιστή.*

Excipiuntur nomina desinentia in νης, item in ης propria et patronymica, quae habent vocativum

in η, v. g. *τελώνης publicanus ὦ τελώνη· ὁ Χρύσης Chryses, ὦ Χρύση· ὁ Πηλείδης Pelides, ὦ Πηλείδη·* nisi propria quaedam in της desinant: tunc enim habent vocativum in α, v. g. *ὁ Θερσίτης Thersites, ὦ Θέρσιτα.*

§ 69. PARADIGMA I.

Nominum desinentium in α impurum.

	ἑνικῶς.			*πληθυντικῶς.*
N.	*ἡ*	*ἔχιδνα, Vipera.*	*αἱ*	*ἔχιδναι,*
G.	*τῆς*	*ἐχίδνης,*	*τῶν*	*ἐχιδνῶν,*
D.	*τῇ*	*ἐχίδνῃ,*	*ταῖς*	*ἐχίδναις,*
A.	*τὴν*	*ἔχιδναν,*	*τὰς*	*ἐχίδνας,*
V.	*ὦ*	*ἔχιδνα.*	*ὦ*	*ἔχιδναι.*

δυϊκῶς.

N. et A. *τὰ ἐχίδνα,* G. et D. *ταῖν ἐχίδναιν,* V. *ὦ ἐχίδνα.*

§ 70. PARADIGMA II.

Nominum desinentium in α purum.

	ἑνικῶς.			*πληθυντικῶς.*
N.	*ἡ*	*δωρεὰ, Donum.*	*αἱ*	*δωρεαὶ,*
G.	*τῆς*	*δωρεᾶς,*	*τῶν*	*δωρεῶν,*
D.	*τῇ*	*δωρεᾷ,*	*ταῖς*	*δωρεαῖς,*
A.	*τὴν*	*δωρεὰν,*	*τὰς*	*δωρεὰς,*
V.	*ὦ*	*δωρεά.*	*ὦ*	*δωρεαί.*

δυϊκῶς.

N. et A. *τὰ δωρεὰ,* G. et D. *ταῖν δωρεαῖν,* V. *ὦ δωρεά.*

§ 71. PARADIGMA III.

Nominum desinentium in η.

	ἑνικῶς.			*πληθυντικῶς.*
N.	*ἡ*	*τιμὴ, Honor.*	*αἱ*	*τιμαὶ,*
G.	*τῆς*	*τιμῆς,*	*τῶν*	*τιμῶν,*
D.	*τῇ*	*τιμῇ,*	*ταῖς*	*τιμαῖς,*
A.	*τὴν*	*τιμὴν,*	*τὰς*	*τιμὰς,*
V.	*ὦ*	*τιμή.*	*ὦ*	*τιμαί.*

δυϊκῶς.

N. et A. *τὰ τιμὰ,* G. et D. *ταῖν τιμαῖν,* V. *ὦ τιμά.*

§ 72. PARADIGMA IV.

Nominum desinentium in ας.

ἑνικῶς.		πληθυντικῶς.
N. ὁ νεανίας,	*Adolescens.*	οἱ νεανίαι,
G. τȣ̃ νεανίȣ,		τῶν νεανιῶν,
D. τῷ νεανίᾳ,		τοῖς νεανίαις,
A. τὸν νεανίαν,		τȣ̀ς νεανίας,
V. ὦ νεανία.		ὦ νεανίαι.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ νεανία, G. et D. τοῖν νεανίαιν, V. ὦ νεανία.

§ 73. PARADIGMA V.

Nominum desinentium in ης.

ἑνικῶς.		πληθυντικῶς.
N. ὁ προφήτης,	*Propheta.*	οἱ προφῆται,
G. τȣ̃ προφήτȣ,		τῶν προφητῶν,
D. τῷ προφήτῃ,		τοῖς προφήταις,
A. τὸν προφήτην,		τȣ̀ς προφήτας,
V. ὦ προφῆτα.		ὦ προφῆται.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ προφήτα, G. et D. τοῖν προφήταιν, V. ὦ προφήτα.

§ 74. Ad normam *Primi* paradigmatis declinantur: ἡ γλῶσσα *lingua*, ἡ δόξα *gloria*, ἡ ἄελλα *procella*, ἡ ἅμαξα *currus*, ἡ δίψα *sitis*, ἡ θάλασσα *mare*, ἡ μέριμνα *cura*, ἡ μέλισσα *apis*, ἡ ῥίζα *radix*, ἡ σμύρνα *myrrha*, ἡ τράπεζα *mensa*.

§ 75. Ad normam *Secundi* paradigmatis declinantur: ἡ γενεὰ *progenies*, ἡ χαρὰ *gaudium*, ἡ σκιὰ *umbra*.

§ 76. Ad normam *Tertii* paradigmatis declinantur: ἡ ἁφὴ *tactus*, ἡ ἀποχὴ *distantia*, ἀδελφὴ *soror*, ἀρτοθήκη *locus panem reponendi*, βιβλιοθήκη *bibliotheca*, σκευοθήκη *vasorum instrumentorumque supellectilis repositorium*, κώμη *castellum*, μέθη *ebrietas*, νίκη *victoria*, τύχη *fortuna*, λύπη *tristitia*, ἀγάπη *dilectio*, εἰρήνη *pax*, νεφέλη *nubes*, ἀρετὴ *virtus*, ζωὴ *vita*, ψυχὴ *anima*, σχολὴ *otium*, ὀργὴ *ira*,

κεφαλὴ caput, φωνὴ vox, ἀνατολὴ oriens, ὀσφὴ lumbus, ἀκμὴ acies, ἀκοὴ auditus, συναγωγὴ congregatio, ἡδονὴ voluptas, βουλὴ consilium, ἐντολὴ mandatum, τροφὴ cibus, ὑπομονὴ patientia, συνοχὴ anxietas, περιτομὴ circumcisio, ἀποθήκη horreum, δικαιωσύνη justitia, σωφροσύνη temperantia, ὀθόνη linteum.

§ 77. Ad normam *Quarti* paradigmatis declinantur: *πατραλοίας parricida, ὀρνιθοθήρας auceps, Μεσσίας Messias, Ἡλίας Helias, ταμίας quaestor.*

§ 78. Ad normam *Quinti* paradigmatis declinantur: *πολίτης civis, μεσίτης mediator, τεχνίτης artifex, χάρτης charta, κλέπτης fur, μαργαρίτης margarita, ἰδιώτης privatus, ἀναγνώστης lector, ὀφειλέτης debitor, νομοθέτης legislator, ὑπηρέτης minister, ἐργάτης operarius, ἀκεστὴς medicus, ἀκέστης sartor, βυρσοδέψης coriarius, ὑφάντης textor, ἀρότης agricola.*

§ 79. Propter faciliorem declinandi modum addo adhuc:

1) paradigma nominum *barytonorum* desinentium in ης: N. ὁ *λῃστής, latro,* G. τοῦ λῃστοῦ, D. τῷ λῃστῇ, A. τὸν λῃστήν, V. ὦ λῃστά. δυϊκῶς. N. et A. τὼ λῃστά, G. et D. τοῖν λῃσταῖν, V. ὦ λῃστά. πληθυντικῶς. N. οἱ λῃσταί, G. τῶν λῃστῶν, D. τοῖς λῃσταῖς, A. τοὺς λῃστάς, V. ὦ λῃσταί.

Similiter declinantur: *κριτὴς judex, μαθητὴς discipulus, συμμαθητὴς condiscipulus, λυτρωτὴς liberator, βαπτιστὴς baptista, δανειστὴς foenerator, Εὐαγγελιστὴς Evangelista, ὑποκριτὴς hypocrita, ζηλωτὴς aemulus, θεριστὴς messor, ἀκροατὴς auditor.*

2) Nomina vero tam *paroxytona*, quam *proparoxytona* desinentia in α purum, sic declinantur: N. ἡ *ἀλήθεια, veritas,* G. τῆς ἀληθείας, D. τῇ ἀληθείᾳ, A. τὴν ἀλήθειαν, V. ὦ ἀλήθεια. δυϊκῶς. N. et A. τὰ ἀληθεία, G. et D. ταῖν ἀληθείαιν, V. ὦ ἀληθεία. πληθυντικῶς. N. αἱ ἀληθεῖαι, G. τῶν ἀληθειῶν, D. ταῖς ἀληθείαις, A. τὰς ἀληθείας, V. ὦ ἀλήθειαι.

Similiter declinantur: *ἀσέβεια impietas, ἀσέλγεια lascivia, ἀτυχία infortunium, ἀμέλεια negligentia, δȣλεία servitus, εὔνοια benevolentia, θυσία victima, μωρία stultitia, μετάνοια poenitentia, μαρτυρία testimonium, σωτυρία salus, φιλία amicitia, χρεία neceſſitas.*

§ 80. Inveniuntur etiam quaedam Nomina primae declinationis *contracta:* N. ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, G. ἁπλόης, ἁπλῆς, D. ἁπλόῃ, ἁπλῇ, etc. Sic etiam Ἑρμέας, Ἑρμῆς, *Mercurius,* G. Ἑρμέȣ, Ἑρμȣ͂. Item ἡ μνάα, μνᾶ, G. μνάας, μνᾶς.

§ 81. *Reg. III.* Nomina *circumflexa* primae declinationis et nonnulla alia, v. g. παππᾶς, σατανᾶς, μαμμωνᾶς, Θωμᾶς, sic declinantur: N. Θωμᾶς. G. Θωμᾶ, D. Θωμᾷ, A. Θωμᾶν, V. ὦ Θωμᾶ.

§ 82. *Reg. IV.* Quatuor nomina desinentia in ης primae declinationis retrahunt accentum in Vocativo, ut: ὁ δεσπότης *dominus,* ὦ δέσποτα· εὐρυόπης *late videns,* ὦ εὐρύοπα· ὁ μητιέτης, *consiliarius,* ὦ μητίετα· ὁ ἀκακήτης *non nocens,* ὦ ἀκάκητα.

§ 83. *Reg. ultima.* Nomina primae declinationis desinentia in ας et ης sunt generis *masculini:* quae vero desinunt in α et η, sunt generis *faeminini.*

DECLINATIO II.

§ 84. Quod sunt *terminationes* secundae declinationis, dictum est (§ 65).

§ 85. PARADIGMA I.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.
N.	ὁ λόγος,	*Sermo.*	οἱ	λόγοι,
G.	τȣ͂ λόγȣ,		τῶν	λόγων,
D.	τῷ λόγῳ,		τοῖς	λόγοις,
A.	τὸν λόγον,		τȣ̀ς	λόγȣς,
V.	ὦ λόγε.		ὦ	λόγοι.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ λόγω, G. et D. τοῖν λόγοιν, V. ὦ λόγω.

§ 86. PARADIGMA II.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N.	ὁ	ναὸς,	*Templum.*	οἱ	ναοὶ,
G.	τοῦ	ναοῦ,		τῶν	ναῶν,
D.	τῷ	ναῷ,		τοῖς	ναοῖς,
A.	τὸν	ναὸν,		τοὺς	ναοὺς,
V.	ὦ	ναέ.		ὦ	ναοί.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ ναὼ, G. et D. τοῖν ναοῖν, V. ὦ ναώ.

§ 87. PARADIGMA III.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N.	ἡ	νῆσος,	*Insula.*	αἱ	νῆσοι,
G.	τῆς	νήσου,		τῶν	νήσων,
D.	τῇ	νήσῳ,		ταῖς	νήσοις,
A.	τὴν	νῆσον,		τὰς	νήσους,
V.	ὦ	νῆσε.		ὦ	νῆσοι.

δυϊκῶς.

N. et A. τὰ νήσω, G. et D. ταῖν νήσοιν, V. ὦ νήσω.

§ 88. PARADIGMA IV.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N.	τὸ	πρόϐατον,	*haec Ovis.*	τὰ	πρόϐατα,
G.	τοῦ	προϐάτου,		τῶν	προϐάτων,
D.	τῷ	προϐάτῳ,		τοῖς	προϐάτοις,
A.	τὸ	πρόϐατον,		τὰ	πρόϐατα,
V.	ὦ	πρόϐατον.		ὦ	πρόϐατα.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ προϐάτω, G. et D. τοῖν προϐάτοιν, V. ὦ προϐάτω.

§ 89. PARADIGMA V.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N.	τὸ	ὠὸν,	*hoc Ovum.*	τὰ	ὠὰ,
G.	τοῦ	ὠοῦ,		τῶν	ὠῶν,
D.	τῷ	ὠῷ,		τοῖς	ὠοῖς,
A.	τὸ	ὠὸν,		τὰ	ὠὰ,
V.	ὦ	ὠόν.		ὦ	ὠά.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ ὠὼ, G. et D. τοῖν ὤοιν, V. ὦ ὠώ.

§ 90. *Regula.* Attici mutant ος in ως, et ον in ων. Vocativus similis est nominativo. Nomina *neutra* in numero plurali loco α habent ω, ut patebit in exemplis.

EXEMPLUM I.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. ὁ	νεὼς,	(pro ναὸς) *Templum.*	οἱ	νεὼ,
G. τȣ̃	νεὼ,		τῶν	νεῶν,
D. τῷ	νεῷ,		τοῖς	νεῷς,
A. τὸν	νεὼν,		τȣ̀ς	νεὼς,
V. ὦ	νεώς.		ὦ	νεώ.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ νεὼ, G. et D. τοῖν νεῷν, V. ὦ νεώ.

EXEMPLUM II.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. τὸ	ἀνώγεων	(pro ἀνώγεον)	τὰ	ἀνώγεω.
G. τȣ̃	ἀνώγεω,	*Coenaculum.*	τῶν	ἀνώγεων,
D. τῷ	ἀνώγεῳ,		τοῖς	ἀνώγεῳς,
A. τὸ	ἀνώγεων,		τὰ	ἀνώγεω,
V. ὦ	ἀνώγεων.		ὦ	ἀνώγεω.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ ἀνάγεω, G. et D. τοῖν ἀνώγεῳν, V. ὦ ἀνώγεω.

§ 91. Nomina *contracta* (graece συνηρημένα) ſecundae declinationis sic declinantur.

EXEMPLUM I.

ἑνικῶς.				πληθυντικῶς.		
N. ὁ	νόος,	νȣ̃ς,	*haec Mens.*	οἱ	νόοι,	νοῖ,
G. τȣ̃	νόȣ,	νȣ̃,		τῶν	νόων,	νῶν,
D. τῷ	νόῳ	νῷ,		τοῖς	νόοις,	νοῖς,
A. τὸν	νόον,	νȣ̃ν,		τȣ̀ς	νόȣς,	νȣ̃ς,
V. ὦ	νόε,	νȣ̃.		ὦ	νόοι,	νοῖ.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ νόω, νῶ, G. et D. τοῖν νόοιν, νοῖν, V. ὦ νόω, νῶ.

EXEMPLUM II.

ἑνικῶς.				πληθυντικῶς.		
N. τὸ	ὀςέον,	ὀςȣν,	hoc Os.	τὰ	ὀςέα,	ὀςᾶ,
G. τȣ	ὀςέȣ,	ὀςȣ,		τῶν	ὀςέων,	ὀςῶν,
D. τῷ	ὀςέῳ,	ὀςῷ,		τοῖς	ὀςέοις,	ὀςοῖς,
A. τὸ	ὀςέον,	ὀςȣν,		τὰ	ὀςέα,	ὀςᾶ,
A. ὦ	ὀςέον,	ὀςȣν.		ὦ	ὀςέα,	ὀςᾶ.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ ὀςέω, ὀςῶ, G. et D. τοῖν ὀςέοιν, ὀςοῖν, V. ὦ ὀςέω, ὀςῶ.

§ 92. *Reg. I.* Nomina secundae declinationis desinentia in ος sunt generis *masculini;* sunt tamen non pauca etiam generis *faeminini*, v. g. ἡ ἄμμος *arena*, ἡ ἄμπελος *vitis*, *vinea*, ἡ ἀσάμινθος *pelvis*, *solium balneatorum*, ἡ ἄσφαλτος *bitunen*, ἡ βάλανος *glans*, βάσανος *lapis*, *quo probatur argentum*, item *inquisitio per tormentum*, et ipsum tormentum, ἡ βίβλος *liber*, ἡ βόθρος *fovea*, ἡ βύσσος *byssus*, lini pretiosiſſimi genus, ἡ γέρανος *grus*, ἡ γνάθος *maxilla*, ἡ γύψος *gypsum*, ἡ δέλτος, *pugillares*, ἡ δοκὸς *trabs*, ἡ δρόσος *ros*, ἡ κάμινος *caminus*, ἡ κάπετος *fossa*, ἡ κάρδοπος *mactra*, ἡ κέλευθος *via*, ἡ κέρκος *cauda*, ἡ κιβωτὸς *arca*, ἡ κόπρος *stercus*, ἡ λήκυθος *lecythus*, *ampulla*, ἡ μήρινθος *funiculus*, ἡ μίλτος *minium*, ἡ μίνθος *stercus*, ἡ νάρδος *nardus*, ἡ νόσος *morbus*, ἡ ὁδὸς *via*, ἡ πλίνθος *later*, ἡ ῥάβδος *virga*, *bacillus*, *sceptrum*, ἡ σορὸς *sepulcrum*, *sandapila*, σποδὸς *cinis*, τάφρος *foſſa*, *fovea*, τήβεννος *toga*, vestis Romana, τίτανος *calx*, τρίβος *semita*, χέρσος *desertum*, (χέρσος quandoque adjectivum est ὁ, ἡ,) ψάμαθος, ψάμμος, *arena*, *sabulum*, ψῆφος *lapillus*, *calculus*, tropice *suffragium*.

§ 93. *Reg. II.* Multa nomina secundae declinationis desinentia in ος sunt generis *communis*, v. g. ἄγγελος *nuncius*, ἁμαρτωλὸς *peccator*, ἄνθρωπος

homo, ἄρκτος *ursus*, διδάσκαλος *magister, doctor*, ἔλαφος *cervus*, κάμηλος *camelus*, μάρμαρος *marmor*, ὁδηγὸς *dux viae*, οἶμος *semita*, στάμνος *urna*.

§ 94. *Reg. III.* Quaedam nomina pro diversa significatione etiam diversum genus habent, v. g. ὁ ζυγὸς *jugum*, ἡ ζυγὸς *libra*, ὁ ἵππος *equus* ἡ ἵππος *equitatus*, ὁ ὄαρος *colloquium*, ἡ ὄαρος *conjunx*.

§ 95. *Reg. IV.* Nomina desinentia in ον secundae declinationis sunt generis *neutrius*, v. g. μαρτύριον *testimonium*.

§ 96. *Reg. V.* Nomina attica desinentia in ως potissimum sunt generis *masculini*, desinentia vero in ων sunt generis *neutrius; communia* vero sunt: ἄνεως *mutus*, ἵλεως *misericors*, πλέως *plenus*, cum suis compositis, ut: ἀνίλεως *immisericors*, ἡ ἅλως *area*, ἡ ἕως *aurora*.

Excipitur χρέως *debitum*, quod est generis *neutrius*.

§ 97. *Reg. VI.* Quaedam nomina attica desinentia in ως in accusativo casu istam literam ς abjiciunt, ut: ὁ Ἄθως Ἄθω, ἡ Κῶς Κῶ, τὸν Ἀπολλῶ, *Act*. 19. *v*. 1.

Similiter etiam desinentia in ων in accusativo casu istam literam ν nonnunquam abjiciunt, ut: ἀγήρων, ἀγήρω *non senescens*.

§ 98. *Regula ultima.* Quaedam nomina masculina desinentia in ος habent in numero plurali terminationem generis neutrius, v. g. τὰ ζυγὰ *statera trutinae*, τὰ σταθμὰ *idem*.

DECLINATIO III.

§ 99. Quod sunt *terminationes* et quae *differentia* tertiae declinationis, dictum est (§ 65.), quod etiam patebit ex sequentibus.

§ 100. PARADIGMA I.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. ὁ	μὴν,	*Mensis.*	οἱ	μῆνες,
G. τοῦ	μηνὸς,		τῶν	μηνῶν,
D. τῷ	μηνὶ,		τοῖς	μησὶ,
A. τὸν	μῆνα,		τοὺς	μῆνας,
V. ὦ	μήν.		ὦ	μῆνες.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ μῆνε, G. et D. τοῖν μήνοιν, V. ὦ μῆνε.

§ 101. PARADIGMA II.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. ἡ	σάρξ,	*Caro.*	αἱ	σάρκες,
G. τῆς	σαρκὸς,		τῶν	σαρκῶν,
D. τῇ	σαρκὶ,		ταῖς	σαρξὶ,
A. τὴν	σάρκα,		τὰς	σάρκας,
V. ὦ	σάρξ.		ὦ	σάρκες.

δυϊκῶς.

N. et A. τὰ σάρκε, G. et D. ταῖν σαρκοῖν, V. ὦ σάρκε.

§ 102. PARADIGMA III.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. ὁ	σωτὴρ,	*Salvator.*	οἱ	σωτῆρες,
G. τοῦ	σωτῆρος,		τῶν	σωτήρων,
D. τῷ	σωτῆρι,		τοῖς	σωτῆρσι,
A. τὸν	σωτῆρα,		τοὺς	σωτῆρας,
V. ὦ	σῶτερ.		ὦ	σωτῆρες.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ σωτῆρε, G. et D. τοῖν σωτήροιν, V. ὦ σωτῆρε.

§ 103. PARADIGMA IV.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. ἡ	ἐλπὶς	*Spes.*	αἱ	ἐλπίδες,
G. τῆς	ἐλπίδος,		τῶν	ἐλπίδων,
D. τῇ	ἐλπίδι,		ταῖς	ἐλπίσι,
A. τὴν	ἐλπίδα,		τὰς	ἐλπίδας,
V. ὦ	ἐλπίς.		ὦ	ἐλπίδες.

δυϊκῶς.

N. et A. τὰ ἐλπίδε, G. et D. ταῖν ἐλπίδοιν, V. ὦ ἐλπίδε.

§ 104. PARADIGMA V.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. ὁ	ὢψ,	*Vultus.*	οἱ	ὦπες,
G. τῦ	ὠπὸς		τῶν	ὠπῶν,
D. τῷ	ὠπὶ,		τοῖς	ὠψὶ,
A. τὸν	ὦπα,		τὺς	ὦπας,
V. ὦ	ὤψ.		ὦ	ὦπες.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ ὦπε, G. et. D. τοῖν ὠποῖν, V. ὦ ὦπε.

§ 105. PARADIGMA VI.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. τὸ	σῶμα,	*hoc Corpus.*	τὰ	σώματα,
G. τῦ	σώματος,		τῶν	σωμάτων,
D. τῷ	σώματι,		τοῖς	σώμασι,
A. τὸ	σῶμα,		τὰ	σώματα,
V. ὦ	σῶμα.		ὦ	σώματα.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ σώματε, G. et D. τοῖν σωμάτοιν, V. ὦ σώματε.

§ 106. PARADIGMA VII.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. τὸ	μέλι,	*Mel.*	τὰ	μέλιτα,
G. τῦ	μέλιτος,		τῶν	μελίτων,
D. τῷ	μέλιτι,		τοῖς	μέλισι,
A. τὸ	μέλι,		τὰ	μέλιτα,
V. ὦ	μέλι,		ὦ	μέλιτα.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ μέλιτε, G. et D. τοῖν μελίτοιν, V. ὦ μέλιτε.

§ 107. PARADIGMA VIII.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. τὸ	γόνυ,	*Genu.*	τὰ	γόνατα,
G. τῦ	γόνατος,		τῶν	γονάτων,
D. τῷ	γόνατι,		τοῖς	γόνασι,
A. τὸ	γόνυ,		τὰ	γόνατα.
V. ω	γόνυ.		ὦ	γόνατα.

δυϊκῶς.

N. et. A. τὼ γόνατε, G. et D. τοῖν γονάτοιν, V. ὦ γόνατε.

§ 108. *Reg. I.* Omnia nomina substantiva barytona desinentia in αν sunt generis *masculini*, v. g. ὁ παιὰν, ᾶνος *hymnus in laudem*, ὁ Τιτὰν, τᾶνος *Titam.* Quae vero non sunt barytona, sunt generis *neutrius*, v. g. μέλαν *atramentum.*

§ 109. *Reg. II.* Nomina desinentia in ην sunt generis *masculini*, ut: ὁ Ἕλλην, Ἕλληνος *Graecus*, αὐχὴν, αὔχένος *cervix*, λιμὴν, ένος *portus*, ποιμὴν, ένος, *pastor*, πυθμὴν, ένος *fundum*, ὑμὴν, ένος *pellicula, membrana*, ἄρσην, ενος et ἄῤῥην, ενος *mas*, τέρην ρενος *mollis*, ἀτμὴν, ἀτμένος *famulus*, ἀρὴν, ἀρένος *agnus.*

Excipiuntur: ἡ σειρὴν, σειρῆνος *Sirena*, φρὴν, ενός *mens*, sunt generis *faeminini.* Ast ὁ et ἡ χὴν, ηνὸς, *anser*, ὁ et ἡ νεόμην, νεόμηνος *nova luna*, sunt generis *communis.*

§ 110. *Reg. III.* Nomina desinentia in ιν sunt generis *faeminini*, v. g. ἀκτὶν ῖνος *radius*, ἡ Σαλαμὶν *propr. nom. urb.*

Excipiuntur: θὶν, θινὸς *acervus*, δελφὶν, ῖνος, sunt generis *communis.*

§ 111. *Reg. IV.* Nomina desinentia in υν sunt generis *masculini*, v. g. μόσσυν, μόσσυνος *turris*, ὁ φόρκυν *portus.*

§ 112. *Reg. V.* Nomina tertiae declinationis desinentia in ων, ως et ες, sunt generis *masculini*, ὁ κλῶν *ramus.*

Excipiuntur: χελιδὼν, όνος *hirundo*, ἀηδὼν, όνος *luscinia*, sunt generis *epicoeni*: ἅλων, ἅλονος *area*, αἰδὼς *pudor, verecundia*, ἠὼς *aurora*, χθὼν, ονὸς *terra*, χιὼν, όνος *nix*, εἰκὼν, όνος *imago*, σιαγὼν, όνος *maxilla*, σινδὼν, όνος *linteum*, τηκεδὼν *tabes*, σηπεδὼν, όνος *putredo*, μελεδὼν *cura*, etc. sunt

generis *faeminini*. φῶς, φωτὸς *lux*, οὖς, ὠτὸς *auris*, sunt generis *neutrius*. κύων, κυνὸς *canis*, est generis *communis*.

§ 113. *Reg. VI.* Nomina desinentia in ξ, sunt potiſſimum generis *masculini*, v. g. θώραξ, θώρακος *thorax*, pectus in lorica. Sunt tamen non pauca tum generis *faeminini*, tum generis *communis*.

Faeminina sunt sequentia: ἀλώπηξ, ώπεκος *vulpes*, ἄντυξ, ἄντυγος *ambitus*, Dat. Plural, ἄντυξι, αὖλαξ, αὔλακος *sulcus*, βέμβηξ, βέμβηκος *turbo*, quem pueri torquent, θρίδαξ, ίδακος *lactuca*, κλίμαξ, ίμακος *scala*, κύλιξ, κύλικος *calix*, λάρναξ, ακος *loculus*, *capsa*, μάσαξ, μάσακος *mandibula*, μάστιξ, ιγος *flagrum*, νὺξ, νυκτὸς *nox*, πήληξ, κος *galea*, *cassis*, πλὰξ, πλακὸς *tabula*, πνὶξ, ιγὸς *suffocatio*, πομφόλυξ, όλυγος *bulla*, πτέρυξ, υγος *ala*, πτὺξ, πτυγὸς *plica*, σάνδυξ, σάνδυκος *ceruſſa*, usta et rufa, σμῶδιξ, ικος *vibex*, *livor ex percuſſione*, στὶξ, ιχὸς *ordo*, στὺξ, υγὸς nomen fluvii infernalis, σχίδαξ, ίδακος *scandula*, sectiles tabularum, tabellae, laminae, τρὺξ, υγὸς *fex*, φάλαγξ, αγγος *phalanx*, φάραγξ, φάγαγγος *baratrum*, φλὸξ, ογὸς *flamma*, χοῖνιξ, χοίνικος *certa species mensurae*.

Communis generis sunt sequentia: αἲξ, αἰγὸς *capra*, ἄμπυξ, ἄμπυκος *reticulum muliebre*, βὴξ, βηχὸς *tuſſis*, ἕλιξ, ἕλικος *volumen*, ὄμφαξ, ακος *uva acerba*, necdum matura, πίδαξ, ακος fons, scatebra, σκύλαξ, ακος *catulus*, *canis*, φάρυγξ, φάρυγγος *guttur*.

§ 114. *Reg. VII.* Nomina desinentia in αρ sunt generis *neutrius*, v. g. ἧπαρ, ἥπατος *jecur*, δέλεαρ, δελέατος *illecebra*, στέαρ, στέατος *sebum*, *adebs*, φρέαρ, φρέατος *puteus*, κέαρ, κέατος *cor*, νέκταρ, νέκταρος *nectar*, ἔαρ, ἔαρος *ver*, item ὄναρ *somnium*, et ὕπαρ *visio*, indeclinabilia. Caeterorum autem nominum desinentium in αρ nota significatione genus cognoscitur: ἡ δάμαρ, ὁ καὶ ἡ μάκαρ.

§ 115. *Reg. VIII.* Nomina desinentia in ειϱ, ηϱ et υϱ, sunt generis *masculini,* v. g. φθεὶϱ, ϱὸς *pediculus,* ἀστὴϱ, έϱος *astrum,* ἀὴϱ, έϱος *aër,* ψίθυϱ, ψίθυϱος, *susurro.*

Excipiuntur: χεὶϱ *manus,* γαστὴϱ *venter,* μήτηϱ *mater,* Δημήτηϱ *Ceres,* κὴϱ *sors, fatum,* sunt generis *faeminini.* At κῆϱ *cor,* ἦϱ, ἦϱος *ver,* πῦϱ, πυϱὸς *ignis,* sunt generis *neutrius.* Nomina composita ex hoc nomine χεὶϱ, v. g. μακϱόχειϱ *longas manus habens,* sunt generis *communis.*

§ 116. *Reg. IX.* Nomina desinentia in ωϱ sunt generis *masculini,* v. g. φὼϱ, ϱὸς *fur,* ἰχὼϱ, ἰχῶϱος *humor serosus,* ῥήτωϱ, ὁ μεγαλήτωϱ.

Excipiuntur: ὕδωϱ, ὕδατος *aqua,* item vocabula Poëtis usitata: ἕλωϱ, ἕλωϱος *captura,* πέλωϱ, πέλωϱος *monstrum,* σκὼϱ, ωτὸς *impuritas,* ἔλδωϱ, ἔλδωϱος *desiderium,* τέκμωϱ, τέκμωϱος *signum,* sunt generis *neutrius.*

§ 117. *Reg. X.* Nomina desinentia in ψ sunt generis *masculini,* v. g. ὢψ, ὠπὸς *vultus,* ὁ ἄϱαψ, ὁ ὕδϱωψ, ὁ λὶψ *ventus.*

Excipiuntur: ὂψ, ὀπὸς *vox,* φλὲψ, φλεβὸς *vena,* κατῆλιψ, φος et πος *scalae,* χέϱνιψ, βος *pelvis,* λαίλαψ, λαίλαπος *vensus procellosus,* sunt generis *faeminini.*

§ 118. *Reg. XI.* Nomina desinentia in ας, quae habent genitivum casum desinentem in αντος sunt generis *masculini,* v. g. ἀλλὰς, άντος *botulus, lucanica,* ἱμὰς, άντος *lorum,* similiter etiam λᾶας λάαος, λᾶος *lapis, saxum.*

Quae habent genitivum in άδος sunt generis *faeminini,* v. g. μονὰς, άδος *unitas,* λαμπὰς, άδος *lampas.* Ast φυγὰς, άδος *exul, profugus,* est generis *communis.*

Quae vero habent genitivum in ατος, sunt generis *neutrius,* v. g. γῆϱας, γήϱατος *senectus,* ἅλας,

ἅλατος *sal,* δέρας *pellis,* κέρας *cornu,* γέρας *praemium,* τέρας *signum,* ὗας *auris,* ὗδας *pavimentum.*

Desinentia in αις habentia genitivum in αιτος, unum est generis *faeminini:* δαὶς, δαιτὸς *convivium,* alterum *neutrius,* ςαὶς, ςαιτὸς *farina aqua subacta,* παῖς *mascul.* et ejus comp. ἄπαις, εὔπαις, καλλίπαις.

§ 119. *Reg. XII.* Nomina desinentia in ης, ις et υς sunt generis *faeminini:* ἡ πόλις, πόλεως *urbs,* χέλυς, χέλυος *cirhara, testudo,* δρῦς, ὸς *quercus,* πόσις, πόσεως *potus,* πικρότης, ότητος *amaritudo.*

Excipiuntur: ὄφις *serpens,* κὶς, κιὸς *vermiculus,* λῖς, λιὸς *leo,* λὶς, λιτὸς *linteum,* ὁ καὶ ἡ, ὄρνις ιθος *avis,* πόσις, πόσιος *maritus,* βότρυς, βότρυος *botrus, uva,* μῦς, μυὸς *mus,* ςάχυς, χυος *spica,* πῆχυς, ήχεος, *cubitus,* πέλεκυς, λέκυος *securis,* sunt generis *masculini.*

§ 120. *Reg. XIII.* Nomina desinentia in α tertiae declinationis, item desinentia in ι et υ, sunt generis *neutrius,* v. g. βῆμα, βήματος *tribunal, suggestus,* πόμα *potus,* μέλι *mel,* πῶϋ, πώεος *grex.*

§ 121. *Reg. XIV.* Nomina desinentia in ηρ, habentia genitivum casum desinentem in ερος, saepissime declinantur per Syncopen, v. g. μήτηρ, έρος, μητρὸς *mater,* θυγάτηρ *filia,* έρος, per Syncopen θυγατρὸς. Respuunt tamen syncopen in illo casu, in quo communem significationem haberent cum alio nomine, parerentque ambiguitatem, v. g. πατὴρ non habet accusativum πάτρα, sed semper πατέρα, propter differentiam a nomine πάτρα, quod *patriam* vel *familiam* significat, μήτηρ, έρα, γαςὴρ, έρα, propter differentiam a μήτρα *uterus,* γάςρα *fundum vasis* vel *navis.*

Πατὴρ per Syncopen sic declinatur:

	ἑνικῶς.		πληθυντικῶς.
N.	ὁ πατὴρ,		οἱ πατέρες,
G.	τοῦ πατρὸς,		τῶν πατέρων,
D.	τῷ πατρὶ,		τοῖς πατράσι,
A.	τὸν πατέρα,		τοὺς πατέρας,
V.	ὦ πάτερ.		ὦ πατέρες.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ πατέρε, G. et D. τοῖν πατέροιν,
V. ὦ πατέρε.

Nota: Quodsi post ν, sequeretur ρ, interponitur δ, v. g. ἀνὴρ *vir*, loco ἀνέρος, vel ἀνρὸς, habet Genitivum ἀνδρὸς, D. ἀνδρὶ, A. ἄνδρα.

§ 122. *Reg. XV.* Genitivus singularis numeri tertiae declinationis semper desinit in ος, sed quomodo sit formandus, potius ex Lexicis ediscendum, nam v. g. γόνυ, *genu* habet Genitivum γόνατος vel γόνυος vel γούνυος vel γουνὸς et sic de caeteris.

§ 123. *Reg. XVI.* Nomina tertiae declinationis desinentia in ις, υς, αυς, ους et ας, quae habent genitivum casum desinentem in ος purum, habent accusativum casum singularis numeri desinentem in ν, v. g. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν *serpens*, βότρυς, βότρυος, βότρυν, *botrus, uva*, ναῦς, ναὸς, ναῦν *navis*, βοῦς, βοὸς, βοῦν *bos*, λᾶς, λᾶος, λᾶν *lapis:* nonnulli tamen Poëtae scripserunt in accusativo casu βότρυα, βόα, νάα.

§ 124. Nomina *paroxytona* desinentia in ις et υς, quae in genitivo casu desinunt in ος impurum, habent accusativum casum dupliciter in α et ν, v. g. ἔρις *lis* ἔριδος, ἔριδα et ἔριν, νέηλυς *qui non pridem venit*, νεήλυδος, νεήλυδα et νέηλυν. Ast χάρις *gratia*, Πάρις, Ἄδωνις, Ἆπις, Ἶσις, Ὄσιρις et alia nomina propria his similia frequenter habent accusativum casum singularis numeri desentem in ν.

§ 125. Nomina *barytona* habent accusativum casum singularis numeri desinentem in α, v. g. ἐλπὶς *spes* ἐλπίδα, πατρὶς, πατρίδα *patria*, φροντὶς φροντίδα *cura, sollicitudo* et caetera.

§ 126. *Reg. XVII.* Vocativus casus potiſſimum similis est nominativo (apud Atticos semper.)

Excipiuntur (1) quae habent genitivum casum desinentem in αντος, εντος, οντος, in vocativo casu istam syllabam τος abjiciunt, v. g. Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν *Ajax*, ἱμὰς, άντος, ὦ ἱμὰν *lorum*, λέων, λέοντος, ὦ λέον *leo*, χαρίεις ρίεντος, ὦ χαρῖεν et χαρίει, *gratiosus, elegans*, γέρων, δράκων.

(2) Nomina adjectiva desinentia in ην, in genere neutro desinentia in εν, habent vocativum casum singularis numeri desinentem in εν, v. g. τέρην *tener, mollis*, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν.

(3) Nomina paroxytona desinentia in ων, habentia genitivum casum desinentem in ονος, item nomina desinentia in ωρ, habentia genitivum casum in ορος, in vocativo casu istam syllabam ος abjiciunt, v. g. ἐλεήμων *misericors*, ήμονος, ὦ ἐλεῆμον· εὐδαίμων *felix*, αίμονος, ὦ εὔδαιμον· ῥήτωρ *rhetor*, ῥήτορος, ὦ ῥῆτορ· Ἕκτορ. Huc etiam spectant κύων *canis*, κυνὸς, ὦ κύον· Ἀπόλλων *Apollo*, όλλωνος, ὦ Ἄπολλον· Ποσειδῶν *Neptunus* δῶνος, ὦ Πόσειδον et Ποσειδῶν.

(4) Nomina paroxytona desinentia in ηρ, habent vocativum casum in ερ, v. g. μήτηρ *mater*, ὦ μῆτερ· θυγάτηρ *filia*, ὦ θύγατερ. Huc pertinent etiam ista quatuor barytona πατὴρ *pater*, ὦ πάτερ· δαὴρ, δαέρος· ὦ δάερ *levir, mariti frater*: Σωτὴρ, ὦ Σῶτερ *Salvator*: ἀνὴρ, ὦ ἄνερ *vir*.

(5) Nomina desinentia in ης, habentia genitivum casum desinentem in εος, habent vocativum casum singularis numeri desinentem in ες, v. g.

Δημοσθένης Demosthenes, ὦ *Δημόσθενες*· item nomina desinentia in ω et ως, habentia genitivum casum singularis numeri desinentem in οος, habent vocativum casum singularis numeri desinentem in οι, v. g. *ἠχὼ ὦ ἠχοῖ Echo, αἰδὼς ὦ αἰδοῖ pudor*. Sic *Λητὼ Latona, Πειθὼ Suada*.

§ 127. *Reg. XVIII.* Nomina paroxytona desinentia in ις, εις et υς, item adjectiva barytona desinentia in υς, item monosyllaba circumflexa desinentia in υς, et nomina desinentia in ευς, sic etiam παῖς, ναῦς, ἡ κλεῖς et βοῦς in vocativo casu istam literam ς abjiciunt, v. g. *ὄφις, ὦ ὄφι serpens, πλακόεις, ὦ πλακόει placenta, βότρυς, βότρυ botrus, uva, ἡδὺς, ἡδὺ dulcis, μῦς, μῦ mus. Βασιλεὺς, ὦ Βασιλεῦ Rex.* Huc etiam pertinent ista duo nomina *Ἄναξ Rex, γύναιξ mulier*, quae habent in vocativo casu *ὦ Ἄνα, ὦ γύναι.*

Excipiuntur: πȣ̃ς, δαῖς, ὀδȣ̀ς, quorum nominativo similis vocativus.

§ 128. *Reg. XIX.* Nomina tertiae declinationis habent dativum pluralis numeri desinentem in ι, v. g. *ὄφις, ὄφισι serpens, σὰρξ, σαρξὶ caro, ὢψ, ὠψὶ vultus, λαμπὰς, λαμπάσι lampas, ναῦς, ναυσὶ navis, Βασιλεῦς, Βασιλεῦσι Rex, υἱεὺς, υἱέος, υἱέσι filius, δρομεὺς, δρομέσι cursor, οὖς, ὠτὸς, ὠσὶ auris, πȣ̃ς, ποδὸς, ποσὶ pes, ὁ κτεὶς, κτεσὶ pecten, χεὶρ, χειρὸς, χερσὶ manus, βοῦς, βουσὶ bos, γαςὴρ, γαςῆρσι venter, uterus.* Sed nomina *neutrius generis* tertiae declinationis aliquando habent dativum casum pluralis numeri similem dativo pluralis numeri secundae declinationis, v. g. *ἐπίγραμμα, ἐπιγράμμασι* et *ἐπιγραμμάτοις inscriptio, τὰ ἔγκατα, ἐγκάτοις* et *ἔγκασι intestina interiora.*

§ 129. Paradigmata Nominum *Contractorum* sunt sequentia:

PARADIGMA I.

Nominum *contractorum* desinentium in ης.

ἑνικῶς.		πληθυντικῶς.	
N. ὁ	δημοσθένης, *Demosthe-*	οἱ	δημοσθένεες, ένεις,
G. τȣ̃	δημοσθένεος, ένȣς, (*nes.*	τῶν	δημοσθενέων, νῶν,
D. τῷ	δημοσθένεϊ, ένει,	τοῖς	δημοσθένεσι,
A. τὸν	δημοσθένεα, ένη,	τȣ̀ς	δημοσθένεας, ένεις,
V. ὦ	δημόσθενες.	ὦ	δημοσθένεες, ένεις.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ δημοσθένεε, ένη, G. et D. δημοσθενέοιν, νοῖν, V. ὦ δημοσθένεε, η.

§ 130. PARADIGMA II.

Nominum *contractorum* desinentium in ος.

ἑνικῶς.		πληθυντικῶς.	
N. τὸ	τεῖχος, hic *Murus.*	τὰ	τείχεα, η,
G. τȣ̃	τείχεος, χȣς,	τῶν	τειχέων, χῶν,
D. τῷ	τείχεϊ, τείχει,	τοῖς	τείχεσι,
A. τὸ	τεῖχος,	τὰ	τείχεα, η,
V. ὦ	τεῖχος.	ὦ	τείχεα, η.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ τείχεε, η, G. et D. τοῖν τειχέοιν, οῖν, V. ὦ τείχεε, η.

§ 131. PARADIGMA III.

Nominum *contractorum* desinentium in ις.

ἑνικῶς.

N. ὁ	ὄφις,	*Anguis.*	
G. τȣ̃	ὄφιος, ionice	ὄφεος, attice	ὄφεως,
D. τῷ	ὄφιϊ,	ὄφεϊ,	ὄφει,
A. τὸν	ὄφιν,		
V. ὦ	ὄφι.		ὄφις.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ ὄφιε, ὄφεε, G. et D. τοῖν ὀφίοιν, έοιν, att. ὄφεῳν, V. ὦ ὄφιε, ὄφεε.

πληθυντικῶς.

N. οἱ	ὄφιες,	ion. εες,	att.	ὄφεις,
G. τῶν	ὀφίων,	έων,		ὄφεων,
D. τοῖς	ὄφισι,	ὄφεσι,		
A. τοὺς	ὄφιας,	εας,		εις,
V. ὦ	ὄφιες,	ὄφεες,		ὄφεις.

§ 132. PARADIGMA IV.

Nominum *contractorum* desinentium in *ι*.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. τὸ	σίνηπι *Sinapi*.		τὰ	σινήπια,
G. τοῦ	σινήπιος,		τῶν	σινηπίων,
D. τῷ	σινήπιϊ, ηπεϊ, ει,		τοῖς	σινήπισι, εσι,
A. τὸ	σίνηπι,		τὰ	σινήπια, ήπεα,
V. ὦ	σίνηπι.		ὦ	σινήπια, ήπεα.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ σινήπιε, G. et D. τοῖν σινιπίοιν, V. ὦ σινήπιε.

§ 133. PARADIGMA V.

Nominum *contractorum* desinentium in *ευς*.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.
N. ὁ	βασιλεὺς, *Rex*.	οἱ	βασιλέες, βασιλεῖς,
G. τοῦ	βασιλέως,	τῶν	βασιλέων,
D. τῷ	βασιλέϊ, λεῖ,	τοῖς	βασιλεῦσι,
A. τὸν	βασιλέα,	τοὺς	βασιλέας, λεῖς,
V. ὦ	βασιλεῦ.	ὦ	βασιλέες, λεῖς.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ βασιλέε, G. et D. τοῖν βασιλέοιν,
V. ὦ βασιλέε.

§ 134. PARADIGMA VI.

Nominum *contractorum* desinentium in *ας*.

ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.	
N. τὸ	κρέας, *Caro*.		τὰ	κρέατα, έαα, έα,
G. τοῦ	κρέατος, έαος, έως,		τῶν	κρεάτων, εάων, εῶν,
D. τῷ	κρέατι, έαϊ, έᾳ,		τοῖς	κρέασι,
A. τὸ	κρέας,		τὰ	κρέατα, έαα, έα,
V. ὦ	κρέας.		ὦ	κρέατα, έαα, έα.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ κρέατε, έαε, έα, G. et D. τοῖν κρεάτοιν, άοιν, εῷν, V. ὦ κρέατε, έαε, έα.

Similiter declinantur *κέρας cornu* et caetera.

§ 135. PARADIGMA VII.

Nominum *contractorum* desinentium in υς.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.
N. ὁ	πῆχυς,	*Cubitus.*	οἱ	πήχεες, εις,
G. τῦ	πήχεος,		τῶν	πηχέων,
D. τῷ	πήχεϊ χει,		τοῖς	πήχεσι,
A. τὸν	πῆχυν,		τὺς	πήχεας, εις,
V. ὦ	πῆχυ.		ὦ	πήχεες, εις.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ πήχεε, G. et D. τοῖν πηχέοιν, V. ὦ πήχεε.

§ 136. PARADIGMA VIII.

Nominum *contractorum* desinentium in υς, habentium genitivum casum desinentem in υος.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.
N. ὁ	ἰχθὺς,	*Piscis.*	οἱ	ἰχθύες, ῦς,
G. τῦ	ἰχθύος,		τῶν	ἰχθύων,
D. τῷ	ἰχθύϊ,		τοῖς	ἰχθύσι,
A. τὸν	ἰχθὺν,		τὺς	ἰχθύας, ῦς,
V. ὦ	ἰχθύ.		ὦ	ἰχθύες, ῦς.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ ἰχθύε, G. et D. τοῖν ἰχθύοιν, V. ὦ ἰχθύε.

§ 137. PARADIGMA IX.

Nominum *contractorum* desinentium in υ.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.
N. τὸ	ἄςυ,	*Urbs.*	τὰ	ἄςεα, ἄςη,
G. τῦ	ἄςεος,		τῶν	ἀςέων,
D. τῷ	ἄςεϊ, ει,		τοῖς	ἄςεσι,
A. τὸ	ἄςυ,		τὰ	ἄςεα, η,
V. ὦ	ἄςυ.		ὦ	ἄςεα, η.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ ἄςεε, G. et D. τοῖν ἀςέοιν, V. ὦ ἄςεε.

§ 138. Addo duo paradigmata nominum contractorum *anomalorum* desinentium in ως et ω, quae partim ad normam secundae declinationis, partim ad normam tertiae sequentem in modum declinantur.

PARADIGMA I.

	ἑνικῶς.			πληθυντικῶς.
N.	ἡ	αἰδώς, *Pudor, verecundia.*	αἱ	αἰδοί,
G.	τῆς	αἰδόος, ῦς,	τῶν	αἰδῶν,
D.	τῇ	αἰδόϊ, οῖ,	ταῖς	αἰδοῖς,
A.	τὴν	αἰδόα, ῶ,	τὰς	αἰδὺς,
V.	ὦ	αἰδοῖ.	ὦ	αἰδοί.

δυϊκῶς.

N. et A. τὰ αἰδώ, G. et D. ταῖν αἰδοῖν, V. ὦ αἰδώ.

PARADIGMA II.

	ἑνικῶς.				πληθυντικῶς.
N.	ἡ	ἠχώ,	*Sonus.*	αἱ	ἠχοί,
G.	τῆς	ἠχόος,	ῦς	τῶν	ἠχῶν,
D.	τῇ	ἠχόϊ,	οῖ,	ταῖς	ἠχοῖς,
A.	τὴν	ἠχόα,	ώ,	τὰς	ἠχὺς,
V.	ὦ	ἠχοῖ.		ὦ	ἠχοί.

δυϊκῶς.

N. et A. τὰ ἠχώ, G. et D. ταῖν ἠχοῖν, V. ὦ ἠχώ.

§ 139. *Reg. XX.* Omnia nomina substantiva contracta, desinentia in ης, ις et ευς, sunt generis *masculini:* desinentia in ως et ω sunt generis *faeminini:* desinentia vero in ος, ι, ας et υ, sunt generis neutrius. Exempla patent ex paradigmatibus supra positis.

§ 140. *Reg. XXI.* Quaedam nomina propria desinentia in ης habent accusativum casum tripliciter in α, η et ην, ut: *Ἀριςοφάνις, τὸν Ἀριςοφάνεα,* vel *άνη*, vel *άνην.* Similiter *Δημοσθένης, Σωκράτης.*

§ 141. *Reg. XXII.* Nonnulla nomina tertiae declinationis desinentia in αυς, ȣς et εις, tantum in

numero plurali in quibusdam casibus contrahuntur, ut: N. αἱ νάες usitatius ionice νῆες, A τὰς νάας contracte ναῦς, V. ὦ νάες contracte ναῦς. Similiter γραῦς *anus* et caet. Item N. βόες contracte βȣ̃ς, A. βόας, contracte βȣ̃ς, V. βόες contracte βȣ̃ς. κλεὶς *clavis* solum in accusativo casu pluralis numeri contrahitur, ut: κλεῖδας, κλεῖς. Contra vero ista nomina νȣ̃ς quando habet genitivum νοὸς, item ὁ χȣ̀ς, χοὸς *terra*, in numero plurali non contrahuntur, ut: νόες, νόας· χόες χόας.

§ 142. Absolutis paradigmatibus ὀλιγοπαθῶν, quae non per omnes casus contrahuntur, subjungo adhuc paradigmata nominum ὁλοπαθῶν.

PARADIGMA I.

	ἑνικῶς.				πληθυντικῶς.	
N.	ὁ	πλακόεις, ȣ̃ς,	*Placenta.*	οἱ	πλακόεντες,	ȣ̃ντες,
G.	τȣ̃	πλακόεντος,	ȣ̃ντος,	τῶν	πλακοέντων,	ȣ́ντων,
D.	τῷ	πλακόεντι,	ȣ̃ντι,	τοῖς	πλακόεσι,	ȣ̃σι,
A.	τὸν	πλακόεντα,	ȣ̃ντα,	τȣ̀ς	πλακόεντας,	ȣ̃ντας,
V.	ὦ	πλακόει,	ȣ̃.	ὦ	πλακόεντες,	ȣ̃ντες.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ πλακόεντε, ȣ̃ντε, G. et D. τοῖν πλακοέντοιν, ȣ́ντοιν, V. ὦ πλακόεντε, ȣ̃ντε.

§ 143. PARADIGMA II.

	ἑνικῶς.				πληθυντικῶς.	
N.	ὁ	λᾶας	λᾶς, *Lapis.*	οἱ	λάαες,	λᾶες,
G.	τȣ̃	λάαος,	λᾶος,	τῶν	λαάων,	λάων,
D.	τῷ	λάαϊ,	λᾶϊ,	τοῖς	λάασι,	λᾶσι,
A.	τὸν	λᾶαν,	λᾶν,	τȣ̀ς	λάαας,	λᾶας,
V.	ὦ	λᾶας,	λᾶς.	ὦ	λάαες,	λᾶες.

δυϊκῶς.

N. et A. τὼ λάαε, λᾶε, G. et D. τοῖν λαάοιν, λάοιν, V. ὦ λάαε, λᾶε.

§ 144. PARADIGMA III.

ἑνικῶς.

N. ὁ	ἡρακλέης,	κλῆς	*Hercules.*	
G. τοῦ	ἡρακλέεος,	έους,	κλοῦς,	
D. τῷ	ἡρακλέει,	έει,	κλεῖ,	
A. τὸν	ἡρακλέεα,	έα,	κλῆ,	
V. ὦ	ἡράκλεες,	λεῖς,	ἥρακλες.	

Similiter declinantur Θεμιστοκλέης, καὶ Περικλέης, et alia his similia. Huc pertinent etiam nomina sequentia: τιμήεις, ῆς, *pretiosus,* τιμήεσσα, ῆσσα, τιμῆεν, ῆν. μελιτόεις, τοῦς *dulcis,* μελιτόεσσα, οῦσσα, μελιτόεν, οῦν etc. Item τὸ ἔαρ, ἦρ *ver,* G. ἔαρος, ἦρος. τὸ κέαρ, κῆρ *cor,* G. κέαρος, κῆρος. τὸ στέαρ, στῆρ *sebum,* G. στέατος, στῆτος. ἡ ὄϊς, οἶς *ovis,* G. ὄϊος, οἶος, et alia.

MEMBRUM TERTIUM.

DE NOMINIBUS ANOMALIS.

§ 145. *Anomala* sunt aut *defectiva,* aut *heteroclita,* aut *abundantia,* aut *indeclinabilia.*

§ 146. *Reg. I.* Quaedam nomina tantum in numero singulari declinantur, ut: ὁ ἀὴρ *aër,* ἡ ἅλς *mare,* τὸ πῦρ *ignis,* rariſſime invenitur genitivus pluralis: τῶν ἀέρων, A. τοὺς ἀέρας. Item τὰ πυρά.

§ 147. *Reg. II.* Quaedam nomina declinantur tum juxta normam tertiae, tum secundae declinationis, ut: τὸ σκότος *tenebrae,* τοῦ σκότεος, vel σκότου. Similiter τὸ ὄνειδος *probrum,* τὸ ἔλεος, *misericordia.* Sic etiam Ἄρης *Mars,* Δάρης *Dares,* κόμης *comes,* etc. aliquando sunt primae, aliquando tertiae declinationis. Nomina vero desinentia in ως et ων tertiae declinationis, cum attice declinantur, spectant ad secundam atticam declinationem, ut: ἥρως *heros,* G. ἥρωος et ἥρω. ἡ χελιδὼν *hirundo,* δόνος et δώ.

§ 148. *Reg. III.* Quaedam nomina varie formant obliquos casus, ut: *τὸ γόνυ genu,* habet in genitivo *γουνὸς*, *γόννος* et *γόνατος*. Similiter *τὸ δόρυ hasta,* *δόρατος*, *δȣρὸς* et *δορός*.

§ 149. *Reg. IV.* Quaedam nomina anomala formant suos obliquos casus a nominativo inusitato, sic *Jupiter,* quia olim dupliciter habuit nominativum *Ζεὺς* et *Δὶς*, ideo etiam obliquos casus dupliciter format, ut sequitur. N. *Ζεὺς*, G. *Ζηνὸς* vel *Διὸς*, D. *Ζηνὶ* vel *Διΐ*, A. *Ζῆνα* vel *Δία*, V. *ὦ Ζεῦ*. Huc pertinet etiam hoc nomen *ἡ γυνὴ mulier,* quod obliquos suos casus format ab inusitato nomine *γύναιξ*, G. *γυναικὸς*, D. *γυναικὶ*, A. *γυναῖκα*, V. *ὦ γύναι*.

§ 150. *Reg. V.* Quaedam nomina prorsus non declinantur. 1) Omnes literae alphabeticae, ut: *ἄλφα*, *βῆτα* etc. *γάμμα* tamen aliquando declinatur: *γάμμα*, *γάμματος*. 2) Nomina a Poëtis per apocopen abbreviata, aut per paragogen prolongata, ut: *δῶ* pro *δῶμα domus,* *ἑτέρηφι* pro *ἑτέρα altera.* 3) Nomina propria, ut: *Ἀβραάμ*, *Δαβίδ*.

§ 151. *Reg. ultima* de gloriosiſſimo ac dulciſſimo hoc nomine *Ἰησȣ̃ς*, quod sequentem in modum declinatur. N. *ὁ Ἰησȣ̃ς*, G. *τȣ̃ Ἰησȣ̃*, D. *τῷ Ἰησȣ̃*, A. *τὸν Ἰησȣ̃*, V. *ὦ Ἰησȣ̃*.

MEMBRUM QUARTUM.

DE MOTIONE ADJECTIVORUM.

§ 152. Motio docet, quomodo in nominibus adjectivis ex genere *masculino* formatur genus *faemininum* et *neutrum.*

§ 153. *Reg. I.* Nomina adjectiva desinentia in *ας*, in genere faeminino desinunt in *αινα*, in neutro in *αν*, ut: *μέλας niger,* *μέλαινα*, *μέλαν*.

§ 154. *Reg. II.* Desinentia in *εις*, in genere faeminino *εσσα*, in neutro *εν*, ut: *χαρίεις gratiosus,* *χαρίεσσα*, *χαρίεν*.

§ 155. *Reg. III.* Desinentia in ος, impurum, in faeminino η, in neutro ον, ut: ἀγαθὸς *bonus*, ἀγαθὴ, ἀγαθόν. Quae vero desinunt in ος purum et ρος, habent in faeminino α, in neutro ον, ut: ἅγιος *sanctus*, ἁγία, ἅγιον. πονηρὸς *malignus*, πονηρὰ, πονηρόν.

Excipiuntur nomina adjectiva desinentia in εος et οος, in genere faeminino desinunt in η, in neutro in ον, ut: ὄγδοος *octavus*, ὀγδόη, ὄγδοον. Verum νέος *novus*, in genere faeminino habet νέα. Item quae ante εος literam ρ habent, ut: ἀργύρεος υρέα, ύρεον. *argenteus*, ἐρέεος, εέα, έεον *lanuginosus*.

§ 156. *Reg. IV.* Nomina adjectiva, composita item derivata, sunt generis *communis*, ut: ὁ ἡ πολυποίκιλος *multiformis*, τὸ πολυποίκιλον, ex ποίκιλος *varius*. ὁ, ἡ κόσμιος *bene compositus*, *ornatus*, τὸ κόσμιον, a κοσμέω *ordino*, *compono*, *orno*.

§ 157. *Reg. V.* Istae dictiones ἄλλος, αὐτὸς, ἐκεῖνος in genere neutro istam literam ν abjiciunt, ut: ἄλλο, αὐτὸ, ἐκεῖνο.

§ 158. *Reg. IV.* Adjectiva desinentia in ȣς contractum, in genere faeminino desinunt in η, in neutro in ȣν, ut: ἁπλȣ͂ς, λῆ, λȣ͂ν *simplex*. Sed composita desinentia in ȣς sunt generis communis, ut: ὁ, ἡ δίπȣς *bipes*, τὸ δίπȣν, G. δίποδος. ὁ, ἡ εὔνȣς, τὸ εὔνȣν *benevolus*.

§ 159. *Reg. VII.* Desinentia in υς, in faeminino εια, in neutro υ, ut: γλυκὺς, κεῖα, κὺ *dulcis*. Sed composita sunt generis communis, ut: ὁ, ἡ ἄδακρυς *sine lacrymis*, τὸ ἄδακρυ.

§ 160. *Reg. VIII.* Desinentia in ην sunt generis communis, ut: ὁ, ἡ τέρην, τὸ τέρεν *tener*, *mollis*. Sed apud Poëtas invenitur aliquando in faeminino τέρενα.

§ 161. *Reg. IX.* Desinentia in ης sunt generis communis, ut: ὁ, ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς *verus*.

Similiter desinentia in ις sunt generis communis, in genere neutro literam ς abjiciunt, ut: ὁ, ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι *amans patriae*. Item desinentia in ων, ut: ὁ, ἡ μείζων, τὸ μεῖζον *major*.

Excipiuntur: ἑκὼν, ἑκȣ̃σα, ἑκὸν *voluntarius*. ἄκων, ἄκȣσα, ἄκον *invitus*. Item omnia *participia*.

§ 162. *Reg. X.* Adjectiva attica desinentia in ως, sunt generis communis. Similiter adjectiva desinentia in ωρ, quando moventur, sunt generis communis, ut: ὁ, ἡ ἀπάτωρ *sine patre*, τὸ ἄπατορ· ὁ, ἡ ἀμήτωρ, τὸ ἄμητορ *sine matre*.

§ 163. *Reg. IX.* Nomina *numeralia* incipiendo a quinque usque ad centum, tantum unicam habent terminationem, et sunt generis omnis.

§ 164. *Reg. XIII.* Adjectiva anomala sunt sequentia: εἷς *unus*, μία, ἕν· μέγας *magnus*, μεγάλη, μέγα· πολὺς *multus*, πολλὴ πολύ· πᾶς *omnis*, πᾶσα, πᾶν· ȣ̃τος *hic*, *iste*, αὕτη, τȣ̃το.

MEMBRUM QUINTUM.

DE COMPARATIONE.

§ 165. *Reg. I. Comparativus* gradus nominum adjectivorum potiſſimum et ordinarie desinit in τέρος, aliquando in έςερος. *Superlativus* in τατος, aliquando in έςατος, ut: μέλας *niger*, άντερος, άντατος· χαρίεις, *gratiosus*, ιέςερος, ιέςατος· κȣ̃φος *levis*, ότερος, ότατος· διπλȣ̃ς *duplex*, ȣ́ςερος, ȣ́ςατος· γλυκὺς *dulcis*, ύτερος, ύτατος· ἀληθὴς *verus*, θέςερος, θέςατος· εὐδαίμων *felix*, νέςερος, νέςατος· ὁ, ἡ μάκαρ (in genere faeminino invenitur μάκαρα sed nisi apud Poëtas) *beatus*, άρτερος, άρτατος.

§ 166. *Reg. II.* Adjectiva desinentia in υς praeter terminationem in τερος et τατος habent etiam in comparativo ιων, in superlativo ιςος, ut: γλυκὺς *dulcis*, κίων, κιςος· βαθὺς *profundus*, θίων, θιςος·

ἡδὺς suavis, δίων, δισος· βραδὺς tardus, δίων, δισος· ταχὺς velox, ταχίων, τάχισος.

§ 167. *Reg. III.* Nomina adjectiva 1) desinentia in ος, habentia penultimam syllabam brevem, in comparativo, et superlativo gradu ο mutant in ω, ut: *σοφὸς sapiens, σωφώτερος, σοφώτατος.* 2) Ista tamen duo adjectiva *κενὸς vacuus, ςενὸς arctus,* in comparativo et superlativo gradu scribuntur per ο. 3) Quae vero habent penultimam communem in utroque gradu, tam per ο, quam per ω comparantur, ut: *ἶσος aequalis ἰσότερος* et *ἰσώτερος, ἰσότατος* et *ἰσώτατος· ἱκανὸς idoneus, sufficiens: ἰσχυρὸς fortis.*

§ 168. *Reg. IV.* Aliquando comparativus gradus exprimitur per *μᾶλλον magis,* adjunctum positivo gradui, ut: *μακάριον μᾶλλον beatius est.* Act. XX.

§ 169. *Reg. V.* Nomina adjectiva, quae non secundum regulam superius positam comparantur, sunt sequentia: 1) *ἀγαθὸς* in comparativo gradu: *βελτίων, κρατίων, κρείσσων, κρείττων, κράσσων, κρέσσων, κάρσων, κάῤῥων, ἀμείνων, ἀρείων, λωΐων, λῴων, φερίων, φέρτερος,* in superlativo gradu: *ἄρισος, βέλτισος, κράτισος, λώϊσος, λῷσος, φέρισος, φέρτατος.* 2) *κακὸς malus,* in comparativo: *κακίων, χείρων,* in superlativo: *κάκισος, χείρισος.* 3) *μικρὸς parvus,* in comparativo: *μικρότερος, ἐλάσσων, ἐλάττων, ἥσσων, ἥττων, μείων,* in superlativo: *μικρότατος, ἐλάχισος, ἥκισος.* 4) *μέγας magnus,* in comparativo: *μείζων, μεγαλειότερος, μάσσων,* in superlativo: *μέγισος.* 5) *καλὸς bonus, καλλίων, κάλλισος.* 6) *μακρὸς longus, μηκίων, μήκισος.* 7) *αἰσχρὸς turpis, αἰσχίων, αἴσχισος.* 8) *πολὺς multus, πλείων, πλεῖσος.* 9) *βαθὺς profundus, βαθύτερος, βάσσων, βαθύτατος, βάθισος.* 10) *φίλος amicus, φίλτερος, ότερος, φίλτατος, ότατος.* 11) *ἐχθρὸς inimicus, ἐχθίων, ἔχθισος.* 12) *ταχὺς celer, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, τάχισος.* 13) *παχὺς craſſus, πάσσων.* 14) *λάλος loquax,*

λαλίςερος, λαλίςατος. 15) ῥᾴδιος *facilis*, ῥᾴων, ῥᾷςος. 16) οἰκτρὸς *misericors*, οἰκτίων, οἴκτιςος. 17) ἅρπαξ *rapax*, ἁρπαγίςατος.

§ 170. *Reg. VI.* Comparativus et superlativus gradus saepe formantur a *substantivis, particulis* et *verbis*, ut: τὸ κέρδος *lucrum*, κερδίων *utilior*, κέρδιςος *utiliſſimus*. κῦδος *gloria, decus*, κυδίων *gloriosior*, κύδιςος *gloriosiſſimus*. αὐτὸς *ipse*, αὐτότατος *ipsiſſimus*. πρὸ ante πρότερος, πρότατος, contracte πρῶτος *primus*. ἄνω *sursum*, ἀνώτερος, ἀνώτατος. κάτω *infra*, κατώτερος, κατώτατος. ἔσω *intra*, ἐσώτερος, ἐσώτατος. πόῤῥω *procul*, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος. ἐγγὺς *prope*, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος vel ἐγγίων, ἔγγιςος, a verbo ἔχω *habeo*, ἔσχατος *ultimus*.

§ 171. *Reg. VII.* Aliquando ex comparativo et superlativo gradu formatur *novus comparativus* vel *superlativus*, ut: καλλίων *pulchrior*, καλλιώτερος *quasi adhuc pulchrior*. χεῖρον *pejus*, χειρότερον *quasi adhuc pejus*. ἐλάχιςος *minimus*, ἐλαχιςότερος *quasi minor quam minimus*. μείζων *major*, μειζότερος *majori major*. κύδιςος *gloriosiſſimus* κυδίςατος *quasi maxime gloriosiſſimus*.

§ 172. *Reg. VII.* Aliquando etiam *participia* comparantur licet raro, ut: ἐῤῥωμένος *fortis, robustus*, ἐῤῥωμενέςερος, ἐῤῥωμενέςατος· τιμηθησόμενος *honorandus*, τιμηθησομενότατος *honorandiſſimus*.

§ 173. Propter acquirendam aliquam declinandi facultatem adhuc sequentia paradigmata nominum *adjectivorum* et *participiorum* notanda sunt.

§ 174. PARADIGMA I.

ἑνικῶς.				πληθυντικῶς.		
N. καλὸς,	ἡ,	ὸν,	Bonus, *pulcher*.	καλοὶ,	καλαὶ,	καλὰ,
G. καλȣ̃,	ῆς,	ȣ̃,		καλῶν,		
D. καλῷ,	ῇ,	ῷ,		καλοῖς,	αῖς,	οῖς,
A. καλὸν,	ὴν,	ὸν,		καλȣ̀ς,	ὰς,	ὰ,
V. καλὲ,	ὴ,	όν.		καλοὶ,	αὶ,	ά.

δυϊκῶς.

N. A. et V. καλὼ, ὰ, ὼ, G. et D. καλοῖν, αῖν, οῖν.

§ 175. PARADIGMA II.

	ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N.	ἔσχατος, άτη, ατον, *Ultimus.*	ἔσχατοι, αι, α,
G.	ἐσχάτȣ, άτης, άτȣ,	ἐσχάτων,
D.	ἐσχάτῳ, άτῃ, άτῳ,	ἐσχάτοις, άταις, άτοις,
A.	ἔσχατον, άτην, ατον,	ἐσχάτȣς, άτας, α,
V.	ἔσχατε, άτη, ἔσχατον.	ἔσχατοι, αι, α.

δυϊκῶς.

N. A. et V. ἐσχάτω, άτα, άτω, G. et D. ἐσχάτοιν, αιν, οιν.

§ 176. PARADIGMA III.

	ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N.	πονηρὸς, ὰ, ὸν, *Malus, ma-*	πονηροὶ, αὶ, ὰ,
G.	πονηρȣ͂, ᾶς, ȣ͂, *lignus.*	πονηρῶν,
D.	πονηρῷ, ᾷ, ῷ,	πονηροῖς, αῖς, οῖς,
A.	πονηρὸν, ὰν, ὸν,	πονηρȣ̀ς, ὰς, ὰ,
V.	πονηρὲ, ὰ, όν.	πονηροὶ, αὶ, ά.

δυϊκῶς.

N. A. et V. πονηρὼ, ὰ, ὼ, G. et D. πονηροῖν, αῖν, οῖν.

§ 177. PARADIGMA IV.

	ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N.	ἅγιος, ία, ἅγιον, *Sanctus.*	ἅγιοι, αι, α,
G.	ἁγίȣ, ίας, ίȣ,	ἁγίων,
D.	ἁγίῳ, ίᾳ, ίῳ,	ἁγίοις, αις, οις,
A.	ἅγιον, ίαν, ἅγιον,	ἁγίȣς, ίας, ια,
V.	ἅγιε, ία, ον.	ἅγιοι, αι, α.

δυϊκῶς.

N.A.et V. ἁγίω, ἁγία, ἁγίω, G. et D. ἁγοίοιν, ἁγίαιν, ἁγίοιν.

§ 178. PARADIGMA V.

	ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N.	ἑκὼν, ȣ͂σα, ὸν, *Spontaneus.*	ἑκόντες, ȣ͂σαι, όντα,
G.	ἑκόντος, ȣ́σης, όντος,	ἑκόντων, ȣσῶν, όντων,
D.	ἑκόντι, ȣ́σῃ, όντι,	ἑκȣ͂σι, ȣ́σαις, ȣ͂σι,
A.	ἑκόντα, ȣ͂σαν, ὸν,	ἑκόντας, ȣ́σας, όντα,
V.	ἑκὼν, ȣ͂σα, όν.	ἑκόντες, ȣ͂σαι, όντα.

δυϊκῶς.

N. A et V. *ἑκόντε, ὑσα, όντε,* G. et D. *ἑκόντοιν, ὑσαιν, όντοιν.*

Nota. Eodem modo declinantur *Participia* praesentis temporis et aoristorum.

§ 179. PARADIGMA VI.

Participiorum praeteriti temporis activae vocis.

	ἑνικῶς.				*πληθυντικῶς.*		
N.	*τετυφὼς,*	*υῖα,*	*ὸς,*	*Qui ver-*	*τετυφότες,*	*υῖαι,*	*ότα,*
G.	*τετυφότος,*	*υίας,*	*ότος,*	*bera-*	*τετυφότων,*	*υιῶν,*	*ότων,*
D.	*τετυφότι,*	*υίᾳ,*	*ότι,*	*vit.*	*τετυφόσι,*	*υίαις,*	*όσι,*
A.	*τετυφότα,*	*υῖαν,*	*ὸς,*		*τετυφότας,*	*υίας,*	*ότα,*
V.	*τετυφὼς*	*υῖα,*	*ός.*		*τετυφότες,*	*υῖαι,*	*ότα.*

δυϊκῶς.

N. A. et V. *τετυφότε, υία, ότε,* G. et D. *τετυφότοιν, τετυφυίαιν, ότοιν.*

§ 180. PARADIGMA VII.

	ἑνικῶς.				*πληθυντικῶς.*		
N.	*μέλας,*	*αινα,*	*αν,*	*Niger.*	*μέλανες,*	*αιναι,*	*ανα,*
G.	*μέλανος,*	*αίνης,*	*ανος,*		*μελάνων,*	*αινῶν,*	*άνων,*
D.	*μέλανι,*	*αίνῃ,*	*ανι,*		*μέλασι,*	*αίναις,*	*ασι,*
A.	*μέλανα,*	*αιναν,*	*μέλαν,*		*μέλανας,*	*αίνας,*	*ανα,*
V.	*μέλας,*	*αινα,*	*μέλαν.*		*μέλανες,*	*αιναι,*	*ανα.*

δυϊκῶς.

N. A. et V. *μέλανε, μελαίνα, μέλανε,* G. et D. *μελάνοιν, αίναιν, άνοιν.*

§ 181. PARADIGMA VIII.

	ἑνικῶς.			*πληθυντικῶς.*	
N.	*ὁ ἡ ἀνάξιος, τὸ ἀνάξιον,*	*In-*	*οἱ, αἱ*	*ἀνάξιοι,*	*τὰ ἀνάξια,*
G.	*τῦ, τῆς, τῦ ἀναξίυ,*	*dignus.*		*ἀναξίων,*	
D.	*ἀναξίῳ,*			*ἀναξίοις,*	
A.	*ἀνάξιον,*			*ἀναξίυς,*	*τὰ ἀνάξια,*
V.	*ὦ ἀνάξιε, ἀνάξιον.*			*ἀνάξιοι,*	*ἀνάξια.*

δυϊκῶς.

N. A. et V. *ἀναξίω,* G. et D. *ἀναξίοιν.*

§ 182. PARADIGMA IX. *Atticum.*

	ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N.	ὁ, ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *Fertilis.*	οἱ, αἱ εὔγεω, τὰ εὔγεω,
G.	εὔγεω,	τῶν εὔγεων,
D.	εὔγεῳ,	εὔγεῳς,
A.	εὔγεων,	τοὺς, τὰς εὔγεως, τὰ εὔγεω,
A.	ὦ εὔγεως, εὔγεων.	ὦ εὔγεῳ, εὔγεω.

δυϊκῶς.

N. A. et V. εὔγεων, G. et D. εὔγεῳν.

§ 183. PARADIGMA X.

	ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N.	ὁ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, *Felix.*	οἱ, αἱ εὐδαίμονες, τὰ εὐδαίμονα,
G.	εὐδαίμονος,	εὐδαιμόνων,
D.	εὐδαίμονι,	εὐδαίμοσι,
A.	τὸν, τὴν εὐδαίμονα, τὸ εὔδαιμον,	εὐδαίμονας, ονα,
V.	ὦ εὔδαιμον.	εὐδαίμονες, αίμονα.

δυϊκῶς.

N. A. et V. εὐδαίμονε, G. et D. εὐδαιμόνοιν.

§ 184. PARADIGMA XI.

	ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N.	ὁ, ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, *Gratus, jucundus.*	εὐχάριτες, άριτα,
G.	εὐχάριτος,	εὐχαρίτων,
D.	εὐχάριτι,	εὐχάρισι,
A.	εὔχαριν, vel άριτα, τὸ εὔχαρι,	εὐχάριτας, άριτα,
V.	ὦ εὔχαρις, εὔχαρι.	εὐχάριτες, άριτα.

δυϊκῶς.

N. A. et V. εὐχάριτε, G. et D. εὐχαρίτοιν.

PARADIGMATA.

Nominum Adjectivorum *Contractorum.*

§ 185. PARADIGMA I.

	ἑνικῶς.					πληθυντικῶς.		
N.	ἁπλȣ̃ς,	ῆ,	ᾶ,	ȣ̃ν,	*Simplex.*	ἁπλοῖ,	αῖ,	ᾶ,
G.	ἁπλȣ̃,	ῆς,	ᾶς,	ȣ̃,		ἁπλῶν,		
D.	ἁπλῷ,	ῇ,	ᾷ,	ῷ,		ἁπλοῖς,	αῖς,	οῖς,
A.	ἁπλȣ̃ν,	ῆν,	ᾶν,	ȣ̃ν,		ἁπλȣ̃ς,	ᾶς,	ᾶ,
V.	ἁπλȣ̃,	ῆ,	ᾶ,	ȣ̃ν.		ἁπλοῖ,	αῖ,	ᾶ.

δυϊκῶς.

N. A. et V. ἁπλῶ, ᾶ, ῶ, G. et D. ἁπλοῖν, αῖν, οῖν.

§ 186. PARADIGMA II.

	ἑνικῶς.				πληθυντικῶς.			
N.	γλυκὺς,	εῖα,	ὺ,	*Dulcis.*	γλυκέες,	εῖς,	εῖαι,	έα,
G.	γλυκέος,	είας,	έος,		γλυκέων,	ειῶν,		έων,
D.	γλυκέϊ, εῖ,	είᾳ,	έϊ, εῖ,		γλυκέσι,	είαις		έσι,
A.	γλυκὺν,	εῖαν,	ὺ,		γλυκέας,	εῖς,	είας,	έα,
V.	γλυκὺ,	εῖα,	ύ.		γλυκέες,	εῖς,	εῖαι,	έα.

δυϊκῶς.

N. A. et V. γλυκέε, εία, έα, G. et D. γλυκέοιν, είαιν, έοιν.

§ 187. PARADIGMA III.

	ἑνικῶς.		πληθυντικῶς.
N.	ὁ, ἡ ἀληθὴς,	τὸ ἀληθὲς, *Verus.*	ἀληθέες, εῖς, έα, ῆ,
G.	τȣ̃ ἀληθέος, ȣ̃ς,		ἀληθέων, ῶν,
D.	ἀληθέϊ, εῖ,		ἀληθέσι,
A.	ἀληθέα,	τὸ ἀληθὲς,	ἀληθέας, εῖς, έα, ῆ,
V.	ὦ ἀληθές.		ἀληθέες, εῖς, έα, ῆ.

δυϊκῶς.

N. A. et V. ἀληθέε, ῆ, G. et D. ἀληθέοιν, οῖν.

§ 188. PARADIGMA IV.

ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N. ὁ, ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, Ma-	μείζονες, ζοες, ζους, ζονα,
G. μείζονος, jor.	μειζόνων, (ζοα, ζω,
D. μείζονι,	μείζοσι,
A. μείζονα, ζοα, ζω, τὸ	μείζονας, ζοας, ζους, ζονα,
V. ὦ μείζων, (μεῖζον,	V. ut N. (ζοα, ζω.

δυϊκῶς.

N. A. et V. μείζονε, G. et D. μειζόνοιν.

PARADIGMATA
Nominum Adjectivorum *Anomalorum.*

§ 189. PARADIGMA I.

ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N. μέγας, άλη, έγα, *Magnus.*	μεγάλοι, άλαι, άλα,
G. μεγάλου, άλης, άλου,	μεγάλων,
D. μεγάλῳ, άλῃ, άλῳ,	μεγάλοις, άλαις, άλοις,
A. μέγαν, άλην, έγα,	μεγάλους, άλας, άλα,
V. μέγα, άλη, έγα.	V. ut N.

δυϊκῶς.

N. A. et V. μεγάλω, λα, λω, G. et D. μεγάλοιν, αιν, οιν.

§ 190. PARADIGMA II.

ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N. πολὺς, πολλὴ, λὺ, *Multus.*	πολλοὶ, πολλαὶ, πολλὰ,
G. πολλοῦ, πολλῆς, πολλοῦ,	πολλῶν,
D. πολλῷ, πολλῇ, πολλῷ,	πολλοῖς, πολλαῖς, λοῖς,
A. πολὺν, πολλὴν, πολὺ,	πολλοὺς, πολλὰς, πολλὰ,
V. πολὺ, πολλὴ, πολύ.	πολλοὶ, πολλαὶ, πολλά.

δυϊκῶς.

N. A. et V. πολλὼ, ὰ, ὼ, G. et D. πολλοῖν, αῖν, οῖν.

§ 191. PARADIGMA III.

ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *Omnis, e.*	πάντες, πᾶσαι, πάντα,
G. παντὸς, πάσης, παντὸς,	πάντων, πασῶν, πάντων,
D. παντὶ, πάσῃ, παντὶ,	πᾶσι, πάσαις, πᾶσι,
A. πάντα, πᾶσαν, πᾶν.	πάντας, πάσας, πάντα.

δυϊκῶς.

N. A. et V. πᾶντε, πάσα, πᾶντε, G. et D. πάντοιν, σαιν, τοιν.

§ 192. *Reg. I.* ἁγία habet genitivum pluralem ἁγίων, non ἁγιῶν. Sic etiam ἐσχάτη cum aliis similibus.

§ 193. *Reg. II.* Quando istae consonantes: δ, ϑ, τ, ν, positae ante σ in dativo plurali abjiciuntur, immediate aliqua vocali brevi, vel ancipite subsequente, tunc illa vocalis mutatur in diphthongum, ε in ει, ο in ȣ, v. g. ex τυφϑένσι fit τυφϑεῖσι, ex τύπτονσι fit τύπτȣσι. Quodsi fuerit vocalis α, superscribendus est accentus circumflexus, v. g. ex ἱϛάνσι fit ἱϛᾶσι.

§ 194. *Reg. III.* Hoc nomen πολύπȣς *multipes* cum aliis compositis ex hoc nomine πȣ̃ς, sic declinatur: N. ὁ, ἡ πολύπȣς, τὸ πολύπȣν, G. πολύποδος, D. πολύποδι, A. τὸν, τὴν πολύποδα et πολύπȣν, τὸ πολύπȣν, V. ὦ πολύπȣς, πολύπȣν.

§ 195. *Reg. IV.* ἀλλήλων genitivus pluralis numeri caret nominativo, estque τριπτῶτον. in dat. plur. ἀλλήλοις, λαις, λοις, in acc. ἀλλήλȣς, λας, λα, *per invicem, mutuo, alius alium.*

MEMBRUM SEXTUM.

DE NOMINIBUS NUMERALIBUS.

§ 196. Nomen *numerale* est duplex: *Cardinale* et *Ordinale.*

§ 197. Nomina numeralia *cardinalia* sunt duplicia: *Declinabilia* et *Indeclinabilia,* quae sunt infra πέντε *quinque,* et supra ἑκατὸν *centum,* declinantur; a πέντε vero usque ad ἑκατὸν indeclinabilia sunt, nisi in compositis quaedam.

§ 198. N. εἷς *unus,* μία, ἕν, G. ἑνὸς, μιᾶς, ἑνὸς, D. ἑνὶ, μιᾷ, ἑνὶ, A. ἕνα, μίαν, ἕν. Similiter etiam

declinantur composita ab illo, v. g. ἐδεὶς *nullus*, μηδεὶς *nemo*. N. et A. δύο vel δύω *duo*, generis omnis, G. et D. δυοῖν vel δυῷν, in genere faeminino δυεῖν. Invenitur etiam in numero plurali, G. δυῶν, D. δυσὶ. Act. XXI, 33. Matth. VI. 24.

§ 199. N. οἱ, αἱ, τρεῖς, τὰ τρία, *tres, tria*, G. τῶν τριῶν, D. τρισὶ, A. τρεῖς, τρία.
N. οἱ, αἱ τέσσαρες *quatuor*, τὰ τέσσαρα, G. τεσσάρων, D. τέσσαρσι vel τέτρασι, A. τέσσαρας, τέσσαρα.

Sic etiam *composita* eorum, v. g. δεκατρία, δεκατέσσαρα.

§ 200. Jam sequuntur indeclinabilia: πέντε 5. ἓξ 6. ἑπτὰ 7. ὀκτὼ 8. ἐννέα 9. δέκα 10. ἕνδεκα 11. δώδεκα 12. δεκατρεῖς, δεκατρία, τρεισκαίδεκα 13. δεκατέσσαρες, δεκατέσσαρα 14. δεκαπέντε 15. δεκαὲξ, ἑκκαίδεκα 16. ἑπτακαίδεκα 17. ὀκτωκαίδεκα, δυοῖν δεόντοιν εἴκοσι 18. δεκαεννέα, ἐννεακαίδεκα, ἑνὸς δεόντος εἴκοσι 19. εἴκοσι 20. εἴκοσι ἓν 21. εἴκοσι δύω 22. εἴκοσι τρία 23. εἴκοσι τέσσαρα 24. κ. τ. λ. τριάκοντα 30. τεσσαράκοντα 40. πεντήκοντα 50. ἑξήκοντα 60. ἑβδομήκοντα 70. ὀγδοήκοντα 80. ἐνενήκοντα 90. ἑνὸς δεόντος ἑκατὸν 99. ἑκατὸν 100. διακόσιοι, αι, α, 200. τριακόσιοι, αι, α, 300. τεσσαρακόσιοι, αι, α, 400. πεντακόσιοι, αι, α, 500. ἑξακόσιοι 600. χίλιοι, αι, α, 1000. δισχίλιοι 2000. τρεισχίλιοι 3000. τετρακισχίλιοι 4000. πεντακισχίλιοι 5000. ἑξακισχίλιοι 6000. ἑπτακισχίλιοι 7000. ὀκτακισχίλιοι 8000. ἐννεακισχίλιοι 9000. δεκακισχίλιοι, μύριοι, αι, α, μυριὰς 10,000. ἑνδεκακισχίλιοι 11,000. δωδεκακισχίλιοι 12,000. εἰκοσακισχίλιοι, δισμύριοι, δισμυριάδες 20,000. τριακοντακισχίλιοι, τρισμύριοι, τρισμυριάδες 30,000. ἑκατοντακισχίλιοι, δεκαμυριάδες 100,000. εἰκοσακισμύριοι, εἰκοσιμυριάδες 200,000. τριακοντακισμύριοι 300,000. ἑκατοντακισμύριοι 1,000,000. διακοσιακισμύριοι 2,000,000.

§ 201. De Numeris Ordinalibus.

Πρῶτος primus. δεύτερος secundus. τρίτος tertius. τέταρτος quartus. πέμπτος quintus. ἕκτος sextus. ἕβδομος septimus. ὄγδοος octavus. ἔννατος nonus. δέκατος decimus. ἑνδέκατος undecimus. δωδέκατος duodecimus. τρεισκαιδέκατος decimus tertius. τεσσαρακαιδέκατος decimus quartus. εἰκοστὸς vigesimus. εἰκοστὸς πρῶτος vigesimus primus. εἰκοστὸς δεύτερος vigesimus secundus. κ. τ. λ. τριακοστὸς trigesimus. τεσσαρακοστὸς quadragesimus. πεντηκοστὸς quinquagesimus. ἑξηκοστὸς sexagesimus. ἑβδομηκοστὸς septuagesimus. ὀγδοηκοστὸς octogesimus. ἐννεηκοστὸς nonagesimus. ἑκατοστὸς centesimus. διακοσιοστὸς ducentesimus. τριακοσιοστὸς trecentesimus. χιλιοστὸς millesimus. δισχιλιοστὸς bis millesimus. μυριοστὸς decies millesimus. δισμυριοστὸς vicies millesimus. τρισμυριοστὸς tricies millesimus. etc.

§ 202. *Reg. I.* A nominibus *numeralibus* derivantur:

1) Substantiva, v. g. *ἡ μονὰς unitas. δυὰς dualitas. τριὰς trinitas. τετρὰς quaternitas. ἑκατοντὰς centuria. χιλιὰς numerus millenarius. μυριὰς decem millium numerus.*

2) Adjectiva, v. g. *ἁπλοῦς simplex. διπλοῦς duplus. τριπλοῦς triplus. τετραπλοῦς quadruplus;* per quae bene respondetur ad interrogationem *ποσαπλοῦς quotuplex.* Ad interrogationem vero *ποσαπλάσιος* bene respondetur per haec adjectiva numeralia: *διπλάσιος, τριπλάσιος, τετραπλάσιος.* Item ad interrogationem *ποταῖος, quota die,* respondetur; *τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, ὀγδομαῖος, ἐνναταῖος δεκαταῖος, ἑνδεκαταῖος.*

3) Adverbia, ut: *ἅπαξ semel. δὶς bis. τρὶς ter. τετράκις quater. πεντάκις quinquies. δεκάκις decies. ἑκατοντάκις centies. χιλιάκις millies. μυριάκις decies millies.*

§ 203. *Reg. II.* Quando *cardinalia* sine conjunctione simul componuntur, tunc primo ponitur numerus major, ut: *δεκαπέντε quindecim.* Quodsi interponeretur aliqua conjunctio, numerus minor prius ponendus est, v. g. *πέντε καὶ δέκα*, vel *πεντεκαίδεκα.* Invenitur tamen etiam *δέκα καὶ ὀκτὼ*, Lucae XIII, 4.

MEMBRUM SEPTIMUM.

DE NOMINIBUS DERIVATIS, COMPOSITIS, ET DIMINUTIVIS.

Et quidem

I. De Nominibus Derivatis.

§ 204. Derivantur 1) *Substantiva* ab *adjectivis*, v. g. a *δίκαιος justus, δικαιοσύνη justitia, τέλειος perfectus, τελειότης perfectio, κακὸς malus, κακία malitia.*

2) *Adjectiva* a *substantivis*, v. g. *αἰὼν saeculum, αἰώνιος aeternus, σῶμα corpus, σωματικὸς corporeus.*

3) *Substantiva* a *substantivis*, ut varia denominativa faeminina a masculinis, mutata terminatione. Sic *a*) *αξ, ιξ, ης* et *υς*, mutantur in *σσα*, v. g. *Ἄναξ Rex, Ἄνασσα Regina. Φοῖνιξ Phoenicius, Φοίνισσα Phoenicia. Κρῆς Cretensis, Κρῆσσα. Λίβυς ex Libya, Λίβυσσα. Θρᾷξ ex Thracia, Θρῆσσα. πένης, πένητος pauper, πένησσα. b*) *ευς* mutatur in *εια. Βασιλεῦς Rex, Βασίλεια Regina. Ἱερεῦς Sacerdos, ἱέρεια sacerdotiſſa. c*) *ηρ* mutatur in *ειρα*, v. g. *Σωτὴρ Saluator, σώτειρα. d*) *ης* mutatur etiam in *ρια, ις* et *αινα. τυμπανιςὴς, τυμπανίςρια. ψάλτης cantor, ψάλτρια. ποιητὴς poëta, ποιήτρια. Προφήτης Propheta, προφῆτις prophetiſſa. Σκύθης Scytha, Σκυθίς. παρακοίτης maritus, παράκοιτις uxor. μάντης vates, μάντις. ἰχθυοπώλης qui pisces vendit, ἰχθυοπώλαινα.* Sed a *δεσπότης, δέσποινα. e*)

ος mutatur in *α*, *η*, et *αινα*, v. g. *Θεὸς*, *θεὰ* et *θέαινα dea*. *δȣ̃λος servus*, *δȣ́λη serva*. *μάγειρος coquus*, *μαγείραινα*. *σκόρπιος*, *σκορπίαινα*. *λύκος lupus*, *λύκαινα lupa*. *f*) *ων* mutatur in *αινα*, ut: *λέων leo*, *λέαινα*. *τέκτων*, *τέκταινα*. *λάκων*, *λάκαινα*. *θεράπων minister*, *famulus*, *θεράπαινα famula*. *g*) *ωρ* mutatur in *ειρα* v. g. *ὀλέτωρ perditor*, *ὀλέτειρα*.

De Derivatione Patronymicorum.

§ 205. *Patronymica* sunt, quae a patris, aut etiam avi nomine derivantur, ut: a *Κρόνος*, *Κρονίδης Saturni filius:* ab *Αἰακὸς Ajax*, *Αἰακίδης*, *Aeaci nepos*, *nempe Achilles*. Raro formantur a nomine matris, ut: ὁ *Λητοΐδης*, a *Λητὼ Apollo*, *Latonae filius*.

§ 206. Sunt autem Patronymica, vel *masculina* vel *faeminina:*

Masculina habent *tres* terminationes: *δης*, *ων*, *διος*. Quae in *δης* desinunt, formantur a genitivis desinentibus in *ȣ*, *ος* et *ους*, ut: a *Πριάμȣ*, *Πριαμίδης*, *Ἰλίȣ Ἰλιάδης*; *Τρὸςȣ Τρὸςάδης*, *Ἕκτορος Ἑκτορίδης*, *Δημοσθένȣς Δημοσθενίδης*.

Faeminina itidem *tres* terminationes habent: *ας*, *ις* et *νη*. Quae in *ας* et *ις* desinunt, formantur a masculinis patronymicis, elisa syllaba *δη*, ut: a *Πριαμίδης Πριάμις*, ab *Ἰλιάδης Ἰλιὰς*, ab *Αἰνειίδης*, *Αἰνειΐς*, ab *Ἀκρησίȣ Ἀκρησιώνη*.

Huc pertinent etiam nomina *Gentilia*, quae significant nationem, vel patriam, v. g. ab *Ἀθήνη Ἀθηναῖος*, *Βαβυλὼν Βαβυλώνιος*, *Ἰταλὸς Italus*, *Ἰταλὶς faemina ex Italia*.

II. De Nominibus Compositis.

§ 207. Nomina graeca *composita* componuntur:
1) Ex duobus *rectis*, v. g. *Νεάπολις Neapolis*,

ναυμαχία navale praelium, θεοεχθρία odium in Deum, ubi σ post αυ et ο abjicitur.

2) Ex *nominativo* et *genitivo,* v. g. *ληςοκτονος, qui latronem occidit, λιθοτόμος lapicida,* ubi a genitivo casu desinente in ου, abjicitur *υ.*

3) Ex *nominativo* et *dativo* casu, tum singularis tum pluralis numeri, ut: *ὀρείαυλος qui in montibus diversatur, ὀρείτροφος* et *ὀρεσίτροφος qui in montibus educatus.*

Nota: In compositione saepe una vocalis ponitur pro alia, v. g. *ἡμεροδρόμος cursor diarius,* pro *ἡμεραδρόμος· γεωμέτρης* pro *γεαμέτρης* compositum ex *γέα,* contracte *γῆ terra.*

4) Ex *nomine* et *pronomine,* ubi pronomen vel praeponitur vel postponitur, v. g. *αὐτόχειρ qui manu sua se interficit, φίλαυτος amans sui ipsius.*

5) Ex *nomine* et *verbo,* v. g. *λειποτάκτης desertor castrorum. μιξοβάρβαρος semibarbarus.*

6) Ex *nomine* et *adverbio,* v. g. *χαμόκοιτος qui super terra dormit. μογιλάλος tardiloquus.*

III. De Diminutivis.

§ 208. *Diminutiva* sunt, quae primitivi significationem minuunt, desinunt

1) In *σκος,* ut: *ἀνθρωπίσκος homuncio, νεανίσκος adolescentulus, παιδίσκος puellus.*

2) In *αξ,* v. g. *λίθαξ lapillus,* a *λίθος lapis, ῥόδαξ rosula,* a *ῥόδον.*

3) In *νις,* v. g. *κρηνὶς fonticulus,* a *κρήνη fons.*

4) In *ων,* ut: *μωρίων stultulus,* a *μωρὸς stultus.*

5) In *σκη,* ut: *παιδίσκη puella.*

6) In *ις, θεραπαινὶς ancillula,* a *θεράπαινα ancilla.*

7) In *υλλα* et *ύλλιον,* ut: *νίκυλλα victoriola,* a *νίκη. βρεφύλλιον* a *βρέφος infans.*

8) In *αιον, ειον* et *ιον* ut: *γύναιον muliercula, ἀγγεῖον vasculum, γήδιον quasi terrula.*

Nota I. Quaedam diminutiva habent duas vel tres terminationes, ut: *κόριον, κορίσκιον, κοράσιον,* a *κόρη puella. ἱππίσκος, ἱππάριον, ἱππίδιον,* ab *ἵππος equus.*

Nota II. A. quibusdam nominibus diminutivis formantur nova diminutiva, v. g. a *πόλις urbs, πολίχνη urbecula,* et a *πολίχνη, πολίχνιον parvum oppidulum, εἷμα vestis, ἱμάτιον, ἱματίδιον* et *ἱματιδάριον,* sicut etiam in latina lingua dicitur: *cista, cistula, cistella, cistellula.*

CAPUT III.

DE PRONOMINIBUS.

§ 209. *Reg. I. Pronomina* sunt, quae ponuntur loco nominis, et sunt multiplicia:

1) *Demonstrativa,* ut: *ἐγὼ ego, σὺ tu, οὗτος iste, αὕτη, τοῦτο, ἐκεῖνος ille.*

2) *Relativa,* ut: *ὅς, ἥ, ὅ, qui, quae, quod.*

3) *Reciproca,* ut: *οὗ sui. ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν suus. σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον suus. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, ἐμαυτοῦ mei ipsius. σεαυτοῦ, σεαυτῆς, σεαυτοῦ tui ipsius. ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτοῦ sui ipsius.*

4) *Possessiva,* ut: *ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν meus. σὸς, σὴ, σὸν, tuus. ἑὸς, (ὅς) ἑὴ (ἥ) ἑὸν (ὅν) suus. νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον noster. σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον vester. ἡμέτερος, έρα, ερον noster. ὑμέτερος, έρα, ερον vester. σφέτερος, έρα, ερον suus.*

5) *Infinita,* v. g. *τὶς, τὶ quidam, aliquid. ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα quidam, aliquid.*

6) *Interrogativa,* v. g. *τίς; τί; quis? quid?*

7) Huc pertinent etiam sequentia *pronomina: ἡμεδαπὸς nostras, ὑμεδαπὸς vestras, ποδαπὸς cujas, ἀλλοδαπὸς extraneus.*

§ 210. Ex dictis pronominibus alia sunt *Primitiva: ἐγὼ, σὺ, οὗ, οὗτος, ἐκεῖνος, αὐτός·* alia vero *Derivativa: νωΐτερος, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ.*

Pronomina habentia peculiarem declinandi formam:

§ 211. ἑνικῶς.		πληθυντικῶς.	
N. ἐγὼ	*Ego.*	ἡμεῖς,	*nos,*
G. ἐμȣ̃, μȣ̃,		ἡμῶν,	*nostrûm,*
D. ἐμοὶ, μοὶ,		ἡμῖν,	*nobis,*
A. ἐμὲ, μέ.		ἡμᾶς,	*nos.*

δυϊκῶς.

N. A. et V. νῶϊ, νὼ, *nos, duo,* G. et D. νῶϊν, νῷν.

§ 212. ἑνικῶς.		πληθυντικῶς.	
N. σὺ	*Tu,*	ὑμεῖς	*vos,*
G. σȣ̃	*tui,*	ὑμῶν	*vestrûm,*
D. σοὶ,	*tibi,*	ὑμῖν	*vobis,*
A. σὲ	*te.*	ὑμᾶς	*vos.*

δυϊκῶς.

N. A. et V. σφῶϊ, σφὼ, *vos duo,* G. et D. σφῶϊν, σφῷν.

§ 213. ἑνικῶς,		πληθυντικῶς.
		N. σφεῖς.
G. ȣ̃	*Sui,*	σφῶν,
D. οἷ	*sibi,*	σφίσι,
A. ἕ	*se.*	σφᾶς.

δυϊκῶς.

N. A. et V. σφωὲ, σφὲ, G. et D. σφωῒν, σφὶν.

Nota: σφὲ et σφᾶς latini exprimere non possunt, nisi per *ipsi,* etc.

§ 214. ἑνικῶς.				πληθυντικῶς.		
N. οὗτος	*Iste,*	αὕτη,	τȣ̃το,	οὗτοι,	αὗται,	ταῦτα,
G. τȣ́τȣ	*istius,*	ταύτης,	τȣ́τȣ,	τȣ́των,		
D. τȣ́τῳ	*isti,*	ταύτῃ,	τȣ́τῳ,	τȣ́τοις,	ταύταις,	τȣ́τοις,
A. τȣ̃τον	*istum,*	ταύτην,	τȣ̃το.	τȣ́τȣς,	ταύτας,	ταῦτα.

δυϊκῶς.

N. A. et V. τȣ́τω, ταῦτα, τȣ́τῳ, G. et D. τȣ́τοιν, ταύταιν, τȣ́τοιν.

Similiter declinantur τοιȣ̃τος *talis,* τοσȣ̃τος, τηλικȣ̃τος *tantus.*

§ 215.	ἑνικῶς.	§ 216.
G. ἐμαυτοῦ, ῆς, οῦ, *Mei ipsius.*		σεαυτοῦ, ῆς, οῦ, *Tui ipsius.*
D. ἐμαυτῷ, ῇ, ῷ,		σεαυτῷ, ῇ, ῷ,
A. ἐμαυτὸν, ὴν, ό.		σεαυτὸν, ὴν, ό.

G. ἑαυτοῦ *Sui ipsius.*	ἑαυτῆς,	ἑαυτοῦ,
D. ἑαυτῷ,	ἑαυτῇ,	ἑαυτῷ,
A. ἑαυτὸν,	ἑαυτὴν,	ἑαυτό.

Nota: Etiam pluralis numerus ab ἑαυτοῦ invenitur: G. ἑαυτῶν, D. ἑαυτοῖς αῖς, οῖς, A. ἑαυτοὺς, άς, ά.

§ 217. *Reg. II.* Σεαυτοῦ saepe contrahitur in σαυτοῦ, σαυτῆς, etc. Sic etiam ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, dicitur αὑτοῦ, αὑτῆς.

§ 218. *Reg. III.* Ἑαυτοῦ habet etiam in plurali Genit. σφῶν αὑτῶν, D. σφίσιν αὑτοῖς, αῖς, οῖς, A. σφᾶς αὑτούς.

§ 219. *Reg. IV.* Pluralis numerus ab ἑαυτοῦ saepe etiam pro secunda et tertia persona ponitur, unde ex antecedente vel subsequente verbo personali, cujusnam sit personae, discernendum.

§ 220. Pronomina *Infinita* τὶς et δεῖνα sic declinantur:

I. τὶς.

ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N. τὶς, *Aliquis,* τὶ *aliquid.*	τινὲς, τινὰ,
G. τινὸς,	τινῶν,
D. τινὶ,	τισὶ,
A. τινὰ, τὶ.	τινὰς, τινά.

δυϊκῶς.

N. A. et V. τινὲ, G. et D. τινοῖν.

II. δεῖνα.

ἑνικῶς: N. ὁ, ἡ, τὸ δεῖνα, *Quidam,* G. δεῖνα, δεῖνος, D. δεῖνα, δεῖνι, A. δεῖνα.

§ 221. Pronomen *Interrogativum* τίς sic declinatur:

ἑνικῶς.	πληθυντικῶς.
N. τίς, *Quis, quae,* τί, *quid.*	τίνες, *quinam,* τίνα,
G. τίνος, *cujus,*	τίνων, *quorum,*
D. τίνι, *cui,*	τίσι, *quibus,*
A. τίνα, *quem, quam,* τί, *quid.*	τίνας, τίνα.

δυϊκῶς.

N. A. et V. τίνε, G. et D. τίνοιν.

CAPUT IV.

DE VERBO.

§ 222. Verbum est id, quod actionem, vel passionem, vel neutrum quid significat.

MEMBRUM PRIMUM.

DE GENERIBUS, CONJUGATIONIBUS, ET CAETERIS VERBORUM ATTRIBUTIS.

§ 223. Genera verborum sunt quinque:

1) *Ἐνεργητικὸν Activum,* quod significat aliquam actionem, et desinit in ω vel μι, ut: *γράφω scribo, τίθημι pono.*

2) *Παθητικὸν Paſſivum* est, quod significat paſſionem, et desinit in μαι, v. g. *τύπτομαι verberor, γράφομαι scribor.*

3) *Οὐδέτερον Neutrum,* quod habet significationem intransitivam, et desinit in ω vel μι, v. g. *ὑγιαίνω sanus sum, ὑπάρχω existo, εἰμὶ sum.*

4) *Μέσον Medium* (Commune), quod aliàs active, aliàs paſſive significat, v. g. *βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum, βιάζομαι ὑπὸ τȣ̃ φίλȣ, violor ab amico,* *τύπτομαί σε verbero te,* et *τύπτομαι ὑπό σȣ, verberor a te.*

5) *Ἀποτεθηκὸν Deponens,* quod desinit in μαι, et habet activam significationem vel neutram, v. g. *δέχομαι suscipio, admitto, μάχομαι pugno, ἡγέομαι duco, ἔρχομαι advenio.*

§ 224. *Reg. I.* Verba activa saepe reciproce explicanda, ut: *ἀναλαμβάνειν ἐκ τῆς νόσȣ*, pro *ἀναλαμβάνεσθαι*, nempe *ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσȣ*, *recipere se ex morbo*, id est, *convalescere*. *σεσηπυῖαι νῆες putrefactae naves*. *κηρὸς τετηκὼς liquata cera*.

§ 225. *Reg. II.* De significatione verbi *medii* multi falluntur, qui censent omnia verba media habere in iisdem temporibus utramque significationem et activam et passivam, nam etsi forte verum id est de praesenti et imperfecto, tamen praeterita, indefinita et futura active exponenda, nisi vel verba ipsa sint *αὐτοπαθητικὰ ex se paſſionem significantia*, v. g. a verbo *σήπω putrefacio*, praeteritum perſectum mediae vocis *σέσηπα putrefactus sum;* a verbo *τήκω liquefacio*, *τέτηκα liquefactus sum*, vel enallage id suadeat, quomodo et apud latinos activum praeteritum pro passivo reperitur, v. g. *armis ornabant se*, pro *armis ornabantur*. Caeterum significatio verbi *medii* potius ex constructione et usu scriptorum, quam ex praeceptionibus colligenda, cum vix ullum praeceptum sufficiens huic rei tradi possit.

§ 226. Conjugationes verborum (*συζυγίαι*) alii statuunt 10. alii 11. alii vero 13. ne vero exhorrescat animus ad linguam graecam ediscendam sese applicantium, secundum pauciores quidem ac probos autores, ad *ternum* reducentur numerum, nam si mutationum aliquarum in praeteritis et cetera vel modorum contrahendi in determinando conjugationum numero ratio habenda, forsan plus, quam triginta fingerentur conjugationes.

Prima itaque conjugatio erit verborum paroxytonorum, aliâs barytonorum improprie sic dictorum, ut: *τύπτω verbero*.

Secunda verborum contractorum seu περισπωμένον, ut: φιλέω, φιλῶ *amo*.

Tertia desinentium in μι, ut: τίθημι *pono*, quarum singulae perspicuitatis gratia certis illustrabuntur annotationibus.

§ 227. Modi verborum (ἐγκλίσεις) sunt quinque: 1) ὁριστικὴ *Indicativus*. 2) προστακτικὴ *Imperativus*. 3) εὐκτικὴ *Optativus*. 4) ὑποτακτικὴ *Conjunctivus*. 5) ἀπαρέμφατος *Infinitivus*. Optativi nota est οι, in aoristo primo αι, in conjunctivo η et ω.

§ 228. Tempora verborum (χρόνοι) sunt 9. 1) ἐνεστὼς *Praesens*, ut: τύπτω. 2) παρατατικὸς *Imperfectum*, ut: ἔτυπτον. 3) παρακείμενος *Perfectum*, ut: τέτυφα. 4) ὑπερσυντελικὸς *Praeteritum*, *Plusquamperfectum*, ut: ἐτετύφειν. 5) ἀόριστος πρῶτος *Indefinitum primum*, ut: ἔτυψα. 6) ἀόριστος δεύτερος *Indefinitum secundum*, ut: ἔτυπον 7) μέλλων πρῶτος *Futurum primum*, ut: τύψω. 8) μέλλων δεύτερος *Futurum secundum*, ut: τυπῶ. 9) μέλλων τρίτος μετ᾽ ὀλίγον *Futurum tertium*, ut: τετύψομαι.

Nota: Aoristi duo, et *futura* duo vel tria, non ob significationis diversitatem sunt, sed propter linguae copiam. Juxta quosdam autores praeteritum et indefinitum tempus, seu aoristus, sic differre dicuntur, ut illud rem modo praeterisse, hoc vero indefinite, id est, non habita ratione temporis, modo an dudum praeteriisse significet. Ratio secunda videtur esse, quia non tantum pro praeterito, sed etiam pro praesenti et futuro usurpari solet. Pro praesenti Matth. III, 17. Hic est filius meus dilectus, in quo εὐδόκησα *complacui*, pro εὐδοκῶ *complaceo mihi*, seu *in quo toto amoris mei affectu requiesco*. Joh. XV, 6. nisi quis manserit in me ἐβλήθη *ejectus est foras*, καὶ ἐξηράνθη *et exaruit*. Aoristus primus a secundo non videtur differre,

sicut nec futurum primum a secundo. Quando autem alterutro sit utendum, bonorum auctorum lectio docebit. Futurum tertium significat paſſionem jam jam instantem, ut: τετύψομαι *paulo post verberabor.*

§ 229. Numeri verborum sunt tres: 1) ἑνικῶς *singularis.* 2) δυϊκῶς *dualis.* 3) πληθυντικῶς *pluralis.*

Nota: Dualis numerus apud poëtas, item in dialogismis frequentiſſimus apud alios autores graecos rariſſimus, in nouo testamento prorsus non invenitur, sed loco dualis numeri *pluralis* usurpatur.

§ 230. Personae sunt tres: πρόσωπον πρῶτον, *persona prima;* πρόσωπον δεύτερον, *persona secunda;* πρόσωπον τρίτον, *persona tertia;* ut: ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος.

MEMBRUM SECUNDUM.
DE AUGMENTO.

§ 231. Augmentum αὔξησις invenitur in temporibus praeteritis, aoristis et paulo post futuris: in imperativo tamen, optativo, conjunctivo et infinitivo modo, similiter in participiis aoristi incrementum suum abjiciunt, praeter aoristos verbi ἔπω et aoristum secundum indicativi modi verbi εἴδω.

§ 232. Augmentum est duplex: *Syllabicum* et *Temporale.* (αὔξησις συλλαβικὴ καὶ χρονική.)

§ 233. *Augmentum syllabicum est,* quando aliquod verbum, quod a consonante incipit, ab initio per vocalem ε crescit, v. g. τύπτω, ἔτυπτον. Huic ε in praeterito perfecto et paulo post futuro prima consonans, a qua verbum incipit, praeponitur, v. g. τέτυφα, τέτυμμαι, τετύψομαι, in paeterito vero plusquamperfecto adhuc novum ε apponitur, ut: ἐτετύφειν, ἐτετύμμην.

§ 234. *Reg. I.* Quodsi istud ε propter duas subsequentes consonantes, vel propter literam duplam, factum fuerit longum, tunc prima consonans, a qua incipit, non praeponitur neque novum ε in plusquamperfecto adhibetur, ut: ψάλλω *cano*, ἔψαλκα, ἐψάλκειν, ςρέφω *verto*, ἔςρεφα, ἐςρέφειν. Quodsi vero illud ε, commune fuerit, hoc est, si poneretur ante mutam et liquidam, item ante κτ, πτ, μν, tunc verbi consonans aliquando repetitur, aliquando non, v. g. βλαςάνω *germino*, βεβλάςηκα et ἐβλάςηκα· κτάομαι *poſſideo*, κέκτημαι et ἔκτημαι. Frequentiſſime tamen cum consonante repetita. Si vero verba fuerint, quae incipiunt a γν et γρη, in praeteritis accipiunt tantum ε, v. g. γνωρίζω *notum facio*, ἐγνώρικα· γρηγορέω *vigilo*, ἐγρηγόρηκα. Attice nunquam consonans repetitur, ut: βουλεύω *consulo*, ἐβούλευκα.

§ 235. *Reg. II.* Verbum incipiens a ρ, loco augmenti ε nonnunquam accipit syllabam ερ, v. g. ῥέω *fluo*, ἐῤῥερκα, ἐῤῥερσα.

§ 236. *Reg. III.* In illa repetitione primae consonantis litera adspirata mutatur in tenuem, v. g. τεθέληκα pro θεθέληκα *volui*.

§ 237. *Reg. IV.* ε in augmento plusquamperfecti saepe abjicitur, v. g. τεθεμηλίωτο pro ἐτεθεμηλίωτο, Matth. VII. 2. Nonnunquam vix imperfecti augmentum plusquamperfecto relinquunt, ut: ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο *concubuerat*, a th. λέχομαι *cubo*, quod a λέχος *lectus*. Interdum omnino nullum, ut δέκτο pro ἐδέδεκτο, a δέχομαι· πάλτο pro πέπαλτο, a πάλλω *moveo*, πάλλομαι *salio*, *tremo*.

§ 238. *Augmentum temporale* est, cum verbum augetur, vel potius mutatur tempore seu quantitate, hoc est, cum brevis vocalis mutatur in longam, aut una diphthongus in aliam. Verba, quae recipiunt augmentum temporale, sunt illa, quae

incipiunt a mutabili vocali vel diphthongo, v. g. *ἀκέω audio, ἤκεον, ἤκεκα· ἐγείρω excito, ἤγειρον, ἤγερκα· ὀρύσσω fodio, ὤρρυσον, ὤρυχα.*

§ 239. Diphthongi mutabiles sunt quatuor: *αι, αυ, οι, ᾳ.* Quomodo mutantur, ex exemplis patebit, v. g. *αἴρω tollo, ᾖρον, ᾖρκα· αὐλέω tibis cano, ηὔλεον, ηὔληκα· οἰκέω habito, ᾤκεον, ᾤκηκα· ᾄδω cano,* pro *ἀείδω, ᾖδον, ᾖκα· εὔχομαι precor, ηὐχόμην, ηὐξάμην.*

§ 240. *Reg. V.* Quatuor verba, quae ab *α* incipiunt *α* non mutant, v. g. *ἄω spiro, ἆον· ἀΐω audio, ἄϊον· ἀηθέσσω insuetus sum, ἀήθεσσον· ἀηδίζομαι taedio afficior, ἀηδιζόμην.*

§ 241. *Reg. VI.* Non multa verba, quae ab *ε* incipiunt, pro augmento assumunt ad *ε* vocalem *ι*, ut: *ἔχω habeo, εἶχον· ἐάω sino, εἴαον.* Sic etiam *ἕζω colloco, εἷζον· ἕρπω serpo. ἐθίζω assuefacio. ἔθω assuesco. ἑλκίζω traho. ἑστήκω sto. ἐργάζομαι operor. ἕω induo* vel *mitto.*

Excipitur *ἑορτάζο ferior*, habet *ἑόρταζον* et *εἰόρταζον.*

De Augmento Compositorum.

§ 242. *Reg. I.* Verba *composita*, vel augentur ab *initio*, vel in *medio*, vel *utroque* in loco.

§ 243. Ab initio augentur:

1) Quae componuntur cum nominibus, e. g. *φιλοσοφῶ philosophor, ἐφιλοσόφουν· ναυμαχέω navale praelium committo, ἐναυμάχουν.* Sic etiam *λιθοβολέω lapido, λειτουργέω ministro, χειραγωγέω manu duco.*

2) Composita cum particula privativa *α*, aut *ὁμοῦ*, ut: *ἀφρονέω desipio, ἠφρόνεον* vel *ουν· ὁμολογέω confiteor, ὡμολόγουν.* Similiter *ἀτυχέω infelix sum, ἠτύχεον· ὁμοφρονέω consentio, ὡμοφρόνουν.*

§ 244. In Medio augentur:

1) Quae componuntur cum praepositione, e. g. *παρακέω audire negligo, παρήκεον· περιάγω circumduco, περιῆγον· συνοικέω cohabito, συνῴκεον.* Sic etiam *παραμένω permaneo, παρέμενον· προσφέρω adfero, προσέφερον· προσκόπτω offendo, impingo, προσέκοπτον.*

Excipiuntur: *ἐνέπω alloquor, ἤνεπον· καθίζω sedeo, ἐκάθιζον· καθεύδω dormio, ἐκάθευδον· ἀντιδικέω litigo, ἠντιδίκεν· ἀμφιγνοέω ambigo, ἠμφιγνόεν.*

Composita cum particulis *δυς* et *ευ* augentur in medio, sequente vocali mutabili, e. g. *εὐαγγελίζω laeta nuncio, εὐηγγέλιζον· δυσαρεστέω displiceo, δυσηρέστεον.* Sequente vero consonante augentur ab initio, e. g. *δυστυχέω infelix sum, ἐδυστύχεον.*

§ 245. *Reg. II.* Praepositiones in compositis sequente vocali ultimam suam vocalem abjiciunt, ut: *παρακέω, παρήκεον· καταλέγω deligo, κατέλεγον· ἀνάγω subduco, ἀνῆγον.*

Excipe *περὶ* et *πρὸ*, ut: *περιάγω circumduco, περιῆγον· προβάλλω emitto, προέβαλλον*, et per Crasim *πρέβαλλον.* Sic *πρέδωκας* pro *προέδωκας.*

§ 246. *Reg. III.* Si consonans ultima praepositionis fuerit mutata, accedente augmento redit, ut: *ἐμπαίζω illudo, ἐνέπαιζον· συμπλέκω connecto, συνέπλεκον· συῤῥάπτω consuo, συνέῤαπτον· συσσώζω conservo, συνέσωζον.*

Sed praepositio *ἐκ* accedente augmento mutatur in *ἐξ*, ut: *ἐκβάλλω ejicio, ἐξέβαλλον· ἐκφέρω effero, ἐξέφερον.*

MEMBRUM TERTIUM.

DE CHARACTERE TEMPORUM.

§ 247. Character (*χαρακτὴρ* seu *τελικὸν γράμμα*) dicitur litera figurativa, vel discretiva temporum, per quam cognoscitur, in quonam tempore verbum

aliquod proferatur. Character praesentis temporis in quolibet verbo patet per se.

Sciendum tamen est: quod in verbis desinentibus in πτω et κτω, prima tantum litera vim characteris habet, ut patebit inferius. *Litera* itaque *characteristica* dicitur, quae ponitur in fine primae personae praesentis modi indicativi ante ω.

§ 248. Characteres primae conjugationis sunt 18: β, π, φ, πτ, γ, κ, χ, κτ, δ, θ, τ, ζ, σσ, ττ, λ, μ, ν, ϱ.

REGULAE

De Charactere Futuri Primi.

§ 249. *Reg. I.* Verba desinentia in βω, πω, φω et πτω futuri characterem habent ψ, praeteriti φ, e. g. *λείβω libo, λείψω, λέλειφα· τέρπω delecto, τέρψω, τέτερφα· γράφω scribo, γράψω, γέγραφα· τύπτω verbero, τύψω, τέτυφα.*

§ 250. *Reg. II.* Verba desinentia in δω, θω, τω et ω purum futuri characterem habent σ, praeteriti κ, ut: *ᾄδω cano, ᾄσω, ᾖκα· πλήθω impleo, πλήσω, πέπληκα· ἀνύτω perficio, ἀνύσω, ἤνυκα.*

§ 251. *Reg. III.* Verba desinentia in γω, κω, κτω et χω, futuri characterem habent ξ, praeteriti χ. e. g. *λέγω dico, λέξω, λέλεχα· πλέκω plico, πλέξω, πέπλεχα· τίκτω pario, τίξω, τέτιχα· βρέχω rigo, βρέξω, βέβρεχα.*

§ 252. *Reg. IV.* Verba desinentia in ζω et σσω vel ττω, futuri characterem habent σ vel ξ, praeteriti κ vel χ, ut: *φράζω dico, φράσω, πέφρακα· πλάσσω fingo,* att. *πλάττω,* futur. *πλάσω,* pr. perf. *πέπλακα· φράσσω sepio, munio, φράξω, πέφρακα· πράσσω facio, πράξω, πέπραχα.*

§ 253. *Reg. V.* Verba desinentia in λω, μω, νω et ϱω, characterem futuri eundem habent, quem in praesenti, ultima syllaba accentu circumflexo notata: praeteriti κ, e. g. *ψάλλω cano, ψαλῶ, ἔψαλκα·*

νέμω distribuo, νεμῶ, νενέμηκα· φαίνω luceo, φανῶ, πέφαγκα· τέμνω seco, τεμῶ, τετέμηκα, sed usitatius *τέτμηκα· σπείρω semino, σπερῶ, ἔσπαρκα.*

§ 254: *Reg. VI.* In verbis desinentibus in *νω*, si praecesserit *μ*, in futuro, *τὸ ν* abjiciunt. Item hae diphthongi *αι, ει,* in futuro *τὸ ι* abjiciunt, ut: *τέμνω τεμῶ, φαίνω φανῶ, σπείρω σπερῶ, χαίρω χαρῶ, χαίνω hisco, κραίνω perficio.* In verbis vero desinentibus in duplex *λλ*, in futuro unum *λ* abjicitur, ut: *ψάλλω, ψαλῶ.*

§ 255. *Reg. VII.* In praeteritis perfectis verborum desinentium in *λω, μω, νω, ρω,* character praeteritorum *κ* ponitur post literam characteristicam futuri, nempe post *λ, μ, ν, ρ,* ut: *ἔσπαρκα, πέφαγκα.*

§ 256. *Reg. VIII.* Verba desinentia in *ζω*, in futuro primo characterem *ξ* loco *σ* habent, more dorico, e. g. *ἀλαλάζω vociferor, ἀλαλάξω· ϛενάζω ingemisco, ϛενάξω· ϛηρίζω confirmo, ϛηρίξω· κράζω clamo, κράξω.*

§ 257. *Reg. IX.* Futura desinentia in *ισω, εσω* et *ασω*, more attico mutantur in *ω* purum, cum accentu circumflexo, ut: *νομίζω existimo, νομιῶ· ἐδαφίζω solo adaequo, ἐδαφιῶ· βαδίζω eo, βαδιῶ· φροντίζω curo, φροντιῶ· ἐλπίζω spero, ἐλπιῶ.*

De Charactere Futuri Secundi.

§ 258. *Reg. I.* Verba habentia penultimam syllabam longam, in futuro secundo mutatur in brevem, nempe *η* et *ω* mutantur in *α· αι, αυ, ȣ, πτ, κτ* ultimam literam abjiciunt. Jam vero *ει* et *ευ* primam, e. g. *λήθω lateo, λαθῶ· τρώγω rodo, comedo, τραγῶ· καίω uro, καῶ· παύω facio cessare, παῶ· ἀκέω audio, ἀκοῶ· τύπτω verbero, τυπῶ· τίκτω pario, τεκῶ· λείπω relinquo, λιπῶ· τεύχω fabricor, struo, τυχῶ.*

§ 259. *Reg. II.* Verba habentia characterem praesentis temporis *σσ, ττ,* vel *ζ*, habent in futuro

secundo characterem γ, si futurum primum haberet ξ. Quodsi futurum primum habuerit characterem σ, futurum secundum habebit δ, e. g. *πράσσω* vel attic. *πράττω facio, πραγῶ· φράζω dico, φραδῶ·* Huc pertinet etiam *ψύχω refrigero, ψύξω, ψυγῶ.* Ubi in omnibus futuris secundis accentus acutus mutatur in circumflexum.

§ 260. *Reg. III.* Verba habentia pro charactere λ, μ, ν, ρ, habent futurum secundum sicut primum. Verba tamen dissyllaba ε mutant in α, ut: *ὀφείλω debeo, ὀφελῶ· κάμνω laboro, καμῶ· ϛέλλω mitto, ϛαλῶ· τέμνω scindo,* futurum secundum habet dupliciter *τεμῶ* et *ταμῶ· σπείρω, σπαρῶ· οἰκτείρω.*

§ 261. *Reg. IV.* Verba desinentia in εω et αω in futuro secundo ε et α abjiciunt, ut: *εὑρέω invenio, εὑρῶ· μυκάω mugio, μυκῶ.*

§ 262. *Reg. V.* Verba, quae post contractionem manent pura; item verba desinentia in οω, nec non polysyllaba desinentia in νω, ανω et ευω: item quae post contractionem fiunt monosyllaba, futuro secundo carent, e. g. *ἀκροάω audio, ἀκροῶ, ὀμόω juro, κωλύω prohibeo, ἰαύω permaneo, ἱππεύω equito, μάω μῶ vehementer cupio.*

Excipiuntur: *σχέω habeo,* futurum secundum habet *σχῶ· σϐέω extinguo, σϐῶ· σπέω dico, σπῶ.*

§ 263. *Reg. VI.* Verba dissyllaba habentia in praesenti ante liquidam, et post liquidam ε, mutant illud in futuro secundo in α, ut: *πλέκω plico, πλακῶ· κλέπτω furor, κλαπῶ· πέρθω vasto, παρθῶ.* Sed *λέγω dico, βλέπω video, φλέγω uro, τὸ ε* retinent.

§ 264. *Reg. VII.* Septem verba *τὸ π* praesentis in futuro secundo mutant in φ, ut: *ἅπτω accendo, ἁφῶ· βάπτω immergo, βαφῶ· θάπτω sepelio, θαφῶ* vel *ταφῶ· ῥάπτω suo, ῥαφῶ· σκάπτω fodio, σκαφῶ· δρύπτω lacero, δρυφῶ· ῥίπτω projicio, ῥιφῶ.* Idque, quia characterem praesentis olim habebant φ.

§ 265. *Reg. VIII.* Tria verba τὸ π praesentis mutant in β, ut: βλάπτω *noceo,* βλαβῶ· κρύπτω *occulto,* κρυβῶ· καλύπτω *tego, velo,* καλυβῶ.

§ 266. *Reg. IX.* Universaliter animadvertendum est: utrum antiqui Autores Graeci ejusmodi temporibus usi fuerint, an non? Etenim futurum secundum istorum verborum, πλάσσω *fingo,* κρέω *pulso,* βαδίζω *eo,* βασιλεύω *regno,* et aliorum his similium, ne vix quidem inveniri potest.

MEMBRUM QUARTUM.

DE DEDUCTIONE ET FORMATIONE TEMPORUM.

§ 267. *Reg. I.* A *praesenti* formantur immetiate Praeteritum imperfectum et Futurum utrumque.

§ 268. *Reg. II.* A *praeterito imperfecto activo,* Praeteritum imperfectum verbi passivi, et medii mutato ον in ομην, ut: ἔτυπτον, ἐτυπτόμην.

§ 269. *Reg. III.* A *futuro primo activo,* 1) Futurum primum verbi medii, ω mutato in ομαι, ut: τύψω, τύψομαι. 2) Aoristus primus conjugationis activae, ω mutato in α, cum augmento ab initio ε, ut: ἔτυψα. Inde formatur aoristus verbi medii addito μην, ut: ἐτυψάμην.

§ 270. *Reg. IV.* Verba habentia in praesenti characterem, λ, μ, ν, ρ, in aoristo primo verbi activi τὸ ε, futuri mutant in ει, α in η, ut: ϛελῶ *mittam,* ἔϛειλα *misi.* ψαλῶ *canam,* ἔψηλα *cecini.* Quodsi α proveniret ab αι, non mutatur, ut: σημαίνω *significo,* σημανῶ, ἐσήμανα· μιαίνω *polluo,* μιανῶ, ἐμίανα, attice ἐμίηνα. Vocales vero illae ancipites, ι, υ, hic fiunt longae, quae in futuro erant breves, φαίνω tamen ἔφηνα.

§ 271. *Reg. V.* Quaedam verba in aoristo retinent characterem praesentis, ut: ἔπω *dico,* εἶπα *dixi.* ἐνέγκω (quod est verbum antiquum minus usitatum) *fero,* ἤνεγκα· χέω et χεύω *effundo,* ἔχεα

et ἔχευα· ἀλεύω *vito*, ἤλευα. Sed καίω vel κάω *uro*, habet ἔκηα.

§ 272. *Reg. VI.* Praeteritum perfectum verbi activi habet characterem φ, quando futurum primum habet ψ, χ quando habet ξ, κ quando futurum primum habet σ. Sic etiam verba desinentia in λω, μω, νω, ρω, juxta regulam quintam. Formatur vero hoc modo, ω mutatur in α, et augmento syllabico ab initio posito, praeponitur litera prima initialis repetita, si verbum incipitur a consonante, e. g. τύψω, τέτυφα.

De Praeterito Perfecto Verbi Activi.

§ 273. *Reg. I.* Verba habentia in futuro primo characterem σ et ξ, etiam Praeteritum perfectum habent dupliciter, ut: ἁρπάζω *rapio*, in futuro ἁρπάσω et ἁρπάξω, habet praeteritum perfectum ἥρπακα et ἥρπαχα.

Excipitur verbum βάζω *loquor*, habet in futuro primo βάξω et βάσω, in praeterito perfecto tantum βέβαχα.

§ 274. *Reg. II.* In concursu plurium literarum adspiratarum multae etiam mutationes fiunt, ut: φρίσσω *horresco*, φρίξω, πέφρικα· θάπτω *sepelio*, τέταφα.

§ 275. *Reg. III.* Verba dissyllaba desinentia in λω, μω, νω, ρω, ε futuri mutant in α, ut: στέλλω *mitto*, futurum primum στελῶ, ἔσταλκα· σπείρω *semino*, σπερῶ, ἔσπαρκα.

§ 276. *Reg. IV.* Verba dissyllaba desinentia in είνω, ίνω et ύνω, ν ante κ abjiciunt, ut: τείνω *tendo*, τενῶ, τέτακα· κτείνω *interficio*, κτενῶ, ἔκτακα· κρίνω *judico*, κρινῶ, κέκρικα· θύνω *cum impetu feror*, τέθυκα. Sunt tamen quaedam verba, quae τὸ ν non abjiciunt, sed mutant in γ, ut: φαίνω *ostendo*, item *splendeo*, φανῶ πέφαγκα.

§ 277. *Reg. V.* Verba habentia in futuro characterem *μ*, in praeterito ante *κ* accipiunt *η*, ut: *τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα*, et per syncopen *τέτμηκα seco.*

§ 278. A Praeterito Perfecto activo formantur:

1) Praeteritum plusquamperfectum activum characteristica litera praeteriti manente, *α* mutatur in *ειν* cum addito novo augmento ab initio, ut: *τέτυφα, ἐτετύφειν.*

2) Praeteritum perfectum verbi passivi mutato charactere et terminatione: nempe mutatur *φα* in *μμαι*, *χα* in *γμαι*, *κα* in *σμαι*, vel tantum in *μαι*, manente augmento, ut: *τέτυφα verberavi, τέτυμμαι· λέλεχα legi, λέλεγμαι· κεκόμικα obtinui, κεκόμισμαι.*

De Praeterito Perfecto Passivo.

§ 279. *Reg. I.* Verba habentia in praesenti characterem *τ*, *δ*, *ϑ*, *ζ*, *σσ*, *ττ*, et in futuro *σ* habent praeteritum perfectum passivum desinens in *σμαι*, ut: *ἀνύτω impleo, ἀνύσω, ἤνυκα, ἤνυσμαι· ἐρείδω figo, firmiter fulcio, ἐρείσω, ἤρεικα, ἤρεισμαι.*

§ 280. *Reg. II.* Verba habentia in praesenti characterem *λ*, *μ*, *ν*, *ρ*, item verba desinentia in *ω* purum, habentia penultimam syllabam in praeterito activo longam, in praeterito passivo *σ* abjiciunt, ut: *ψάλλω cano, ἔψαλκα, ἔψαλμαι· ποιέω facio, πεποίηκα, πεποίημαι.* Sed *ἀνιάω ἠνίαμαι quod scio.*

Excipiuntur: *ἀκέω audio, ἤκεκα, ἤκεσμαι· πταίω impingo, offendo, ἔπταικα, ἔπτασμαι· κελεύω jubeo: κλείω claudo: σείω commoveo: γνόω* (quod est verbum antiquum) *cognosco: ϑραύω frango: κολέω amputo, decurto: κρέω pulso* in praeterito passivo *σ* retinent. Tamen *κρέω* habet dupliciter, *κέκρεμαι* et *κέκρεσμαι.*

§ 281. *Reg. III.* Quae habent praeteritum perfectum activum desinens in *γκα* habent praeteritum

perfectum passivum in *μμαι*, ut: *φαίνω, πέφαγνα, πέφαμμαι.*

§ 282. *Reg. IV.* Verba dissyllaba habentia praeteritum activum in *εφα*, in praeterito passivo mutant *ε* in *α*, si liquida praecesserit, ut: *τρέπω verto, τέτρεφα, τέτραμμαι· ςρέφω obverto, ἔςρεφα, ἔςραμμαι.*

§ 283. *Reg. V.* A diphthongo *ευ*, in praeterito passivo *τὸ ε* potissimum abjicitur, ut: *φεύγω fugio, φεύξω, πέφευγα, πέφυγμαι· πνέω flo, spiro, πνεύσω, πέπνευκα, πέπνυμαι.* Sic a verbo *σείω* vel *σεύω* praeter. passiv. *σέσυμαι*, et per transpositionem *ἔσσυμαι.*

§ 284. A Praeterito Passivo formantur:

1) Plusquamperfectum passivum, nempe a prima persona praeteriti perfecti, *μαι* mutato in *μην* addito ab initio augmento novo, ut *τέτυμμαι, ἐτετύμμην.*

2) Futurum tertium, a secunda persona praet. perfecti, *αι* mutato in *ομαι*, ut: *τέτυψαι, τετύψομαι.*

3) Aoristus 1 verbi passivi, nempe a tertia persona praeteriti perfecti passivi *ται* mutato in *θην*, et litera prima geminata abjecta, *τέτυπται, ἐτύφθην.*

De Aoristo Primo Passivo.

§ 285. *Reg. I.* Tria verba ante istam terminationem *θην*, accipiunt *σ* etiamsi in tertia persona perfecti passivi, nullum *σ* habent, ut: *ἐῤῥώσθην convalui, ἐμνήσθην memini, ἐχρήσθην usus sum,* a *χράομαι utor.* Contra vero verbum *σώζω conservo*, etiamsi tertiam personam praet. passivi habet *σέσωςαι*, in aoristo 1 habet *ἐσώθην.*

§ 286. *Reg. II.* In quibusdam aoristis vocalis longa mutatur in brevem. Sic ab *εὕρηται, εὑρέθην inventus sum,* ab *ἐπῄνηται, ἐπηνέθην laudatus sum.*

Precipue in aoristis compositis ab *αἱρέω eligo, ἀφῃρέθην ablatus sum, καθῃρέθην eversus sum.* Verbum *ῥέω dico* habet aoristum passivi dupliciter, *ἐῤῥέθην* et *ἐῤῤήθην.*

§ 287. *Reg. III.* Verba, quae in perfecto passivo ε in α mutant, in aoristis τὸ ε recipiunt, ut: ἔςραπται, ἐςρέφθην, a verbo ςρέφω *verto.* τέτραπται, ἐτρέφθην, a verbo τρέπω *verto.*

§ 288. Ab Aoristo Primo Passivo formatur: Futurum primum passivum, ν mutato in σομαι, abjecto augmento, ut: ab ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

§ 289. A Futuro Secundo Activo formantur:

1) Futurum secundum medium, ω mutato in ȣμαι, ut: a τυπῶ, τυπȣ̃μαι.

2) Aoristus secundus verbi activi, ω mutato in ον, addito ab initio augmento ε, ut: τυπῶ, ἔτυπον.

3) Perfectum medium, ω mutato in α, addito augmento ε ab initio cum repetita prima consonante, ut: τυπῶ, τέτυπα.

De Praeterito Perfecto Medio.

§ 290. *Reg. I.* Verba dissyllaba τὸ ε, vel α futuri secundi in formando praeterito medio mutant in ο, ut: λέγω *dico,* λεγῶ, λέλογα· σπεῖρω *sero,* σπαρῶ, ἔσπορα· δρέμω *curro,* δραμῶ, ἔδρομα· τέμνω *seco,* ταμῶ, τέτομα· βρέχω, βέβροχα· κλέπτω, κέκλοπα. Similiter etiam quaedam trisyllaba, ut: ὀρέγω *cupio,* ὀρεγῶ, ὤρογα et ὤρεγα· ἀγείρω *congero,* ἀγερῶ, ἤγορα· δέρκω, δαρκῶ, δέδορκα.

§ 291. *Reg. II.* Jota futuri 2 activi factum ex ει mutatur in οι. Item α factum ex αι mutatur in η, cui etiam potissimum jota subscribitur, ut: λείπω *relinquo,* λιπῶ, λέλοιπα· πείθω *persuadeo,* πιθῶ, πέποιθα· δαίω *disco,* δαίσω, δαῶ, δέδῃα· φαίνω, πέθηνα· καίω *uro,* καῶ, κέκηα· εἴκω *similis sum,* ἰκῶ, ἔοικα, attice pro οἶκα· θάλλω *floreo,* θαλῶ, τέθηλα· κλάζω *clamo, clango,* κλαγῶ, κέκληγα· ψάλλω, ἔψηλα.

§ 292. *Reg. III.* Quaedam verba loco vocalis brevis futuri secundi recipiunt vocalem longam

praesentis, ut: φεύγω *fugio*, φυγῶ, πέφυγα et πέφευγα· λήθω *lateo*, λαθῶ, λέληθα· τήκω *liquefacio*, τακῶ, τέκηκα· πλήττω *percello*, πλήξω, πλαγῶ, πέπληγα· σήπω *putrefacio*, σαπῶ, σέσηκα.

§ 293. A Praeterito Perfecto Medio formatur: Plusquamperfectum medium, α mutato in ειν, et novo augmento addito ab initio, ut: τέτυπα, ἐτετύπειν.

§ 294. Ab Aoristo secundo Activo formantur: 1) Aoristus secundus medius, ον mutato in ομην, ut: ἔτυπον, ἐτυπόμην.

2) Aoristus secundus passivus ον mutato in ην, ut: ἔτυπον, ἐτύπην.

§ 295. Ab Aoristo secundo Passivo formatur: Futurum secundum passivum, mutato ν in σομαι, et abjecto augmento ab initio, ut: ἐτύπην, τυπήσομαι.

§ 296. De Aoristo primo et secundo omnium Verborum.

Regula est communiter: In omnibus nempe temporibus, quae ab illis hinc formantur, augmentum abjicitur.

§ 297. *Reg. ultima.* Pauca verba apud Graecos in omnibus modis, temporibus, ac generibus usu veniri solent, quapropter probati Autores Graeci imitandi sunt.

CONJUGATIO I.

PARADIGMA VERBI PAROXYTONI SEU BARYTONI, IMPROPRIE SIC DICTI.

§ 298. 1) Activi.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ INDICATIVI.

Ἐνεςὼς Praesens.

Verbero.

ἑνικῶς *Singulariter:*	τύπτω	τύπτεις	τύπτει
δυϊκῶς *Dualiter:*		τύπτετον	τύπτετον
πληθυντικῶς *Plural.*	τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.

Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἔτυπτον Verberabam.	ἔτυπτες	ἔτυπτε
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.
Παρακείμενος	*Perfectum.*	
τέτυφα Verberavi.	τέτυφας	τέτυφε
	τετύφατον	τετύφατον
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐτετύφειν Verberaveram.	ἐτετύφεις	ἐτετύφει
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.
Ἀόριςος πρῶτος	*Indefinitum primum.*	
ἔτυψα Verberavi.	ἔτυψας	ἔτυψε
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.
Ἀόριςος δεύτερος	*Indefinitum secundum.*	
ἔτυπον Verberavi.	ἔτυπες	ἔτυπε
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.
Μέλλων πρῶτος	*Futurum primum.*	
τύψω Verberabo.	τύψεις	τύψει
	τύψετον	τύψετον
τύψομεν	τύψετε	τύψȣσι.
Μέλλων δεύτερος	*Futurum secundum.*	
τυπῶ Verberabo.	τυπεῖς	τυπεῖ
	τυπεῖτον	τυπεῖτον
τυπȣ͂μεν	τυπεῖτε	τυπȣ͂σι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεςῶς *Praesens.* Verbera.		Παρακείμενος *Perfectum.*	
τύπτε	τυπτέτω	τέτυφε	τετυφέτω
τύπτετον	τυπτέτων	τετύφετον	τετυφέτων
τύπτετε	τυπτέτωσαν.	τετύφετε	τετυφέτωσαν.

Ἀόριϛος ά. Indefinit. 1.		*Ἀόριϛος β΄. Indefinit.* 2.	
τύψον	τυψάτω	τύπε	τυπέτω
τύψατον	τυψάτων	τύπετον	τυπέτων
τύψατε	τυψάτωσαν.	τύπετε	τυπέτωσαν.
ΕΥΚΤΙΚΗΣ		*OPTATIVI.*	
Ἐνεϛῶς καὶ Παρατατικὸς		*Praesens* et *Imperfectum.*	
τύπτοιμι Verberarem.		τύπτοις	τύπτοι
		τύπτοιτον	τυπτοίτην
τύπτοιμεν		τύπτοιτε	τύπτοιεν.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		*Perfect.* et *Plusquamperfectum.*	
τετύφοιμι utinam Verberassem.		τετύφοις	τετύφοι
		τετύφοιτον	τετυφοίτην
τετύφοιμεν		τετύφοιτε	τετύφοιεν.
Ἀόριϛος πρῶτος		*Indefinitum primum.*	
τύψαιμι utinam Verberassem.		τύψαις	τύψαι
		τύψαιτον	τυψαίτην
τύψαιμεν		τύψαιτε	τύψαιεν.
Ἀόριϛος δεύτερος		*Indefinitum secundum.*	
τύποιμι utinam Verberassem.		τύποις	τύποι
		τύποιτον	τυποίτην
τύποιμεν		τύποιτε	τύποιεν.
Μέλλων πρῶτος		*Futurum primum.*	
τύψοιμι si Verberavero.		τύψοις	τύψοι
		τύψοιτον	τυψοίτην
τύψοιμεν		τύψοιτε	τύψοιεν.
Μέλλων δεύτερος		*Futurum secundum.*	
τυποῖμι si Verberavero.		τυποῖς	τυποῖ
		τυποῖτον	τυποίτην
τυποῖμεν		τυποῖτε	τυποῖεν.
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ		*CONJUNCTIVI.*	
Ἐνεϛῶς		*Praesens.*	
τύπτω Verberem.		τύπτῃς	τύπτῃ
		τύπτητον	τύπτητον
τύπτωμεν		τύπτητε	τύπτωσι.

Παρακείμενος	*Perfectum.*	
τετύφω Verberaverim.	τετύφῃς	τετύφῃ
	τετύφητον	τετύφητον
τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.
Ἀόριςος πρῶτος	*Indefinitum.* I.	
τύψω Verberaverim.	τύψῃς	τύψῃ
	τύψητον	τύψητον
τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.
Ἀόριςος δεύτερος	*Indefinitum* 2.	
τύπω Verberaverim.	τύπῃς	τύπῃ
	τύπητον	τύπητον
τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς Praesens.
τύπτειν Verberare.
Παρακείμενος Perfect.
τετυφέναι Verberavisse.
Ἀόριςος ά. Indefinit. I.
τύψαι Verberavisse.
Ἀόριςος β΄. Indefinitum 2.
τυπεῖν Verberavisse.
Μέλλων πρῶτος Futur. I.
τύψειν Verberaturum esse.
Μέλλων δεύτερος Futur. 2.
τυπεῖν Verberaturum esse.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τȣ Ἐνεςῶτος	*Praesentis.*	
τύπτων Verberans.	τύπτȣσα,	τύπτον.
Τȣ παρακειμένȣ	*Perfecti.*	
τετυφὼς qui Verberavit.	τετυφυῖα,	φός.
Ἀορίςȣ ά.	*Indefiniti* I.	
τύψας qui Verberavit.	τύψασα,	τύψαν.
Ἀορίςȣ β΄.	*Indefiniti* 2.	
τυπὼν qui Verberavit.	τυπȣ̃σα,	τυπόν.
Μέλλοντος ά.	*Futuri* I.	
τύψων Verberaturus.	τύψȣσα,	τύψον.
Μέλλοντος β΄.	*Futuri* 2.	
τυπῶν Verberaturus.	τυπȣ̃σα,	τυπȣ̃ν.

Nota I. Prima pluralis in *μεν* ubique excludit primam Dualis.

Nota II. Secunda et tertia Dualis ubique sunt pares, cum tertia pluralis desinit in *ι* aut *αι*. *Crus.* pag. 130.

---

§ 299. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ		*INDICATIVI.*	
Ἐνεστῶς		*Praesens.*	
τύπτομαι	Verberor.	τύπτῃ	τύπτεται
τυπτόμεθον		τύπτεσθον	τύπτεσθον
τυπτόμεθα		τύπτεσθε	τύπτονται.
Παρατατικὸς		*Imperfectum.*	
ἐτυπτόμην	Verberabar.	ἐτύπτου	ἐτύπτετο
ἐτυπτόμεθον		ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην
ἐτυπτόμεθα		ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.
Παρακείμενος		*Perfectum.*	
τέτυμμαι	Verberatus	τέτυψαι	τέτυπται
τετύμμεθον	(sum.	τέτυφθον	τέτυφθον
τετύμμεθα		τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί.
Ὑπερσυντελικὸς		*Plusquamperfectum.*	
ἐτετύμμην	Verberatus	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο
ἐτετύμμεθον	(eram.	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην
ἐτετύμμεθα		ἐτέτυφθε	τετυμμένοι
Ἀόριστος πρῶτος		*Indefinitum* 1.	(ἦσαν.
ἐτύφθην	Verberatus	ἐτύφθης	ἐτύφθη
	(sum.	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην
ἐτύφθημεν		ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.
Ἀόριστος δεύτερος		*Indefinitum* 2.	
ἐτύπην	Verberatus sum.	ἐτύπης	ἐτύπη
		ἐτύπητον	ἐτυπήτην
ἐτύπημεν		ἐτύπητε	ἐτύπησαν.
Μέλλων ά.		*Futurum* 1.	
τυφθήσομαι	Verberabor.	τυφθήσῃ	τυφθήσεται
τυφθησόμεθον		τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον
τυφθησόμεθα		τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

Μέλλων β'. — *Futurum 2.*

τυπήσομαι Verberabor. τυπήσῃ τυπήσεται
τυπησόμεθον τυπήσεσθον τυπήσεσθον
τυπησόμεθα τυπήσεσθε τυπήσονται.

Μέλλων γ'. — *Futurum 3.*

τετύψομαι mox Verberabor. τετύψῃ τετύψεται
τετυψόμεθον τετύψεσθον τετύψεσθον
τετυψόμεθα τετύψεσθε τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεϛὼς Praesens. — *Ἀόριϛος ά. Indefinit. 1.*

Verberare. — Verberatus esto.

τύπτου τυπτέσθω — τύφθητι τυφθήτω
τύπτεσθον τυπτέσθων — τύφθητον τυφθήτων
τύπτεσθε τυπτέσθωσαν. — τύφθητε τυφθήτωσαν.

Παρακείμενος Perfectum. — *Ἀόριϛος β', Indefinitum 2.*

Verberatus esto. — Verberatus esto.

τέτυφθο τετύφθω — τύπηθι τυπήτω
τέτυφθον τετύφθων — τύπητον τυπήτων
τέτυφθε τετύφθωσαν. — τύπητε τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — *OPTATIVI.*

Ἐνεϛὼς καὶ Παρατατικὸς Praesens et Imperfectum.

τυπτοίμην utinam Verberer. τύπτοιο τύπτοιτο
τυπτοίμεθον τύπτοισθον τυπτοίσθην
τυπτοίμεθα τύπτοισθε τύπτοιντο.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfect. et Plusquamperfectum.*

utinam Verberatus essem.

τετυμμένος εἴην τετυμμένος εἴης τετυμμένος εἴη
τετυμμένω εἴητον τετυμμένω εἰήτην
τετυμμένοι εἴημεν τετυμμένοι εἴητε τετυμμένοι εἴησαν.

Ἀόριϛος ά. — *Indefinitum 1.*

τυφθείην utinam Verberatus essem. τυφθείης τυφθείη
τυφθείητον τυφθειήτην
τυφθείημεν τυφθείητε τυφθείησαν.

Ἀόριστος β'. *Indefinitum* 2.

τυπείην utinam Verberatus essem.	τυπείης	τυπείη
	τυπείητον	τυπειήτην
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.

Μέλλων α'. *Futurum* 1.

utinam Verberatus fuero.

τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην
τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.

Μέλλων β'. *Futurum* 2.

utinam Verberatus fuero.

τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο
τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.

Μέλλων γ'. *Futurum* 3.

utinam mox Verberatus fuerim.

τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον	τετυψοίσθην
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικὸς Praesens et Imperfectum.

Verberer.

τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται
τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον
τυπτώμεθα	τύπτυσθε	τύπτωνται.

Παρακείμενος *Perfectum.*

Verberatus sim.

τετυμμένος ὦ	τετυμμένος ᾖς	τετυμμένος ᾖ
	τετυμμένω ἦτον	τετυμμένω ἦτον
τετυμμένοι ὦμεν	τετυμμένοι ἦτε	τετυμμένοι ὦσι.

Ἀόριστος α'. *Indefinitum* 1.

τυφθῶ Verberatus sim.	τυφθῇς	τυφθῇ
	τυφθῆτον	τυφθῆτον
τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.

Ἀόριστος β'. *Indefinitum* 2.

τυπῶ Verberatus sim. τυπῇς τυπῇ

τυπῆτον τυπῆτον

τυπῶμεν τυπῆτε τυπῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεστὼς Praesens. *Μέλλων ά. Futurum* 1.

τύπτεσθαι Verberari. τυφθήσεσθαι Verberatum

Παρακείμενος Perfectum. iri, *vel* Verberandum, (am, um.

τετύφθαι Verberatum fuisse.

Ἀόριστος ά. Indefinitum 1. *Μέλλων β'. Futurum* 2.

τυφθῆναι Verberatum esse. τυπήσεσθαι idem.

Ἀόριστος β'. Indefinitum 2. *Μέλλων γ'. Futurum* 3.

τυπῆναι Verberatum esse (*vel* fuisse. τετύψεσθαι mox Verberatum esse.

ΜΕΤΟΧΗ *PAPTICIPIUM.*

Τοῦ Ἐνεστῶτος — *Praesentis.*

τυπτόμενος ου, qui Verberatur. τυπτομένη, ης, τυπτόμενον, ου.

Τοῦ Παρακειμένου *Perfecti.*

τετυμμένος Verberatus. τετυμμένη, τετυμμένον.

Τοῦ Ἀορίστου ά. *Indefiniti* 1.

τυφθεὶς, έντος, Verberatus. τυφθεῖσα, είσης, τυφθὲν, (έντος.

Ἀορίστου β'. *Indefiniti* 2.

τυπεὶς, έντος, Verberatus. τυπεῖσα, είσης, τυπὲν, (έντος.

Μέλλοντος ά. *Futuri* 1.

τυφθησόμενος, qui Verberabitur. μένη, σόμενον.

Μέλλοντος β'. *Futuri* 2.

τυπησόμενος, qui Verberabitur. μένη, σόμενον.

Μέλλοντος γ'. *Futuri* 3.

τετυψόμενος, qui mox Verberatus erit. μένη, ψόμενον.

§ 300. 3) M E D I I.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς — *Praesens et Imperfectum* ut passive.

Παρακείμενος	*Perfectum.*	
τέτυπα Verberavi.	τέτυπας	τέτυπε
	τετύπατον	τετύπατον
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐτετύπειν Verberaveram.	ἐτετύπεις	ἐτετύπει
	ἐτετύπειτον	ἐτετυπείτην
ἐτετύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετύπεισαν.
Ἀόριςος α'.	*Indefinitum* 1.	
ἐτυψάμην Verberavi.	ἐτύψω	ἐτύψατο
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
ἐτυπόμην Verberavi.	ἐτύπȣ	ἐτύπετο
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.
Μέλλων α'.	*Futurum* 1.	
τύψομαι Verberabo.	τύψῃ	τύψεται
τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.
Μέλλων β'.	*Futurum* 2.	
τυπȣ̃μαι Verberabo.	τυπῇ	τυπεῖται
τυπȣ́μεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον
τυπȣ́μεθα	τυπεῖσθε	τυπȣ̃νται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.* Verbera.		*Παρακείμενος Perfectum.*	
τύπτȣ	τυπτέσθω	τέτυπε	τετυπέτω
τύπτεσθον	τυπτέσθων	τετύπετον	τετυπέτων
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.	τετύπετε	τετυπέτωσαν.

Ἀόριστος α΄. Indefinitum 1.		*Ἀόριστος β΄. Indefinitum 2.*	
τύψαι	τυψάσθω	τύπε	τυπέσθω
τύψασθον	τυψάσθων	τύπεσθον	τυπέσθων
τύψασθε	τυψάσθωσαν.	τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ *OPTATIVI.*

Ἐνεστὼς	*Praesens.*	
τυπτοίμην utinam Verberarem.	τύπτοιο	τύπτοιτο
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfect. et Plusquamperfectum.*	
τετύποιμι utinam Verberassem.	τετύποις	τετύποι
	τετύποιτον	τετυποίτην
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.
Ἀόριστος α΄.	*Indefinitum 1.*	
τυψαίμην utinam Verberassem.	τύψαιο	τύψαιτο
τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην
τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.
Ἀόριστος β΄.	*Indefinitum 2.*	
τυποίμην utinam Verberassem.	τύποιο	τύποιτο
τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην
τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.
Μέλλων α΄.	*Futurum 1.*	
τυψοίμην o si Verberavero.	τύψοιο	τύψοιτο
τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην
τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο.
Μέλλων β΄.	*Futurum 2.*	
τυποίμην o si Verberavero.	τυποῖο	τυποῖτο
τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην
τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ		CONJUNCTIVI.	
Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς		Praesens et imperfectum, idem est ac Passivum.	
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		Perfect. et Plusquamperfectum.	
τετύπω Verberaverim.		τετύπῃς	τετύπῃ
		τετύπητον	τετύπητον
τετύπωμεν		τετύπητε	τετύπωσι.
Ἀόριςος α΄.		Indefinitum 1.	
τύψωμαι Verberaverim.		τύψῃ	τύψηται
τυψώμεθον		τύψησθον	τύψησθον
τυψώμεθα		τύψησθε	τύψωνται.
Ἀόριςος β΄.		Indefinitum 2.	
τύπωμαι Verberaverim.		τύπῃ	τύπηται
τυπώμεθον		τύπησθον	τύπησθον
τυπώμεθα		τύπησθε	τύπωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ	INFINITIVI.
Ἐνεςὼς Praesens.	Ἀόριςος β΄. Indefinit 2.
τύπτεσθαι Verberare *vel* ri.	τυπέσθαι Verberasse.
Παρακείμενος Perfectum.	Μέλλων α΄. Futurum 1.
τετυπέναι Verberasse.	τύψεσθαι Verberaturum (esse.
Ἀόριςος α΄. Indefinitum 1.	Μέλλων β΄. Futurum 2.
τύψασθαι Verberasse.	τυπεῖσθαι Verberaturum (esse.

ΜΕΤΟΧΗ	PARTICIPIUM.
Τȣ̃ Ἐςῶτος	Praesentis ut passive.
Τȣ̃ Παρακειμένȣ	Perfecti.
τετυπὼς qui Verberavit.	τετυπυῖα, τετυπός.
Ἀορίςȣ α΄.	Indefiniti 1.
τυψάμενος qui Verberavit.	τυψαμένη, τυψάμενον.
Ἀορίςȣ β΄.	Indefiniti 2.
τυπόμενος qui Verberavit.	τυπομένη, τυπόμενον.

Μέλλοντος ά. *Futuri* 1.
τυψόμενος Verberaturus. τυψομένη, τυψόμενον.
Μέλλοντος β'. *Futuri* 2.
τυπέμενος Verberaturus. τυπεμένη, τυπέμενον.

§ 301. Verba habentia pro *charactere* in praesenti modi indicativi αυ, ευ, ου, υ, ι, ει, spectant ad *primam* Conjugationem, et habent in praeterito perfecto *characterem* κ, in futuro σ, v. g. παύω *facio cessare, finio,* παύσω, πέπαυκα· πιςεύω *credo,* πιςεύσω, πεπίςευκα· ἀκέω *audio,* ἀκέσω, ἤκεκα· κωλύω *prohibeo,* κωλύσω, κεκώλυκα· τίω *honoro,* τίσω, τέτικα· σείω *concutio,* σείσω, σέσεικα· κλείω *claudo,* κλείσω, κέκλεικα.

CONJUGATIO II.
REGULAE
SECUNDAE CONJUGATIONIS.

§ 302. *Reg. I.* Verba secundae conjugationis in praesenti habent characterem ε, α, ο, in futuro primo α et ε mutant in η, ο in ω, v. g. ποιέω *facio,* ποιήσω· βοάω *clamo,* βοήσω· χρυσόω *inauro,* χρυσώσω.

Excipiuntur 1) quaedam verba, quae in futuro vocalem brevem retinent, v. g. τελέω *perficio,* τελέσω· ἀρκέω *sufficio,* ἀρκέσω· καλέω *voco,* καλέσω, praet. perf. κέκλυκα· τρέω *tremo,* τρέσω· ξέω *polio,* ξέσω. Nonnulla vero vel retinent vel mutant in longam, v. g. ἀλέω *molo,* ἀλέσω et ἀλήσω· ἀκέω *sano,* ἀκέσω vel ἀκήσω· ἐμέω *vomo,* ἐμέσω vel ἐμήσω· νεικέω *rixor,* νεικέσω vel ήσω· αἰνέω *laudo,* αἰνέσω et αἰνήσω. Ast κορέω *satio,* κορέσω· κορέω *verro, purgo,* κορήσω· τρέω, τρέσω, *tremo:* ήσω *perforo.*

2) Praecipue verba desinentia in οω, quae non derivantur a nominibus.

3) Item desinentia in λάω, ράω et άω, ante λάω, ράω et άω, non habentia consonantem, vocalem

suam retinent, v. g. *ἀρόω aro, ἀρόσω· ἐάω sino, ἐάσω· γελάω rideo, γελάσω· περάω transeo, περάσω· κοπιάω laboro, κοπιάσω· ὁράω video, ὁράσω· κλάω frango, κλάσω· δράω facio, δράσω.*

4) Quae vero ante *άω, λάω, ράω*, consonantem habent, mutant *α* in *η*, ut: *ποδαγράω podagra laboro, ποδαγρήσω.*

§ 303. *Reg. II.* Quaedam verba dissyllaba desinentia in *έω, άω* vel *αίω*, habent futurum primum desinens in *ευσω* et *αυσω*, v. g. *πλέω navigo, πλεύσω· ῥέω fluo, ῥεύσω· ῥέω dico, ῥήσω· χέω fundo, χεύσω*, habet tamen aliquando etiam *χέσω* vel *χείσω· πνέω flo, spiro, πνεύσω· κλαίω fleo, κλαύσω· καίω accendo, καύσω· θέω curro, θεύσομαι· νέω nato, νεύσω.*

§ 304. *Reg. III.* Praeteriti perfecti character *κ*. v. g. *φιλέω amo, πεφίληκα.*

PARADIGMA I.

VERBI CONTRACTI SYNIRIMENI, DESINENTIS IN *έω.*

§ 305. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*			
Ἐνεστὼς	*Praesens.*			
φιλέω ῶ Amo.	*φιλέεις*	*εῖς*	*φιλέει*	*εῖ*
	φιλέετον	*εῖτον*	*φιλέετον*	*εῖτον*
φιλέομεν οῦμεν	*φιλέετε*	*εῖτε*	*φιλέουσι*	*οῦσι.*
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*			
ἐφίλεον ουν Amabam.	*ἐφίλεες*	*εις*	*ἐφίλεε*	*ει*
	ἐφιλέετον	*εῖτον*	*ἐφιλεέτην*	*είτην*
ἐφιλέομεν οῦμεν	*ἐφιλέετε*	*εῖτε*	*ἐφίλεον*	*ουν.*
Παρακείμενος	*Perfectum.*			
πεφίληκα Amavi.	*πεφίληκας*		*πεφίληκε*	
	πεφιλήκατον		*πεφιλήκατον*	
πεφιλήκαμεν	*πεφιλήκατε*		*πεφιλήκασι.*	

Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐπεφιλήκειν Amaveram.	ἐπιφιλήκεις	ἐπεφιλήκει
	ἐπεφιλήκειτον	ἐπεφιληκείτην
ἐπεφιλήκειμεν	ἐπεφιλήκειτε	ἐπεφιλήκεισαν.
Ἀόριςος πρῶτος	*Indefinitum* 1.	
ἐφίλησα Amavi.	ἐφίλησας	ἐφίλησε
	ἐφιλήσατον	ἐφιλισάτην
ἐφιλήσαμεν	ἐφιλήσατε	ἐφίλησαν.
Ἀόριςος δεύτερος	*Indefinitum* 2.	
ἔφιλον Amavi.	ἔφιλες	ἔφιλε
	ἐφίλετον	ἐφιλέτην
ἐφίλομεν	ἐφίλετε	ἔφιλον.
Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
φιλήσω Amabo.	φιλήσεις	φιλήσει
	φιλήσετον	φιλήσετον
φιλήσομεν	φιλήσετε	φιλήσεσι.
Μέλλων β΄.	*Futurum* 2.	
φιλῶ Amabo.	φιλεῖς	φιλεῖ
	φιλεῖτον	φιλεῖτον
φιλεῦμεν	φιλεῖτε	φιλεῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς		*Praesens.*	
φίλεε	ει Ama.	φιλεέτω	είτω
φιλέετον	εῖτον	φιλεέτων	είτων
φιλέετε	εῖτε	φιλεέτωσαν	είτωσαν.
Παρακείμενος		*Perfectum.*	
πεφίληκε		πεφιληκέτω	
πεφιλήκετον		πεφιληκέτων	
πεφιλήκετε		πεφιληκέτωσαν.	

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* 1.		Ἀόριςος β΄. *Indefinitum* 2.	
φίλησον	φιλησάτω	φίλε	φιλέτω
φιλήσατον	φιλησάτων	φίλετον	φιλέτων
φιλήσατε	φιλησάτωσαν.	φίλετε	φιλέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ	*OPTATIVI.*	
Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς	*Praesens et Imperfectum.*	
φιλέοιμι οῖμι utinam Amarem.	φιλέοις οῖς	φιλέοι οῖ
	φιλέοιτον οῖτον	φιλεοίτην οίτην
φιλέοιμεν οῖμεν	φιλέοιτε οῖτε	φιλέοιεν οῖεν.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*	
πεφιλήκοιμι utinam Amavissem.	πεφιλήκοις	πεφιλήκοι
	πεφιλήκοιτον	πεφιληκοίτην
πεφιλήκοιμεν	πεφιλήκοιτε	πεφιλήκοιεν.
Ἀόριςος α΄.	*Indefinitum* 1.	
φιλήσαιμι utinam Amavissem.	φιλήσαις	φιλήσαι
	φιλήσαιτον	φιλησαίτην
φιλήσαιμεν	φιλήσαιτε	φιλήσαιεν.
Ἀόριςος β΄.	*Indefinitum* 2.	
φίλοιμι utinam Amavissem.	φίλοις	φίλοι
	φίλοιτον	φιλοίτην
φίλοιμεν	φίλοιτε	φίλοιεν.
Μέλλων α΄.	*Futurum primum.*	
φιλήσοιμι si Amavero.	φιλήσοις	φιλήσοι
	φιλήσοιτον	φιλησοίτην
φιλήσοιμεν	φιλήσοιτε	φιλήσοιεν.
Μέλλων β΄.	*Futurum secundum.*	
φιλοῖμι si Amavero.	φιλοῖς	φιλοῖ
	φιλοῖτον	φιλοίτην
φιλοῖμεν	φιλοῖτε	φιλοῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	*CONJUNCTIVI.*			
Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς	*Praesens et Imperfectum.*			
φιλέω ῶ Amem.	φιλέῃς	ῇς	φιλέῃ	ῇ
	φιλέητον	ῆτον	φιλέητον	ῆτον
φιλέωμεν ῶμεν	φιλέητε	ῆτε	φιλέωσι	ῶσι.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		*Perfectum et Plusquamperfectum.*	
πεφιλήκω Amaverim.		πεφιλήκῃς	πιφιλήκῃ
		πεφιλήκητον	πεφιλήκητον
πεφιλήκωμεν		πεφιλήκητε	πεφιλήκωσι.
Ἀόριστος πρῶτος		*Indefinitum* 1.	
φιλήσω Amaverim.		φιλήσῃς	φιλήσῃ
		φιλήσητον	φιλήσητον
φιλήσωμεν		φιλήσητε	φιλήσωσι.
Ἀόριστος δεύτερος		*Indefinitum* 2.	
φίλω Amaverim.		φίλῃς	φίλῃ
		φίλητον	φίλητον
φίλωμεν		φίλητε	φίλωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεστὼς Praesens.
φιλέειν φιλεῖν Amare.
Παρακείμ. καὶ Ὑπερσυντελικὸς Perf. et Plusq.
πεφιληκέναι Amavisse.
Ἀόριστος ά. Indef. 1.
φιλῆσαι Amavisse.
Ἀόριστος β'. Indef. 2.
φιλεῖν Amavisse.
Μέλλων ά. Futurum. 1.
φιλήσειν Amaturum esse.
Μέλλων β'. Futurum 2.
φιλεῖν Amaturum esse.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τοῦ Ἐνεστῶτος — *Praesentis.*
φιλέων ὢν Amans. — φιλέουσα οὖσα, φιλέον οὖν.
Τοῦ Παρακειμένου καὶ Ὑπερσυντελ. — *Perfecti et Plusquamperfecti.*
πεφιληκὼς qui Amavit. — πεφιληκυῖα, πεφιληκός.
Ἀορίστου ά. — *Indefiniti* 1.
φιλήσας qui Amavit. — φιλήσασα, φιλῆσαν.
Ἀορίστου β'. — *Indefiniti* 2.
φιλῶν qui Amavit. — φιλοῦσα, φιλόν.
Μέλλοντος ά. — *Futuri* 1.
φιλήσων Amaturus. — φιλήσουσα, φιλῆσον.
Μέλλοντος β'. — *Futuri* 2.
φιλῶν Amaturus. — φιλοῦσα, φιλοῦν.

§ 306. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ		INDICATIVI.
Ἐνεςὼς		*Praesens.*
	Amor.	
φιλέομαι ȣ̃μαι	φιλέῃ ῇ	φιλέεται εῖται
φιλεόμεθον ȣ́μεθον	φιλέεσθον εῖσθον	φιλέεθον εῖσθον
φιλεόμεθα ȣ́μεθα	φιλέεσθε εῖσθε	φιλέονται ȣ̃νται.
Παρατατικὸς		*Imperfectum.*
ἐφιλεόμην ȣ́μην Amabar.	ἐφιλέȣ ȣ̃	ἐφιλέετο εῖτο
ἐφιλεόμεθον ȣ́μεθον	ἐφιλέεσθον εῖσθον	ἐφιλεέσθην είσθην
ἐφιλεόμεθα ȣ́μεθα	ἐφιλέεσθε εῖσθε	ἐφιλέοντο (ȣ̃ντο.
Παρακείμενος		*Perfectum.*
πεφίλημαι Amatus sum.	πεφίλησαι	πεφίληται
πεφιλήμεθον	πεφίλησθον	πεφίλησθον
πεφιλήμεθα	πεφίλησθε	πεφίληνται.
Ὑπερσυντελικὸς		*Plusquamperfectum.*
ἐπεφιλήμην Amatus	ἐπεφίλησο	ἐπεφίλητο
ἐπεφιλήμεθον (eram.	ἐπεφίλησθον	ἐπεφιλήσθην
ἐπεφιλήμεθα	ἐπεφίλησθε	ἐπεφίληντο.
Ἀόριςος ά.		*Indefinitum* 1.
ἐφιλήθην Amatus sum.	ἐφιλήθης	ἐφιλήθη
	ἐφιλήθητον	ἐφιληθήτην
ἐφιλήθημεν	ἐφιλήθητε	ἐφιλήθησαν.
Ἀόριςος β΄.		*Indefinitum* 2.
ἐφίλην Amatus sum.	ἐφίλης	ἐφίλη
	ἐφίλητον	ἐφιλήτην
ἐφίλημεν	ἐφίλητε	ἐφίλησαν.
Μέλλων ά.		*Futurum* 1.
φιληθήσομαι Amabor.	φιληθήσῃ	φιληθήσεται
φιληθησόμεθον	φιληθήσεσθον	φιληθήσεσθον
φιληθησόμεθα	φιληθήσεσθε	φιληθήσονται.
Μέλλων β΄.		*Futurum* 2.
φιλήσομαι Amabor.	φιλήσῃ	φιλήσεται
φιλησόμεθον	φιλήσεσθον	φιλήσεσθον
φιλησόμεθα	φιλήσεσθε	φιλήσονται.

Μέλλων γ'.		*Futurum* 3.	
πεφιλήσομαι	mox Amabor.	πεφιλήσῃ	πεφιλήσεται
πεφιλησόμεθον		πεφιλήσεσθον	πεφιλήσεσθον
πεφιλησόμεθα		πεφιλήσεσθε	πεφιλῆσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεστὼς		*Praesens.*	
φιλέου οῦ	Amare.	φιλεέσθω	είσθω
φιλέεσθον εῖσθον		φιλεέσθων	είσθων
φιλέεσθε εῖσθε		φιλεέσθωσαν	είσθωσαν.
Παρακείμενος		*Perfectum.*	
πεφίλησο	Amatus esto.	πεφιλήσθω	
πεφίλησθον		πεφιλήσθων	
πεφίλησθε		πεφιλήσθωσαν.	
Ἀόριστος α'.		*Indefinitum* 1.	
φιλήθητι	Amatus esto.	φιληθήτω	
φιλήθητον		φιληθήτων	
φιλήθητε		φιληθήτωσαν.	
Ἀόριστος β'.		*Indefinitum* 2.	
φίληθι	Amatus esto.	φιλήτω	
φίλητον		φιλήτων	
φίλητε		φιλήτωσαν.	

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — *OPTATIVI.*

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικὸς		*Praesens* et *Imperfectum.*	
φιλεοίμην οίμην	utinam Amer.	φιλέοιο	φιλέοιτο
		οῖο	οῖτο
φιλεοίμεθον		φιλέοισθον	φιλεοίσθην
οίμεθον		οῖσθον	οίσθην
φιλεοίμεθα		φιλέοισθε	φιλέοιντο
οίμεθα		οῖσθε	οῖντο
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		*Perfectum* et *Plusquamperfectum.*	
πεφιλήμην	utinam Amatus essem.	πεφιλῇο	πεφιλῇτο
πεφιλήμεθον		πεφιλῇσθον	πεφιλῄσθην
πεφιλήμεθα		πεφιλῇσθε	πεφιλῇντο.

Ἀόριστος πρῶτος — *Indefinitum primum.*

φιληθείην utinam Amatus essem.	φιληθείης	φιληθείη
	φιληθείητον	φιληθειήτην
φιληθείημεν	φιληθείητε	φιληθείησαν.

Ἀόριστος δεύτερος — *Indefinitum secundum.*

φιλείην utinam Amatus essem.	φιλείης	φιλείη
	φιλέιητον	φιλειήτην
φιλείημεν	φιλείητε	φιλείησαν.

Μέλλων α΄. — *Futurum* 1.

φιληθησοίμην utinam	φιληθήσοιο	φιληθήσοιτο.
φιληθησοίμεθον Amarer.	φιληθήσοισθον	φιληθησοίσθην
φιληθησοίμεθα	φιληθήσοισθε	φιληθήσοιντο.

Μέλλων β΄. — *Futurum* 2.

φιλησοίμην utinam Amarer.	φιλήσοιο	φιλήσοιτο
φιλησοίμεθον	φιλήσοισθον	φιλησοίσθην
φιλησοίμεθα	φιλήσοισθε	φιλήσοιντο.

Μέλλων γ΄. — *Futurum* 3.

utinam mox Amatus essem.

πεφιλησοίμην	πεφιλήσοιο	πεφιλήσοιτο
πεφιλησοίμεθον	πεφιλήσοισθον	πεφιλησοίσθην
πεφιλησοίμεθα	πεφιλήσοισθε	πεφιλήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ — *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ. — *Praesens et Imperfect.*

φιλέωμαι ῶμαι Amer.	φιλέῃ ῇ	φιλέηται ῆται
φιλεώμεθον ώμεθον	φιλέησθον ῆσθον	φιλέησθον ῆσθον
φιλεώμεθα ώμεθα	φιλέησθε ῆσθε	φιλέωνται ῶνται.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfectum et Plusquamperfectum.*

πεφιλῶμαι Amatus sim.	πεφιλῇ	πεφιλῆται
πεφιλώμεθον	πεφιλῆσθον	πεφιλῆσθον
πεφιλώμεθα	πεφιλῆσθε	πεφιλῶνται.

Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* I.	
φιληθῶ Amatus sim.	φιληθῇς	φιληθῇ
	φιληθῆτον	φιληθῆτον
φιληθῶμεν	φιληθῆτε	φιληθῶσι.
Ἀόριςος β΄.	*Indefinitum* 2.	
φιλῶ Amatus sim.	φιλῇς	φιλῇ
	φιλῆτον	φιλῆτον
φιλῶμεν	φιλῆτε	φιλῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς *Praesens et Imperfectum.*
φιλέεσθαι εῖσθαι Amari.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς *Perfectum et Plusquamperfectum.*
πεφιλῆσθαι Amatum esse.

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* I.
φιληθῆναι Amatum esse.

Ἀόριςος β΄. *Indefinitum* 2.
φιλῆναι Amatum esse.

Μέλλων ά. *Futurum* I.
φιληθήσεσθαι Amatum iri.

Μέλλων β΄. *Futurum* 2.
φιλήσεσθαι Amatum iri.

Μέλλων γ΄. *Futurum* 3.
πεφιλήσεσθαι mox Amatum esse.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τῦ Ἐνεςῶτος *Praesentis.*
φιλεόμενος, ὑμενος qui Amatur. εομένη, ϐμένη, εόμενον, ὑμενον.

Παρακειμένϐ καὶ Ὑπερσυντελικϐ. *Perfecti et Plusquamperfecti.*
πεφιλημένος Amatus. πεφιλημένη, πεφιλημένον.

Τῦ Ἀορίςϐ ά. *Indefiniti* I.
φιληθεὶς Amatus. φιληθεῖα, φιληθέν.

Τῦ Ἀορίςϐ β΄. *Indefiniti* 2.
φιλεὶς Amatus. φιλεῖσα, φιλέν.

Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	Futuri 1.
φιληθησόμενος qui Amabitur.	φιληθησομένη, φιληθησόμενον.
Τȣ̃ Μέλλοντος β'.	Futuri 2.
φιλησόμενος qui Amabitur.	φιλησομένη, φιλησόμενον.
Τȣ̃ Μέλλοντος γ'.	Futuri 3.
πεφιλησόμενος qui mox Amatus erit.	πεφιλησομένη, πεφιλησόμενον.

§ 307. 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς *Praesens et Imperfectum* ut Passive.

Παρακείμενος	*Perfectum.*	
πέφιλα Amavi.	πέφιλας	πέφιλε
	πεφίλατον	πεφίλατον
πεφίλαμεν	πεφίλατε	πεφίλασι.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐπεφίλειν Amaveram.	ἐπεφίλεις	ἐπεφίλει
	ἐπεφίλειτον	ἐπεφιλείτην
ἐπεφίλειμεν	ἐπεφίλειτε	ἐπεφίλεισαν.
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum 1.*	
ἐφιλησάμην Amavi.	ἐφιλήσω	ἐφιλήσατο
ἐφιλησάμεθον	ἐφιλήσασθον	ἐφιλησάσθην
ἐφιλησάμεθα	ἐφιλήσασθε	ἐφιλήσαντο.
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum 2.*	
ἐφιλόμην Amavi.	ἐφίλȣ	ἐφίλετο
ἐφιλόμεθον	ἐφίλεσθον	ἐφιλέσθην
ἐφιλόμεθα	ἐφίλεσθε	ἐφίλοντο.
Μέλλων ά.	*Futurum 1.*	
φιλήσομαι Amabo.	φιλήσῃ	φιλήσεται
φιλησόμεθον	φιλήσεσθον	φιλήσεσθον
φιλησόμεθα	φιλήσεσθε	φιλήσονται.

Μέλλων β'. — *Futurum* 2.

φιλοῦμαι Amabo. φιλῇ φιλεῖται
φιλούμεθον φιλεῖσθον φιλεῖσθον
φιλούμεθα φιλεῖσθε φιλοῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικὸς — *Praesens et Imperfectum* ut in voce Passiva.

Παρακείμενος — *Perfectum.*

πέφιλε πεφιλέτω
πεφίλετον πεφιλέτων
πεφίλετε πεφιλέτωσαν.

Ἀόριστος ά. *Indefinitum* 1. — Ἀόριστος β'. *Indefinitum* 2.

φίλησαι φιλησάσθω φίλου φιλέσθω
φιλήσασθον φυλησάσθων φίλεσθον φιλέσθων
φιλήσασθε φιλησάσθωσαν. φίλεσθε φιλέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — *OPTATIVI.*

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικὸς — *Praesens et Imperfectum* ut Passive.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfectum et Plusquamperfectum.*

πεφίλοιμι utinam Amavissem. πεφίλοις πεφίλοι
πεφίλοιτον πεφιλοίτην
πεφίλοιμεν πεφίλοιτε πεφίλοιεν.

Ἀόριστος ά. — *Indefinitum* 1.

φιλησαίμην utinam Amavissem. φιλήσαιο φιλήσαιτο
φιλησαίμεθον φιλήσαισθον φιλησαίσθην
φιλησαίμεθα φιλήσαισθε φιλήσαιντο.

Ἀόριστος β'. — *Indefinitum* 2.

φιλοίμην utinam Amavisem. φίλοιο φίλοιτο
φιλοίμεθον φίλοισθον φιλοίσθην
φιλοίμεθα φίλοισθε φίλοιντο.

Μέλλων ά. — *Futurum* 1.

φιλησοίμην o si Amavero. φιλήσοιο φιλήσοιτο
φιλησοίμεθον φιλησοίσθον φιλησοίσθην
φιλησοίμεθα φιλήσοισθε φιλήσοιντο.

Μέλλων β′.	*Futurum 2.*	
φιλοίμην o si Amavero.	φιλοῖο	φιλοῖτο
φιλοίμεθον	φιλοῖσθον	φιλοίσθην
φιλοίμεθα	φιλοῖσθε	φιλοῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ — *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ. — *Praesens et Imperfect.*

ut Passive.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*	
πεφίλω Amaverim.	πεφίλῃς	πεφίλῃ
	πεφίλητον	πεφίλητον
πεφίλωμεν	πεφίλητε	πεφίλωσι.
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
φιλήσωμαι Amaverim.	φιλήσῃ	φιλήσηται
φιλησώμεθον	φιλήσησθον	φιλήσησθον
φιλησώμεθα	φιλήσησθε	φιλήσωνται.
Ἀόριςος β′.	*Indefinitum* 2.	
φίλωμαι Amaverim.	φίλῃ	φίληται
φιλώμεθον	φίλησθον	φίλησθον
φιλώμεθα	φίλησθε	φίλωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ. — *Praesens et Imperfect.*

φιλέεσθαι φιλεῖσθαι Amare.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfectum et Plusquamperfectum.*

πεφιλέναι Amavisse.

Ἀόριςος ά. Indefinit. 1. φιλήσασθαι Amavisse.

Ἀόριςος β′. Indefinit. 2. φιλέσθαι Amavisse.

Μέλλων ά. Futurum. 1. φιλεῖσεσθαι Amaturum esse.

Μέλλων β′. Futurum. 2. φιλεῖσθαι Amaturum esse.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεςῶτος καὶ Παρατατ. *Praes. et Imperfecti.*

φιλεόμενος, ȣ̃μενος Amans. caet. ut in Passivo.

Τȣ̃ Παρακειμένȣ καὶ Ὑπερσυντελικȣ̃	*Perfecti et Plusquam-perfecti.*
πεφιλὼς qui Amavit.	*πεφιλυῖα, πεφιλός.*
Τȣ̃ Ἀορίϛȣ ά.	*Indefiniti* 1.
φιλησάμενος qui Amavit.	*μένη, σάμενον.*
Τȣ̃ Ἀορίϛȣ β΄.	*Indefiniti* 2.
φιλόμενος qui Amavit.	*φιλομένη, φιλόμενον.*
Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	*Futuri* 1.
φιλησόμενος Amaturus.	*μένη, φιλησόμενον.*
Τȣ̃ Μέλλοντος β΄.	*Futuri* 2.
φιλȣ̃μενος Amaturus.	*φιλȣμένη, φιλȣ́μενον.*

PARADIGMA II.
VERBI CONTRACTI DESINENTIS IN άω.
§ 308. 1) A C T I V I.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*
Ἐνεϛὼς	*Praesens.*
Τιμάω ῶ Honoro.	*τιμάεις ᾶς τιμάει τιμᾶ*
	τιμάετον ᾶτον τιμάετον ᾶτον
τιμάομεν ῶμεν	*τιμάετε ᾶτε τιμάȣσι ῶσι.*
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*
ἐτίμαον ίμων Honorabam.	*ἐτίμαες ίμας ἐτίμαε ίμα*
	ἐτιμάετον ᾶτον ἐτιμαέτην άτην
ἐτιμάομεν ῶμεν	*ἐτιμάετε ᾶτε ἐτίμαον ίμων.*
Παρακείμενος	*Perfectum.*
τετίμηκα Honoravi.	*τετίμηκας τετίμηκε*
	τετιμήκατον τετιμήκατον
τετιμήκαμεν	*τετιμήκατε τετιμήκασι.*
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*
ἐτετιμήκειν Honoraveram.	*ἐτετιμήκεις ἐτετιμήκει*
	ἐτετιμήκειτον ἐτετιμηκείτην
ἐτετιμήκειμεν	*ἐτετιμήκειτε ἐτετιμήκεισαν.*

Ἀόριστος πρῶτος	*Indefinitum* 1.	
ἐτίμησα Honoravi.	*ἐτίμησας*	*ἐτίμησε*
	ἐτιμήσατον	*ἐτιμησάτην*
ἐτιμήσαμεν	*ἐτιμήσατε*	*ἐτίμησαν.*
Ἀόριστος δεύτερος	*Indefinitum* 2.	
ἔτιμον Honoravi.	*ἔτιμες*	*ἔτιμε*
	ἐτίμετον	*ἐτιμέτην.*
ἐτίμομεν	*ἐτίμετε*	*ἔτιμον.*
Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
τιμήσω Honorabo.	*τιμήσεις*	*τιμήσει*
	τιμήσετον	*τιμήσετον*
τιμήσομεν	*τιμήσετε*	*τιμήσουσι.*
Μέλλων β'.	*Futurum* 2.	
τιμῶ Honorabo.	*τιμεῖς*	*τιμεῖ*
	τιμεῖτον	*τιμεῖτον*
τιμοῦμεν	*τιμεῖτε*	*τιμοῦσι.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ		*IMPERATIVI.*	
Ἐνεστὼς Praesens.		*Ἀόριστος ά. Indefinitum* 1.	
τίμαε Honora.	*τιμαέτω*	*τίμησον*	*τιμησάτω*
ίμα	*άτω*		
τιμάετον	*τιμαέτων*	*τιμήσατον*	*τιμησάτων*
ᾶτον	*άτων*		
τιμάετε	*τιμαέτωσαν*	*τιμήσατε*	*τιμησάτω-σαν.*
άτε	*άτωσαν*		
Παρακείμενος Perfectum.		*Ἀόριστος β'. Indefinitum* 2.	
τετίμηκε	*τετιμηκέτω*	*τίμε*	*τιμέτω*
τετιμήκετον	*τετιμηκέτων*	*τίμετον*	*τιμέτων*
τετιμήκετε	*τετιμηκέτω-σαν.*	*τίμετε*	*τιμέτωσαν.*

ΕΥΚΤΙΚΗΣ	*OPTATIVI.*	
Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικὸς	*Praesens et Imperfectum.*	
τιμάοιμι ῷμι utinam Honorarem.	*τιμάοις ῷς*	*τιμάοι ῷ*
	τιμάοιτον ῷτον	*τιμαοίτην ῴτην*
τιμάοιμεν ῷμεν	*τιμάοιτε ῷτε*	*τιμάοιεν ῷεν.*

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*
τετιμήκοιμι utinam Honorassem.	*τετιμήκοις τετιμήκοι*
	τετιμήκοιτον τετιμηκοίτην
τετιμήκοιμεν	*τετιμήκοιτε τετιμήκοιεν.*
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.
τιμήσαιμοι utinam Honorassem.	*τιμήσαις τιμήσαι*
	τιμήσαιτον τιμησαίτην
τιμήσαιμεν	*τιμήσαιτε τιμήσαιεν.*
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.
τίμοιμι utinam Honorassem.	*τίμοις τίμοι*
	τίμοιτον τιμοίτην
τίμοιμεν	*τίμοιτε τίμοιεν.*
Μέλλων ά.	*Futurum* 1.
τιμήσοιμι si Honoravero.	*τιμήσοις τιμήσοι*
	τιμήσοιτον τιμησοίτην
τιμήσοιμεν	*τιμήσοιτε τιμήσοιεν.*
Μέλλων β'.	*Futurum* 2.
τιμοῖμι si Honoravero.	*τιμοῖς τιμοῖ*
	τιμοῖτον τιμοίτην
τιμοῖμεν	*τιμοῖτε τιμοῖεν.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	*CONJUNCTIVI.*
Ἐνεςὼς	*Praesens.*
τιμάω ῶ Honorem.	*τιμάῃς ᾷς τιμάῃ ᾷ*
	τιμάητον ᾶτον τιμάητον ᾶτον
τιμάωμεν ῶμεν	*τιμάητε ᾶτε τιμάωσι ῶσι.*
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*
τετιμήκω Honoraverim.	*τετιμήκῃς τετιμήκῃ*
	τετιμήκητον τετιμήκητον
τετιμήκωμεν	*τετιμήκητε τετιμήκωσι.*
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.
τιμήσω Honoraverim.	*τιμήσῃς τιμήσῃ*
	τιμήσητον τιμήσητον
τιμήσωμεν	*τιμήσητε τιμήσωσι.*

Ἀόριϛος β'.		*Indefinitum 2.*
τίμω Honoraverim.	*τίμῃς*	*τίμῃ*
	τίμητον	*τίμητον*
τίμωμεν	*τίμητε*	*τίμωσι.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεϛὼς καὶ Παρατατ. — *Praesens et Imperfect.*

τιμάειν τιμᾷν Honorare.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfectum et Plusquamperfectum.*

τετιμηκαίναι, Honoravisse.

Ἀόριϛος ά. Indefin. 1. *τιμῆσαι* Honoravisse.

Ἀόριϛος β'. Indefin. 2. *τιμεῖν* Honorasse.

Μέλλων ά. Futur. 1. *τιμήσειν* Honoraturum esse.

Μέλλων β'. Futur. 2. *τιμεῖν* Honoraturum esse.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεϛ. καὶ Παρατατ.		*Praes. et Imperfecti.*
τιμάων ῶν Honorans.	*άȣσα, ῶσα,*	*άον ῶν.*
Τȣ̃ Παρακείμ. καὶ Ὑπερσυντελικȣ̃		*Perfecti et Plusquamperfecti.*
τετιμηκὼς qui Honoravit.	*τετιμηκυῖα,*	*τετιμηκός.*
Τȣ̃ Ἀορίϛȣ ά.		*Indefiniti* 1.
τιμήσας qui Honoravit.	*τιμήσασα,*	*τιμήσαν.*
Τȣ̃ Ἀορίϛȣ β'.		*Indefiniti* 2.
τιμῶν qui Honoravit.	*τιμȣ̃σα,*	*τιμόν.*
Τȣ̃ Μέλλοντος ά.		*Futuri* 1.
τιμήσων Honoraturus.	*τιμήσȣσα,*	*τιμῆσον.*
Τȣ̃ Μέλλοντος β'.		*Futuri* 2.
τιμῶν Honoraturus.	*τιμȣ̃σα,*	*τιμȣ̃ν.*

---

§ 309. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεϛὼς — *Praesens.*

τιμάομαι ῶμαι Honoror.	*τιμάῃ ᾷ*	*τιμάεται ᾶται*
τιμαόμεθον ώμεθον	*τιμάεσθον ᾶσθον*	*τιμάεσθον ᾶσθον*
τιμαόμεθα ώμεθα	*τιμάεσθε ᾶσθε*	*τιμάονται ῶνται.*

Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἐτιμαόμην ώμην Honorabar.	ἐτιμάου ῶ	ἐτιμάετο ᾶτο
ἐτιμαόμεθον ώμεθον	ἐτιμάεσθον ᾶσθον	ἐτιμαέσθην ᾶσθην
ἐτιμαόμεθα ώμεθα	ἐτιμάεσθε ᾶσθε	ἐτιμάοντο ῶντο.
Παρακείμενος	*Perfectum.*	
τετίμημαι Honoratus sum.	τετίμησαι	τετίμηται
τετιμήμεθον	τετίμησθον	τετίμησθον
τετιμήμεθα	τετίμησθε	τετίμηνται.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐτετιμήμην Honoratus eram.	ἐτετίμησο	ἐτετίμητο
ἐτετιμήμεθον	ἐτετίμησθον	ἐτετιμήσθην
ἐτετιμήμεθα	ἐτετίμησθε	ἐτετίμηντο.
Ἀόριϛος ά.	*Indefinitum 1.*	
ἐτιμήθην Honoratus sum.	ἐτιμήθης	ἐτιμήθη
	ἐτιμήθητον	ἐτιμηθήτην
ἐτιμήθημεν	ἐτιμήθητε	ἐτιμήθησαν.
Ἀόριϛος β'.	*Indefinitum 2.*	
ἐτίμην Honoratus sum.	ἐτίμης	ἐτίμη
	ἐτίμητον	ἐτιμήτην
ἐτίμημεν	ἐτίμητε	ἐτίμησαν.
Μέλλων ά.	*Futurum 1.*	
τιμηθήσομαι Honorabor.	τιμηθήσῃ	τιμηθήσεται
τιμηθησόμεθον	τιμηθήσεσθον	τιμηθήσεσθον
τιμηθησόμεθα	τιμηθήσεσθε	τιμηθήσονται.
Μέλλων β'.	*Futurum 2.*	
τιμήσομαι Honorabor.	τιμήσῃ	τιμήσεται
τιμησόμεθον	τιμήσεσθον	τιμήσεσθον
τιμησόμεθα	τιμήσεσθε	τιμήσονται.
Μέλλων γ'.	*Futurum 3.*	
τετιμήσομαι mox Honorabor.	τετιμήσῃ	τετιμήσεται
τετιμησόμεθον	τετιμήσεσθον	τετιμήσεσθον
τετιμησόμεθα	τετιμήσεσθε	τετιμήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ		*IMPERATIVI.*	
Ἐνεςὼς		Praesens.	
τιμάε τιμῶ	Honorare.	τιμαέσθω	τιμάσθω
τιμάεσθον ᾶσθον		τιμαέσθων	άσθων
τιμάεσθε ᾶσθε		τιμαέσθωσαν	άσθωσαν.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		Perfectum et Plusquamperfectum.	
τετίμησο	Honoratus	τετιμήσθω	
τετίμησθον	(esto.	τετιμήσθων	
τετίμησθε		τετιμήσθωσαν.	
Ἀόριςος ά. Indefinit. 1.		Ἀόριςος β΄. Indefinit. 2.	
	Honoratus esto.		
τιμήθητι	τιμηθήτω	τίμηθι	τιμήτω
τιμήθητον	τιμηθήτων	τίμητον	τιμήτων
τιμήθητε	τιμηθήτωσαν.	τίμητε	τιμήτωσαν.
ΕΥΚΤΙΚΗΣ		*OPTATIVI.*	
Ἐνεςὼς		Praesens.	
τιμαοίμην	utinam Honorer.	τιμάοιο	τιμάοιτο
ῴμην		ῷο	ῷτο
τιμαοίμεθον		τιμάοισθον	τιμαοίσθην
ῴμεθον		ῷσθον	ῴσθην
τιμαοίμεθα		τιμάοισθε	τιμάοιντο
ῴμεθα		ῷσθε	ῷντο.
Παρακείμεν. καὶ Ὑπερσυντελικὸς		Perfectum et Plusquamperfectum.	
τετιμήμην	utinam Honoratus	τετιμῇο	τετιμῇτο
τετιμήμεθον	(essem.	τετιμῇσθον	τετιμήσθην
τετιμήμεθα		τετιμῇσθε	τετιμῇντο.
Ἀόριςος ά.		Indefinitum 1.	
τιμηθείην	utinam Honoratus essem.	τιμηθείης	τιμηθείη
		τιμηθείητον	τιμηθειήτην
τιμηθείημεν		τιμηθείητε	τιμηθείησαν.
Ἀόριςος β΄.		Indefinitum 2.	
τιμείην	utinam Honoratus essem.	τιμείης	τιμείη
		τιμείητον	τιμειήτην
τιμείημεν		τιμείητε	τιμείησαν.

Μέλλων ά.		*Futurum* 1.	
τιμηθησοίμην	utinam	τιμηθήσοιο	τιμηθήσοιτο
τιμηθησοίμεθον	Hono-	τιμηθήσοι-	τιμηθησοί-
	rarem.	σθον	σθην
τιμηθησοίμεθα		τιμηθήσοισθε	τιμηθήσοιντο.
Μέλλων β'.		*Futurum* 2.	
τιμησοίμην utinam Ho-		τιμήσοιο	τιμήσοιτο
τιμησοίμεθον	norarer.	τιμήσοισθον	τιμησοίσθην
τιμησοίμεθα		τιμήσοισθε	τιμήσοιντο.
Μέλλων γ'.		*Futurum* 3.	
utinam mox Honoratus essem.			
τετιμησοίμην		τετιμήσοιο	τετιμήσοιτο
τετιμησοίμεθον		τετιμήσοισθον	τετιμησοίσθην
τετιμησοίμεθα		τετιμήσοισθε	τετιμήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ		*CONJUNCTIVI.*	
Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς		*Praesens et Imperfectum.*	
τιμάωμαι ῶμαι	Honorer.	τιμάῃ ᾷ	τιμάηται ᾶται
τιμαώμεθον ώμεθον		τιμάησθον	τιμάησθον
		ᾶσθον	ᾶσθον
τιμαώμεθα ώμεθα		τιμάησθε	τιμάωνται
		ᾶσθε	ῶνται.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		*Perfectum et Plusquamperfectum.*	
τετιμῶμαι	Honoratus	τετιμῇ	τετιμῆται
τετιμώμεθον	(sim.	τετιμῆσθον	τετιμῆσθον
τετιμώμεθα		τετιμῆσθε	τετιμῶνται.
Ἀόριςος ά.		*Indefinitum* 1.	
τιμηθῶ Honoratus sim.		τιμηθῇς	τιμηθῇ
		τιμηθῆτον	τιμηθῆτον
τιμηθῶμεν		τιμηθῆτε	τιμηθῶσι.
Ἀόριςος β'.		*Indefinitum* 2.	
τιμῶ Honoratus sim.		τιμῇς	τιμῇ
		τιμῆτον	τιμῆτον
τιμῶμεν		τιμῆτε	τιμῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνες. καὶ Παρ. Praes. et Imp. τιμάεσθαι ᾶσθαι Honorari.

Παρ. κ. Ὑπερσ. Perf. et Plusq. τετιμῆσθαι Honoratum esse.

Ἀόριςος α΄. Indefinit. 1. τιμηθῆναι idem.

Ἀόριςος β΄. Indefinit. 2. τιμῆναι idem.

Μέλλων α΄. Futurum 1. τιμηθήσεσθαι Honoratum iri.

Μέλλων β΄. Futurum 2. τιμήσεσθαι Honoratum iri.

Μέλλων γ΄. Futurum 3. τετιμήσεσθαι mox Honoratum esse.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνες. καὶ Παρατατικ. Praes. et Imperfecti.

τιμαόμενος ώμενος qui Honoratur. τιμαομένη ωμένη τιμαόμενον ώμενον.

Τȣ̃ Παρατ. καὶ Ὑπερσ. Perf. et Plusquamperf.

τετιμημένος Honoratus. τετιμημένη τετιμημένον.

Τȣ̃ Ἀορίςȣ α΄. *Indefiniti* 1.

τιμηθεῖς Honoratus. τιμηθεῖσα τιμηθέν.

Τȣ̃ Ἀορίςȣ β΄. *Indefiniti* 2.

τιμεὶς Honoratus. τιμεῖσα τιμέν.

Τȣ̃ Μέλλοντος α΄. *Futuri* 1.

τιμηθησόμενος qui Honorabitur. μένη σόμενον.

Τȣ̃ Μέλλοντος β΄. *Futuri* 2.

τιμησότενος qui Honorabitur. μένη σόμενον.

Τȣ̃ Μέλλοντος γ΄. *Futuri* 3.

qui mox Honoratus erit.

τετιμησόμενος μένη σόμενον.

---

§ 310. 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεστὼς Praesens ut Passive.

Παρακείμενος	*Perfectum.*	
τέτιμα Honoravi.	τέτιμας	τέτιμε
	τετίματον	τετίματον
τετίμαμεν	τετίματε	τετίμασι.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐτετίμειν Honoraveram.	ἐτετίμεις	ἐτετίμει
	ἐτετίμειτον	ἐτετιμείτην
ἐτετίμειμεν	ἐτετίμειτε	ἐτετίμεισαν.
Ἀόριστος ά.	*Indefinitum* 1.	
ἐτιμησάμην Honoravi.	ἐτιμήσω	ἐτιμήσατο
ἐτιμησάμεθον	ἐτιμήσασθον	ἐτιμησάσθην
ἐτιμησάμεθα	ἐτιμήσασθε	ἐτιμήσαντο.
Ἀόριστος β'.	*Indefinitum* 2.	
ἐτιμόμην Honoravi.	ἐτίμου	ἐτίμετο
ἐτιμόμεθον	ἐτίμεσθον	ἐτιμέσθην
ἐτιμόμεθα	ἐτίμεσθε	ἐτίμοντο.
Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
τιμήσομαι Honorabo.	τιμήσῃ	τιμήσεται
τιμησόμεθον	τιμήσεσθον	τιμήσεσθον
τιμησόμεθα	τιμήσεσθε	τιμήσονται.
Μέλλων β'.	*Futurum* 2.	
τιμοῦμαι Honorabo.	τιμῇ	τιμεῖται
τιμούμεθον	τιμεῖσθον	τιμεῖσθον
τιμούμεθα	τιμεῖσθε	τιμοῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ. Praesens et Imperf. ut Passive.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perf. et Plusquamperfectum.*
τέτιμε Honora.	τετιμέτω
τετίμετον	τετιμέτων
τετίμετε	τετιμέτωσαν.

Ἀόριϛος ά.	Indefinitum 1.
τίμησαι	τιμησάσθω
τιμήσασθον	τιμησάσθων
τιμήσασθε	τιμησάσθωσαν.

Ἀόριϛος β'.	Indefinitum 2.
τίμȣ	τιμέσθω
τίμεσθον	τιμέσθων
τίμεσθε	τιμέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — OPTATIVI.

Ἐνεϛὼς καὶ Παρατατ. — Praesens et Imperfectum ut Passive.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	Perfect. et Plusquamperfectum.	
τετίμοιμι utinam Honarassem.	τετίμοις	τετίμοι
	τετίμοιτον	τετιμοίτην
τετίμοιμεν	τετίμοιτε	τετίμοιεν.

Ἀόριϛος ά.	Indefinitum 1.	
τιμησαίμην utinam Ho-	τιμήσαιο	τιμήσαιτο
τιμησαίμεθον norassem.	τιμήσαισθον	τιμησαίσθην
τιμησαίμεθα	τιμήσαισθε	τιμήσαίντο.

Ἀόριϛος β'.	Indefinitum 2.	
τιμοίμην utinam Hono-	τίμοιο	τίμοιτο
τιμοίμεθον rassem.	τίμοισθον	τιμοίσθην
τιμοίμεθα	τίμοισθε	τίμοιντο.

Μέλλων ά.	Futurum 1.	
τιμησοίμην o si Honora-	τιμήσοιο	τιμήσοιτο
τιμησοίμεθον vero.	τιμήσοισθον	τιμησοίσθην
τιμησοίμεθα	τιμήσοισθε	τιμήσοιντο.

Μέλλων β'.	Futurum 2.	
τιμοίμην o si Honora-	τιμοῖο	τιμοῖτο
τιμοίμεθον vero.	τιμοῖσθον	τιμοίσθην
τιμοίμεθα	τιμοῖσθε	τιμοῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ — *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ. — *Praes. et Imperfectum*

ut Passive.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perf. et Plusquamperfectum.*

τετίμω Honoraverim.	τετίμῃς	τετίμῃ
	τετίμητον	τετίμητον
τετίμωμεν	τετίμητε	τετίμωσι.

Ἀόριςος ά. — *Indefinitum* 1.

τιμήσωμαι Honoraverim.	τιμήσῃ	τιμήσηται
τιμησώμεθον	τιμήσησθον	τιμήσησθον
τιμησώμεθα	τιμήσησθε	τιμήσωνται.

Ἀόριςος β΄. — *Indefinitum* 2.

τιμῶμαι Honoraverim.	τιμῇ	τιμῆται
τιμώμεθον	τιμῆσθον	τιμῆσθον
τιμώμεθα	τιμῆσθε	τιμῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ. — *Praesens et Imperfectum.*

τιμάεσθαι ᾶσθαι Honorare.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfect. et Plusquamperfectum.*

τετιμέναι Honoravisse.

Ἀόριςος ά. Indefinit. 1. τιμήσασθαι Honorasse.

Ἀόριςος β΄. Indefinit. 2. τιμέσθαι Honorasse.

Μέλλων ά. Futur. 1. τιμήσεσθαι Honoraturum esse.

Μέλλων β΄. Futur. 2. τιμεῖσθαι Honoraturum esse.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεςῶτος καὶ Παρατατικȣ̃ — *Praesentis et Imperfecti*

ut Passive.

Τȣ̃ Παρακειμένȣ καὶ Ὑπερσυντελικȣ̃ — *Perfecti et Plusquamperfecti.*

τετιμῶς qui Honoravit. τετιμυῖα, τετιμός.

Τȣ̃ Ἀορίςȣ ά. — *Indefiniti* 1.

τιμησάμενος, qui Honoravit. τιμησαμένη, τιμησάμενον.

Τȣ̃ Ἀορίϛȣ β'.	*Indefiniti* 2.	
τιμόμενος qui Honoravit,	τιμομένη,	τιμόμενον.
Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	*Futuri* 1.	
τιμησόμενος Honoraturus.	τιμησομένη,	τιμησόμενον.
Τȣ̃ Μέλλοντος β'	*Futuri* 2.	
τιμȣ́μενος Honoraturus,	τιμȣμένη,	τιμȣ́μενον.

PARADIGMA III.

VERBI CONTRACTI DESINENTIS IN όω.

§ 311. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*
Ἐνεϛὼς	*Praesens.*
χρυσόω ῶ Deauro.	χρυσόεις σοῖς χρυσόει σοῖ χρυσόετον ȣ̃τον χρυσόετον ȣ̃τον
χρυσόομεν ȣ̃μεν	χρυσόετε ȣ̃τε χρυσόȣσι ȣ̃σι.
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*
ἐχρύσοον ύȣν Deaurabam.	ἐχρύσοες ύȣς ἐχρύσοε ύȣ ἐχρυσόετον ȣ̃τον ἐχρυσοέτην έτην
ἐχρυσόομεν ȣ̃μεν	ἐχρυσόετε ȣ̃τε ἐχρύσοον ύȣν.
Παρακείμενος	*Perfectum.*
κεχρύσωκα Deauravi.	κεχρύσωκας κεχρύσωκε κεχρυσώκατον κεχρυσώκατον
κεχρυσώκαμεν	κεχρυσώκατε κεχρυσώκασι.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*
ἐκεχρυσώκειν Deauraveram.	ἐκεχρυσώκεις ἐκεχρυσώκει ἐκεχρυσώκειτον ἐκεχρυσωκείτην
ἐκεχρυσώκειμεν	ἐκεχρυσώκειτε ἐκεχρυσώκεισαν.
Ἀόριϛος ά.	*Indefinitum* 1.
ἐχρύσωσα Deauravi.	ἐχρύσωσας ἐχρύσωσε ἐχρυσώσατον ἐχρυσωσάτην
ἐχρυσώσαμεν	ἐχρυσώσατε ἐχρύσωσαν.

Ἀόριϛος β′.		*Indefinitum* 2.	
in omnibus modis deficit.			
Μέλλων ά.		*Futurum* 1.	
χρυσώσω Deaurabo.		χρυσώσεις	χρυσώσει
		χρυσώσετον	χρυσώσετον
χρυσώσομεν		χρυσώσετε	χρυσώσȣσι.

Μέλλων β′. Futurum 2. in omnibus modis deficit.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεϛῶς		*Praesens.*	
χρύσοε	χρύσȣ Deaura.	χρυσοέτω	χρυσȣ́τω
χρυσόετον	χρυσȣ͂τον	χρυσοέτων	χρυσȣ́των
χρυσόετε	χρυσȣ͂τε	χρυσοέτωσαν	χρυσȣ́τωσαν.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		*Perfect.* et *Plusquamperfectum.*	
κεχρύσωκε		κεχρυσωκέτω	
κεχρυσώκετον		κεχρυσοκέτων	
κεχρυσώκετε		κεχρυσωκέτωσαν.	
Ἀόριϛος ά.		*Indefinitum* 1.	
χρύσωσον		χρυσωσάτω	
χρυσώσατον		χρυσωσάτων	
χρυσώσατε		χρυσωσάτωσαν.	

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — *OPTATIVI.*

Ἐνεϛῶς καὶ Παρατατικὸς		*Praesens et Imperfectum.*	
χρυσόοιμι οῖμι	utinam (Deaurarem.	χρυσόοις οῖς	χρυσόοι οῖ
		χρυσόοιτον οῖτον	χρυσοοίτην οίτην
χρυσόοιμεν οῖμεν		χρυσόοιτε οῖτε	χρυσόοιεν οῖεν.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		*Perfect. et Plusquamperfectum.*	
κεχρυσώκοιμι	utinam (Deaurassem.	κεχρρυσώκοις	κεχρυσώκοι
		κεχρυσώκοιτον	κεχρυσωκοίτην
κεχρυσώκοιμεν		κεχρυσώκοιτε	κεχρυσώκοιεν.

Ἀόριςος ά.		*Indefinitum* 1.	
χρυσώσαιμι utinam Deaurassem.		*χρυσώσαις*	*χρυσώσαι*
		χρυσώσαιτον	*χρυσωσαίτην*
χρυσώσαιμεν		*χρυσώσαιτε*	*χρυσώσαιεν.*
Ἀόριςος β'.		*Indefinitum* 2. deficit.	
Μέλλων ά.		*Futurum* 1.	
χρυσώσοιμι si Deauravero.		*χρυσώσοις*	*χρυσώσοι*
		χρυσώσοιτον	*χρυσωσοίτην*
χρυσώσοιμεν		*χρυσώσοιτε*	*χροσώσοιεν.*
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ		*CONJUNCTIVI.*	
Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς		*Praesens et Imperfectum.*	
χρυσόω ῶ Deaurem.		*χρυσόῃς σοῖς*	*χρυσόῃ σοῖ*
		χρυσόητον σῶτον	*χρυσόητον ῶτον*
χρυσόωμεν ῶμεν		*χρυσόητε ῶτε*	*χρυσόωσι ῶσι.*
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς		*Perf. et Plusquamperfectum.*	
κεχρυσώκω Deauraverim.		*κεχρυσώκῃς*	*κεχρυσώκῃ*
		κεχρυσώκητον	*κεχρυσώκητον*
κεχρυσώκωμεν		*κεχρυσώκητε*	*κεχρυσώκωσι.*
Ἀόριςος ά.		*Indefinitum.* 1.	
χρυσώσω Deauraverim.		*χρυσώσῃς*	*χρυσώσῃ*
		χρυσώσητον	*χρυσώσητον*
χρυσώσωμεν		*χρυσώσητε*	*χρυσώσωσι.*
Ἀόριςος β'.		*Indefinitum* 2. deficit.	

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεςςὼς καὶ Παρατατικὸς. *Praes. et Imperfectum,*
χρυσόειν νσȣ͂ν Deaurare.

Παρατατικὸς καὶ Ὑπερσυντ. *Perf. et Plusquamperf.*
κεχρυσωκέναι Deauravisse.

Ἀόριςος ά. Indefin. 1. *χρυσῶσαι* Deauravisse.

Μέλλων ά. Futur. 1. *χρυσώσειν* Deauraturum esse.

Μ Ε Τ Ο Χ Η — *PARTICIPIUM.*

Τȣ͂ Ἐνεςῶτος — *Praesentis.*

χρυσόων ῶν, Deaurans. *χρυσόȣσα ȣ͂σα*, *χρυσόον σȣ͂ν.*

Τȣ̃ Παρακειμ. καὶ Ὑπερσυντελικȣ̃	*Perfecti et Plusquamperfecti.*
κεχρυσωκὼς, qui Deauravit.	κεχρυσωκυῖα, κεχρυσωκός.
Τȣ̃ Ἀορίςȣ ά.	*Indefiniti* I.
χρυσώσας qui Deauravit.	χρυσώσασα, χρυσῶσαν.
Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	*Futuri* I.
χρυσώσων Deauraturus.	χρυσώσȣσα, χρυσῶσον.

---

§ 312. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
χρυσόομαι ȣ̃μαι Deauror.	χρυσόῃ υσοῖ	χρυσόεται ȣ̃ται
χρυσοόμεθον ȣ́μεθον	χρυσόεσθον ȣ̃σθον	χρυσόεσθον ȣ̃σθον
χρυσοόμεθα ȣ́μεθα	χρυσόεσθε ȣ̃σθε	χρυσόονται ȣ̃νται.
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἐχρυσοόμην ȣ́μην Deaurabar.	ἐχρυσόȣ σȣ̃	ἐχρυσόετο ȣ̃το
ἐχρυσοόμεθον ȣ́μεθον	ἐχρυσόεσθον ȣ̃σθον	ἐχρυσοέσθην ȣ́σθην
ἐχρυσοόμεθα ȣ́μεθα	ἐχρυσόεσθε ȣ̃σθε	ἐχρυσόοντο ȣ̃ντο.
Παρακείμενος	*Perfectum.*	
κεχρύσωμαι Deauratus (sum.	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον
κεχρυσώμεθα	κεχρύσωσθε	κεχρύσωνται.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐκεχρυσώμην Deauratus (sum.	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθον	ἐκεχρυσώσθην
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* I.	
ἐχρυσῶθην Deauratus (sum.	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.

Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
	Deaurabor.	
χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσωθήσεται
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.

Μέλλων γ΄.	*Futurum* 3.	
	mox Deaurabor.	
κεχρυσώσομαι	κεχρυσώσῃ	κεχρυσώσεται
κεχρυσωσόμεθον	κεχρυσώσεσθον	κεχρυσώσεσθον
κεχρυσωσόμεθα	κεχρυσώσεσθε	κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεϛὼς	*Praesens.*
χρυσόȣ ȣ̃ Deaurare.	χρυσοέσθω έσθω
χρυσόεσθον ȣ̃σθον	χρυσοέσθων έσθων
χρυσόεσθε ȣ̃σθε	χρυσοέσθωσαν έσθωσαν.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*
κεχρύσωσο Deauratus (esto.	κεχρυσώσθω
κεχρύσωσθον	κεχρυσώσθων
κεχρύσωσθε	κεχρυσώσθωσαν.

Ἀόριϛος ά.	*Indefinitum* 1.
χρυσώθητι Deauratus (esto.	χρυσωθήτω
χρυσώθητον	χρυσωθήτων
χρυσώθητε	χρυσωθήτωσαν.

Ἀόριϛος β΄. *Indefinitum* 2. deficit.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — *OPTATIVI.*

Ἐνεϛὼς καὶ Παρατατικὸς — *Praesens et Imperfectum.*

utinam Deaurer.

χρυσοοίμην οίμην	χρυσόοιο οῖο	χρυσόοιτο οῖτο
χρυσοοίμεθον οίμεθον	χρυσόοισθον οῖσθον	χρυσοοίσθην οίσθην
χρυσοοίμεθα οίμεθα	χρυσόοισθε οῖσθε	χρυσόοιντο οῖντο.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfect. et Plusquamperfectum.*

utinam Deauratus essem.

κεχρυσώμην	κεχρυσῷο	κεχρυσῷτο
κεχρυσώμεθον	κεχρυσῷσθον	κεχρυσώσθην
κεχρυσώμεθα	κεχρυσῷσθε	κεχρυσῷντο.

Ἀόριϛος ά. — *Indefinitum* 1.

χρυσωθείην utinam (Deauratus essem.	χρυσωθείης	χρυσωθείη
	χρυσωθείητον	χρυσωθειήτην
χρυσωθείημεν	χρυσωθείητε	χρυσωθείησαν.

Μέλλων ά. — *Futurum* 1.

utinam Deaurarer.

χρυσωθησοίμην	χρυσωθήσοιο	χρυσωθήσοιτο
χρυσωθησοίμεθον	χρυσωθήσοισθον	χρυσωθησοίσθην
χρησωθησοίμεθα	χρυσωθήσοισθε	χρυσωθήσοιντο.

Μέλλων β'. — *Futurum* 2. deficit.

Μέλλων γ'. — *Futurum* 3.

utinam mox Deauratus essem.

κεχρυσωσοίμην	κεχρυσώσοιο	κεχρυσώσοιτο
κεχρυσωσοίμεθον	κεχρυσώσοισθον	κεχρυσωσοίσθην
κεχρυσωσοίμεθα	κεχρυσώσοισθε	κεχρυσώσοιντο.]

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ — *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεϛὼς καὶ Παρατατ. — *Praesens et Imperfect.*

χρυσόωμαι ῶμαι Deaurer.	χρυσόῃ σοῖ	χρυσόηται ῶται
χρυσοώμεθον ώμεθον	χρυσόησθον ῶσθον	χρυσόησθον ῶσθον
χρυσοώμεθα ώμεθα	χρυσόησθε ῶσθε	χρυσόωνται ῶνται.

Παρακ. καὶ Ὑπερσυντ. — *Perfect. et Plusquamperf.*

κεχρυσῶμαι Draura-	κεχρυσῷ (ῷ)	κεχρυσῶται
κεχρυσώμεθον tus	κεχρυσῶσθον	κεχρυσῶσθον
κεχρυσώμεθα (sim.	κεχρυσῶσθε	κεχρυσῶνται,

Ἀόριςος α΄. *Indefinitum* 1.
χρυσωθῶ Deauratus (sim. χρυσωθῇς χρυσωθῇ
χρυσωθῆτον χρυσωθῆτον
χρυσωθῶμεν χρυσωθῆτε χρυσωθῶσι.
Ἀόριςος β΄. *Indefinitum* 2. deficit.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς *Praes. et Imperfectum.*
χρυσόεσθαι ῦσθαι Deaurari.
Παρακ. καὶ Ὑπερσυν. *Perfectum et Plusquamperf.*
κεχρυσῶσθαι Deauratum esse.
Ἀόριςος α΄. Indefin. 1. χρυσωθῆναι Deauratum esse.
Μέλλων α΄. Futur. 1. χρυσωθήσεσθαι Deauratum iri.
Μέλλων γ΄. Futur. 3. κεχρυσώσεσθαι mox Deauratum esse.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τῦ Ἐνες. καὶ Παρατατ. *Praes. et Imperfecti.*
χρυσοόμενος ὅμενος qui Deauratur. σοομένη σοόμενον ȣμένη, ȣμενον.
Τῦ Παρακ. Ὑπερσ. *Perfecti. et Plusquamperf.*
κεχρυσωμένος Deauratus. κεχρυσωμένη, κεχρυσωμένον.
Ἀορίςȣ α΄. *Indefiniti* 1.
χρυσωθεὶς Deauratus. χρυσωθεῖσα, χρυσωθέν.
Τῦ Μέλλοντος α΄. *Futuri* 1.
χρυσωθησόμενος qui Deaurabitur. θησομένη, θησόμενον.
Τῦ Μέλλοντος γ΄. *Futuri* 3.
κεχρυσωσόμενος qui mox (Deauratus erit. σωσομένη, σωσόμενον.

---

§ 313. 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς *Praesens et Imperfectum* ut Passive.

Παρακείμ. καὶ Ὑπερσυντ. *Perf. et Plusquamperf.* in omnibus modis deficiunt.

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* I.

ἐχρυσωσάμην Deauravi.	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσασθον	ἐχρυσωσάσθην
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσαντο.

Μέλλων ά. *Futurum* I.

χρυσώσομαι Deaurabo.	χρυσώσῃ	χρυσώσεται
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεσθον	χρυσώσεσθον
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεσθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens* ut Passive.

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* I.

χρύσωσαι Deaura.	χρυσωσάσθω
χρυσώσασθον	χρυσωσάσθων
χρυσώσασθε	χρυσωσάσθωσάν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ *OPTATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens* ut Passive.

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* I.

utinam Deaurarem.

χρυσωσαίμην	χρυσώσαιο	χρυσώσαιτο
χρυσωσαίμεθον	χρυσώσαισθον	χρυσωσαίσθην
χρυσωσαίμεθα	χρυσώσαισθε	χρυσώσαιντο.

Ἀόριςος β'. *Indefinitum* 2. deficit.

Μέλλων ά. *Futurum* I.

o si Deauravero.

χρυσωσοίμην	χρυσώσοιο	χρυσώσοιτο
χρυσωσοίμεθον	χρυσώσοισθον	χρυσωσοίσθην
χρυσωσοίμεθα	χρυσώσοισθε	χρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεςῶς *Praesens* ut Passive.

Παρακείμ. καὶ Ὑπερσ. *Perfect. et Plusquamp.* dificiunt.

Ἀόριςος α΄. *Indefinitum* 1.

χρυσώσωμαι Deaura-	χρυσώσῃ	χρυσώσηται
χρυσωσώμεθον verim.	χρυσώσησθον	χρυσώσησθον
χρυσωσώμεθα	χρυσώσησθε	χρυσώσωνται.

Ἀόριςος β΄. *Indefinitum* 2. deficit.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens* ut Passive.
Ἀόριςος α΄. Indefin. 1. χρυσώσασθαι Deaurasse.
Ἀόριςος β΄. Indefin. 2. deficit.
Μέλλων α΄. Futur. 1. χρυσώσεσθαι Deauraturum (esse.
Μέλλων β΄. Futur. 2. deficit.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τῦ Ἐνεςῶτος *Praesentis* ut Passive.
Τῦ Ἀορίςυ α΄. *Indefiniti* 1.
χρυσωσάμενος qui deauravit. αμένη, άμενον.
Τῦ Ἀορίςυ β΄. *Indefiniti* 2. deficit.
Τῦ Μέλλοντος α΄. *Futuri* 1.
χρυσωσόμενος Deauraturus. ομένη, όμενον.
Τῦ Μέλλοντος β΄. *Futuri* 2. deficit.

CONJUGATIO III.

Verborum desinentium in *μι*.

Antequam accedamus ad paradigmata, statuitur:

§ 314. *Reg. I.* Verba desinentia in *μι*, proveniunt a verbis desinentibus in *εω*, *αω*, *οω*, *υω*; formantur vero *ω* mutando in *μι*; deinde literae characteristicae breves *α*, *ε*, *ο*, mutantur in vocales longas, *α* et *ε* in *η*, *ο* in *ω*, *υ* vero manet, et nunc producitur, nunc corripitur, prout formatio id postulabit, praefigitur tandem reduplicatio.

§ 315. *Reg. II. Reduplicatio* est duplex, *propria* et *impropria:* 1) *Reduplicatio propria* est, quando prima consonans verbi cum addito jota repetitur, ut: *δόω do,* (quod est inusitatum) *δίδωμι.* Quod si verbum incipiat a litera adspirata, mutat illam in tenuem ejusdem organi, ut: *θέω pono, τίθημι.* 2) *Reduplicatio impropria* est, cum solum jota praefigitur, non geminata prima consonante, ut: *ςάω sto, ἵςημι statuo, colloco; ἕω, ἵημι mitto.*

§ 316. *Reg. III. Reduplicatio* ordinarie fit tantum in praesenti et in praeterito omnium modorum. Interdum tamen apud Poëtas etiam in futuro, ut *διδώσω* pro *δώσω.* Quam reduplicationem respuunt verba provenientia a themate desinente in *νω*, et nonnulla alia, ut: *δύω, δῦμι subeo, φάω, φημὶ dico, ὀνέω, ὄνημι juvo, κρεμνάω, κρέμνημι suspendo, δεικνύω, δείκνυμι ostendo.* Quaedam tamen reduplicationem Ionicam per *ε* recipiunt, ut: *κέκλυθι* pro *κλῦθι,* ex *κλῦμι audio: τέτλαθι, τλᾶθι* vel *τλῆθι* a *τλῆμι tolero.*

§ 317. *Reg. IV.* Poëtae pro libitu *reduplicationem* vel addunt vel demunt, unde multa apud ipsos verba sine reduplicatione inveniuntur, ut: *ὄνημι juvo, φίλημι amo, αἴνημι laudo, νίκημι vinco, κτῆμι occido, δοκίμωμι probo, ἐλευθέρωμι libero.* Talia sunt passim tria haec: *φημὶ dico, γνῶμι cognosco, ἵλημι propitius sum.*

§ 318. *Reg. V. Reduplicatio* 1) interdum per *ε* recipitur, ut: a *θνᾶω, τέθνημι morior,* a *τλάω, τλῆμι, τέτλημι fero, patior, ἕςημι* pro *ἵςημι.* 2) Item per repetitionem duarum primarum literarum praesentis, ut: ex *ἀλάω erro, ἄλημι* et *ἀλάλημι.* 3) Quandoque est in secunda syllaba, ut: ab *ὀνέο juvo, ὀνίνημι.* 4) Interdum reduplicatio producitur interposito *μ*, ut: *πλέω impleo, πλῆμι, πίμπλημι·* a *πράω comburo. πρῆμι, πίμπρημι.*

§ 319. *Reg. VI.* Verba desinentia in *μι* carent futuro secundo et praeterito medio.

§ 320. *Reg. VII.* Characteristicae literae horum verborum sunt *α*, *ε*, *ο*, *υ*, mutatae in suas longas, *α* et *ε* in *η*, *ο* in *ω*, excepto *υ*, ut dictum (§ 314): denuo tamen repetuntur.

1) In duali et plurali praesentis, imperfecti, aoristi secundi, ut patebit in paradigmatibus, excepta tertia persona pluralis praesentis, quae semper est longa, praeter tertiam personam verborum provenientium a themate desinente in *νω*, quae aliquando potest esse brevis. Item excepto aoristo secundo verborum, provenientium a themate desinente in *αω*.

2) In imperativo toto, excepto iterum aoristo secundo verborum, provenientium a themate desinente in *αω*.

3) In praesenti modi infinitivi.

4) In indicativo, imperativo, infinitivo et participio verbi passivi et medii in praesenti.

§ 321. *Reg. VIII.* Verba desinentia in *μι* praeterita perfecta et futura mutuantur a suis primitivis, licet minus usitatis, ut: *θέω*, *θήσω*, *τέθεικα*· *δόω*, *δώσω*, *δέδωκα*.

§ 322. *Reg. IX.* In activa voce praesens et imperfectum praeter suas proprias formas sumunt etiam quasdam personas a suis primitivis, ita, ut reduplicatio quoque retineatur. Et praesens quidem in indicativo, ut: *τίθησι* et *τιθεῖ* *ponit*, *ἵστησι* et *ἱστᾷ*, *δίδωσι* et *διδοῖ*. Item *τίθετι* et *τίθει* *pone*, *ἵσταθι* et *ἵστα* *siste*, *δίδωθι* et *δίδου* *da*; tanquam a *τιθέω*, *ἱστάω*, *διδόω*.

§ 323. *Reg. X.* Praeteritum imperfectum verborum desinentium in *μι* formatur a praesenti *μι* in *ν* mutando, assumpto *ε* augmenti, si nempe verbum

incipit a consonante, ut: τίθημι ἐτίθην, ἵςημι, ἵςην, δίδωμι ἐδίδων, δείκνυμι ἐδείκνυν.

§ 324. *Reg. XI.* Aoristus secundus modi indicativi verbi activi et medii formatur ab imperfecto, dempta syllaba reduplicativa, retento tamen imperfecti augmento, si illud habuerit, v. g. ab ἐτίθην ἔθην, et in voce media ab ἐτιθέμην ἐθέμην, ab ἵςην ἔςην, ab ἱςάμην ἐςάμην, ab ἐδίδων ἔδων, ab ἐδιδόμην ἐδόμην. Reliquorum vero modorum et participiorum indefinita secunda fiunt a suo praesenti in quovis modo abjecta reduplicatione, ut: τίθετι θέτι, τιθείην θείην, τιθῶ θῶ, τιθέναι θεῖναι· δίδοθι δόθι, διδοίην δοίην, διδῶ δῶ, διδόναι δῦναι.

§ 325. *Reg. XII.* Ἵςημι in activo imperativo, conjunctivo et infinitivo mutat penultimam brevem in suam longam, ut: ἵςαθι ςῆθι, ἱςῶ ᾷς ᾷ, ςῶ ςῇς ςῇ, ἱςᾶναι ςῆναι.

326. *Reg. XIII.* Reliqua tempora, quia naturam verborum primae conjugationis imitantur, juxta praecepta ibidem data etiam formantur.

§ 327. *Regula ultima.* Verba desinentia, in μι, provenientia a primitivis desinentibus in υω, conjugantur usque ad imperfectum, si trisyllaba fuerint, dissyllaba vero agnoscunt etiam aoristum secundum imperfecto similem, et futurum primum. Caetera clarius patebunt ex ipsis paradigmatibus.

PARADIGMA I.

VERBI REGULARIS DESINENTIS IN μι, PROVENIENTIS A PRIMITIVO DESINENTE IN έω.

§ 328. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς — *Praesens.*

Τίθημι Pono.	*τίθης*	*τίθησι*
	τίθετον	*τίθετον*
τίθεμεν	*τίθετε*	*τιθεῖσι* attice *τιθέασι.*

Παρατατικὸς — *Imperfectum.*

ἐτίθην Ponebam.	ἐτίθης	ἐτίθη
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.

Παρακείμενος — *Perfectum.*

τέθεικα Posui.	τέθεικας	τέθεικε
	τεθείκατον	τεθείκατον
τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.

Ὑπερσυντελικὸς — *Plusquamperfectum.*

ἐτεθείκειν Posueram.	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει
	ἐτεθείκειτον	ἐτεθεικείτην
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.

Ἀόριϛος α΄. — *Indefinitum* 1.

ἔθηκα Posui.	ἔθηκας	ἔθηκε
	ἐθήκατον	ἐθηκάτην
ἐθήκαμεν	ἐθήκατε	ἔθηκαν.

Ἀόριϛος β΄. — *Indefinitum* 2.

ἔθην Posui.	ἔθης	ἔθη
	ἔθετον	ἐθέτην
ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

Μέλλων α΄. — *Futurum* 1.

θήσω Ponam.	θήσεις	θήσει
	θήσετον	θήσετον
θήσομεν	θήσετε	θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεϛὼς *Praesens.*

τίθετι Pone.	τιθέτω
τίθετον	τιθέτων
τίθετε	τιθέτωσαν.

Ἀόριϛος α΄. *Indefin.* 1.

θῆκον	θηκάτω
θήκατον	θηκάτων
θήκατε	θηκάτωσαν.

Παρακείμενος *Perfect.*

τέθεικε	τεθεικέτω
τεθείκετον	τεθεικέτων
τεθείκετε	τεθεικέτωσαν.

Ἀόριϛος β΄. *Indefin.* 2.

θέτι (θὲς)	θέτω
θέτον	θέτων
θέτε	θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ	*OPTATIVI.*	
Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς	*Praesens* et *Imperfectum.*	
τιθείην o si Ponerem.	*τιθείης*	*τιθείη*
	τιθείητον	*τιθειήτην*
τιθείημεν	*τιθείητε*	*τιθείησαν.*
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum* et *Plusquamperfectum.*	
τεθείκοιμι o si Posuissem.	*τεθείκοις*	*τεθείκοι*
	τεθείκοιτον	*τεθεικοίτην*
τεθείκοιμεν	*τεθείκοιτε*	*τεθείκοιεν.*
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
θήκαιμι o si Posuissem.	*θήκαις*	*θήκαι*
	θήκαιτον	*θηκαίτην*
θήκαιμεν	*θήκαιτε*	*θήκαιεν.*
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
θείην o si Posuissem.	*θείης*	*θείη*
	θείητον	*θειήτην*
θείημεν	*θείητε*	*θείησαν.*
Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
θήσοιμι si Posuero.	*θήσοις*	*θήσοι*
	θήσοιτον	*θησοίτην*
θήσοιμεν	*θήσοιτε*	*θήσοιεν.*
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	*CONJUNCTIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
τιθῶ Ponam.	*τιθῇς*	*τιθῇ*
	τιθῆτον	*τιθῆτον*
τιθῶμεν	*τιθῆτε*	*τιθῶσι.*
Παρακείμενος καὶ Ὑπερ.	*Perfectum et Plusquam.*	
τεθείκω Posuerim.	*τεθείκῃς*	*τεθείκῃ*
	τεθείκητον	*τεθείκητον*
τεθείκωμεν	*τεθείκητε*	*τεθείκωσι.*
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
θήκω Posuerim.	*θήκῃς*	*θήκῃ*
	θήκητον	*θήκητον*
θήκωμεν	*θήκητε*	*θήκωσι.*

Ἀόριστος β'.		*Indefinitum 2.*	
θῶ Posuerim.		θῇς	θῇ
		θῆτον	θῆτον
θῶμεν		θῆτε	θῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεστὼς	*Praesens.*	τιθέναι	Ponere.
Παρακείμ. καὶ Ὑπερσυντ.		*Perf. et Plusquamperf.*	
	τεθεικέναι	Posuisse.	
Ἀόριστος ά. Indefinit. 1.		θῆκαι	idem.
Ἀόριστος β'. Indefinit. 2.		θεῖναι (θῆναι)	idem.
Μέλλων ά. Futurum. 1.		θήσειν	Positurum esse.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τοῦ Ἐνεστῶτος		*Praesentis.*	
τιθεὶς Ponens.		τιθεῖσα,	τιθέν.
Παρακειμένου καὶ Ὑπερσυντελικοῦ.		*Perfecti et Plusquamperfecti.*	
τεθεικὼς qui Posuit.		τεθεικυῖα,	τεθεικός.
Τοῦ Ἀορίστου ά.		*Indefiniti* 1.	
θήκας idem.		θήκασα,	θῆκαν.
Τοῦ Ἀορίστου β'.		*Indefiniti* 2.	
θεὶς idem.		θεῖσα,	θέν.
Τοῦ Μέλλοντος ά.		*Futuri* 1.	
θήσων Positurus.		θήσουσα,	θῆσον.

Nota: Aoristos primos in omnibus modis ratione analogiae quidem formatos, minus tamen usitatos.

---

§ 329. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεστὼς		*Praesens.*	
Τίθεμαι Ponor.		τίθεσαι (θῃ)	τίθεται
τιθέμεθον		τίθεσθον	τίθεσθον
τιθέμεθα		τίθεσθε	τίθενται.

Παρατατικὸς	Imperfectum.	
ἐτιθέμην Ponebar.	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθȣ,	ἐτίθετο
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.
Παρακείμενος	Perfectum.	
τέθειμαι Positus sum.	τέθεισαι	τέθειται
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον
τεθείμεθα	τέθεισθȣ	τέθεινται.
Ὑπερσυντελικὸς	Plusquamperfectum.	
ἐτεθείμην Positus eram.	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο
ἐτεθείμεθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθείσθην
ἐτεθείμεθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.
Ἀόριστος ά.	Indefinitum 1.	
ἐτέθην Positus sum.	ἐτέθης	ἐτέθη
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.
Ἀόριστος β΄.	Indefinitum 2.	

in omnibus modis deficit.

Μέλλων ά.	Futurum 1.	
τεθήσομαι Ponar.	τεθήσῃ	τεθήσεται
τεθησόμεθον	τεθήσεσθον	τεθήσεσθον
τεθησόμεθα	τεθήσεσθε	τεθήσονται.
Μέλλων γ΄.	Futurum 3.	

τεθείσομαι paulo post Ponar ut Μέλλων ά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — IMPERATIVI.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικὸς	Praesens et Imperfectum.
τίθεσο (τίθȣ) Ponere.	τιθέσθω
τίθεσθον	τιθέσθων
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	Perfectum et Plusquamperfectum.
τέθεισο Positus esto.	τεθείσθω
τέθεισθον	τεθείσθων
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

Ἀόριςος ά.	Indefinitum 1.
τέθητι	τεθήτω
τέθητον	τεθήτων
τέθητε	τεθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — **OPTATIVI.**

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς	Praesens et Imperfectum.	
τιθείμην o si Ponerer.	τιθεῖο	τιθεῖτο
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	**Perfectum et Plusquamperfectum.**	
τεθείμην o si Positus (essem.	τεθεῖο	τεθεῖτο
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.
Ἀόριςος ά.	**Indefinitum 1.**	
τεθείην o si Positus (essem.	τεθείης	τεθείη
	τεθείητον	τεθειήτην
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.
Μέλλων ά.	**Futurum 1.**	
τεθησοίμην o si Positus (fuero.	τεθήσοιο	τεθήσοιτο
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ — **CONJUNCTIVI.**

Ἐνεςὼς	Praesens.	
τιθῶμαι Ponar.	τιθῇ	τιθῆται
τιθώμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον
τιθώμεθα	τιθῆσθε	τιθῶνται.
Παρακείμ. καὶ Ὑπερ.	**Perfect. et Plusquamperfect.**	
τεθῶμαι Positus sim.	τεθῇ	τεθῆται
τεθώμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον
τεθώμεθα	τεθῆσθε	τεθῶνται.
Ἀόριςος ά.	**Indefinitum 1.**	
τεθῶ Ponar.	τεθῇς	τεθῇ
	τεθῆτον	τεθῆτον
τεθῶμεν	τεθῆτε	τεθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ		*INFINITIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	*τίθεσθαι*	Poni.
Παρακείμ.	*Perfectum.*	*τεθεῖσθαι*	Positum esse.
Ἀόριςος ά.	*Indef.* 1.	*τεθῆναι (εἶναι)*	Positum esse.
Μέλλων ά.	*Futur.* 1.	*τεθήσεσθαι*	Positum iri.
Μέλλων γ'.	*Futur.* 3.	*τεθείσεσθε* mox	Positum esse.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τȣ͂ Ἐνεςῶτος	*Praesentis.*	
τιθέμενος qui Ponitur.	*τιθεμένη,*	*τιθέμενον.*
Τȣ͂ Παρακειμένȣ	*Perfecti.*	
τεθειμένος Positus.	*τεθειμένη,*	*τεθειμένον.*
Τȣ͂ Ἀορίςȣ ά.	*Indefiniti* 1.	
τεθεὶς idem.	*τεθεῖσα,*	*τεθέν.*
Τȣ͂ Μέλλοντος ά.	*Futuri* 1.	
τεθησόμενος qui Ponetur.	*τεθησομένη,*	*τεθησόμενον.*
Τȣ͂ Μέλλοντος γ'.	*Futuri* 3.	
qui mox Positus erit.		
τεθεισόμενος,	*τεθεισομένη,*	*τεθεισόμενον.*

---

§ 330. 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς — *Praesens et Imperfectum* ut Passive.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfectum et Plusquamperfectum* in omnibus modis deficiunt.

Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
ἐθηκάμην Posui.	*ἐθήκω*	*ἐθήκατο*
ἐθηκάμεθον	*ἐθήκασθον*	*ἐθηκάσθην*
ἐθηκάμεθα	*ἐθήκασθε*	*ἐθήκαντο.*
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
ἐθέμην idem.	*ἔθεσο*	*ἔθετο*
ἐθέμεθον	*ἔθεσθον*	*ἐθέσθην*
ἐθέμεθα	*ἔθεσθε*	*ἔθεντο.*

Μέλλων ά.	Futurum 1.	
θήσομαι Ponam.	θήσῃ	θήσεται
θησόμεθον	θήσεσθον	θήσεσθον
θησόμεθα	θήσεσθε	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ IMPERATIVI.

Ἐνεςὼς Praesens ut Passive.

Ἀόριςος ά. Indefinit. 1.		Ἀόριςος β'. Indefinit. 2.	
θῆκαι Pone.	θηκάσθο	θέσο (θȢ)	θέσθω
θήκασθον	θηκάσθων	θέσθον	θέσθων
θήκασθε	θηκάσθωσαν.	θέσθε	θέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ OPTATIVI.

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς Praesens et Imperfectum ut Passive.

Ἀόριςος ά.	Indefinitum 1.	
θηκαίμην o si Posuissem.	θήκαιο	θήκαιτο
θηκαίμεθον	θήκαισθον	θηκαίσθην
θηκαίμεθα	θήκαισθε	θήκαιντο.
Ἀόριςος β'.	Indefinitum 2.	
θείμην o si Posuissem.	θεῖο	θεῖτο
θείμεθον	θεῖσθον	θείσθην
θείμεθα	θεῖσθε	θεῖντο.
Μέλλων ά.	Futurum 1.	
θησοίμην si Posuero.	θήσοιο	θήσοιτο
θησοίμεθον	θήσοισθον	θησοίσθην
θησοίμεθα	θήσοισθε	θήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ CONJUNCTIVI.

Ἐνεςὼς Praesens ut Passive.

Ἀόριςος ά.	Indefinitum 1.	
θήκωμαι Posuerim.	θήκῃ	θήκηται
θηκώμεθον	θήκησθον	θήκησθον
θηκώμεθα	θήκησθε	θήκωνται.
Ἀόριςος β'.	Indefinitum 2.	
θῶμαι Posuerim.	θῇ	θῆται
θώμεθον	θῆσθον	θῆσθον
θώμεθα	θῆσθε	θῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ		*INFINITIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	*τίθεσθαι*	Ponere.
Ἀόριςος ά. Indefin.	1.	*θήκασθαι*	Posuisse.
Ἀόριςος β΄. Indefin.	2.	*θέσθαι*	Posuisse.
Μέλλων ά. Futur.	1.	*θήσεσθαι*	Positurum esse.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεςῶτος *Praesentis* ut Passive.

Τȣ̃ Ἀορίςȣ ά. *Indefiniti* 1.

θηκάμενος	qui Posuit.	*θηκαμένη,*	*θηκάμενον.*

Τȣ̃ Ἀορίςȣ β΄. *Indefiniti* 2.

θέμενος	idem.	*θεμένη,*	*θέμενον.*

Τȣ̃ Μέλλοντος ά. *Futuri* 1.

θησόμενος	Positurus.	*θησομένη,*	*θησόμενον.*

PARADIGMA II.

VERBI REGULARIS DESINENTIS IN *μι*, PROVENIENTIS A THEMATE DESINENTE IN *άω*.

§ 331. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

Ἵςημι Erigo, Sisto.	*ἵςης*	*ἵςησι* vel *ἱςᾷ*
	ἵςατον	*ἵςατον*
ἵςαμεν	*ἵςατε*	*ἱςᾶσι.*

Παρατατικὸς *Imperfectum.*

ἵςην Erigebam.	*ἵςης*	*ἵςη*
	ἵςατον	*ἱςάτην*
ἵςαμεν	*ἵςατε*	*ἵςασαν.*

Παρακείμενος *Perfectum.*

ἕςακα Erexi.	*ἕςακας*	*ἕςακε*
	ἑςάκατον	*ἑςάκατον*
ἑςάκαμεν	*ἑςάκατε*	*ἑςάκασι.*

Ὑπερσυντελικὸς *Plusquamperfectum.*

ἑςάκειν Erexeram.	*ἑςάκεις*	*ἑςάκει*
	ἑςάκειτον	*ἑςακείτην*
ἑςάκειμεν	*ἑςάκειτε*	*ἑςάκεισαν.*

Ἀόριςος ά.		*Indefinitum* 1.
ἔςησα Erexi.	ἔςησας	ἔςησε
	ἐςήσατον	ἐςησάτην
ἐςήσαμεν	ἐςήσατε	ἔςησαν.
Ἀόριςος β'.		*Indefinitum* 2.
ἔςην Erexi.	ἔςης	ἔςη
	ἔςητον	ἐςήτην
ἔςημεν	ἔςητε	ἔςησαν.
Μέλλων ά.		*Futurum* 1.
ςήσω Erigam.	ςήσεις	ςήσει
	ςήσετον	ςήσετον
ςήσομεν	ςήσετε	ςήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς Praesens.		*Ἀόριςος ά. Indefinitum* 1.	
ἵςαθι Erige.	ἱςάτω	ςῆσον	ςησάτω
ἵςατον	ἱςάτων	ςήσατον	ςησάτων
ἵςατε	ἱςάτωσαν.	ςήσατε	ςησάτωσαν.
Παρακείμ. Perfect.		*Ἀόριςος β'. Indefinit.* 2.	
ἕςακε	ἑςακέτω	ςῆθι	ςήτω
ἑςάκετον	ἑςακέτων	ςῆτον	ςήτων
ἑςάκετε	ἑςακέτωσαν.	ςῆτε	ςήτωσαν.

Nota: Composita accentum retrahunt, ut: ἀνάςηθι vel ἀνάςα *surge.*

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — *OPTATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ.	*Praesens et Imperfect.*	
ἱςαίην o si Erigerem.	ἱςαίης	ἱςαίη
	ἱςαίητον	ἱςαιήτην
ἱςαίημεν	ἱςαίητε	ἱςαίησαν
		ἱςαῖεν
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*	
ἑςάκοιμι o si Erexissem.	ἑςάκοις	ἑςάκοι
	ἑςάκοιτον	ἑςακοίτην
ἑςάκοιμεν	ἑςάκοιτε	ἑςάκοιεν.

Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
ςήσαιμι o si Erexissem.	ςήσαις	ςήσαι
	ςήσαιτον	ςησαίτην
ςήσαιμεν	ςήσαιτε	ςήσαιεν.
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
ςαίην o si Erexissem.	ςαίης	ςαίη
	ςαίητον	ςαιήτην
ςαίημεν	ςαίητε	ςαίησαν.
Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
ςήσοιμι o si Erexero.	ςήσοις	ςήσοι
	ςήσοιτον	ςησοίτην
ςήσοιμεν	ςήσοιτε	ςήσοιεν.
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	*CONJUNCTIVI.*	
Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς	*Praesens et Imperfectum.*	
ἱςῶ Erigam.	ἱςᾷς (ῇς)	ἱςᾷ (ῇ)
	ἱςᾶτον	ἱςᾶτον
ἱςῶμεν	ἱςᾶτε	ἱςῶσι.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquam-perfectum.*	
ἑςάκω Erexerim.	ἑςάκῃς	ἑςάκῃ
	ἑςάκητον	ἑςάκητον
ἑςάκωμεν	ἑςάκητε	ἑςάκωσι.
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
ςήσω Erexerim.	ςήσῃς	ςήσῃ
	ςήσητον	ςήσητον
ςήσωμεν	ςήσητε	ςήσωσι.
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
ςῶ Erexerim.	ςῇς	ςῇ
	ςῆτον	ςῆτον
ςῶμεν	ςῆτε	ςῶσι.
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ	*INFINITIVI.*	
Ἐνεςὼς Praesens.	ἱςάναι Erigere.	
Παρακείμ. Perfect.	ἑςακέναι (ἑςάναι) Erexisse.	
Ἀόριςος ά. Indefin. 1.	ςῆσαι Erexisse.	
Ἀόριςος β'. Indefin. 2.	ςῆναι idem.	
Μέλλων ά. Futur. 1.	ςήσειν Erecturum fore.	

ΜΕΤΟΧΗ	*PARTICIPIUM.*	
Τοῦ Ἐνεστῶτος	*Praesentis.*	
ἱστὰς Erigens.	ἱστᾶσα,	ἱστάν.
Τοῦ Παρακειμένου	*Perfecti.*	
ἑστακὼς (ἑστὼς) qui Erexit.	ἑστακυῖα,	ἑστακός.
Τοῦ Ἀορίστου ά.	*Indefiniti* 1.	
στήσας qui Erexit.	στήσασα,	στήσαν.
Τοῦ Ἀορίστου β΄.	*Indefiniti* 2.	
στὰς qui Erexit.	στᾶσα,	στάν.
Τοῦ Μέλλοντος ά.	*Futuri* 1.	
στήσων Erecturus.	στήσουσα,	στήσον.

---

§ 332. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*	
Ἐνεστὼς	*Praesens.*	
ἵσταμαι Erigor.	ἵστασαι (ἵστῃ)	ἵσταται
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἱστάμην Erigebar.	ἵστασο (ἵστω)	ἵστατο
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.
Παρακείμενος	*Perfectum.*	
ἕσταμαι Erectus sum.	ἕστασαι	ἕσταται
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἕστασθον
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕστανται.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἑστάμην Erectus eram.	ἕστασο	ἕστατο
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἑστάσθην
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕσταντο.
Ἀόριστος ά.	*Indefinitum* 1.	
ἐστάθην Erectus sum.	ἐστάθης	ἐστάθη
	ἐστάθητον	ἐσταθήτην
ἐστάθημεν	ἐστάθητε	ἐστάθησαν.

Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
ςαθήσομαι Erigar.	*ςαθήσῃ*	*ςαθήσεται*
ςαθησόμεθον	*ςαθήσεσθον*	*ςαθήσεσθον*
ςαθησόμεθα	*ςαθήσεσθε*	*ςαθήσονται.*
Μέλλων γ'.	*Futurum* 3.	
ἑςάσομαι mox Erectus (ero.	*ἑςάσῃ*	*ἑςάσεται*
ἑςασόμεθον	*ἑςάσεσθον*	*ἑςάσεσθον*
ἑςασόμεθα	*ἑςάσεσθε*	*ἑςάσονται.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς	*Praesens.*
ἵςασο (*ἵσθω*) Erigere.	*ἱςάσθω*
ἵςασθον	*ἱςάσθων*
ἵςασθε	*ἱςάσθωσαν.*
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*
ἕςασο Erectus esto.	*ἑςάσθω*
ἕςασθον	*ἑςάσθων*
ἕςασθε	*ἑςάσθωσαν.*
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.
ςάθητι Erectus esto.	*ςαθήτω*
ςάθητον	*ςαθήτων*
ςάθητε	*ςαθήτωσαν.*

ΕΥΚΤΙΚΗΣ — *OPTATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ.	*Praesens et Imperfect.*	
ἱςαίμην o si Erigerer.	*ἱςαῖο*	*ἱςαῖτο*
ἱςαίμεθον	*ἵςαισθον*	*ἱςαίσθην*
ἱςαίμεθα	*ἱςαῖσθε*	*ἱςαῖντο.*
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*	
ἑςαίμην o si Erectus (essem.	*ἑςαῖο*	*ἑςαῖτο*
ἑςαίμεθον	*ἑςαῖσθον*	*ἑςαίσθην*
ἑςαίμεθα	*ἑςαῖσθε*	*ἑςαῖντο.*
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
ςαθείην o si Erectus (essem.	*ςαθείης*	*ςαθείη*
	ςαθείητον	*ςαθειήτην*
ςαθείημεν	*ςαθείητε*	*ςαθείησαν.*

Μέλλων ά.	*Futurum* I.	
ςαθησοίμην o si Erectus	ςαθήσοιο	ςαθήσοιτο
ςαθησοίμεθον (fuero.	ςαθήσοισθον	ςαθησοίσθην
ςαθησοίμεθα	ςαθήσοισθε	ςαθήσοιντο.
Μέλλων γ΄.	*Futurum* 3.	
ἑςασοίμην o si mox Erec-	ἑςάσοιο	ἑςάσοιτο
ἑςασοίμεθον tus fuerim.	ἑςάσοισθον	ἑςασοίσθην
ἑςασοίμεθα	ἑςάσοισθε	ἑςάσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ — *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
ἱςῶμαι Erigar.	ἱςᾷ	ἱςᾶται
ἱςώμεθον	ἱςᾶσθον	ἱςᾶσθον
ἱςώμεθα	ἱςᾶσθε	ἱςῶνται.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερ-συντελικὸς	*Perfectum et Plusquam-perfectum.*	
ἑςῶμαι Erectus sim.	ἑςᾷ	ἑςᾶται
ἑςώμεθον	ἑςᾶσθον	ἑςᾶσθον
ἑςώμεθα	ἑςᾶσθε	ἑςῶνται.
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* I.	
ςαθῶ Erectus sim.	ςαθῇς	ςαθῇ
	ςαθῆτον	ςαθῆτον
ςαθῶμεν	ςαθῆτε	ςαθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς	*Praesens.*	ἵςασθαι	Erigi.
Παρακ.	*Perfect.*	ἑςᾶσθαι	Erectum fuisse.
Ἀόριςος ά.	*Indefin.* I.	ςαθῆναι	Erectum fuisse.
Μέλλων ά.	*Futur.* I.	ςαθήσεσθαι	Erectum iri.
Μέλλων γ΄.	*Futur.* 3.	ἑςάσεσθαι	mox Erectum iri.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεςῶτος	*Praesentis.*	
ἱςάμενος qui Erigitur.	ἱςαμένη,	ἱςάμενον.
Τȣ̃ Παρακειμένȣ	*Perfecti.*	
ἑςάμενος Erectus.	ἑςαμένη,	ἑςάμενον.
Τȣ̃ Ἀορίςȣ ά.	*Indefiniti* I.	
ςαθεὶς Erectus.	ςαθεῖσα,	ςαθέν.

Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	*Futuri* 1.	
ϛαθησόμενος qui Erigetur.	ϛαθησομένη,	ϛαθησόμενον.
Τȣ̃ Μέλλοντος γ΄.	*Futuri* 3.	
ἑϛασόμενος qui mox Erectus erit.	ἑϛασομένη,	ἑϛασόμενον.

---

§ 333. 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεϛὼς καὶ Παρατατικὸς — *Praesens et Imperfectum* ut Passive.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς — *Perfectum et Plusquamperfectum* in omnibus modis deficiunt.

Ἀόριϛος ά.	*Indefinitum* 1.	
ἐϛησάμην Erexi.	ἐϛήσο	ἐϛήσατο
ἐϛησάμεθον	ἐϛήσασθον	ἐϛησάσθην
ἐϛησάμεθα	ἐϛήσασθε	ἐϛήσαντο.
Ἀόριϛος β΄.	*Indefinitum* 2.	
ἐϛάμην Erexi.	ἔϛασο	ἔϛατο
ἐϛάμεθον	ἔϛασθον	ἐϛάσθην
ἐϛάμεθα	ἔϛασθε	ἔϛαντο.
Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
ϛήσομαι Erigam.	ϛήσῃ	ϛήσεται
ϛησόμεθον	ϛήσεσθον	ϛήσεσθον
ϛησόμεθα	ϛήσεσθε	ϛήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεϛὼς *Praesens* ut Passive.

Ἀόριϛος ά.	*Indefinitum* 1.
ϛῆσαι Erectus esto.	ϛησάσθω
ϛήσασθον	ϛησάσθων
ϛήσασθε	ϛησάσθωσαν.
Ἀόριϛος β΄.	*Indefinitum* 2.
ϛάσο	ϛάσθω
ϛάσθον	ϛάσθων
ϛάσθε	ϛάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ *OPTATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ. *Praes. et Imperfect.* ut Passive.

Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* I.	
ςησαίμην o si Erexissem.	ςήσαιο	ςήσαιτο
ςησαίμεθον	ςήσαισθον	ςησαίσθην
ςησαίμεθα	ςήσαισθε	ςήσαιντο.
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
ςαίμην o si Erexissem.	ςαῖο	ςαῖτο
ςαίμεθον	ςαῖσθον	ςαίσθην
ςαίμεθα	ςαῖσθε	ςαῖντο.
Μέλλων ά.	*Futurum* I.	
ςησοίμην o si Erexero.	ςήσοιο	ςήσοιτο
ςησοίμεθον	ςήσοισθον	ςησοίσθην
ςησοίμεθα	ςήσοισθε	ςήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens* ut Passive.

Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* I.	
ςήσωμαι Erexerim.	ςήσῃ	ςήσηται
ςησώμεθον	ςήσησθον	ςήσησθον
ςησώμεθα	ςήσησθε	ςήσωνται.
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
ςῶμαι Erexerim.	ςῇ	ςῆται
ςώμεθον	ςῆσθον	ςῆσθον
ςώμεθα	ςῆσθε	ςῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεςῶς *Praesens* ut Passive.
Ἀόριςος α'. *Indefinit.* I. ςήσασθαι Erexisse.
Ἀόριςος β'. *Indefinit.* 2. ςάσθαι Erexisse.
Μέλλων α'. *Futurum* I. ςήσεσθαι Erecturum esse.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεςῶτος *Praesentis* ut Passive.
Τȣ̃ Ἀορίςȣ ά. *Indefiniti* I.
ςησάμενος qui Erexit. ςησαμένη, ςησάμενον.

Τȣ̃ Ἀορίςȣ β'.	*Indefiniti* 2.	
ςάμενος qui Erexit.	ςαμένη,	ςάμενον.
Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	*Futuri* 1.	
ςησόμενος Erecturus.	ςησομένη,	ςησόμενον.

PARADIGMA III.

VERBI REGULARIS DESINENTIS IN μι, PROVENIENTIS A THEMATE DESINENTE IN οω.

§ 334. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*	
Ἐνεςῶς	*Praesens.*	
Δίδωμι Do.	δίδως	δίδωσι
	δίδοτον	δίδοτον
δίδομεν	δίδοτε	διδȣ̃σι.
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἐδίδων Dabam.	ἐδίδως	ἐδίδω
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.
Παρακείμενος	*Perfectum.*	
δέδωκα Dedi.	δέδωκας	δέδωκε
	δεδώκατον	δεδώκατον
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐδεδώκειν Dederam.	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει
	ἐδεδώκειτον	ἐδεδωκείτην
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
ἔδωκα Dedi.	ἔδωκας	ἔδωκε
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
ἔδων Dedi.	ἔδως	ἔδω
	ἔδοτον	ἐδότην
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν vel ἔδωσαν.

Μέλλων α′.		*Futurum* 1.	
δώσω Dabo.		*δώσεις*	*δώσει*
		δώσετον	*δώσετον*
δώσομεν		*δώσετε*	*δώσουσι.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ		*IMPERATIVI.*	
Ἐνεστὼς *Praesens.*		*Ἀόριστος α′.* *Indefinit.* 1.	
δίδοθι Da.	*διδότω*	*δῶκον*	*δωκάτω*
δίδοτον	*διδότων*	*δώκατον*	*δωκάτων*
δίδοτε	*διδότωσαν.*	*δώκατε*	*δωκάτωσαν.*
Παρ. καὶ Ὑπερσ. Perf. et Plusquamperf.		*Ἀόριστος β′.* *Indefinitum* 2.	
δέδωκε	*δεδωκέτω*	*δόθι* vel *δὸς*	*δότω*
δεδώκετον	*δεδωκέτων*	*δότον*	*δότων*
δεδώκετε	*δεδωκέτωσαν.*	*δότε*	*δότωσαν.*

ΕΥΚΤΙΚΗΣ		*OPTATIVI.*	
Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικὸς		*Praesens et Imperfectum.*	
διδοίην o si Darem.		*διδοίης*	*διδοίη*
		διδοίητον	*διδοιήτην*
διδοίημεν		*διδοίητε*	*διδοίησαν.*
Παρακείμενος		*Perfectum.*	
δεδώκοιμι o si Dedissem.		*δεδώκοις*	*δεδώκοι*
		δεδώκοιτον	*δεδωκοίτην*
δεδώκοιμεν		*δεδώκοιτε*	*δεδώκοιεν.*
Ἀόριστος α′.		*Indefinitum* 1.	
δώκαιμι o si Dedissem.		*δώκαις*	*δώκαι*
		δώκαιτον	*δωκαίτην*
δώκαιμεν		*δώκαιτε*	*δώκαιεν.*
Ἀόριστος β′.		*Indefinitum* 2.	
δοίην o si Dedissem.		*δοίης*	*δοίη*
		δοίητον	*δοιήτην*
δοίημεν		*δοίητε*	*δοίησαν* et *δοῖεν.*
Μέλλων α′.		*Futurum* 1.	
δώσοιμι o si Dedero.		*δώσοις*	*δώσοι*
		δώσοιτον	*δωσοίτην*
δώσοιμεν		*δώσοιτε*	*δώσοιεν.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	CONJUNCTIVI.	
Ἐνεϛῶς	Praesens.	
διδῶ Dem.	διδῷς	διδῷ
	διδῶτον	διδῶτον
διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	Perfectum et Plusquamperfectum.	
δεδώκω Dederim.	δεδώκῃς	δεδώκῃ
	δεδώκητον	δεδώκητον
δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.
Ἀόριϛος ά.	Indefinitum 1.	
δώκω Dederim.	δώκῃς	δώκῃ
	δώκητον	δώκητον
δώκωμεν	δώκητε	δώκωσι.
Ἀόριϛος β'.	Indefinitum 2.	
δῶ Dederim.	δῷς	δῷ
	δῶτον	δῶτον
δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ		INFINITIVI.	
Ἐνεϛὼς	Praesens.	διδόναι	Dare.
Παρακείμεν.	Perfect.	δεδωκέναι	Dedisse.
Ἀόριϛος α'.	Indefin. 1.	δῶκαι	Dedisse.
Ἀόριϛος β'.	Indefin. 2.	δȣ̃ναι	Dedisse.
Μέλλων α'.	Futur. 1.	δώσειν	Daturum esse.

ΜΕΤΟΧΗ	PARTICIPIUM.	
Τȣ̃ Ἐνεϛῶτος	Praesentis.	
διδȣ̀ς Dans.	διδȣ̃σα,	διδόν.
Τȣ̃ Παρακειμένȣ	Perfecti.	
δεδωκὼς qui Dedit.	δεδωκυῖα,	δεδωκός.
Τȣ̃ Ἀορίϛȣ ά.	Indefiniti 1.	
δῶκας qui Dedit.	δώκασα,	δῶκαν.
Τȣ̃ Ἀορίϛȣ β'.	Indefiniti 2.	
δȣ̀ς qui Dedit.	δȣ̃σα,	δόν.
Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	Futuri 1.	
δώσων Daturus.	δώσȣσα,	δῶσον.

§ 335. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεϛὼς	*Praesens.*	
Δίδομαι (Dor, inusitatum.)	δίδοσαι	δίδοται
διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον
διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἐδιδόμην Dabar.	ἐδίδοσο v. ἐδίδου	ἐδίδοτο
ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην
ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Παρακείμενος	*Perfectum.*	
δέδομαι Datus sum.	δέδοσαι	δέδοται
δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον
δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.

Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἐδεδόμην Datus eram.	ἐδέδοσο v. ἐδέδου	ἐδέδοτο
ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην
ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.

Ἀόριϛος ά.	*Indefinitum* 1.	
ἐδόθην Datus sum.	ἐδόθης	ἐδόθη
	ἐδόθητον	ἐδοθήτην
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.

Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
δοθήσομαι Dabor.	δοθήσῃ	δοθήσεται
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.

Μέλλων γ΄.	*Futurum* 3.	
δεδόσομαι mox Datus (ero.	δεδόσῃ	δεδόσεται
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

δίδοσο vel δίδϑ (Dare, inusitatum.) διδόσθω
δίδοσθον διδόσθων
δίδοσθε διδόσθωσαν.

Παρακείμ. Perfect. *Ἀόριςος ά. Indefinit.* I.

δέδοσο δεδόσθω δόθητι δοθήτω
δέδοσθον δεδόσθων δόθητον δοθήτων
δέδοσθε δεδόσθωσαν. δόθητε δοθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ *OPTATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

διδοίμην o si Darer. διδοῖο διδοῖτο
διδοίμεθον διδοῖσθον διδοίσθην
διδοίμεθα διδοῖσθε διδοῖντο.

Παρακείμενος *Perfectum.*

δεδοίμην o si Datus (essem. δεδοῖο δεδοῖτο
δεδοίμεθον δεδοῖσθον δεδοίσθην
δεδοίμεθα δεδοῖσθε δεδοῖντο.

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* I.

δοθείην o si Datus essem. δοθείης δοθείη
δοθείητον δοθειήτην
δοθείημεν δοθείητε δοθείησαν.

Μέλλων ά. *Futurum* I.

δοθησοίμην o si Datus (fuero. δοθήσοιο δοθήσοιτο
δοθησοίμεθον δοθήσοισθον δοθησοίσθην
δοθησοίμεθα δοθήσοισθε δοθήσοιντο.

Μέλλων γ'. *Futurum* 3.

δεδοσοίμην o si mox Datus fuerim. δεδόσοιο δεδόσοιτο
δεδοσοίμεθον δεδόσοισθον δεδοσοίσθην
δεδοσοίμεθα δεδόσοισθε δεδόσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

διδῶμαι (Der, inusit.) διδῷ διδῶται
διδώμεθον διδῶσθον διδῶσθον
διδώμεθα διδῶσθε διδῶνται.

Παρακείμενος		*Perfectum.*	
δεδῶμαι	Datus sim.	δεδῷ	δεδῶται
δεδώμεθον		δεδῶσθον	δεδῶσθον
δεδώμεθα		δεδῶσθε	δεδῶνται.
Ἀόριϛος ά.		*Indefinitum* 1.	
δοθῶ	Datus sim.	δοθῇς	δοθῇ
		δοθῆτον	δοθῆτον
δοθῶμεν		δοθῆτε	δοθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεϛὼς *Praesens.*	δίδοσθαι	Dari.
Παρακ. *Perfectum.*	δεδόσθαι	Datum esse.
Ἀόριϛος ά. *Indefin.* 1.	δοθῆναι	Datum esse.
Μέλλων ά. *Futur.* 1.	δοθήσεσθαι	Datum iri.
Μέλλων γ'. *Futur.* 3.	δεδόσεσθαι	mox Datum esse.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεϛῶτος	*Praesentis.*	
διδόμενος qui Datur.	διδομένη,	διδόμενον.
Τȣ̃ Παρακειμένȣ	*Perfecti.*	
δεδομένος Datus.	δεδομένη,	δεδομένον.
Τȣ̃ Ἀορίϛȣ ά.	*Indefiniti* 1.	
δοθεὶς Datus.	δοθεῖσα,	δοθέν.
Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	*Futuri* 1.	
δοθησόμενος qui Dabitur.	δοθησομένη,	δοθησόμενον.
Τȣ̃ Μέλλοντος γ'.	*Futuri* 3.	
δεδοσόμενος qui mox Datus erit.	δεδοσομένη,	δεδοσόμενον.

---

§ 336. 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ. *Praesens et Imperfectum* omnium modorum ut Passive.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς *Perfect. et Plusquamperfectum* omnium modorum deficiunt.

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* 1.

ἐδωκάμην Dedi.	ἐδώκω	ἐδώκατο
ἐδωκάμεθον	ἐδώκασθον	ἐδωκάσθην
ἐδωκάμεθα	ἐδώκασθε	ἐδώκαντο.

Ἀόριςος β'. *Indefinitum* 2.

ἐδόμην Dedi.	ἔδοσο καὶ ἔδȣ	ἔδοτο
ἐδόμεθον	ἔδοσθον	ἐδόσθην
ἐδόμεθα	ἔδοσθε	ἔδοντο.

Μέλλων ά. *Futurum* 1.

δώσομαι Dabo.	δώσῃ	δώσεται
δωσόμεθον	δώσεσθον	δώσεσθον
δωσόμεθα	δώσεσθε	δώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἀόριςος ά. Indefinit. 1. *Ἀόριςος β'. Indefinit.* 2.

δῶκαι	δωκάσθω	δόσο (δȣ͂)	δόσθω
δώκασθον	δωκάσθων	δόσθον	δόσθων
δώκασθε	δωκάσθωσαν.	δόσθε	δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ *OPTATIVI.*

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* 1.

δωκαίμην o si Dedissem.	δώκαιο	δώκαιτο
δωκαίμεθον	δώκαισθον	δωκαίσθην
δωκαίμεθα	δώκαισθε	δώκαιντο.

Ἀόριςος β'. *Indefinitum* 2.

δοίμην	δοῖο	δοῖτο
δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην
δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.

Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
δωσοίμην	δώσοιο	δώσοιτο
δωσοίμεθον	δώσοισθον	δωσοίσθην
δωσοίμεθα	δώσοισθε	δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	*CONJUNCTIVI.*	
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
δώκωμαι Dederim.	δώκῃ	δώκηται
δωκώμεθον	δώκησθον	δώκησθον
δωκώμεθα	δώκησθε	δώκωνται.
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
δῶμαι Dederim.	δῷ	δῶται
δώμεθον	δῶσθον	δῶσθον
δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ	*INFINITIVI.*
Ἀόριςος α'. Indefin. 1.	δώκασθαι Dedisse.
Ἀόριςος β'. Indefin. 2.	δώσθαι Dedisse.
Μέλλων α'. Futur. 1.	δώσεσθαι Daturum esse.

ΜΕΤΟΧΗ	*PARTICIPIUM.*	
Τȣ̃ Ἀορίςȣ ά.	*Indefiniti* 1.	
δωκάμενος qui Dedit.	δωκαμένη,	δωκάμενον.
Τȣ̃ Ἀορίςȣ β'.	*Indefiniti* 2.	
δόμενος qui Dedit.	δομένη,	δόμενον.
Τȣ̃ Μέλλοντος ά.	*Futuri* 1.	
δοσόμενος Daturus.	δοσομένη,	δοσόμενον.

PARADIGMA IV.

VERBI REGULARIS DESINENTIS IN μι, PROVENIENTIS A THEMATE DESINENTE IN νω.

§ 337. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
Ζεύγνυμι Conjungo.	ζεύγνυς	ζεύγνυσι
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζεγνῦσι.

Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἐζεύγνυν Conjungebam.	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Reliqua deficiunt.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATVI.*

Ἐνεστὼς	*Praesens.*
ζεύγνυθι Conjunge.	ζευγνύτω
ζεύγνυτον	ζευγνύτων
ζεύγνυτε	ζευγνύτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ καὶ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ

OPTATIVI et CONJUNCTIVI

omnia deficiunt.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικὸς Praesens et Imperfectum.

ζευγνύναι Conjungere.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τοῦ Ἐνεστῶτος	*Praesentis.*	
ζευγνὺς Conjungens.	ζευγνῦσα,	ζευγνύν.

---

§ 338. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεστὼς	*Praesens.*	
Ζεύγνυμαι Conjungor.	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται
ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον
ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἐζευγνύμην Conjungebar.	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο
ἐζευγνύμεθον	ἐζεύγνυσθον	ἐζευγνύσθην
ἐζευγνύμεθα	ἐζεύγνυσθε	ἐζεύγνυντο.

Reliqua deficiunt.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — IMPERATIVI.

Ἐνεστὼς — Praesens.

ζεύγνυσο Conjungere.	ζευζνύσθω
ζεύγνυσθον	ζευγνύσθων
ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ καὶ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ

OPTATIVI et CONJUNCTIVI

omnia deficiunt.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — INFINITIVI.

Ἐνεστὼς Praesens. ζεύγνυσθαι Conjungi.

Reliqua deficiunt.

ΜΕΤΟΧΗ — PARTICIPIUM.

Τȣ̃ Ἐνεστῶτος — Praesentis.

ζευγνύμενος qui Conjungitur. ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

§ 339. 3) MEDII.

Medium eodem modo, quo et Passivum conjugatur.

§ 340, Similiter conjugatur δείκνυμι *Monstro.*

PARADIGMA V.

1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — INDICATIVI.

Ἐνεστὼς — Praesens.

δείκνυμι Monstro.	δείκνυς	δείκνυσι
	δείκνυτον	δείκνυτον
δείκνυμεν	δείκνυτε	δεικνῦσι.

Παρατατικὸς — Imperfectum.

ἐδείκνυν Monstrabam.	ἐδείκνυς	ἐδείκνυ
	ἐδείκνυτον	ἐδεικνύτην
ἐδείκνυμεν	ἐδείκνυτε	ἐδείκνυσαν.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — IMPERATIVI.

Ἐνεστὼς — Praesens.

δείκνυθι Monstra.	δεικνύτω
δείκνυτον	δεικνύτων
δείκνυτε	δεικνύτωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens* *δεικνύναι* Monstrare.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τῦ Ἐνεςῶτος *Praesentis.*

δεικνὺς Monstrans. *δεικνῦσα,* *δεικνύν.*

---

§ 341. 2) PASSIVI ET 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

δείκνυμαι Monstror.	*δείκνυσαι*	*δείκνυται*
δεικνύμεθον	*δείκνυσθον*	*δείκνυσθον*
δεικνύμεθα	*δείκνυσθε*	*δείκνυνται.*

Παρατατικὸς *Imperfectum.*

ἐδεικνύμην Monstrabar.	*ἐδείκνυσο*	*ἐδείκνυτο*
ἐδεικνύμεθον	*ἐδείκνυσθον*	*ἐδεικνύσθην*
ἐδεικνύμεθα	*ἐδείκνυσθε*	*ἐδείκνυντο.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

δείκνυσο Monstrare.	*δεικνύσθω*
δείκνυσθον	*δεικνύσθων*
δείκνυσθε	*δεικνύσθωσαν.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.* *δείκνυσθαι* Monstrari.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM*

Τῦ Ἐνεςῶτος *Praesentis.*

δεικνύμενος qui Monstratur. *δεικνυμένη,* *δεικνύμενον.*

§ 342. De Verbis hujusmodi universaliter obseruandum est:

Tempora illa, quibus destituuntur, deducenda esse a primitivis ipsorum. Sic verbum *δείκνυμι* a suo primitivo *δεικνύω*, vel potius ab inusitato *δείκω*, mutuatur futur. 1. *δείξω.* *Praet.* a *δέδειχα.* *Aorist.* 1. *ἔδειξα.* *P. p.* *δέδειγμαι.* *Plusquamperf.* *ἐδεδείγμην.* *Aor.* 1. *ἐδείχθην.* *Futur.* 1. *δειχθήσομαι.* *Futur.* 3. *δεδείξομαι.* Imperat. *Perf.* *δέδειξο.*

Optat. *Perf.* δεδειγμένος εἴην. Conjunct. *Perfect.* δεδειγμένος ὦ. Infin. *Perf.* δεδεῖχθαι. Partic. *Perf.* δεδειγμένος.

§ 343. Absolutis paradigmatibus verborum desinentium in μι regularium, subjunguntur adhuc aliqua paradigmata verborum desinentium in μι Anomalorum.

---

§ 344. PARADIGMA I.

VERBI SUBSTANTIVI

Εἰμὶ Sum.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
Εἰμὶ Sum.	*εἶς καὶ εἶ*	*ἐςὶ*
	ἐςὸν	*ἐςὸν*
ἐσμὲν	*ἐςὲ*	*εἰσί.*

Composita accentum retrahunt, ut: *πάρειμι adsum*, *πάρει*, *πάρεςι.* etc.

Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἦν Eram.	*ἦς*	*ἦ* vel *ἦν*
	ἦτον	*ἤτον*
ἦμεν	*ἦτε*	*ἦσαν.*

Composita hîc servant accentum verbi simplicis, ut: *παρῆν aderam*, *παρῆς*, *παρῇ*, etc.

Ὑπερσυντελικὸς *Plusquamperfectum.*

Seu potius juxta quosdam *Παρατατικὸς* Imperf. verbi medii:

ἤμην Fueram.	*ἦσο*	*ἦτο*
ἤμεθον	*ἦσθον*	*ἤσθην*
ἤμεθα	*ἦσθε*	*ἦντο.*

Μέλλων ά.	*Futurum* I.	
ἔσομαι Ero.	*ἔσῃ*	*ἔσεται* vel usitatius *ἔςαι.*
ἐσόμεθον	*ἔσεσθον*	*ἔσεσθον*
ἐσόμεθα	*ἔσεσθε*	*ἔσονται.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ	*IMPERATIVI.*
Ἐνεςὼς	*Praesens.*
ἴσθι vel usitatius ἔσο Es.	ἔςω vel ἤτω Jac. 5, 12.
ἔςον	ἔςων
ἔςε	ἔςωσαν.

In Compositis retrahitur accentus, ut: πάρισθι, παρέςω.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ	*OPTATIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
εἴην Essem.	εἴης	εἴη
	εἴητον	εἰήτην
εἴημεν vel εἶμεν	εἴητε v. εἶτε	εἴησαν vel εἶεν.
Μέλλων	*Futurum Medii.*	
ἐσοίμην o si Fuero.	ἔσοιο	ἔσοιτο
ἐσοίμεθον	ἔσοισθον	ἐσοίσθην
ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	*CONJUNCTIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
ὦ Sim.	ᾖς	ᾖ
	ἦτον	ἦτον
ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ	*INFINITIVI.*
Ἐνεςὼς Praesens.	εἶναι Esse.

ΜΕΤΟΧΗ	*PARTICIPIUM.*	
Τȣ̃ Ἐνεςῶτος	*Praesentis.*	
ὢν Ens.	ȣ̃σα	ὄν.
Τȣ̃ μέλλοντος	*Futuri.*	
ἐσόμενος Futurus.	ἐσομένη,	ἐσόμενον.

Reliqua tempora desunt, pro quibus usurpantur nonnulla ex γίνομαι, ut: pro praeterito γέγονα *fui*, ἐγεγόνειν *fueram*, γεγονέναι *fuisse*, γεγονὼς *qui fuit*, ἐγενόμην, γενοίμην pro Aoristo 2.

PARADIGMA II.

VERBI ANOMALI

Ἵημι Mitto.

§ 345. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
Ἵημι Mitto.	*ἵης*	*ἵησι*
	ἵετον	*ἵετον*
ἵεμεν	*ἵετε*	*ἱεῖσι* v.att. *ἱᾶσι.*
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἵην Mittebam.	*ἵης*	*ἵη*
	ἵετον	*ἱέτην*
ἵεμεν	*ἵετε*	*ἵεσαν.*
Παρακείμενος	*Perfectum.*	
εἶκα Misi.	*εἶκας*	*εἶκε*
	εἴκατον	*εἴκατον*
εἴκαμεν	*εἴκατε*	*εἴκασι.*
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
εἴκειν Miseram.	*εἴκεις*	*εἴκει*
	εἴκειτον	*εἰκείτην*
εἴκειμεν	*εἴκειτε*	*εἴκεισαν.*
Ἀόριςος ά.	*Indefinitum* 1.	
ἧκα Misi.	*ἧκας*	*ἧκε*
	ἥκατον	*ἡκάτην*
ἥκαμεν	*ἥκατε*	*ἧκαν.*
Ἀόριςος β'.	*Indefinitum* 2.	
ἧν Misi.	*ἧς*	*ἧ*
	ἕτον	*ἕτην*
ἕμεν	*ἕτε*	*ἕσαν.*
Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
ἥσω Mittam.	*ἥσεις*	*ἥσει*
	ἥσετον	*ἥσετον*
ἥσομεν	*ἥσετε*	*ἥσουσι.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ		IMPERATIVI.	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	*Ἀόριςος β′. Indef. 2.*	
ἵεθι Mitte.	ἱέτω	ἕς vel ἕθι Mitte.	ἕτω
ἵετον	ἱέτων	ἕτον	ἕτων
ἵετε	ἱέτωσὰν.	ἕτε	ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ	OPTATIVI.	
Ἐνεςὼς καὶ Παρατατ.	*Praes. et Imperfectum.*	
ἱείην o si Mitterem.	ἱείης	ἱείη
	ἱείητον	ἱειήτην
ἱείημεν	ἱείητε	ἱείησαν.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντελικὸς	*Perfectum et Plusquamperfectum.*	
εἵκοιμι o si Misissem.	εἵκοις	εἵκοι
	εἵκοιτον	εἱκοίτην
εἵκοιμεν	εἵκοιτε	εἵκοιεν.
Ἀόριςος β′.	*Indefinitum 2.*	
εἵην o si Misissem.	εἵης	εἵη
	εἵτητον	εἱήτην
εἵημεν	εἵητε	εἵησαν.
Μέλλων ά.	*Futurum 1.*	
ἥσοιμι o si Misero.	ἥσοις	ἥσοι
	ἥσοιτον	ἡσοίτην
ἥσοιμεν	ἥσοιτε	ἥσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	CONJUNCTIVI.	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
ἱῶ Mittam.	ἱῇς	ἱῇ
	ἱῆτον	ἱῆτον
ἱῶμεν	ἱῆτε	ἱῶσι.
Παρακείμενος καὶ Ὑπερ.	*Perfectum et Plusquam.*	
εἵκω Miserim.	εἵκῃς	εἵκῃ
	εἵκητον	εἵκητον
εἵκωμεν	εἵκητε	εἵκωσι.
Ἀόριςος β′.	*Indefinitum 2.*	
ὧ Miserim. (ἕω et εἵω)	ἧς	ἧ
	ἧτον	ἧτον
ὧμεν	ἧτε	ὧσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ	*INFINITIVI.*	
Ἐνεςὼς Praesens.	*ἱέναι*	Mittere.
Παρακείμεν. Perfect.	*εἱκέναι*	Misisse.
Ἀόριςος β'. Indefin. 2.	*εἷναι* vel *ἧναι*	Misisse.
Μέλλων α'. Futur. 1.	*ἥσειν*	Missurum esse.

ΜΕΤΟΧΗ	*PARTICIPIUM.*		
Τῦ Ἐνεςῶτος Praes.	*ἱεὶς*	Mittens.	*ἱεῖσα, ἱέν.*
Τῦ Παρακ. Perf.	*εἱκὼς* qui	Misit.	*εἱκυῖα, εἱκός.*
Τῦ Ἀορίςυ β'. Indefin. 2.	*εἵς* qui	Misit.	*εἷσα, ἕν.*
Τῦ Μέλ. α'. Futur. 1.	*ἥσων*	Missurus.	*ἥσυσα, ἧσον.*

§ 346. 2) PASSIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
Ἵεμαι Mittor.	*ἵεσαι*	*ἵεται*
ἱέμεθον	*ἵεσθον*	*ἵεσθον*
ἱέμεθα	*ἵεσθε*	*ἵενται*
Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἱέμην Mittebar.	*ἵεσο*	*ἵετο*
ἱέμεθον	*ἵεσθον*	*ἱέσθην*
ἱέμεθα	*ἵεσθε*	*ἵεντο.*
Παρακείμενος	*Perfectum.*	
εἷμαι Missus sum.	*εἷσαι*	*εἷται*
εἵμεθον	*εἷσθον*	*εἷσθον*
εἵμεθα	*εἷσθε*	*εἷνται.*

Sic etiam Composita *ἀνεῖνται, ἀφεῖνται.* Attice *ἀνέωνται, ἀφέωνται.* Matt. IX; 2, 5.

Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
εἵμην Missus eram.	*εἷσο*	*εἷτο*
εἵμεθον	*εἷσθον*	*εἵσθην*
εἵμεθα	*εἷσθε*	*εἷντο.*
Ἀόριςος α'.	*Indefinitum* I.	
ἕθην Missus sum.	*ἕθης*	*ἕθη*
	ἕθητον	*ἑθήτην*
ἕθημεν	*ἕθητε*	*ἕθησαν.*

Μέλλων ά.		*Futurum* I.	
ἑθήσομαι Mittar.		ἑθήσῃ	ἑθήσεται
ἑθησόμεθον		ἑθήσεσθον	ἑθήσεσθον
ἑθησόμεθα		ἑθήσεσθε	ἑθήσονται.
Μέλλων γ'.		*Futurum* 3.	
εἴσομαι mox Mittar.		εἴσῃ	εἴσεται
εἰσόμεθον		εἴσεσθον	εἴσεσθον
εἰσόμεθα		εἴσεσθε	εἴσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς Praesens.		*Παρακείμενος Perfectum.*	
ἵεσο Mittere.	ἱέσθω	εἶσο Missus esto.	εἴσθω
ἵεσθον	ἱέσθων	εἶσθον	εἴσθων
ἵεσθε	ἱέσθωσαν.	εἶσθε	εἴσθωσαν.

Ἀόριςος ά. *Indefinitum* I.

ἕθητι Missus esto.	ἑθήτω
ἕθητον	ἑθήτων
ἕθητε	ἑθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ *OPTATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς		*Praesens et Imperfectum.*	
ἱείμην o si Mitterer.		ἱεῖο	ἱεῖτο
ἱείμεθον		ἱεῖσθον	ἱεῖσθην
ἱείμεθα		ἱεῖσθε	ἱεῖντο.
Παρακείμενος		*Perfectum.*	
εἵμην o si Missus essem.		εἶο	εἶτο
εἵμεθον		εἶσθον	εἵσθην
εἵμεθα		εἶσθε	εἶντο.
Ἀόριςος ά.		*Indefinitum* I.	
ἑθείην o si Missus essem.		ἑθείης	ἑθείη
		ἑθείητον	ἑθειήτην
ἑθείημεν		ἑθείητε	ἑθείησαν.
Μέλλων ά.		*Futurum* I.	
ἑθησοίμην o si Missus (essem.		ἑθήσοιο	ἑθήσοιτο
ἑθησοίμεθον		ἑθήσοισθον	ἑθησοίσθην
ἑθησοίμεθα		ἑθήσοισθε	ἑθήσοιντο.

Μέλλων γʹ. — *Futurum* 3.

εἰσοίμην o si mox Missus essem. εἴσοιο εἴσοιτο

εἰσοίμεθον εἴσοισθον εἰσοίσθην

εἰσοίμεθα εἴσοισθε εἴσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ — *CONJUNCTIVI.*

Ἐνεστὼς — *Praesens.*

ἵωμαι Mittar. ἵῃ ἵηται

ἱώμεθον ἵησθον ἵησθον

ἱώμεθα ἵησθε ἵωνται.

Παρακείμενος — *Perfectum.*

ὧμαι Missus sim. ᾗ ἧται

ὥμεθον ἧσθον ἧσθον

ὥμεθα ἧσθε ὧνται.

Ἀόριστος αʹ. — *Indefinitum* 1.

ἑθῶ Missus sim. ἑθῇς ἑθῇ

ἑθῆτον ἑθῆτον

ἑθῶμεν ἑθῆτε ἑθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεστὼς Praesens. ἵεσθαι Mitti.

Παρακ. Perfect. εἶσθαι Missum esse.

Ἀόριστος αʹ. Indefin. 1. ἑθῆναι Missum esse.

Μέλλων αʹ. Futurum 1. ἑθήσεσθαι Missurum esse.

Μέλλων γʹ. Futurum 3. εἴσεσθαι mox Missum iri.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τοῦ Ἐνεστῶτος — *Praesentis.*

ἱέμενος qui Mittitur. ἱεμένη, ἱέμενον.

Τοῦ Παρακειμένου — *Perfecti.*

εἰμένος Missus. εἰμένη, εἰμένον.

Τοῦ Ἀορίστου αʹ. — *Indefiniti* 1.

ἑθεὶς Missus. ἑθεῖσα, ἑθέν.

Τοῦ Μέλλοντος αʹ. — *Futuri* 1.

ἑθησόμενος qui Mittetur. ἑθησομένη, ἑθησόμενον.

Τοῦ Μέλλοντος γʹ. — *Futuri* 3.

εἰσόμενος qui mox Missus erit. εἰσομένη, εἰσόμενον.

§ 347. 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς Praesens ubique ut Passive.

Παρακ. καὶ Ὑπερσ. Perf. et Plusquamperf. in omnibus modis deficiunt.

Ἀόριςος α΄. *Indefinitum* 1.

ἡκάμην Misi.	ἥκω	ἥκατο
ἡκάμεθον	ἥκασθον	ἡκάσθην
ἡκάμεθα	ἥκασθε	ἥκαντο.

Ἀόριςος β΄. *Indefinitum* 2.

ἕμην Misi.	ἕσο	ἕο et ἕτο
ἕμεθον	ἕσθον	ἕσθην
ἕμεθα	ἕσθε	ἕντο.

Μέλλων α΄. *Futurum* 1.

ἥσομαι Mittam.	ἥσῃ	ἥσεται
ἡσόμεθον	ἥσεσθον	ἥσεσθον
ἡσόμεθα	ἥσεσθε	ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἀόριςος β΄. *Indefinitum* 2.

ἕσο (ἕο, οὗ) Mitte.	ἕσθω
ἕσθον	ἕσθων
ἕσθε	ἕσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ *OPTATIVI.*

Ἀόριςος β΄. *Indefinitum* 2.

εἵμην o si Misissem.	εἷο	εἷτο
εἵμεθον	εἷσθον	εἵσθην
εἵμεθα	εἷσθε	εἷντο.

Μέλλων α΄. *Futurum* 1.

ἡσοίμην o si Misero.	ἥσοιο	ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον	ἥσοισθον	ἡσοίσθην
ἡσοίμεθα	ἥσοισθε	ἥσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ *CONJUNCTIVI.*

Ἀόριςος β΄. *Indefinitum* 2.

ὧμαι Miserim.	ᾗ	ᾗται
ὥμεθον	ᾗσθον	ᾗσθον
ὥμεθα	ᾗσθε	ὧνται.

In Compositis accentus retrahitur, v. g. πρόωμαι remittam.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ		*INFINITIVI.*	
Ἀόριστος α´.	*Indefinit.* 2.	ἕσθαι	Misisse.
Μέλλων α´.	*Futurum* 1.	ἥσεσθαι	Missurum esse.

ΜΕΤΟΧΗ	*PARTICIPIUM.*	
Τοῦ Ἐνεστῶτος	*Praesentis.*	
ἱέμενος Mittens.	ἱεμένη,	ἱέμενον.
Τοῦ Ἀορίστου β´.	*Indefiniti* 2.	
ἕμενος qui Misit.	ἑμένη,	ἕμενον.
Τοῦ Μέλλοντος α´.	*Futuri* 1.	
ἡσόμενος Missurus.	ἡσομένη,	ἡσόμενον.

Nota: Ἵημι desidero, activum non est in usu, sed tantum in praesenti et imperfecto passivo usitatum est et inflectitur sicut ἵεμαι. Huc etiam pertinet συνίημι intelligo.

PARADIGMA III.

VERBI ANOMALI *Εἶμι* *Eo.*

§ 348. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ			*INDICATIVI.*		
Ἐνεστὼς *Praesens.*			Παρατατικὸς *Imperfectum.*		
Εἶμι Eo.	εἶς v. εἶ	εἶσι	εἶν Ibam.	εἶς	ἶτον
	ἶτον	ἶτον		ἶτον	ἴτην
ἶμεν	ἶτε	ἶσι.	ἶμεν	ἶτε	ἶσαν.
Παρακείμενος			*Perfectum.*		
εἶκα Ivi.			εἶκας		εἶκε
			εἶκατον		εἶκατον
εἴκαμεν			εἴκατε		εἴκασι.
Ὑπερσυντελικὸς			*Plusquamperfectum.*		
εἴκειν vel ἤκειν Iveram.			εἴκεις		εἴκει
			εἴκειτον		εἰκείτην
εἴκειμεν			εἴκειτε		εἴκεισαν.

Ἀόριστος α΄.	*Indefinitum* 1.	
εἶσα Ivi.	*εἶσας*	*εἶσε*
	εἶσατον	*εἰσάτην*
εἴσαμεν	*εἴσατε*	*εἶσαν* vel *ᾖσαν.*
Ἀόριστος β΄.	*Indefinitum* 2.	
ἶον vel *ᾖν* Ivi.	*ἶες*	*ἶε*
	ἴετον	*ἰέτην*
ἴεμεν	*ἴετε*	*ἶον.*

Sic etiam Composita *ἀπῆν, παρῆν.*

Μέλλων Futurum deficit.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἐνεστὼς Praesens.		*Ἀόριστος β΄. Indefin.* 2.	
ἴθι vel *εἶ* I.	*ἴτω*	*ἴε* Vade.	*ἰέτω*
ἴτον	*ἴτων*	*ἴετον*	*ἰέτων*
ἴτε	*ἴτωσαν*	*ἴετε*	*ἰέτωσαν.*

Hinc Compositum *ἄπει* abi.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ *OPTATIVI.*

Ἐνεστὼς	*Praesens.*	
εἴην o si Irem.	*εἴης*	*εἴη*
	εἴητον	*εἰήτην*
εἴημεν	*εἴητε*	*εἴησαν.*
Ἀόριστος β΄.	*Inde initum* 2.	
ἴοιμι o si Ivissem.	*ἴοις*	*ἴοι*
	ἴοιτον	*ἰοίτην*
ἴοιμεν	*ἴοιτε*	*ἴοιεν.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ *CONJUNCTIVI.*

Ἀόριστος β΄.	*Indefinitum* 2.	
ἴω Iverim.	*ἴῃς*	*ἴῃ*
	ἴητον	*ἴητον*
ἴωμεν	*ἴητε*	*ἴωσι.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεστὼς Praesens. *ἴναι* et *εἶναι* et *ἰέναι* Ire.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεςῶτος Praes. seu *Ἀορίςȣ α΄. Indefin.* 1.

ἰὼν Iens.	*ἰȣ̃σα,*	*ἰόν.*

Hinc *ἀνιὼν* Ascendens.

---

§ 349. 2) M E D I I.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικὸς Praesens et Imperfectum deficiunt.

Παρακείμενος	*Perfectum.*	
εἶα vel *ἦα* Ivi.	*εἶας*	*εἶε*
	εἴατον	*εἴατον*
εἴαμεν	*εἴατε*	*εἴασι.*
Ὑπερσυντελικὸς	*Plusquamperfectum.*	
ἤειν Iveram.	*ἤεις*	*ἤει*
	ἤειτον	*ἠείτην*
ἤειμεν	*ἤειτε*	*ἤεισαν.*
Ἀόριςος α΄.	*Indefinitum* 1.	
εἰσάμην Ivi.	*εἴσω*	*εἴσατο*
εἰσάμεθον	*εἴσασθον*	*εἰσάσθην*
εἰσάμεθα	*εἴσασθε*	*εἴσαντο.*
Μέλλων α΄.	*Futurum* 1.	
εἴσομαι Ibo.	*εἴσῃ*	*εἴσεται*
εἰσόμεθον	*εἴσεσθον*	*εἴσεσθον*
εἰσόμεθα	*εἴσεσθε*	*εἴσονται.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Μέλλων α. Futur. 1. *εἴσεσθαι* Futurum fore.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἀορίςȣ β΄.	*Indefiniti* 2.	
εἰσάμενος qui Ivit.	*εἰσαμένη,*	*εἰσάμενον.*

Hinc Compositum *μετεισάμενος* etc. Caetera tempora a verbo *βαδίζομαι* et *πορεύομαι* supplentur.

PARADIGMA IV.

§ 350. VERBI Ἧμαι *Sedeo.*

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς — *Praesens.*

ἧμαι Sedeo.	ἧσαι	ἧται
ἥμεθον	ἧσθον	ἧσθον
ἥμεθα	ἧσθε	ἧνται vel ἕανται vel εἕανται.

Sic etiam Compositum κάθημαι Sedeo.

Παρατατικὸς — *Imperfectum.*

ἥμην Sedebam.	ἧσο	ἧτο
ἥμεθον	ἧσθον	ἥσθην
ἥμεθα	ἧσθε	ἧντο, ἕαντο, εἕαντο, ἥαντο.

Sic etiam Compositum ἐκαθήμην et sine augmento καθήμην, καθῆσο, ἐκάθησο etc.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ — *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς — *Praesens.*

ἧσο Sede. ἥσθω, ἥσθον ἧσθων, ἧσθε ἥσθωσαν.

Sic Compositum κάθησο, κάθȣ etc.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ — *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς Praes. ἧσθαι Sedere. Compositum καθῆσθαι Sedere.

ΜΕΤΟΧΗ — *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεςῶτος Praes. ἥμενος Sedens. ἡμένη, ἥμενον.

Similiter καθήμενος.

PARADIGMA V.

§ 351. VERBI *Κεῖμαι Jaceo.*

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ — *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς — *Praesens.*

Κεῖμαι Jaceo.	κεῖσαι	κεῖται
κείμεθον	κεῖσθον	κεῖσθον
κείμεθα	κεῖσθε	κεῖνται.

Παρατατικὸς	*Imperfectum.*	
ἐκείμην Jacebam.	*ἔκεισο*	*ἔκειτο*
ἐκείμεθον	*ἔκεισθον*	*ἐκείσθην*
ἐκείμεθα	*ἔκεισθε*	*ἔκειντο.*

Μέλλων ά.	*Futurum* 1.	
κείσομαι Jacebo.	*κείσῃ*	*κείσεται*
κεισόμεθον	*κείσεσθον*	*κείσεσθον*
κεισόμεθα	*κείσεσθε*	*κείσονται.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

κεῖσο, κείσθω Jaceto. *κεῖσθον κείσθων, κείσθε κείσθωσαν.*

ΕΥΚΤΙΚΗΣ	*OPTATIVI.*	
κεοίμην o si Jacerem.	*κέοιο*	*κέοιτο*
κεοίμεθον	*κέοισθον*	*κεοίσθην*
κεοίμεθα	*κέοισθε*	*κέοιντο.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ	*CONJUNCTIVI.*	
Ἐνεςὼς	*Praesens.*	
κέωμαι Jaceam.	*κέῃ*	*κέηται*
κεώμεθον	*κέησθον*	*κέησθον*
κεώμεθα	*κέησθε*	*κέωνται.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ *INFINITIVI.*

Ἐνεςὼς Praesens. *κεῖσθαι* Jacere.

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Τȣ̃ Ἐνεςῶτος *Praesentis.*

κείμενος Jacens. *κειμένη, κείμενον.*

Composita retro habent accentum *κατάκειμαι*, excepto infinitivo *κατακεῖσθαι*.

PARADIGMA VI.

VERBI Ἴσημι *Scio.*

§ 352. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

Ἴσημι Scio, cognosco.	*ἴσης*	*ἴσησι* vel *ἴσατι*
ἴσατον v. *ἴστον*	*ἴσατον* vel *ἴστον*	
ἴσαμεν vel *ἴσμεν* vel *ἴδμεν*	*ἴσατε* vel *ἴςε*	*ἴσασι* vel *ἴσαντι.*

Παρατατικὸς *Imperfectum.*

ἴσην vel *ἴσαν* vel *εἴσαν* Sciebam.	*ἴσης*	*ἴση*
	ἴσατον	*ἰσάτην*
ἴσαμεν	*ἴσατε*	*ἴσασαν* vel *ἴσαν.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ *IMPERATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

ἴσαθι vel *ἴσθι* Cognosce.	*ἰσάτω* vel *ἴστω*
ἴσατον vel *ἴστον*	*ἰσάτων* vel *ἴστων*
ἴσατε vel *ἴστε*	*ἰσάτωσαν* vel *ἴστωσαν.*

Hinc Compositum *σύνισθι.*

ΜΕΤΟΧΗ *PARTICIPIUM.*

Ἐνεςὼς Praesens. *ἴσας* Sciens. *ἴσασα, ἴσαν.*

---

§ 353. 2) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ *INDICATIVI.*

Ἐνεςὼς *Praesens.*

Ἴσαμαι vel *ἴςαμαι* Scio.	*ἴςασαι* vel *ἴςῃ*	*ἴςαται*
ἱςάμεθον	*ἴςασθον*	*ἴςασθον*
ἱςάμεθα	*ἴςασθε*	*ἴςανται.*

Melius tamen et frequentius pro eo ponitur Compositum ejus *ἐπίςαμαι peritus sum.*

Παρατατικὸς *Imperfectum.*

ἰσάμην Sciebam.	*ἴσασο*	*ἴσατο*
ἰσάμεθον	*ἴσασθον*	*ἰσάσθην*
ἰσάμεθα	*ἴσασθε*	*ἴσαντο.*

Μέλλων Futurum Compositi.

ἐπιςήσομαι Sciam.	ἐπιςήσῃ	ἐπιςήσεται
ἐπιςησόμεθον	ἐπιςήσεσθον	ἐπιςήσεσθον
ἐπιςησόμεθα	ἐπιςήσεσθε	ἐπιςήσονται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ INFINITIVI.

Ἐνεςὼς Praesens.

ἴσασθαι Scire. Compositum ἐπίςασθαι.

ΜΕΤΟΧΗ PARTICIPIUM.

Ἐνεςὼς Praesens.

ἰςάμενος Sciens. Compositum ἐπιςάμενος.

PARADIGMA VII. ET ULTIMUM.

VERBI *Φημὶ Dico.*

§ 354. 1) ACTIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ INDICATIVI.

Ἐνεςὼς Praesens.

Φημὶ Dico.	φὴς	φησὶ
	φατὸν	φατὸν
φαμὲν	φατὲ	φασί.

Nota: Τὸ φ saepe abjicitur, ut: ἠμὶ loco φημὶ, Dorice dicitur φαμὶ, φὰς, φασί.

Παρατατικὸς Imperfectum.

ἔφην Dicebam.	ἔφης	ἔφη
	ἔφατον	ἐφάτην
ἔφαμεν	ἔφατε	ἔφασαν.

Ἀόριςος ά. Indefinitum 1.

ἔφησα Dixi.	ἔφησας	ἔφησε
	ἐφήσατον	ἐφησάτην
ἐφήσαμεν	ἐφήσατε	ἔφησαν.

Invenitur etiam παρατ. φῆν vel ἦν loco ἔφην.

Ἀόριςος β'. Indefinitum 2.

ἔφην Dixi.	ἔφης	ἔφη
	ἔφητον	ἐφήτην
ἔφημεν	ἔφητε	ἔφησαν.

Μέλλων ά.	*Futurum* I.	
φήσω Dicam.	φήσεις	φήσει
	φήσετον	φήσετον
φήσομεν	φήσετε	φήσεσι Dor. φασῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ IMPERATIVI.

φάθι Dic.	φάτω
φάτον	φάτων
φάτε	φάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗΣ OPTATIVI.

Ἐνεςὼς εἴτε Ἀόριςος β'. Praesens vel Indefinitum 2.

φαίην o si Dicerem.	φαίης	φαίη
	φαίητον	φαιήτην
φαίημεν	φαίητε	φαίησαν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ CONJUNCTIVI.

Ἐνεςὼς εἴτε Ἀόριςος β'. Praesens vel Indefinitum 2.

φῶ Dicerem.	φῇς	φῇ
	φῆτον	φῆτον
φῶμεν	φῆτε	φῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ INFINITIVI.

Ἐνεςὼς Praesens. φάναι Dicere.
Ἀόρ. ά. Indefin. I. φῆσαι Dixisse.
Μέλλων ά. Futur. I. φήσειν Dicturum fore.

ΜΕΤΟΧΗ PARTICIPIUM.

Τῦ Ἐνεςῶτος	*Praesentis.*	
φὰς Dicens.	φᾶσα,	φάν.
Τῦ Μέλλοντος ά.	*Futuri* I.	
φήσων Dicturus.	φήσουσα,	φῆσον.

---

§ 355. 2) PASSIVI.

Tertia Pers. Singul. *Perf. Indicativi* impersonaliter πέφαται Dictum est. *Perf. Imperat.* πεφάσθω Dicatur. *Part. Perf.* πεφασμένος, μένη, μένον, Dictus.

§ 356. 3) MEDII.

ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ	*INDICATIVI.*	
Ἀόριστος β'.	*Indefinitum 2.*	
ἐφάμην Dixi.	*ἔφασο*	*ἔφατο*
ἐφάμεθον	*ἔφασθον*	*ἐφάσθην*
ἐφάμεθα	*ἔφασθε*	*ἔφαντο.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗΣ	*IMPERATIVI.*
Ἀόριστος β'.	*Indefinitum 2.*
φάσο Dic.	*φάσθω*
φάσθον	*φάσθων*
φάσθε	*φάσθωσαν.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ INFINITIVI.

Ἀόριστος β'. Indefinitum 2.

φάσθαι Dixisse.

ΜΕΤΟΧΗ PARTICIPIUM.

Τοῦ Ἀορίστου β'. Indefiniti 2.

φάμενος, φαμένη, φάμενον, qui Dixit.

MEMBRUM QUINTUM

DE ANOMALIS ET DEFECTIVIS IN GENERE.

§ 357. Verba *Anomala* sunt, quae non ita, ut caetera verba, conjugantur, sed a diversis verbis, vel ab uno minime usitato, sua tempora mutuantur.

§ 358. Verba *Anomala* Praesens et Imperfectum habent regulariter, reliqua vero tempora vel prorsus non habent, vel aliunde mutuantur.

§ 359. Verba *Anomala* itaque sunt:

I. Desinentia in *ανω* et *ανομαι* fiuntque potissimum ab inusitatis, mutando *αω* vel *ω*, in *άνω* vel *άνομαι*, a quibus et tempora sua sumunt, ut: a *βλαστάω βλαστάνω germino*, a *λήβω λαμβάνω accipio*, ab *αἰσθάομαι αἰσθάνομαι sentio.*

II. Desinentia in *εινω* hyperdissyllaba, quae sunt poëtica, ut: *φαείνω luceo, ἐρεείνω interrogo,*

quibus adduntur etiam haec dissyllaba, *βείνω vim infero, εἴνω tego.*

III. Desinentia in *ειω* Desiderativa, quae a futuro formari solent, ut: *ὀψείω videre desidero,* ex ὄψω ab ὄπτω. Alia vero desinentia in *ειω* communem formam sequuntur, ut: *γαμησείω, πολεμησείω.*

IV. Desinentia in *αω* et *αζω* Desiderativa, Frequentatita, Imitativa, ut: *μαθητιάω cupio discere, πνευστιάω crebro respiro, στρατηγιάω cupio ducere exercitum.* Sic etiam poëtica *ἰσχανάω detineo, τροχάζω cursito* ex *τρέχω, φυσιάω sufflo.*

V. Desinentia in *αθω, εθω, υθω,* ut: *διωκάθω prosequor* ex *διώκω, εἰργάθω prohibeo* ex *εἴργω, νεμέθω pasco* ex *νέμω, φθινύθω* ex *φθίω corrumpo.*

VI. In *υϊω* ut: *ὀπυΐω uxorem habeo,* item in *νυω,* ut: *δεικνύω ostendo, ῥυγνύω rumpo.*

VII. Verba desinentia in *σκω, ξω, ψω, χθω,* et in *σκω* quidem desinentia sunt derivata a verbis in *εω, αω, οω* et *υω,* a quibus etiam sua tempora sumunt, ubi interdum additur reduplicatio, ut: *ἀρέω, ἀρέσκω placeo, δράω, διδράω, διδράσκω fugio, γινώσκω* ex *γνόω cognosco, αὔξω augeo, ἕψω coquo.*

VIII. Quae ab aliorum futuris fiunt, ut: *ἄξω duco,* ab *ἄγω, δύσω ingredior* a *δύω.*

IX. Desinentia in *εβω,* item in *βω* vel *δω* praecedente liquida, ut: *σέβω colo, φέβω terreo, ῥέμφω circumago, φέρβω pasco, μέλδω elixo, σπένδω libo.*

X. Quae ante ω habent mutam cum liquida, ut: *δάκνω mordeo, πέφνω occido, ὄφλω debeo, τέτμω invenio, μέμβλομαι curae sum, κέκλομαι jubeo.*

XI. Desinentia in *ίλλω,* et quae per pleonasmum facta sunt cujuscunque literae additione, ut: *πίπτω cado, ἔπω ἔσπω dico, ἐνίπτω* vel *ἐνίσπω dico, ἔχω habeo, ἴσχω, ἕπομαι ἕσπομαι sequor, ἵκω venio, ἵκνω ἱκνοῦμαι, μένω maneo μίμνω, τίκτω pario* a *τέκω.*

XII. Quae bis, ter, quaterque derivantur, ut:

ἐρύω ἐρύσω *traho.* Hinc Defectiva ἐρύκω ἐρυκάνω, ἐρυκανέω.

XIII. Verba quaedam desinentia in αίνω, ut: βαίνω *vado,* ἐριδαίνω *contendo,* τιταίνω *tendo,* ὀλισθαίνω *labor.*

XIV. Quae fiunt a praeteritis, ut: φρίττω *horreo,* πέφρικα, hinc πεφρίκω *horresco.* A praeterito medio πέποιθα πεποιθέω et πεποίθω *confido.* item a praeterito medio ἐγρήγορα *evigilavi,* ἐγρηγόρω. Excipiuntur tamen nonnulla, ut: κράζω *clamo,* praeteritum medium κέκραγα. Hinc verbum κεκράγω *clamo.* Aor. 1. ἐκέκραξα. Futurum med. κεκράξομαι.

§ 360.

CATALOGUS I.

VERBORUM ANOMALORUM.

A.

Ἀαδέω *molestus sum.* ἄαδε in aor. 2. *molestus fuit.*

Ἀάω *noceo.* aor. 1. act. ἄασε *nocui.* med. ἀασάμην *peccavi.* aor. 1. pas. ἀάσθην *laesus sum,* et forte ἀάθην *deceptus fui.*

Ἄγαμαι *miror.* fut. 1. ἀγάσομαι. aor. 1. m. ἠγασάμην. aor. 1. pas. ἠγάσθην, ἠγάμην, ἀγασθεὶς, ἀγασθείην.

Ἄγνυμι *frango.* fut. 1. ἄξω. aor. 1. ἦξα. perf. act. ἦχα et ἔαχα. perf. pas. ἦγμαι et ἔαγμαι. m. praet. perf. ἦγα, ἔαγα. aor. 2. pas. ἐάγην. aor. 2. con. pas. κατεαγῶ.

Ἄγω *duco.* perf. act. ἦχα, att. ἀγήοχα et ἄγηχα. epenth. Boeot. ἀγοίοχα. fut. 2. ἀγῶ, att. ἀγαγῶ. aor. 2. ἦγον et ἤγαγον. aor. 2. m. ἠγαγόμην.

Ἅδω, ἁνδάνω *placeo.* perf. m. ἕαδα. aor. 1. ἕασα. fut. 1. ἁδήσω. part. aor. 2. ἁδὼν et ἑαδών. p. m. ἑαδώς.

Ἄημι *spiro,* in tertia persona plur. ἄησι pro ἀᾶσι.

Αἱρέω capio, eligo. fut. 1. *αἱρήσω.* perf. pas. *ᾕρημαι.* aor. 1. pas. *ἡρέθην.* fut. 1. pas. *αἱρεθήσομαι.* aor. 2. *εἷλον*, in media voce *εἱλόμην.* aor. 2. inf. *ἑλεῖν.* part. aor. 2. *ἑλὼν* a verbo inusitato *ἕλω.*

Αἰσθάνομαι sentio. fut. 1. *αἰσθήσομαι.* perf. pas. *ᾔσθημαι.* aor. 2. m. *ᾐσθόμην.*

Ἀκαχέω tristor. part. perf. pas. *ἀκαχμένος* pro *ἠκαχμένος.*

Ἀλδήσκω augeor. fut. 1. *ἀλδήσω cresco.*

Ἀλέξω opitulor. fut. 1. *ἀλεξήσω.* aor. 1. inf. *ἀλέξαι.* med. *ἀλέξασθαι.*

Ἀλινδέω voluo. f. 1. *ἀλινδήσω* et *ἀλίσω.*

Ἁλίσκω capio et *ἅλωμι.* fut. 1. *ἁλώσω.* med. *ἁλώσομαι.* perf. *ἥλωκα* et *ἑάλωκα.* aor. 2. *ἥλων* et *ἑάλων.* aor. 2. inf. *ἁλῶναι.* part. aor. 2. *ἁλοὺς captus.* aor. 2. opt. *ἁλοίην.* aor. 2. con. *ἁλῶ.* Sic etiam Compositum *ἀναλίσκω consumo, is.* fut. 1. *ἀναλώσω.* perf. *ἀνήλωκα, ἀνάλωκα* et *ἠνάλωκα.* perf. pas. *ἀνήλωμαι* et *ἀνάλωμαι.* plusq. *ἀναλώμην.*

Ἅλλομαι salio. imperf. *ἡλλόμην*, in tertia persona loco *ἥλλετο* dicitur *ἦλτο* et *ἆλτο.* part. *ἁλλόμενος* et *ἅλμενος.*

Ἀλύσκω fugio. fut. 1. *ἀλύξω.*

Ἁμαρτάνω pecco. fut. 1. *ἁμαρτήσω.* aor. 1. *ἡμάρτησα.* aor. 2. *ἥμαρτον*, poët. *ἤμβροτον.*

Ἀμβλίσκω abortior. fut. 1. *ἀμβλώσω.*

Ἀμφίημι vel *ἀμφιέννυμι induo.* fut. 1. *ἀμφιέσω.* aor. 1. *ἠμφίεσα.* perf. pas. *ἠμφίεσμαι* et *ἀμφίειμαι.* Est et *ἀμφίσκω.* fut. *ἀμφέξω* ab *ἀμπίσχω* vel *ἀμπέχω.* Item *ἀμφιάζω.* fut. *ἀμφιάσω.*

Ἀνοίγω aperio. fut. *ἀνοίξω.* aor. 1. *ἤνοιξα*, att. *ἀνέῳξα.* perf. *ἀνέῳχα.* perf. pas. *ἀνέῳγμαι.* med. perf. sing. *ἀνέῳγα* et *ἠνέῳγα.* aor. 1. p. *ἠνεῴχθην* et *ἀνεῴχθην.* fut. 2. *ἀνοιγήσομαι.* aor. 2. *ἠνοίγην.*

Ἀνώγω jubeo. fut. 1. *ἀνώξω* et *ἀνωγήσω.* perf.

m. ἤνωγα et ἄνωγα. imperf. ἄνωγον et ἀνώγεν. imperat. ἀνώγηθι et per Syncopen ἄνωχθι.

Ἀπαυράω afferο, privo. aor. 1. ἀπηῦρα et ἀπαῦρα pro ἀπηύρησα.

Ἀπεχθάνομαι odi. fut. ἀπεχθήσομαι. imperf. ἠπεχθανόμην pro ἀπηχθανόμην. aor. 2. ἀπηχθόμην. perf. p. ἀπήχθημαι.

Ἀπολλύω, ἀπόλλυμι perdo, pereo. fut. 1. ἀπολέσω. fut. 2. ἀπολῶ. perf. ἀπόλεκα vel. att. ἀπολώλεκα. perf. m. ἀπῶλα vel ἀπόλωλα. aor. 2. ἀπωλόμην a verbo inusitato ἀπόλλω, ἀπολεῦμαι, ῇ.

Ἀποκρίνομαι respondeo. aor. 1. ἀπεκρινάμην. a. 1. imper. pas. ἀποκρίθητι. perf. ἀποκέκριμαι. aor. 1. ἀπεκρίθην. f. ἀποκριθήσομαι. part. a. 1. ἀποκριθείς. aor. 1. inf. ἀποκριθῆναι.

Ἀρέσκω placeo. fut. ἀρέσω. f. m. ἀρέσομαι. perf. a. ἤρεκα. aor. 1. ἤρεσα. perf. pas. ἤρεσμαι. Unde ἀρετή *virtus.*

Αὐξάνω augeo vel αὔξω. f. αὐξήσω. aor. 1. ηὔξησα et ηὖξα. perf. pas. ηὔξημαι.

Ἄχθομαι doleo. f. ἀχθήσομαι et ἀχθέσομαι. a. 1. ἠχθέσθην.

B.

Βαίνω vado. f. βήσομαι. perf. βέβηκα. jon. βέβαα. part. βεβαώς et βεβώς. aor. 2. ἔβην. imper. βῆθι. Sic Composita: κατάβηθι, ἀνάβηθι et κατάβαθι, ἀνάβαθι, per apoc. καβάβα, ἀνάβα. aor. 2. con. βῶ. part. a. 2. βάς. Sic ἀναβὰς, καταβάς.

Βάλλω jacio. f. 1. Poëticum minus usitatum βαλήσω, unde βλήσω, usitatum vero est fut. 2. βαλῶ. perf. βέβληκα. aor. 2. ἔβαλον. perf. pas. βέβλημαι. aor. 2. ἐβλήθην.

Βιβρώσκω, βρώσκω edo. fut. βρώσω. aor. 2. ἔβρων. perf. βέβρωκα.

Βιόω vivo. f. βιώσω. f. m. βιώσομαι. aor. 2. ἐβίων. imperat. βίωθι. opt. βιοίην et att. βιῴην.

perf. βεβίωκα. 3. pars. perf. pas. βεβίωται, *victum est, vita peracta est*, et part. τὰ βεβιωμένα, *quae in vita peracta sunt*. aor. 2. inf. βιῶναι. part. a. 2. βιὲς.

Βλαςάνω *germino*. f. βλαςήσω. aor. 2. ἔβλαςον.

Βλώσκω *advenio*. f. βλώσω.

Βόσκω *pasco*. f. βοσκήσω. perf. βέβοκα.

Βὲλομαι *volo*. f. βελήσομαι. perf. βεβέλημαι. a. 1. ἐβελήθην. perf. m. βέβελα.

Γ.

Γαμέω *uxorem duco*. f. γαμήσω et γαμέσω, hinc inf. γαμῆσαι et γαμέσαι. a. 1. ἐγάμησα et ἔγημα. perf. γεγάμηκα. perf. pas. γεγάμημαι. aor. 1. inf. γῆμαι. part. γήμας. a. 1. m. ἐγημάμην. inf. γήμασθαι.

Γηθέω *laetor*. fut. γηθήσω. perf. m. γέγηθα. part. γεγηθώς.

Γηράσκω *aetate provehor*. f. γηράσω. perf. γεγήρακα. inf. γηράναι.

Γίνομαι, γείνομαι vel γίγνομαι *fio, sum, nascor*. fut. γενήσομαι, perf. pas. γεγένημαι et γεγέννημαι. perf. m. γέγονα. aor. 1. pas. ἐγενήθην. a. 1. m. ἐγενησάμην, ἐγεινάμην. aor. 2. ἐγενόμην, 3. pers. ἐγένετο per Sync. ἔγεντο et aliquando γέντο. fut. 2. m. γενȣ̃μαι. perf. m. jon. γέγαα. part. γεγαὼς proveniunt a verbo antiquo γάω.

Γινώσκω, γιγνώσκω *cognosco*. f. 1. m. γνώσομαι. perf. ἔγνωκα. aor. 2. ἔγνων. aor. 2. imperat. γνῶθι. aor. 1. opt. γνοίην et γνῴην. con. γνῶ, ῷς, ῷ. aor. 2. inf. γνῶναι. part. a. 2. γνὲς. perf. pas. ἔγνωσμαι. aor. 1. ἐγνώσθην. Sic Compositum ἀναγινώσκω *lego*. perf. ἀνέγνωκα. aor. 2. ἀνέγνων.

Γρηγορέω *vigilo*. p. m. ἐγρήγορα, pro quo apud Homerum legitur ἐγρήγορθα.

Δ.

Δαίω *doceor, disco, scio*. f. 1. δαήσω. f. 1. pas. δαήσομαι. aor. 2. ἐδάην. perf. δεδάηκα, jon. δέδαα.

part. perf. δεδαώς. perf. pas. δεδάημαι. hinc part. δεδαημένος *peritus, doctus,* δαήμων *sciens.* Unde δαίμων *sciens.*

Δαίω scindo, divido. fut. δαίσω et δαΐσω item δάσομαι. perf. pas. δέδαιμαι et δέδασμαι. aor. 1. ἐδάσθην. fut. 1. pas. δασθήσομαι. aor. 1. m. ἐδασάμην, ἐδασσάμην a δάζομαι.

Δάκνω mordeo. fut. δήξω. p. δέδηχα. aor. 1 ἔδηξα. p. p. δέδηγμαι. aor. 1. ἐδήχθην. aor. 2. ἔδακον a verbo δήκω.

Δάμνω domo. fut. δαμνήσω et δαμάσω. aor. 2. act. ἔδαμον. aor. 2. pas. ἐδάμην. p. p. δέδμημαι. δμῆσις, δμητὴρ, ἀδάμας.

Δαρθάνω dormio. f. δαρθήσομαι. p. a. δεδάρθηκα. a. 2. ἔδαρθον, poët. ἔδραθον. a. 1. p. ἐδάρθην.

Δεδίττομαι territo. fut. 1. δεδίξομαι. aor. 2. ἐδεδίγην, Imperat. δεδίγηθι, δέδιθι, δείδιθι.

Δείδω timeo. fut. 1. δείσω. p. δέδεικα. p. m. δέδοικα pro δέδοιδα, jon. δέδια, poët. δείδια. imper. δέδιε vel δέδιθι vel δείδιθι. part. δεδιώς.

Δεικνύω, δείκνυμι ostendo. fut. 1. δείξω. p. δέδειχα. p. p. δέδειγμαι.

Δέμω struo, aedifico. p. a. δέδμηκα pro δεδέμηκα. a. 1. ἔδειμα. part. a. 1. δείμας. p. m. δέδομα.

Δέομαι rogo. fut. 1. m. δεήσομαι. p. δεδέημαι. a. 1. ἐδεήθην. imperat. δεήθητι. conj. δεηθῶ.

Δέρκω video, aspicio. fut. 1. a. δέρξω. f. 2. δρακῶ. p. a. δέδερχα. a. 2. ἔδρακον. p. m. δέδορκα et δέδροκα. part. δεδορκώς. a. 1. pas. ἐδέρχθην. Significationem tamen habet activam.

Δέω vel *δίδημι vincio.* fut. 1. δέσω et δήσω. a. 1. ἔδησα. p. p. δέδεμαι vel δέδημαι, olim δέδεσμαι, 3. pers. plur. δέδενται, jon. δεδέαται et δέαται. a. 1. ἐδέθην. fut. 1. δεθήσομαι. fut. 3. δεδήσομαι. p. p. inf. δεδέσθαι. aor. 1. δεθῆναι.

Δέχομαι accipio. f. *δέξομαι.* p. *δέδεγμαι.* aor. 1. *ἐδεξάμην.*

Διδάσκω doceo. f *διδάξω* et *διδασκήσω.* p. *δεδίδαχα.* a. 1. *ἐδίδαξα.* a. 1. p. *ἐδιδάχθην.*

Διδράσκω fugio. f. *διδράσω* et *δρήσω.* a. 1. *ἔδρασα* et *ἔδρα.* a. 2. *ἔδρην* et *ἔδραν.* opt. *δραίην.* a. 2. inf. *δρᾶναι.* part. act. *δράς.*

Δοκέω uideor, puto. f. *δοκήσω,* et quod usitatius est *δόξω,* ab antiquo *δόκω.* a. 1. *ἔδοξα.* p. a. *δέδοχα.* pas. *δέδογμαι.* Impersonaliter *δοκεῖ* videtur.

Δύναμαι possum. imperf. *ἐδυνάμην* et *ἠδυνάμην.* fut. *δυνήσομαι.* a. 1. *ἐδυνήθην* et *ἠδυνήθην.* p. p. *δεδύνημαι.* a. 1. opt. *δυναίμην.* sub. *δύνωμαι.*

Δύνω vel *δύω subeo, ingredior* vel *occido.* fut. *δύσω.* p. *δέδυκα.* aor. 2. *ἔδυν.* imperat. *δῦθι.* inf. *δῦναι.* part. a. 2. *δύς.*

E.

Ἐάω sino. f. *ἐάσω.* a. 1. *εἴασα.*

Ἔδω edo. p. *ἦκα,* att. *ἔδηκα* vel *ἐδήδοκα.* perf. pas. *ἐδήδεσμαι.* p. m. *ἦδα* et *ἔδηδα.* f. 2. m. *ἔδομαι* pro *ἐδοῦμαι.* part. *ἐδηδώς.*

Ἔθω ex consuetudine facio. p. m. *εἴωθα* pro *εἶθα.* plusqu. *εἰώθειν.*

Εἰδέω vel *εἴδημι scio.* fut. *εἰδήσω.* p. *εἴδηκα* et *εἶδα.* plusq. p. *εἰδήκειν* et *εἴδην.* p. inf. *εἰδηκέναι* et *εἰδέναι.* part. *εἰδηκὼς* pro *εἰδώς.* p. m. *οἶδα.* sub. *εἰδῶ.* opt. *εἰδίην.* verbale *ἰστέον sciendum.* plusq. att. *ᾔδειν,* in numero plur. *ᾖσμεν* pro *ᾔδειμεν, ᾖστε, ᾖσαν.*

Εἴδω video. f. *εἴσομαι.* a. 2. *εἶδον* et *ἴδον.* a. 2. imperat. *ἴδε,* att. *ἰδέ.* a. 2. sub. *ἴδω.* a. 2. inf. *ἰδεῖν.* part. a. 2. *ἰδών.* p. p. *εἶσμαι, εἶσαι, εἶσται.*

Εἴκω similis sum vel *convenio.* f. *εἴξω.* p. m. *εἶκα* et *ἔοικα.* plusq. *ἐοίκειν* et *ἐῴκειν.* a. 2. *εἶκον,* in duali *εἴκτην* pro *εἰκέτην.* part. praeteriti medii *εἰκώς.*

Ἔπω dico (inusitatum.) a. 1. *εἶπα.* a. 2. *εἶπον,*

et poët. ἔειπον. a. 2. imp. εἰπέ. opt. εἴποιμι. a. 2. sub. εἴπω. a. 2. inf. εἰπεῖν. part. a. 2. act. εἰπών.

Εἰργνύω, εἴργνυμι, εἴργω includo, in carcerem conjicio. f. εἴρξω. p. εἶρχα. a. 1. εἶρξα. p. p. εἶργμαι. a. 1. εἴρχθην.

Ἐλάυνω agito, proveho, progredior, imperf. jon. ἐλάασκον pro ἤλαον vel ἤλαυνον. p. ἤλακα, att. ἐλήλακα. a. 1. ἤλασα, ἔλασα. a. 1. inf. ἔλασαι pro ἐλᾶσαι. part. a. 1. ἔλσας pro ἐλάσας. p. p. ἤλαμαι, att. ἐλήλαμαι et ἤλασμαι. a. 1. p. ἠλάσθην et ἠλάθην.

Ἔλπω spem facio. p. m. ἦλπα et ἔολπα, quod pro praesenti saepe ponitur.

Ἐνίσπω dico, f. 1. ἐνίψω et ἐνισπήσω.

Ἐννύω, ἕννυμι ab ἕω, unde Compositum ἀμφιέννυμι *induo.* f. ἕσω. a. 1. act. εἷσα. a. 1. m. εἱσάμην. p. p. εἷμαι. f. pas. ἑσθήσομαι.

Ἕρδω facio. f. 1. a. ἕρξω, pro quo ῥέξω a ῥέζω.

Ἐρεείνω interrogo. f. m. ἐρήσομαι ab ἐρέω. a. 1. ἤρηκα.

Ἐριδαίνω contendo, litigo. f. ἐριδήσω ab ἐρίζω. p. a. ἤρικα.

Ἔῤῥω aegre pergo. fut. ἐῤῥήσω, jon. ἔρσω. a. 1. ἤῤῥησα ab ἐῤῥέω.

Ἐρυγγάνω eructo. fut. ἐρεύξομαι. a. 1. ἐρευξάμην. a. 2. ἤρυγον ab ἐρεύγω.

Ἐρυθαίνω rubefacio. f. ἐρυθανῶ et ἐρυθήσω. p. ἠρύθηκα. p. p. ἠρύθημαι.

Ἔρχομαι venio. imperf. ἠρχόμην. fut. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον et ἤλυθον. part. a. 2. ἐλθών. p. m. ἤλυθα vel ἐλήλυθα ab ἐλεύθω.

Ἐσθίω comedo. fut. ἐσθίσω. p. ἤσθικα. fut. 2. m. ἔδομαι.

Εὑρίσκω invenio. f. 1. εὑρήσω. p. εὕρηκα. a. 1. εὕρησα. a. 2. εὗρον. a. 1. m. εὑρησάμην et εὑράμην p. p. εὕρημαι. a. 1. p. εὑρέθην. a. 2. imp. εὑρέ.

a. 2. opt. εὕροιμι. aor. 2. sub. εὕρω. a. 2. inf. εὑρεῖν. part. a. 2. εὑρών.

Ἐχθάνομαι *sum hostis.* f. ἐχθήσομαι. a. 1. ἠχθόμην. p. pas. ἤχθημαι.

Ἔχω *habeo.* imperf. εἶχον. fut. 1. ἕξω et σχήσω. p. ἔσχηκα. p. pas. ἔσχημαι et ἔσχεμαι. a. 1. p. ἐσχέθην. f. 1. pas. σχεθήσομαι. a. 2. a. ἔσχον. a. 2. imp. σχές. a. 2. opt. σχοίην. a. 2. sub. σχῶ. a. 2. inf. σχεῖν. part. a. 2. σχών. a. 2. m. ἐσχόμην. a. 2. imp. m. σχȣ̃, σχέσθω. a. 2. opt. σχοίμην. a. 2. inf. σχέσθαι. part. a. 2. m. σχόμενος.

Z.

Ζεννύω, ζέννυμι *fervefacio.* f. ζέσω. p. ἔζεκα.

Ζευγνύω, ζεύγνυμι *jungo, copulo.* f. ζεύξω. a. 1. ἔζευξα. a. 2. ἔζυγον. p. a. ἔζευχα. p. p. ἔζευγμαι. a. 1. pas. ἐζεύχθην. a. 2. ἐζύγην. part. ζυγείς.

Ζωννύω, ζώννυμι *cingo.* f. ζώσω. a. 1. ἔζωσα. p. ἔζωκα. pas. ἔζωσμαι. a. 1. pas. ἐζώσθην. f. 1. p. ζωσθήσομαι.

H.

Ἡϐάω, ἡϐαίω et ἡϐάσκω *juvenesco, pubesco.* f. ἡϐήσω. a. 1. ἥϐησα. p. ἥϐηκα.

Ἥδομαι *delector, laetor.* p. ἧσμαι. a. 1. ἥσθην. fut. 1. ἡσθήσομαι. a. 1. opt. ἡσθείην.

Θ.

Θάπτω *sepelio.* f. θάψω. a. 1. ἔθαψα. a. 2. ἔθαφον. a. 1. pas. ἐθάφθην. p. m. τέθηπα *obstupui.*

Θέλω *volo.* f. θελήσω. a. 1. ἐθέλησα et ἠθέλησα.

Θηγάνω *acuo.* f. θήξω. a. 1. ἔθηξα. perf. τέθηχα.

Θέω *curro.* f. m. θεύσομαι et θευσȣ̃μαι. Est et θέω *facio, pono.* inde τίθημι.

Θιγγάνω *tango.* f. θίξω. p. τέθιχα. a. 2. ἔθιγον a θίγω τῶν σπλάγχνων ἔθιγον *viscera tetigi.*

Θνήσκω *morior.* f. θνήξω et θνήσω. f. 2. θανῶ. f. 1. m. θνήξομαι. f. 2. m. θανȣ̃μαι. f. 3. τεθνήξομαι. p. τέθνηκα, τέθνεικα, τέθνηα, τέθναα.

part. τεθνηκὼς, τεθνειὼς, τεθνεικὼς, τεθνηὼς, τεθνεὼς, τεθναὼς, τεθνώς. p. m. inf. τεθνᾶναι pro τεθναέναι, a τέθνημι habet tertiam plur. num. τεθνᾶσι. imp. praes. τέθναθι, τέθνατι. opt. a. 1. τεθναίην. inf. p. τεθνᾶναι. part. τεθνάς.

Θοάω acuo, a θοόω. f. 1. θοώσω. a. 1. ἐθόωσα. inf. θοῶσαι *nitidum reddere, ignire, acuere.*

Θορνύω θόρνυμι et θόρω *salio, insilio.* f. 1. θορήσω. a. 2. ἔθορον.

I.

Ἱδρύω, ἵδρυμι, ἱδρύνω *constituo, sedere facio,* aut *colloco.* f. ἱδρύσω. p. ἵδρυκα. a. 1. p. ἱδρύθην et ἱδρύνθην. p. p. ἵδρυμαι. inf. ἱδρῦσθαι. part. p. ἱδρυμένος.

Ἱζάνω sedere facio. f. 1. ἱζήσω. a. 1. ἥζησα.

Ἱκνέομαι venio. fut. 1. ἵξω ab ἵκω. fut. 1. m. ἵξομαι. a. 1. m. ἱκόμην. inf. ἱκέσθαι. part. a. 2. ἱκόμενος, ἵκμενος. p. p. ἶγμαι.

Ἱλάσκομαι placo, propitius fio. f. 1. m. ἱλάξομαι et ἱλάσομαι. a. 1. m. ἱλασάμην. p. p. ἵλασμαι. part. ἱλασμένος. a. 1. ἱλάσθην. imp. a. 1. ἱλάσθητι.

Ἵπταμαι volo, as. f. ἱπτήσομαι et πτήσομαι. p. πέπτηκα. p. p. πέπταμαι. a. 2. m. ἐπτόμην et ἐπτάμην. a. 2. inf. m. πτέσθαι. part. πτόμενος et πτάμενος. a. 2. inf. a. πτῆναι.

Ἴσχω teneo. f. σχήσω. p. ἔσχηκα, habeo, contineo.

K.

Καθαίρω purgo, lustro. f. καθαρῶ. p. κεκάθαρκα. a. 1. ἐκάθηρα. a. 1. inf. καθῆραι. part. m. καθηράμενος.

Καθέζομαι ſedeo. f. 2. m. καθεδοῦμαι. a. 1. pas. ἐκαθέσθην.

Καθιστάνω statuo. f. 1. καταστήσω. p. a. καθέστηκα.

Καίω uro, accendo. f. καύσω. p. κέκαυκα. a. 1. ἔκηα et ἔκαυσα. a. 2. ἔκαον. p. p. κέκαυμαι. a. 1. p. ἐκαύθην. a. 2. p. ἐκάην. f. 1. p. καυθήσομαι.

f. 2. καήσομαι. a. 2. inf. pas. καῆναι. part. a. 2. καείς. fut. m. καύσομαι.

Καλέω voco. fut. καλέσω vel ήσω. p. κέκληκα pro κεκάληκα. p. pas. κέκλημαι.

Κάμνω laboro. f. 2. καμῶ. a. 2. ἔκαμον. p. κέκμηκα. pro κεκάμηκα. f. 2. m. καμέμαι.

Κέλομαι jubeo, hortor. f. κελήσομαι.

Κεραννύω, κεράννυμι, κιρνάω et *κίρνημι misceo.* imp. ἐκίρνην. f. κεράσω et κράσω. p. κέκρακα et κεκέρακα. a. 1. ἐκέρασα. inf. κιρνᾶναι. part. κιρνάς. p. p. κεκέρασμαι, κέκραμαι. a. 1. ἐκεράσθην, ἐκράσθην. f. 1. p. κρασθήσομαι, κερασθήσομαι.

Κερδαίνω lucrifacio. f. κερδανῶ et κερδήσω a κερδέω. p. a. κεκέρδακα et κεκέρδηκα. aor. 1. ἐκέρδανα et ἐκέρδησα. f. 1. pas. κερδηθήσομαι. aor. 1. sub. p. κερδηθῶ.

Κεύθω occulto. f. κεύσω. p. act. κέκευκα. a. 2. ἔκυθον. f. κυθῶ. p. m. κέκευθα. act. et pass.

Κίνυμι moveo. f. κινύσω et κινήσω a κινέω.

Κιχάνω invenio, assequor. f. κιχήσω a κιχέω.

Κιχράω, κίχρημι commodo, utendum do. fut. χρήσω a χράω. p. κέχρηκα. a. 1. ἔχρησα. p. p. κέχρημαι. part. a. 1. χρηθείς.

Κλάζω clamo, clango. f. κλάγξω, poët. κεκλάγξω a κλάγγω. p. κέκλαγχα. a. 1. ἔκλαγξα. a. 2. ἔκλαγον. p. m. κέκληγα.

Κλάω frango. fut. κλάσω. p. κέκλακα. p. p. κέκλασμαι.

Κλαίω fleo. f. κλαύσω a κλαύω. p. κέκλαυκα. p. p. κέκλαυμαι. f. 1. habet etiam κλαιήσω a κλαιέω.

Κορεννύω, κορέννυμι saturo. f. κορέσω a κορέω. a. 1. ἐκόρεσα. p. κεκόρηκα. p. p. κεκόρημαι et κεκόρεσμαι. part. a. 1. κορεσθείς. f. 1. κορεσθήσομαι.

Κράζω clamo. f. 1. κράξω ab obsoleto κράγω. p. κέκραγα. a. 2. act. ἔκραγον. pass. ἐκράγην. p. m. κέκραγα. aor. 2. imp. κέκραγθι pro κεκράγηθι.

A. p. m. *κέκραγα* formatur novum verbum *κεκράγω*. f. 1. m. *κεκράξομαι*. a. 1. *ἐκέκραξα*.

Κραίνω, κραιαίνω perficio. f. 1. *κρανῶ*. f. 1. m. *κρανεῦμαι*. f. inf. *κρανεῖσθαι, κρανέσθαι* et apud Poëtas *κρανέεσθαι*. a. 1. a. *ἔκρανα, ἔκρηνα*. a. 1. imperat. *κρῆνον* poët. *κρήηνον*. a. 1. inf. *κρῆναι* et *κρηῆναι*.

Κρεμαννύω, κρεμάννυμι suspendo. fut. 1. *κρεμάσω* a *κρεμάω*. a. 1. *ἐκρέμασα*. a. 1. p. *ἐκρεμάσθην*. imp. *κρήμναθι*, att. *κρήμνη* a *κρημνάω* et *κρήμνημι* praecipito; invenitur etiam *κρέμαμαι* et *κρέμομαι* pendeo.

Κτείνω, κτιννύω, κτίννυμι, κτῆμι occido. f. 1. *κτενῶ*. p. *ἔκτακα*. a. 1. act. *ἔκτεινα*. a. 2. act. *ἔκτην*. p. p. *ἔκταμαι*. a. 1. p. *ἐκτάνθην*. f. 1. p. *κτανθήσομαι*. a. 2. m. *ἐκτάμην*. part. *κτάμενος*. p. m. *ἔκτονα*.

Κυΐσκω partum fero. f. *κυήσω*. a. 1. *ἐκυήσα*.

Κρύπτω abscondo. f. *κρύψω*. a. 2. p. *ἐκρύβην*. part. a. 2. pas. *κρυβείς*. p. m. *κέκρυβα*.

Κυλίνδω voluo. f. *κυλίσω* a *κυλίω* et a *κυλινδέω*. f. *ήσω*.

Λ.

Λαγχάνω sortior, a *λήχω*. f. 1. a. *λήξω*. f. 1. m. *λήξομαι* et *λάξομαι*. f. 2. act. *λαχῶ*. p. *λέληχα*, att. *εἴληχα*. a. 2. *ἔλαχον*, poët. *ἔλλαχον*. p. p. *εἴληγμαι*. p. m. *λέλογχα* a *λέγχω*.

Λαμβάνω accipio, a *λήβω*. f. 1. *λήψω*. f. m. *λήψομαι*, dor. *λαψεῦμαι* et *λαψεῦμαι*. p. act. *λέληφα*, att. *εἴληφα*. p. p. *λέλημμαι*, att. *εἴλημμαι*. f. 2. act. *λαβῶ*. a. 2. *ἔλαβον*, poët. *ἔλλαβον*. a. 2. m. *ἐλαβόμην*.

Λανθάνω lateo a *λήθω*, habet fut. 1. *λήσω*. f. 1. m. *λήσομαι*, dor. *λασεῦμαι, λασεῦμαι*. fut. 2. *λαθῶ*. a. 2. *ἔλαθον*. a. 2. m. *ἐλαθόμην*. a. 2. inf. *λαθέσθαι*, poët. *λελαθέσθαι*. p. m. *λέληθα*. p. p. *λέλησμαι*.

Λιμπάνω linquo a *λείπω*. f. 1. *λείψω*. a. 1. a. *ἔλειψα*. a. 2. *ἔλιπον*. p. m. *λέλοιπα*.

M.

Μανθάνω disco. f. 1. *μαθήσομαι.* a. 1. m. *ἐμαθησάμην.* p. a. *μεμάθηκα.* a. 2. *ἔμαθον.*

Μάχομαι pugno. f. 1. *μαχέσομαι* et *μαχήσομαι.* f. 2. *μαχοῦμαι.* a. 1. m. *ἐμαχεσάμην* et *ἐμαχησάμην.* p. p. *μεμάχημαι.* a. 1. *ἐμαχέσθην.* Schrev. habet *ἐμαγήθην.*

Μάω vehementer cupio, quaero. p. *μέμαα* pro *μέμηκα.* part. *μεμαὼς* et *μεμὼς* pro *μεμηκώς.* f. *μεμαυῖα.*

Μεθύσκω ebrium reddo. f. *μεθύσω.* a. 1. *ἐμέθυσα.* pas. *μεθύσκομαι inebrior.* a. 1. *ἐμεθύσθην.* a. 1. pas. sub. *μεθυσθῶ.* f. 1. p. *μεθυσθήσομαι.* p. a. 1. pas. *μεθυσθείς.*

Μείρω divido, partior. fut. *μερῶ.* p. *μέμορα,* poët. *ἔμμορα.* p. p. *μέμαρμαι,* att. *ἔμαρμαι.*

Μέλλω futurus sum. imperf. *ἔμελλον,* att. *ἤμελλον.* f. 1. *μελλήσω.*

Μέλω curo. f. *μελήσω.* p. a. *μεμέληκα.* a. 2. *ἔμελον.* p. m. *μέμηλα.* p. p. *μεμέλημαι.* a. 1. p. *ἐμελήθην.* A praeterito pass. invenitur *μέμβληται.* plusqu. *μέμβλητο* pro *μεμέληται, μεμέλητο.*

Μένω maneo, habito, poët. *μίμνω.* f. *μενῶ.* a. 1. *ἔμεινα.* p. *μεμένηκα.* p. m. *μέμονα.*

Μιγνύω, μίγνυμι misceo. f. *μίξω.* p. a. *μέμιχα.* a. 1. *ἔμιξα.* p. p. *μέμιγμαι.* a. 1. *ἐμίχθην.* a. 2. *ἐμίγην.* f. 2. *μιγήσομαι*

Μιμνήσκω, μνάω recordor. f. *μνήσω.* f. m. *μνήσομαι.* p. a. *μέμνηκα.* pas. *μέμνημαι.* a. 1. pas. *ἐμνήσθην.* f. 1. *μνησθήσομαι.*

Μολίσκω, μολέω venio, advenio. f. *μολήσω.* p. *μεμόληκα,* poët. *μέμβλοκα.*

Μοργνύω, μόργνυμι abstergo. f. *μόρξω.* f. m. *μόρξομαι.* a. 1. m. *ἐμορξάμην.*

N.

Ναίω, ναιετάω habito, incolo. f. *νάσω.* a. 1. *ἔνασα,* poët. *νάσσα.* a. 1. m. *ἐνασάμην, νασσάμην.* a. 1. *ἐνάσθην,* poët. *νάσθην.*

Νέμω tribuo, distribuo. f. 1. *νεμῶ.* p. *νενέμηκα.* a. 1. *ἔνειμα.*

Νέω, νήθω neo. f. *νήσω.* p. a. *νένηκα.* p. p. *νένησμαι.*

O.

Ὄζω oleo. f. *ὄσω*, *ὀζήσω* vel *ὀζέσω.* a. 1. *ὤζεσα.* p. m. *ὦδα*, att. *ὄδωδα.*

Οἴγω, οἴγνω, οἰγνύω, οἴγνυμι aperio. pas. *οἴγνυμαι.* imp. *ωἰγνύμην* pro *ᾠγνύμην.* f. *οἴξω.* a. 1. *ὤϊξα* et *ἔωξα.* p. p. *ᾦγμαι* et *ἔῳγμαι.* a. 1. pas. *ᾤχθην* et *ἐῴχθην* et *ὠΐχθην.* f. 1. *οἰχθήσομαι.* f. 2. *οἰγήσομαι.* p. m. *ἔῳγα* pro *ᾦγα.*

Οἰδένω, οἰδάνω, οἰδίσκω tumeo, ab *οἰδέω.* f. 1. *οἰδήσω.* p. *ᾤδηκα.*

Οἴομαι, οἶμαι, poët. *ὀΐω, ὀΐομαι puto, existimo.* imp. *ᾠόμην* et *ᾤμην.* f. *οἰήσομαι.* p. p. *ᾤημαι.* a. 1. *ᾠήθην.*

Οἴχομαι abeo. f. *οἰχήσομαι.* a. 1. *ᾠχησάμην.* a. 2. *ᾠχόμην.* p. p. *ᾤχημαι.* invenitur etiam p. a. *οἴχωκα* pro *ᾤχωκα.* plusqu. *ᾠχώκειν* et *οἰχώκειν.*

Ὀλισθένω cado. fut. *ὀλισθήσω.* p. *ὀλίσθηκα.* a. 2. *ὤλισθον.* p. m. *ὤλισθα,* invenitur etiam *ὀλισθανήσω, ὠλισθάνηκα.*

Ὀλλύω, ὄλλυμι perdo. f. *ὀλέσω.* p. *ὤλεκα,* att. *ὠλώλεκα.* f. 2. *ὀλῶ.* inf. *ὀλλῦναι.* pas. *ὄλλυμαι.* f. m. *ὀλᾶμαι.* a. 2. m. *ὠλόμην.* p. m. *ὤλα* et *ὄλωλα.*

Ὀμνύω, ὄμνυμι juro. f. *ὀμόσω* et *ὀμᾶμαι.* p. *ὤμοκα,* att. *ὀμόμοκα.* imperf. *ὤμνυον.*

Ὄνημι, ὀνίνημι juvo, prosum. inf. *ὀνινᾶναι.* p. pas. *ὀνίναμαι.* inf. *ὀνίσασθαι.* Sine reduplicatione praes. pas. *ὄναμαι.* inf. praes. *ὄνασθαι.* a. 1. opt. *ὀναίμην.* f. 1. act. *ὀνήσω.* a. 1. act. *ὤνησα.* a. 1. m. *ὀνησαίμην.* a. 1. m. inf. *ὀνήσασθαι.* a. 1. pas. inf. *ὀνηθῆναι.*

Ὀπτάω, ὀπτάνομαι, ὄπτομαι video. fut. *ὄψομαι.* p. p. *ὦμμαι.* a. 1. pas. *ὤφθην.* f. 1. p. *ὀφθήσομαι.* p. m. *ὦπα* et *ὄπωπα.*

Ὀρέγνυμι, ὀρέγω *porrigo.* f. 1. ὀρέξω in media voce significat appeto. p. m. ὤρεγα et ὤρογα.

Ὁράω *video,* contr. ὁρῶ. imp. ἑώρων. f. 1. ὁράσω. sed pro eo usurpatur ὄψομαι. perf. ἑώρακα p. p. ἑώραμαι.

Ὄρω, ὄῤῥω *levo.* f. 1. ὀρῶ, jon. ὄρσω. a. 1. act. ὦρσα. p. m. ὦρα, att. ὤρωρα et ὄρορα. f. 1. m. ὄρσομαι. unde novum verbum formatur et habet imperf. ὠρσόμην.

Ὀσφραίνομαι *odoror, olfacio.* f. 1. ὀσφρανοῦμαι et ὀσφρήσομαι. a. 2. m. ὠσφρόμην. inf. ὀσφρᾶσθαι et ὀσφρέσθαι. part. ὀσφρόμενος. p. p. ὤσφρημαι.

Ὀφείλω, ὄφλω, ὀφλάω, ὀφλισκάνω *debeo.* f. 1. ὀφειλήσω et ὀφλήσω. p. ὠφείληκα, ὤφληκα. a. 2. ὤφειλον, ὤφελον, ὦφλον, ὀφείλομαι *debeor, devinctus et obnoxius sum.* p. ὠφείλημαι. a. 1. ὠφειλήθην.

Nota: Aoristus secundus usurpatur quoque pro adverbio optandi, ut: ὄφελον vel ὤφελον *utinam ego,* ὤφελες *utinam tu,* ὤφελε *utinam ille.*

Π.

Πάομαι *possideo, gusto, vescor.* f. πάσομαι. p. πέπαμαι et πέπαμμαι *possideo.* a. 1. m. ἐπασάμην. inf. πεπᾶσθαι. a. 1. inf. πάσασθαι, poët. πάσσασθαι.

Πάσχω *patior.* f. 1. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα, rarum est fut. act. παθήσω. p. πεπάθηκα, jon. πεπάθαα. Unde part. πεπαθαὼς et per crasim πεπαθὼς passus.

Πέρθω *privo, vasto.* f. πέρσω. f. 2. παρθῶ et πραθῶ. a. 2. ἔπραθον. p. pas. inf. πέρθαι pro πέπερθαι.

Πέσσω, πέττω *coquo.* fut. πέψω. p. p. πέπεμμαι. a. 1. ἐπέφθην, πέπτω quoque usitatum.

Πέταμαι, πέτομαι *volo, as.* imperf. ἐπετάμην. inf. πέτασθαι. part. πετάμενος. Caetera tempora mutuatur a verbo ἵπταμαι, quod vide superius.

Πεταννύω, πετάννυμι *pando, expando,* a πετάω. fut. πετάσω. a. 1. ἐπέτασα. p. πεπέτακα, per sync.

πέπτακα. p. pas. πεπέτασμαι, πεπέταμαι, πέπταμαι. a. 1. pas. ἐπετάσθην. f. 1. πετασθήσομαι.

Πέφνω occido, excepto imperfecto omnia tempora usurpat a φένω.

Πηγνύω, πήγνυμι et *πήσσω* vel *πήττω compingo, cogo, concrescere facio, figo,* a πήγω, habet fut. 1. πήξω. p. πέπηχα. a. 1. ἔπηξα. p. p. πέπηγμαι. a. 2. act. ἔπαγον. a. 2. pas. ἐπάγην. p. m. πέπηγα.

Πίνω bibo, a πόω, habet f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον. a. 2. imp. πίε *bibe* et πῖθι et πῶθι pro πίεθι. a. 2. sub. πίω. a. 2. inf. πιεῖν. part. a. 2. πιών. f. 1. m. πίομαι pro πιοῦμαι. Secunda persona πίεσαι pro πιῇ a πίομαι. p. p. πέπομαι pro πέπωμαι. a. 1. p. ἐπόθην. f. 1. ποθήσομαι.

Πιπίσκω potum praebeo. f. 1. πίσω. a. 1. ἔπισα. part. πίσας. a. 1. inf. πῖσαι.

Πιπλάω, πίπλημι, πιμπλάω, πίμπλημι, πιπλάνω impleo. imperf. sive a. 2. ἐπίμπλην. imperat. πίμπλη pro πίμπλαθι. inf. πιμπλᾶναι. part. πιμπλάς. reliqua tempora ordinarie derivantur a πλήθω pas. πλῆμαι est a πλῆμι. imperf. ἐπλήμην.

Πιπράσκω vendo. f. πράσω a πράω. p. πέπρακα. pas. πέπραμαι. a. 1. pas. ἐπράθην. a. 1. inf. πραθῆναι. part. a. 1. πραθείς.

Πιπράω, πιμπράω, πίμπρημι, πίπρημι, uro. imperf. ἐπίμπρην. inf. πιμπρᾶναι. part. πιμπράς. f. πρήσω. a. 1. ἔπρησα. p. p. πέπρησμαι. a. 1. ἐπρήσθην. f. 1. πρησθήσομαι.

Πίπτω cado. f. 1. πεσοῦμαι, est etiam πέσω, πτώσω aut πεσήσω. p. πέπτωκα. Unde part. πεπτωκὼς et apud poëtas πεπτὼς, ῶσα, ὸς, et per epenthesim πεπτεὼς, ῶσα, ός. a. 1. ἔπτωσα, pro quo frequentissimum est ἔπεσα et aliquando ἐπέσησα. a. 2. ἔπεσον.

Πλάζω errare facio. f. 1. πλάγξω. f. 2. πλαγῶ. a. 1. ἔπλαγξα. a. 2. ἔπλαγον. a. 1. pas. ἐπλάγχθην.

Πλέο navigo. f. πλεύσω. a. 1. ἔπλευσα.

Πληγνύω, πλήγνυμι mutuatur tempora a *πλήσσω, πλήττω* *percutio, ferio*, item *frango*. f. 1. *πλήξω*. p. *πέπληχα*. a. 1. *ἔπληξα*. a. 2. *ἔπλαγον* et *ἔπληγον*. fut. 2. *πλαγῶ* et *πληγῶ*. p. m. *πέπληγα*. p. p. *πέπληγμαι*. a. 1. *ἐπλήχθην*. a. 2. *ἐπλάγην* et *ἐπλήγην*.

Πνέω *flo, spiro*. f. *πνεύσω*. a. 1. pas. *ἐπνύνθην*. l. q. a *πνύνω*.

Πτάρνυμι, πτάρνυμαι, πταίρω *sternuto*. f. 1. *πταρῶ*. a. 2. *ἔπταρον*.

Πυνθάνομαι, πεύθομαι *percontor, cognosco*. imperf. *ἐπυνθανόμην*. f. *πεύσομαι*. a. 2. *ἐπυθόμην*. f. 2. *πυθοῦμαι*. p. p. *πέπυσμαι*.

Πρίαμαι *emo*, deponens conjugatur ut: *ἵσαμαι*.

P.

Ῥέζω, ἔρδω *facio*. f. *ῥέξω*. p. m. *ἔρογα* et *ἔοργα*.

Ῥέω *fluo*. f. *ῥεύσω*. a. 1. *ἔῤῥευσα*. part. a. 1. *ῥεύσας*. p. *ἔῤῥευκα*. p. p. *ἔῤῥευμαι*. a. 2. pas. *ἐῤῥύην*. part. a. 2. pas. *ῥυεὶς*, et a *ῥυέω* habet f. 1. a *ῥυήσω*. f. 1. m. *ῥυήσομαι*. perf. act. *ἐῤῥύηκα*.

Ῥέω *dico*. f. *ῥήσω*. p. act. *εἴρηκα*. p. p. *εἴρημαι*. a. 1. p. *ἐῤῥήθην* et *ἐῤῥέθην*. a. 1. imperat. *ῥήθητι*. opt. *ῥηθείην*. sub. *ῥηθῶ*. a. 1. inf. *ῥηθῆναι*. part. a. 1. *ῥηθείς*. f. *ῥηθήσομαι*. f. 3. *εἰρήσομαι*.

Ῥηγνύω, ῥήγνυμι *rumpo*. f. *ῥήξω*. a. 1. *ἔῤῥηξα*. praet. *ἔῤῥηχα*. p. p. *ἔῤῥηγμαι*. a. 2. pas. *ἐῤῥάγην*. p. m. *ἔῤῥωγα*· *ἐῤῥώγησαν τάξεις*, *rupti sunt ordines*.

Ῥύσκομαι *custodio, tueor*. f. *ῥύσομαι*. p. p. *ἔῤῥυμαι* et *ῥῦμαι*, unde perf. inf. *ῥῦσθαι*.

Ῥωννύω, ῥώννυμι *roboro*. fut. *ῥώσω*. a. 1. *ἔῤῥωσα*. p. *ἔῤῥωκα*. pas. *ἔῤῥωμαι*. imperat. *ἔῤῥωσο* *vale*, *ἔῤῥωσθε* *valete*. p. inf. *ἐῤῥῶσθαι*. a. 1. p. *ἐῤῥώσθην*.

Σ.

Σβεννύω, σβέννυμι *extinguo*. fut. *σβέσω* et *σβήσω*. f. m. *σβέσομαι* et *σβήσομαι*. a. 1. act. *ἔσβεσα*. p. *ἔσβεκα* et pass. sing. *ἔσβηκα*. p. p. *ἔσβεσμαι*. a. 1. p. *ἐσβέσθην*. a. 2. *ἔσβην*.

Σεύω moveo. f. *σεύσω.* p. *σέσευκα.* a. 1. *ἔσευα* pro *ἔσευσα.* a. 1. m. *ἐσευάμην.* p. p. *σέσυμαι* et *ἔσσυμαι.* plusqu. *ἐσσύμην.* 3. pers. *ἔσσυτο, σῦτο.* a. 1. p. *ἐσσύθην.* a. 2. a. *ἔσυον* et *ἔσσυον.* m. *ἐσσυόμην* et *ἐσυόμην.* Nonnulli tamen haec tempora ab inusitato *σύω* deducere malunt.

Σκεδαννύω, σκεδάννυμι, σκίδνυμι dissipo, dispergo. imperf. *ἐσκιδνάμην.* fut. *σκεδάσω.* p. p. *ἐσκέδασμαι.* a. 1. *ἐσκεδάσθην.* f. 1. *σκεδασθήσομαι.*

Σκλῆμι areo. p. *ἔσκληκα,* jon. *ἔσκληα.* part. *ἐσκληώς.* a. 2. *ἔσκλην.* opt. *σκλαίην.* *ἀποσκλῆναι λιμῷ, fame confici.*

Σόω in fugam conjicio, a *σϐω* habet f. *σϐσω.* a. 1. *ἔσϐσα.* praes. pas. *σόομαι in fugam conjicior, fugio,* seu *curro.* p. p. imp. *σϐσο* pro *σέσϐσο.* praes. imperat. m. *σϐ σϐσθω* pro *σόϐ, σοέσθω.*

Σπένδω libo. f. *σπείσω.* a. 1. *ἔσπεισα.* m. *ἐσπεισάμην.* p. p. *ἔσπεισμαι.* aor. 1. p. *ἐσπείσθην.* p. m. *ἔσπονδα* a *σπείδω.*

Στερίσκω privo, a *στερέω.* f. 1. habet *στερέσω* et *στερήσω.* a. 1. *ἐςέρησα.* p. p. *ἐςέρημαι.* a. 1. p. *ἐςερήθην*, *στορέσαι πόντον tranquillare.* *ςορίσαι φρόνημα animum prosternere.*

Στορεννύω, ςορέννυμι et *ςόρνυμι sterno,* a *ςορέω* habet f. 1. *ςορέσω.* p. *ἐςόρεκα.* a. 1. *ἐςόρεσα.* p. p. *ἐςόρεσμαι.* a. 1. pas. *ἐςορέσθην.* part. pr. *ςορνύς.* *saepius sedare, mitigare* significat.

Στρωννύω, ςρώννυμι sterno. f. *ςρώσω.* p. *ἔςρωκα.* p. p. *ἔςρωμαι.* a. 1. p. *ἐςρώθην.* f. *ςρωθήσομαι.*

T.

Τάζω, ταννύω tendo, extendo. f. *τάσω.* p. *τέτακα.* a. 1. *ἔτασα.* p. p. *τέταμαι.* a. 1. p. *ἐτάθην.* a. 2. *ἔταγον.* part. a. 2. *τεταγὸν* pro *ταγών.*

Τέθνημι morior. imperat. *τέθνατι* vel *τέθναθι.* opt. *τεθναίην.* reliqua tempora accipit a verbo *θνήσκω,* quod vide superius.

Τελέσκω perficio, a τελέω habet f. τελέσω.

Τέμνω seco, scindo. f. τεμῶ, item τμήσω et τμήξω. a. 2. ἔτεμον, ἔταμον et ἔτμαγον. a. 2. p. ἐτμάγην. f. 2. p. τμαγήσομαι. p. act. τέτμηκα. p. p. τέτμημαι. a. 1. p. ἐτμήθην. p. m. τέτομα.

Τεύχω fabricor, struo, paro. f. τεύξω. p. a. τέτευχα. a. 1. ἔτευξα. a. 2. act. ἔτυχον. p. p. τέτυγμαι et τέτευγμαι. a. 1. ἐτύχθην. a. 1. m. inf. τεύξασθαι. a. 2. m. ἐτυχήμην. tert. pers. plur. ἐτύχοντο, pro quo saepe dicitur jon. τετύκοντο.

Τίκτω pario. f. τέξω. m. τέξομαι. a. 2. act. ἔτεκον. m. ἐτεκόμην. p. act. τέτεχα. p. m. τέτοκα. a. 1. p. ἐτέχθην. p. p. τέτεγμαι.

Τίνω, τίννυμι, τιννύω *solvo, luo*. f. τίσω. a. 1. ἔτισα. p. act. τέτικα. p. p. τέτιμαι.

Τιτράω, τίτρημι, τιτραίνω *perforo, terebro*. fut. τρήσω. a. 1. ἔτρησα, ἐτίτρανα et ἐτίτρηνα. p. τέτρηκα. p. p. τέτρημαι. a. 1. p. ἐτρήθην, ἐτιτράνθην.

Τιτρώσκω vulnero, ab inusitato τρόω, habet τρώσω. a. 1. a. ἔτρωσα. p. a. τέτρωκα. pas. τέτρωμαι. a. 1. p. ἐτρώθην.

Τλάω, τλῆμι, τέτλημι *tolero. suffero, perpetior*. fut. τλήσω. m. τλήσομαι. p. act. τέτληκα, jon. τέτλαα. part. τετληκὼς, τετλαώς. a. 2. ἔτλην. imperat. τέτλαθι. a. 2. τλῆθι, att. τέτλα. inf. praes. τετλάναι et τλάναι. a. 2. τλῆναι. opt. praes. vel a. 2. τλαίην. part. praes. vel a. 2. τλάς.

Τυγχάνω adipiscor, item *sum*. f. 1. m. τεύξομαι a τεύχω. a. 2. ἔτυχον. p. τέτευχα. a. 2. opt. τύχοιμι. a. 2. sub. τύχω. part. a. 2. τυχὼν, *vulgaris, obvius, communis;* habet etiam τυχήσω. p. τετύχηκα.

Τρέφω nutrio, educo, as. f. θρέψω. p. τέθρεφα. med. τέτροφα. a. 2. ἔτραφον. f. 2. τραφῶ. p. p. τέθραμμαι. a. 1. ἐθρέφθην. a. 2. p. ἐτράφην.

Τρώγω comedo. f. m. τρώξομαι.

Τρέχω curro. f. *θρέξω.* p. *δεδράμηκα.* a. 2. *ἔδραμον.* a. 2. imperat. *δράμε.* f. 2. m. *δραμοῦμαι.* perf. m. *δέδρομα.*

Υ.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι polliceor, promitto. imperf. *ὑπισχνεόμην.* f. 1. m. *ὑποσχήσομαι* ab *ὑποσχέομαι.* p. p. *ὑπέσχημαι.* a. 1. p. *ὑπεσχέθην.* a. 2. m. *ὑπεσχόμην.* imperat. *ὑπόσχου.* inf. *ὑποσχέσθαι.*

Φ.

Φάσκω dico. f. *φήσω.* a. 1. *ἔφησα.* caetera sumit a *φημί.*

Φέρω fero, ab *οἴω* habet f. 1. act. *οἴσω.* f. 1. m. *οἴσομαι.* a. 1. pas. *ᾠσθην.* a. 1. pas. inf. *οἰσθῆναι.* f. 1. p. *οἰσθήσομαι.* ab *ἐνέγκω* habet. a. 1. act. *ἤνεγκα.* a. 2. *ἤνεγκον.* a. 1. inf. *ἐνέγκαι.* part. a. 1. *ἐνέγκας.* a. 1. m. *ἠνεγκάμην.* a. 1. imperat. *ἔνεγκον, άτω.* part. a. 2. *ἐνεγκών.* ab *ἐνέχω.* p. p. *ἤνεγμαι* et *ἐνήνεγμαι.* a. 1. pas. *ἠνέχθην,* f. 1. *ἐνεχθήσομαι.* p. m. *ἤνοχα,* att. *ἐνήνοχα.* ab *ἐνείκω* habet a. 1. act. *ἤκεικα, ἔνεικα.* a *φορέω* f. 1. act. *φρήσω.* a. 1. act. *ἔφρησα.* p. act. *ἔφρηκα.* a *φρῆμι.* a. 2. imperat. *φρὲς, ἐκφρισθεὶς* est part. a. 1. ab *ἐκφέρω.*

Φθάνω praevenio, anteverto. a *φθάω* habet f. 1. *φθάσω.* a. 1. *ἔφθασα.* p. *ἔφτακα.* a *φθῆμι* a. 2. *ἔφθην.* a. 2. imperat. *φθῆτι.* a. 2. opt. *φθαίην.* a. 2. subjun. *φθῶ.* inf. *φθῆναι.* part. a. 2. *φθάς.* a. 2. m. *ἐφθάμην.* part. *φθάμενος.*

Φθίνω corrumpo. f. *φθίσω.* a. 1. *ἔφθισα.* p. *ἔφθικα.* p. p. *ἔφθιμαι.*

Φραγνύω, φράγνυμι et *φάργνυμι sepio, munio.* a *φράσσω* habet f. *φράξω.* p. *πέφραχα.* a. 1. *ἔφραξα.* a. 2. *ἔφραγον.* p. p. *πέφραγμαι.* a. 1. pas. *ἐφράχθην.* a. 2. p. *ἐφράγην.* a. 2. p. conjun. *φραγῶ.* f. 2. p. *φραγήσομαι.*

Φρίσσω, φρίττω horresco. f. *φρίξω.* p. *πέφρικα* pro *πέφριχα.*

Φύω nascor, pullulo, gigno, produco, edo, pario. fut. φύσω. p. πέφυκα, πέφυα. a. 2. ἔφυν et φῦν. a. 2. inf. φῦναι. part. a. 2. φὺς φύντος. a. 2. p. ἐφύην. part. a. 2. p. φυείς.

X.

Χαίρω gaudeo. f. χαρῶ, χαιρήσω et χαρήσω. m. χαιρήσομαι et χαρήσομαι. p. κεχάρηκα, κεχάρηα, κέχαρκα. p. p. κέχαρμαι et κεχάρημαι. a. 2. p. ἐχάρην. a. 2. m. ἐχαρόμην et κεχαρόμην. conjunct. pas. χαρῶ. a. 2. inf. χαρῆναι. p. m. κέχαρα.

Χανδάνω capio. χαδήσω. f. 2. χαδῶ.

Χάσκω hisco. f. χανῶ. f. m. χανῦμαι. a. 2. ἔχανον. p. m. κέχανα et κέχηνα. κεχηνότες *stulti.* a χαίνω.

Χέω fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα et ἔχεα. imperat. χέον, ατο. part. a. 1. act. χέας. a. 1. inf. χέαι. part. a. 1. m. χεάμενος. f. 2. act. χεῶ. a. 2. act. ἔχεον. a χύω habet f. 1. act. χύσω. a. 1. ἔχυσα. p. act. κέχυκα. p. p. κέχυμαι. a. 1. p. ἐχύθην. f. 1. p. χυθήσομαι. habet etiam a. 1. p. inf. χεθῆναι. part. χεθείς.

Χράω commodo, commodato do, utendum do, item *oraculum edo, vaticinor,* tertia pers. χρᾷ, et att. χρῇ. a. 1. imperat. χρῆσον *da mutuo.* χράομαι medium et pass. *commodato accipio, mutuo* et etiam *oraculum peto* vel *consulo.*

Χράομαι quando significat *utor,* est deponens et non habet activum. v. g. οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ *pauculo vino utere.* 1. Timoth. V. 23.

Χρωννύω, χρώννυμι coloro. f. χρώσω. p. p. κέχρωμαι et κέχρωσμαι. p. act. κέχρωκα. a. 1. ἔχρωσα. pass. ἐχρώθην.

Χωννύω, χώννυμι obstruo, aggerem educo. a χόω vel χώω habet f. 1. χώσω. f. 1. p. χωσθήσομαι. a. 1. act. ἔχωσα. p. p. κέχοσμαι. a. 1. pas. ἐχόσθην.

Ω.

Ὠθέω *pello, trudo.* f. ὤσω vel ὠθήσω. p. ὦκα att. ἔωκα. a. 1. ὦσα, att. ἔωσα. m. ὠσάμην, att. ἐωσάμην, ὠθεόμην, ἐωθεόμην. p. p. ὦσμαι, att. ἔωσμαι. aor. 1. pas. ὤσθην, att. ἐώσθην.

---

§ 361.

CATALOGUS II VERBORUM DEPONENTIUM,

Quae mediam vel passivam formam tantum habent, et sunt sequentia.

Ἄγαμαι *miror.* ἀγκαλίζομαι *ulnis recipio.* ἀγωνίζομαι *certo.* αἰδέομαι *vereor.* αἰνίσσομαι *obscure loquor* vel *significo.* αἴνυμαι *capio, sumo.* αἰσθάνομαι *sentio.* αἰτιάομαι *accuso.* ἀκροάομαι *audio.* ἀλαζονεύομαι *glorior, me jacto.* ἄλλομαι *salio.* ἁμιλλάομαι *certo.* ἀναίνομαι *recuso, renuo.* ἀποκρίνομαι *respondeo.* ἀρνέομαι *nego.* ἄρνυμαι *capio, consequor.* ἀπολογέομαι *defendo sermone.* ἀράομαι *precor,* item *diras imprecor.* ἀρτέομαι *paro, apparo.* ἀσπάζομαι *saluto.* ἄχθομαι *aegre fero.* f. ἀχθέσομαι vel ἀχθήσομαι. ἄχνυμαι f. ἀχνύσομαι *doleo.*

Βληχάομαι *balo ut ovis.* βέλομαι *volo.* βριμάομαι vel ἐμβριμάομαι *graviter* et *cum fremitu interminor* a. 1. m. ἐνεβριμησάμην.

Γάννυμαι *gaudeo.* γίνομαι *fio , sum.* γλίχομαι *cupio, affecto.*

Δέομαι *precor.* δέχνυμαι, δέχομαι *capio.* διαλέγομαι *dissero, colloquor.* διανοέομαι *mente agito, ratiocinor.* δύναμαι *possum.* imperf. ἠδυνάμην. f. δυνήσομαι. aor. 1. ἠδυνήθην, legitur etiam ἐδυνάσθην. praes subj. δύνωμαι. a. 1. δυνηθῶ.

Ἐνθυμῦμαι *cogito.* ἐπιμελῦμαι *curo.* ἔλδομαι *desidero, cupio.* ἕπομαι *sequor.* f. ἕψομαι. ἔραμαι *amo.* ἐργάζομαι *operor.* ἔρομαι vel εἴρομαι

interrogo. ἔρχομαι *venio.* εὐλαβέομαι *veneror.* εὔχομαι *precor, opto.*

Ἡγέομαι *duco.* ἧμαι *sedeo.* ἡσσάομαι vel ἡττάομαι *superor.* p. p. ἥττημαι. a. 1. p. ἡττήθην. p. a. 1. ἡττηθείς.

Θεάομαι *speculor.* f. θεάσομαι. p. τεθέαμαι. a. 1. ἐθεάθην.

Ἰάομαι *sano, curo.* f. ἰάσομαι. p. ἴαμαι. a. 1. ἰάθην. ἱκνέομαι *venio.*

Καυχάομαι *glorior.* καίνυμαι *supero.* κήδομαι *curam gero.* κινύρομαι *lamentor, lugubri voce queror.* κτάομαι *acquiro, possideo.*

Λάζομαι *capio, prehendo.* λιλαίομαι *cupio.* λίσσομαι, λίττομαι *supplico, precor.* λογίζομαι *arbitror, computo, infero, ratiocinando deduco, existimo, concludo.* λωσάομαι *contumelia afficio.* ἑαυτὸν λωσᾶται λώβην ἀνήκεςον, *deformi se mutilatione afficit.*

Μαίνομαι *insanio, furo.* f. μανῦμαι. μαίομαι *cupio.* μαντεύομαι *vaticinor, auguror.* μασσάομαι *mando.* μάχομαι *pugno.* μάρναμαι *pugno.* μαιόομαι *obstetricor.* μέλομαι *curo.* μέμφομαι *vitupero, conqueror.* fut. μέμψομαι. p. μέμεμμαι. a. 1. m. ἐμεμψάμην. a. 1. m. part. μεμψάμενος, μεμπτὸς *incusandus.* μήδομαι *curam gero.* μιμέομαι *imitor.* f. μιμήσομαι, μεμίμημαι. μυθέομαι *dico, fabulor.* μύναμαι *praetexo, praetendo.* μύνομαι ap. Med. μωμέομαι vel μωμάομαι *vitupero, reprehendo.* aor. 1. ἐμωμησάμην. a. 1. p. ἐμωμήθην.

Νίσσομαι *eo, vado.*

Ὀγκάομαι *rudo.* ὀδύρομαι *lamentor, ploro.* f. ὀδυρῦμαι. p. ὤδυρμαι. οἴχομαι *abeo.* οἰωνίζομαι *auguror.* ὀλοφίρομαι *lamentor, ejulo.* ὄπτομαι *video:* ὀσφραίνομαι *odoror, olfacio.* ὄσσομαι, ὀσσέομαι *praedico.* ὀρχέομαι *salio, tripudio.* a. 1. m. ὠρχησάμην.

Παθαίνομαι *patior.* παλαμάομαι *struo, molior.* πάομαι *possideo, gusto.* παραιτέομαι *deprecor,*

recuso, excuso. f. παραιτήσομαι. a. 1. m. παρητησάμην. part. a. 1. m. παραιτησάμενος. p. p. παρήτημαι. παρητημένος *excusatus.* παῤῥησιάζομαι *libere loquor.* περπερεύομαι *temere* vel *perperam ago.* πέτομαι *volo, as.* πεύθομαι *audio, intelligo.* πρίαμαι *redimo.* προοιμιάζομαι *prooemio utor.*

Φροιμιάζομαι *exordior.*

Σεβάζομαι *colo.* σκέπτομαι *speculor, delibero, circumspicio, inviso, video.* f. σκέψομαι. p. ἔσκεμμαι. p. m. ἔσκοπα. σπλαγχνίζομαι *misericordia commoveor.* a. 1. p. ἐσπλαγχνίσθην. ςοχάζομαι *collineo, ad scopum tendo, conjecto.* ςρατάομαι *exercitum colloco, castra pono.*

Ὑπίσχομαι, ὑπισχνέομαι *polliceor.*

Φέβομαι *fugio, timeo.* p. m. πέφοβα. φείδομαι *parco, ignosco.* f. m. φείσομαι. a. 1. m. ἐφεισάμην. φθέγγομαι φθεγγάζομαι *sonum edo.* φιλοτιμέομαι *ambio, honorem contendo.*

Χαρίζομαι *dono.* p. p. κεχάρισμαι. aor. 1. ἐχαρίσθην.

Ὠνέομαι *emo, mercor.* f. ὠνήσομαι p. p. ὤνημαι.

---

§ 362.

CATALOGUS III.

VERBORUM DESINENTIUM IN ω,

Quae neque passivam, neque mediam formam desinentem in *μαι* habent, et sunt sequentia:

Ἀκμάζω *vigeo, floreo, maturesco.* ἀκολαςέω, ἀκολαςαίνω *sum intemperans, protervus.* ἀλγέω *doleo.* ἀνδάνω *placeo.* ἀνθέω *floreo.* ἀριςάω *prandeo.* ἀςράπτω *fulguro.* αὐχέω *glorior.* ἀφραίνω, ἀφρονέω *desipio.* ἀχέω *doleo.*

Βαδίζω *vado.* βαίνω *eo.* βαρύνω *gravo.* βλύζω *scaturio.* βρίζω *edo.* βροντάω *tono.* βρύω *scateo.*

Γειτνιάω *vicinus sum.* γηθέω *gaudeo.* γηράσκω *senesco.* γογγύζω *murmuro.*

Δειλιάω metuo, meridior. δειπνέω coeno. δουλεύω servio. δύνω subeo.

Ἐθειράζω comas gero. ἐθέλω, θέλω volo. ἑλληνίζω graecisso. εὕδω dormio. ἐνδιάω meridior.

Ζάω vivo.

Ἡβάω, ἡβάσκω pubesco. ἥκω venio. ἡμερεύω diem consumo. ἠμύω flecto. ἠχέω sono.

Θηλέω, θαλέθω, θηλεθάω floreo. θνήσκω morior.

Ἰαύω dormio, commoror. ἰδρέω, ἰδρόω sudo. ἰσχύω valeo.

Καλλιστεύω pulchritudine excello. κάμνω laboro, fatigor. κνώσσω dormio. κομάω comatus sum, glorior.

Λαγχάνω sortior. ληκέω sono, resono. ληρέω, ληραίνω deliro, nugor. λιμαίνω, λιμώττω fame laboro.

Μάω, μαιμάω vehementer cupio. μαργαίνω, μαργάω stultus sum, insanio. μεθύω sum ebrius. μέλλω futurus sum. μεσυμβριάω meridior. μειδάω, μειδιάω rideo, subrideo. μινύθω minuo. μοχθέω, μοχθίζω laboro. μύζω musso, clausis labiis sonum edo, e naribus emitto.

Νάω habito, fluo. νηστεύω jejuno. νοσέω aegroto. νοστέω redeo. νυκτερεύω noctem consumo. νυστάζω dormio.

Ὀλολύζω, ξω ejulo, ululo. ὁμιλέω conversor. ὀνειρώττω somnior.

Πάσχω patior. πίπτω cado.

Σίζω strido. σκάζω claudico. σκαίρω, σκιρτάω salio. σπαίρω, ἀσπαίρω palpito. στάζω, ξω, σταλάζω stillo. σφαδάζω cespito. σφριγάω turgeo, sum vegetus.

Τυγχάνω sum, assequor.

Ὑγιαίνω sanus sum. ὑπάρχω existo.

Φθάνω praevenio. φθινύθω perdo. φεύγω fugio. φθίω tabesco. φλάζω, παφλάζω ferveo, item *temerarie* et *inarticulate loquor. φλιδάω, φλιδάνω putresco. φοιβάζω φοιβητεύω vaticinor. φρονέω sapio.*

Χαίνω, χάσκω, χάζω hisco. χλοάω, χλωρίζω floreo. χλιδάω luxurior.

Ψιθυρίζω susurro. Pauca tamen ex his, praesertim anomala, habent etiam in medio f. aut p. ut: *βαίνω, ζάω, θνήσκω, πίπτω, τυγχάνω, φεύγω, χαίρω, πάσχω.*

---

§ 363.

CATALOGUS IV.

VERBORUM IMPERSONALIUM.

Ἀκμάζει maturescit. ἀνήκει, καθήκει, προσήκει convenit. imperf. *ἀνῆκε, καθῆκε, προσῆκε conveniebat.* inf. *ἀνήκειν, καθήκειν, προσήκειν convenire.* part. *ἀνῆκον, καθῆκον, προσῆκον. Ἀπέχει sufficit. ἀρέσκει placet.* imperf. *ἤρεσκε.* perf. *ἤρεκε.* a. 1. *ἤρεσε.* f. *ἀρέσει. ἀπαρέσκει non placet. ἀρήγει conducit, juvat. ἄρηρε,* poët. *ἤραρε decretum est, fixum est.* att. p. m. ab *ἄρω. ἀρκεῖ sufficit.* imperf. *ἤρκει.* fut. *ἀρκέσει.* a. 1. *ἤρκεσε. Δεῖ oportet.* imperf. *ἔδει.* f. *δεήσει.* a. 1. *ἐδέησε.* opt. *δέοι.* subjun. *δέῃ.* inf. *δεῖν.* part. *δέον. διαφέρει interest, differt. διέφερε.* f. *διοίσει. δοκεῖ videtur.* imperf. *ἐδόκει.* f. *δόξει.* a. *ἔδοξε. Ἐγχωρεῖ licet, locus est, facultas est.* v. g. *ἐγχωρεῖ τȣ̃το ποιεῖν, est facultas* vel *locus hoc faciendi.* imperf. *ἐνεχώρει.* f. *ἐγχωρήσει, ἐγχωρῇ licuerit.* part. *ἐνχωρȣ̃ν possibile. ἔξεςι licet. ἐξέςαι,* item *ἔνεςι et ἔνι licet. ἐξέσθω liceat. ἐξεῖναι licere.* part. *ἐξὸν, ἐνόν. Εὐημερεῖ bene succedit. ἔχει convenit:* ut *ἔχει μοι καλῶς προσδέχεσθαι, decet me exspectare. Καταλαμβάνει accidit, contingit.* imperf. *κατέλαβε.* part. *τὸ καταλαβὸν, quod accidit.* Sic *ἐπέλαβε contigit. κατεπείγει res urget, necesse est. τὸ κατεπεῖγον negotium urgens. Μέλει curae est. μέλσοι curae sunt. ἔμελε curae erat.* f. *μελήσει.* p. *μεμέληκε.* per sync. *μέμηλε.* p. subj. *μεμήλῃ.* part. *μεμηλώς, qui*

curae est, item *qui curam gerit*. imperf. μελέτω σοι, *curae sit tibi*. pas. μέλεται *curae est*. p. μεμέληται, et per sync. cum pleonasmo μέμβληται. Sic μέμβλητο pro μεμέλητο. Μέτεστι *particeps est, commune est cum aliquo*. part. τὸ μετόν. Μεταμέλει *poenitet*. μετεμέλε *poenitebat*. f. μεταμελήσει. inf. μεταμέλειν. Ὀφείλει *debet, oportet*. ὤφελε *oportebat*. Πρέπει *decet*. ἔπρεπε, πρέπειν. πρέπον *decorum*. Σημαίνει *signum datur*. aor. 1. ἐσήμηνε *signum datum est*. ὅτε πρῶτον σημήνῃ *ad primum classicum*. Συμβαίνει *accidit, convenit, contingit*. συνέβαινε. p. συμβέβηκε. plusqu. συνεβεβήκει, att. ξυνεβεβήκει *contigerat, usu venerat*. aor. 2. συνέβη, att. ξυνέβη *contigit*. συμβήσεται. opt. a. 2. συμβαίη *acciderit*. v. g. εἴτι συμβαίη *si quid acciderit*. inf. συμβῆναι *contigisse*. conj. praes. συμβαίνῃ *contingat*. part. praes. τὸ συμβαῖνον *quod contingit*. part. perf. τὸ συμβεβηκὸς et a. 2. part. τὸ συμβὰν *quod contingit, eventus*. Συμφέρει *confert, utile est*. imperf. συνέφερε. fut. συνοίσει. part. τὸ συμφέρον, att. ξυμφέρον *quod utile est*. Ὑπάρχει *licet, necesse est*. imp. ὑπῆρχε et ὑπῆρξε *licuit*. ὑπάρξει *licebit*. Φιλεῖ *solet*. imp. ἐφίλει *solebat*. inf. φιλεῖν *solere*. Χρὴ *oportet, decet*. imperf. ἐχρῆν vel χρῆν *oportebat*. f. χρήσει. χρῆναι *oportere*. Ex quo multa sunt composita ἀπόχρη (et a χράω ἀποχρᾷ) *sufficit, satis est*. ἀπέχρη *sufficiebat*. fut. ἀποχρήσει *sufficiet*. ἀπέχρησε *sufficit*. ἀποχρῆν *sufficere*. ἀποχρῶν *sufficiens*, ρῶσα, ρόν. similiter: ἐκχρᾷ *sufficit*. ἐξέρχησε *sufficit*. ἐκχρήσει *sufficiet*. καταχρᾷ, *satis est*.

---

§ 364.

CATALOGUS V.

VERBORUM IMPERSONALIUM E MEDIIS ET PASSIVIS.

Ἀμελεῖται nulla cura est, ἠμελεῖτο nulla cura fuit. Βεβίωται vita peracta est. Δέδοκται visum est, constitutum est. Ἔγνωσται cognitum est et *decretum. Εἵμαρται fato destinatum est. Εἴρηται dictum est, εἰρήσεται dicetur, εἰρήσθω dictum esto.* Composita: *ἀπείρηται interdictum est, προείρηται praedictum est. Ἐνδέχεται fieri potest, τὸ ἐνδεχόμενον quod fieri potest. Ἐπέρχεται succurrit, ἐπελεύσεται succurret. Ἤκουσται auditum est. Λέγεται dicitur, ἐλέγετο. Λείπεται relinquitur. Πέπρωται fatali sorte datum est, factum est.*

MEMBRUM SEXTUM.

DE DERIVATIONE VERBORUM.

§ 365. Verba derivantur I. a nominibus, ut: a *χρυσὸς aurum, χρυσόω deauro. α δῆλος manifestus, δηλόω manifesto* etc.

Huc pertinent: 1) *Imitativa* aliquam similitudinem habentia, ut: *κωμάζω comessor,* a *κῶμος comessatio. ἑλληνίζω graece loquor. ἀττικίζω attico more quid facio* vel *loquor. πατρώζω patrem imitor.* 2) *Desiderativa* et *Meditativa,* ut: *βασιλεία regnum, βασιλειάω affecto regnum. θανατάω* vel *θανατιάω mori desidero. κελευθιάω cupio discedere. ὠνητιάω cupio emere.*

§ 366. II. Derivantur a verbis, et sunt alia *Inchoativa,* quae desinunt in *σκω, σκομαι,* ut: a *γηράω sum senex, γηράσκω consenesco.* ab *ἱλάομαι propitius sum, ἱλάσκομαι propitius fio.* Alia *Desiderativa,* quae desinunt in *σείω,* ut: ab *ἀπαλλάσσω dimitto, libero, ἀπαλλαξείω cogito* vel *desidero*

liberari. ὀψείω *cupio videre.* πολεμησείω *meditor bellum.* ξυμβασείω *de pactis ineundis cogito.* γαμησείω *nuptias meditor.* Alia *Reduplicativa,* ut: μαρμαίρω *luceo,* a μαίρω. δαρδάπτω *voro,* a δάπτω. γίγνομαι idem quod γίνομαι *fio.*

§ 367. III. Derivantur per Epenthesim unius vel duarum vel plurium consonantium, ut: ab ὀλέω *perdo,* ὀλέκω. ab αὔξω, αὐξάνω *augeo.* a τίω *punio,* τιννύω, τίννημι. a δείκω, δεικνύω *ostendo,* δείκνυμι.

§ 368. IV. Quae formantur a futuro primo, ut: ab ἄγω *duco,* ἄξω. ab οἴω, οἴσω *puto, sxistimo, fero.* Quod si futurum desinat in ρω, interseritur σ, ut: ὄρω *excito,* f. ὀρῶ, unde ὄρσω. Si vero desinit in ψω et ξω simplices consonantes trasponuntur, ut: a μίγω, f. μίξω vel μίγσω fit μίσγω. ab ἕπομαι *sequor,* f. ἕψομαι fit ἕσπομαι.

§ 369. V. Quae proveniunt a perfectis mediae vocis, ut: a κέκραγα *clamavi,* fit κεκράγω. a πέποιθα *persvasi,* fit πεποίθω. ab ἐγρήγορα *evigilavi,* fit ἐγρηγορέω. a τέτρομα *tremui,* fit τρομέω. a πέπορθα *vastavi,* πορθέω, cujus thema est πέρθω.

§ 370. VI. Quae quasi gradatim ab uno themate proveniunt, ut: ἕλω *capio.* ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκυστάζω. ἔχω *habeo, contineo,* ἴσχω, ἰσχάνω, ἰσχανάω.

APPENDIX.

DE DERIVATIONE NOMINUN ADJECTIVORUM VERBALIUM.

§ 371. Nomina *adjectiva verbalia* formantur a tertia pers. singul. numeri. p. p. ut: a γράφω quod habet p. p. γέγραμμαι, tertia pers. γέγραπται, formatur adjectivum verbale γραπτέος, τέα, έον, abjecto nempe augmento cum consonante repetita, αι mutato in έος. Significat vero idem, quod participia latina desinentia in dus, da, dum, ut: *scribendus, scribenda, scribendum,* v. g. *scribendum*

est mihi epistolam, γραπτέον ἐςί μοι τὴν ἐπιςολήν· *scribenda est mihi epistola,* γραπτέα ἐςί μοι ἡ ἐπιςολή. *ferendum et sperandum,* οἰςέον καὶ ἐλπιςέον.

CAPUT V.

DE ADVERBIIS.

§ 372. Adverbium modum significationis exhibet ac determinationem.

§ 373. Adverbiorum varia sunt genera:

I. Loci, ut: ἐνταῦθα *hic,* ἐκεῖ *illic,* ἐκεῖθεν *illinc,* αὐτόθι *ibi,* χαμαὶ, χαμάσαι *humi,* πόῤῥω *procul,* ἐγγὺς *prope,* δεῦρο et att. δευρὶ *huc, adesdum,* δεῦτε *adeste, venite,* ἄνω *supra,* κάτω *infra,* ἔξω, ἔξωθεν *foras, extra,* ἔσω, ἔσωθεν, ἔνδον *intra.*

Nota: Adverbia a) significantia aliquid in loco, desinunt in θι, χȣ et χη, οι et σι, ut: ȣρανόθι *in coelo,* ἀγρόθι *in agro,* παντόθι, πανταχȣ͂ et πανταχῆ *ubique,* πολλαχȣ͂ *in multis locis,* οἴκοι, οἴκοθι *domi,* ȣδαμȣ͂, ȣδαμόθι *nullibi,* αὐτόθι et αὐτȣ͂ *ibi,* τηλόθι *procul,* ἐγγύθι *prope,* τόθι *ibi,* ἄλλοθι et ἄλλοθε *alibi,* ἀθήνησι *Athenis,* θήϐησι *Thebis.*

b) Significantia ad locum, desinunt in δε, σε, ζe, ut: οἴκαδε, poët. οἴκονδε *domum,* ἐνθάδε *huc,* αὐτόσε *eo, isthuc,* ἐκεῖσε *illuc,* ȣρανόνδε, ȣρανόσε *in coelum,* ἀγρόνδε et ἀγρόσε *in agrum,* ἄλλοσε *alio,* ἀθήνασε *Athenas,* μεγάραδε *Megara versus.*

c) Significantia de loco, desinunt in θε vel θεν, ut: ἔνθεν, ἐνθένδε et ἐνθεῦθεν *hinc,* αὐτόθεν *inde, isthinc,* ἐκεῖθεν *illinc,* ἄλλοθεν *aliunde,* ȣρανόθεν *de coelo,* χαμόθεν *de terra,* ἀθήνηθεν *Athenis.* μεγαρόθεν *ex urbe Magarensi,* μακρόθεν *e longinquo,* ἐγγύθεν *cominus.*

d) Per locum, ut: τῇδε *hac,* ταύτῃ *hac* vel *isthac,* ἐκείνῃ *illa,* ἑτέρᾳ *altera via,* ἄλλῃ *alia via,* ȣδαμῇ *nulla ex parte, nusquam.*

Nota: Non tamen semper discrimen observatur, quaedam enim ad diversas differentias seu classes referri possunt, ut: τῇδε significat etiam, *in loco hîc,* quod etiam latinis non insuetum est.

II. Temporis, ut: νῦν *nunc,* σήμερον *hodie,* τότε et τηνίκα *tunc,* ὅτε, ὅταν *quum, quando,* ἤδη *jam,* πότε *quando,* ποτὲ *aliquando,* αὐτίκα *statim, illico,* πάλαι *olim,* ἔκπαλαι *inde, a priscis temporibus,* ἔτι *adhuc,* μήπω, ἄπω *nondum,* νεωςὶ *nuper, non pridem,* ἀκαίρως *intempestive,* εὐκαίρως *opportune,* ἄρτι *modo,* χθὲς *heri,* πρόχθες *nudius tertius,* αὔριον *cras,* μετάυριον *perendie,* ἀεὶ *semper,* poët. αἰεὶ, αἰὲν, ἐσαεὶ *in sempiternum,* προτȣ̃ *antehac,* ἐδέποτε *nunquam* et aliquando *nondum,* μηδέπω *necdum, nondum,* ȣ̓δέπω, ȣ̓δεπώποτε *nunquam,* μέχρι *donec, usque,* τέως, ἕως *tantisper dum.* Poëtica sunt: τῆμός, ἦμος *tunc, quando,* ὄφρα, τόφρα *interea, dum,* πάρος *antea,* τὰ πάρος *antefacta,* μέσφα *donec.*

III. Qualitatis, ποιότητος, ut: εὖ *bene,* εὖγε *feliciter,* καλῶς *pulchre,* ὀρθῶς *recte,* κακῶς *male,* κυνηδὸν *canum more, ritu canino,* εἰκῇ *frustra, temere,* σοφῶς *sapienter,* ἀθεεὶ, ἀθέως *impie,* κρύφα, κρύϐδην *clam,* ἁρπαγδὴν, ἁρπακτικῶς *raptim,* ὀδὰξ *mordicus,* ἑλληνιςὶ *graece,* ῥωμαϊςὶ *latine,* ἑϐραϊςὶ *hebraice,* πὺξ καὶ λὰξ *valde, pugno* et *calce,* ȣ̔́τω, ȣ̔́τως *hoc modo,* ἄλλως *alio modo,* ȣ̓δαμῶς *nullo modo,* ὁποτέρως, ποτέρως, *utro modo,* ἑτέρως, θατέρως *altero modo,* ἀμφοτέρως *utroque modo,* ȣ̓δετέρως, μηδετέρως *neutro modo,* ἄπριξ *tenaciter,* εὐρὰξ, χωρὶς *seorsim.*

IV. Quantitatis, ποσότητος, ut: πόσον *quantum,* τόσον et τοσȣ̃τον *tantum,* πολὺ *multum,* ὀλίγον *parum,* ἐπιμικρὸν *parum.*

V. Numeri, ut: ἅπαξ *semel,* δὶς *bis,* τρὶς *ter,* τετράκις *quater* etc. πολλάκις *saepe,* πλεονάκις

saepius, πλειςάκις *saepissime*, τοσάκις et τοσαυτάκις *toties*, ποσάκις *quoties*, συχνῶς *fraequenter*, ἐνιάκις *aliquoties*, ποσαχῶς *quot modis*, τοσαχῶς *tot modis*, μοναχῶς *uno modo*, διχῶς, τριχῶς, ἰσαχῶς *totidem modis*, πολλαχῶς *multis modis*, *multifarie*, πλεοναχῶς *pluribus modis*, ποσαχῇ *quotuplici ratione*, διχῇ *duplici ratione*, τριχῇ *triplici ratione*, πρῶτον *primo*, δεύτερον *secundo*, τρίτον *tertio*, τέταρτον *quarto*, et caetera.

VI. Ordinis, ut: πρότερον *prius*, εἶτα, ἔπειτα *postea*, ἑξῆς, ἐφεξῆς *deinceps*.

VII. Congregandi et separandi, ut: ἅμα, ὁμȣ̃ *unâ*, *simul*, συλλήβδην *comprehensim*, ἄνευ, ἄτερ *sine*, χωρὶς, δίχα *seorsim*, πανοικὶ *cum tota domo*, πανςρατὶ *cum universo exercitu*.

VIII. Similitudinis, ut: ὡς, ὥσπερ, καθάπερ *sicut*, τὼς, ȣ̔́τως *ita*.

IX. Comparandi, ut: μάλα *valde*, μᾶλλον *magis*, μάλιςα *maxime*, εὖ *bene*, βέλτιον *melius*, βέλτιςα *optime*, ἧττον *minus*, ἢ *quam*, ἑκὰς *procul*, ἑκαςέρω *longius*, ἑκαςάτω *longissime*, ἐγγὺς *prope*, ἐγγυτέρω *propius*, ἐγγυτάτω *proxime*, ἄνω ἀνωτέρω, ἀνωτάτω *supra*, πέραν *cis*, *ultra*, *trans*, περαιτέρω, περαίτερον *ulterius*, ἀληθῶς *vere*, ἀληθέςερον, ἀληθέςατον et ἀληθέςατα, φρονίμως *prudenter*, φρονιμωτέρως, φρωνιμωτάτως.

X. Jurandi, ut: ναὶ *profecto*, νὴ *certe*, ȣ̓ μὰ *certe non*, ναὶ μὰ *profecto*.

XI. Adfirmandi, ut: πάντως, πάνυ *omnino*, ὄντως *revera*.

XII. Negandi et prohibendi, ut: ȣ̓, ȣ̓κ, ȣ̓χ, μὴ *ne*, μηδαμῶς *nequaquam*, ȣ̓δὲ, ȣ̓́τε, μήτε *neque*, ἥκιςα, *minime*.

XIII. Dubitandi, ut: ἴσως *fortassis*, τάχα, τυχὸν *forsitan*.

XIV. Intendendi et remittendi, ut: λίαν, σφόδρα *valde*, ἄγαν *nimis*, μόγις, μόλις *vix*.

XV. Declarandi, ut: ἤγουν *nempe*, δηλαδὴ *videlicet*.

XVI. Demonstrandi, ut: ἰδοὺ *ecce*, ὧδε, ἐνθάδε *hic*.

XVII. Excipiendi, ut: πλὴν *praeter*, πλὴν ἢ *praeterquam*, ἐκτὸς *praeter*.

XVIII. Optandi, ut: εἴθε ὄφελον *utinam*.

XIX. Interrogandi, ut: πόθεν *unde*, πῶς *quomodo*, ποῖ *quo*, *quorsum*, πῆ *qua*, *quo*, πότε, πηνίκα *quando*, ποῦ *ubi*, διὰ τί *quare*, μῶν *num*, πότερον *utrum*, ἆρα *utique*, οὐχὶ *nonne?*

XX. Corrigendi, ut: μενοῦνγε *quin imo*.

§ 374. Huc pertinent etiam, quae varios animi affectus indicant, et apud latinos interjectiones appellantur, qualia sunt:

Exclamandi, ut: ἆ, ὦ, ἰοὺ *eheu*, πόποι *proh Dii*.

Admirandi, ut: ὦ, φεῦ *heu*, βαβαὶ *papae*.

Abominandi, ut: ἄπαγε *apage*, ὦ, ὦ, ἰοὺ *heu*.

Comminandi, ut: οὐαὶ *vae*.

Dolendi, ut: οἴμοι et ὤμοι *heu mihi*, φεῦ, ἰὼ *eheu*, οἴ, αἴ *heu*, *hei*.

Indignationis, ut: φεῦ *heu papae*.

§ 375. *Reg. I:* Aliquando articuli, nomina, pronomina adverbialiter usurpantur, ubi tamen aliquod substantivum subintelligendum, ut: ᾗ *qua*, id est, ὁδῷ *via:* δημοσίᾳ *publice*, id est, χώρᾳ· παῤῥησίᾳ *libere*, *palam*, *aperte:* μηδὲ τὴν ἀρχὴν *prorsus non*.

§ 376. *Reg. II.* Ista adverbia negativa οὐ μὴ, οὐδ' οὐ μὴ simul posita, apud Graecos fortius negant, ut: ad Hebr. XIII, 5. οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω, *nequaquam te omittam, neque unquam te deseram.* Item Lucae XXIII, 53. οὗ οὐκ ἦν οὐδέπω οὐδεὶς κείμενος, *in quo nondum quisquam positus erat.* Quod si duae negationes ad diversa verba referantur, faciunt sensum affirmativum,

ut: Actor. IV, 2. ὀ δυνάμεθα μὴ λαλεῖν *non possumus non loqui.*

CAPUT VI.
DE PRAEPOSITIONIBUS.

§ 377. *Praepositiones* sunt vel *separabiles* vel *inseparabiles.*

MEMBRUM PRIMUM.
DE PRAEPOSITIONIBUS SEPARABILIBUS.

§ 378. Praepositiones *separabiles* varios casus sortiuntur.

I. Genitivum solum sortiuntur, ut: ἀντὶ *pro, contra,* ἀπὸ *a* vel *ab,* ἐκ, ἐξ *e, ex,* πρὸ *ante, prae, pro.*

II. Dativum solum, ἐν *in,* σὺν *cum.*

III. Accusativum solum, ἀνὰ *per,* εἰς *in.*

IV. Genitivum et Accusativum, διὰ *propter, per,* κατὰ *contra, juxta, secundum,* μετὰ *cum,* ὑπὲρ *super.*

Διὰ ponitur cum Gen. cum significat *per, inter, ex;* cum Acc. vero, cum significat *propter.*

Ὑπὲρ cum Genit. *propter, per;* cum Acc. cum significat *supra, ultra, praeter, trans.*

Κατὰ cum Genit. cum significat *contra, per, de, e, super, in;* cum Acc. cum significat *post, secundum.*

V. Genitivum, Dativum et Accusativum postulant, περὶ, ἀμφὶ, ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, ὑπό.

Περὶ ponitur cum Gen. cum significat *de, pro, propter;* cum Dat. et Acc. cum significat *circa, circum, per, ex.*

Ἀμφὶ cum Gen. cum significat *propter, per, de;* cum Acc. cum significat *circa* et *circiter;* cum Dat. cum significat *curcum, circa, contra.*

Ἐπὶ cum Gen. cum significat *super, in, ad, supra, coram;* cum Dat. cum significat *in,*

super, ultra, praeter, juxta, post, propter, coram; cum Acc. *super, adversus, sub, per.*

Παρὰ cum Gen. cum significat *a, ab, ex;* cum Dat. cum significat *apud;* cum Acc. cum significat *contra, praeter, propter, prope, inter, juxta, supra.*

Πρὸς cum Gen. cum significat *a, ab, ex;* cum Dat. cum significat *apud, usque;* cum Acc. cum significat *in, ad, contra, propter, juxta, circiter.*

Ὑπὸ cum Gen. cum significat *a, ab, ex;* cum Dat. et Acc. cum significat *sub, subter.*

§ 379. *Reg. I.* Praepositio *ἐκ* tunc ponitur, cum sequens dictio incipit a consonante, *ἐξ* cum incipit a vocali.

§ 380. *Reg. II.* *Ἐν* ponitur, cum interrogatur: ubi? in quo loco? ut: *ἐν τῷ οἴκῳ domi. Εἰς* ponitur, cum interrogatur: quorsum? ut: *εἰς τὸν οἶκον in domum,* et aliquando usurpatur pro *ἐν,* v. g. *εἰς τὸν κόλπον τȣ̃ Πατρὸς in sinu Patris.*

§ 381. *Reg. III.* Praepositiones *postpositae* suis casibus retrahunt accentum, ut: *τȣ́των πέρι ἐρωτᾷς de hoc me interrogas.*

§ 382. *Reg. IV.* Nonnunquam duae vel tres praepositiones in compositionem simul veniunt, ut *προπροκυλίνδομαι* pro *κυλίνδομαι* majoris emphaseos gratia, *prouoluor ad pedes more alicujus supplicis, ἀμφιπεριςροφάω circumverto, ἀντιπροκαταλαμβάνω anteverto, occupo.*

§ 383. *Reg. V.* In compositione aliquando praepositiones nihil significant, ut: *ἀνάπηρος* idem quod *πηρὸς mutilus, mancus.*

§ 384. *Reg. VI.* Quando dictio, cui praeponitur *πρὸ*, incipit a vocali, adspirata, tunc *π* apud atticos mutatur in *φ*, ut: *φρȣ̃δος* pro *πρόοδος processus, progressus,* ab *ὁδός.* Item *φροίμιον* exordium pro *προοίμιον*, ab *οἶμος semita:*

MEMBRUM SECUNDUM.

DE PRAEPOSITIONIBUS INSEPARABILIBUS.

§ 385. Praepositiones *inseparabiles* dicuntur inseparabiles, quia per se nihil significans, nisi praefixae aliis dictionibus, et tunc significationem vel *augent*, vel *minuunt*, vel alio modo *variant*, ut:

Ἀρι, ἐρι, δα, ζα, λι, βȣ, βρι habent vim augendi et intendendi, *ἀρίδηλος valde manifestus, ἐρίδȣπος valde sonans, ζάθεος valde divinus, sacrosanctus, λιπονηρὸς valde malus, βȣ́λιμος ingens fames, βριήπυος valde clamans, βȣ́πεινα anxia edendi sitis.*

Νε et *νη* diminuunt significationem, ut: *νέπȣς pedibus carens, νήπιος infans,* quae ex *νη* privativo et *ἔπος verbum.*

Δυς significat difficultatem et molestiam, ut: *δυςυχέω infelix sum, δυσώδης foetidus, δυσνόητος difficilis intellectu.*

Ἀ multas habet significationes: 1) significat *ςέρησιν* privationem, ut: *ἀθάνατος immortalis.* 2) *ἐπίτασιν* intentionem, ut: *ἄξυλος carens ligno,* vel *plenus ligno.* 3) *χαλεπότητα* difficultatem, ut: *ἄβατος invius.* 4) *κακότητα* pravitatem, ut: *ἀφυής degener, qui natura minime habilis est, aut aptus.* 5) *ἀθροϊσμὸν* collectionem, ut: *ἅπας omnis.* 6) *ὁμȣ̃ simul,* ut: *ἀκοίτης maritus, ἄλοχος uxor.* Saepe tamen pleonastice ponitur nihil significando, ut: *ἄςαχυς spica, arista.*

Nota: In compositis dictionibus ad *α* accipitur *ν*, quoties vocabulum, cum quo componitur, incipit a vocali, ut: *ἀνόμοιος* pro *ἀόμοιος dissimilis:* et aliquando *α* abjicitur manente solo *ν*, ut: *νώνυμος* pro *ἀνώνυμος obscurus, ignobilis.*

CAPUT VII.

DE CONJUNCTIONIBUS.

§ 386. Quid sit *Conjunctio,* ut etiam caeterae partes orationis, ex grammatica latina constat.

§ 387. *Conjunctiones* aliae sunt:

I. Copulativae, ut: *καὶ et, τὲ* que, *ἠδὲ ἰδὲ* atque, *ȣ̓δὲ, ȣ̓́τε neque.*

II. Aliae Continuativae, ut: *ὕϛερον deinde, tandem, ἔτι, ἔτι δὲ, προσέτι, insuper, praeterea, ἐπεὶ, ἐπειδὴ postquam, quoniam, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ quandoquidem.*

III. Disjunctivae, ut: *ἢ* (poët. *ἠὲ*) *ἤτοι sive, aut.*

IV. Causales, ut: *ὅπως, ἵνα ut, ὄφρα ut, ὥϛε adeo ut, ὅτι quod, διότι quia, ἕνεκα propter, ἕνεκά σȣ tui causa, propter te, ȣ̔́νεκα, τȣ̓́νεκα* pro *ȣ̃ ἕνεκα* et *τȣ̃ ἕνεκα cujus rei gratia, quo circa, γὰρ enim, nam, μὴ ne, ἀνθ᾽ ὧν,* pro *ἀντὶ ὧν, ἀφ᾽ ὧν, ἐξ ὧν.*

V. Conclusivae seu Ratiocinativae, ut: *ἄρα, ȣ̃ν ergo, itaque, τοίνυν igitur, τοιγαρȣ̃ν, τοιγάρτοι quocirca.*

VI. Explanativae, ut: *οἷον qualiter, velut, sicut, quemadmodum, ὅτι nempe.*

VII. Conditionales, ut: *ἐὰν, ἢν, εἰ, ἂν si, εἰμὴ nisi.*

VIII. Concessivae, ut: *μὲν, γὲ quidem, ὠφελόνγε utinam, sane, εἰκαὶ etiamsi, καίπερ esti, quamvis.*

IX. Adversativae, ut: *ὅμως attamen, ἀλλὰ tamen, sed, vero, autem, ἔμπα tamen, ἀλλάγε sed, tamen, ἀλλὰ καὶ sed etiam.*

X. Particulae Expletivae sunt, quae nihil significant, sed inferuntur tantum hiatus vitandi aut versus explendi gratia, ut: *δὴ, ἄρ, ῥα, νυ, τοι, κε, κεν, τε, τȣ, περ, γε, πȣ.*

APPENDIX I. AD GRAMMATICAM.

DE FIGURIS GRAMMATICIS.

§ 387. *Figurae* hic vocantur, quae a communi modo loquendi vel scribendi non nihil abludunt.

I. Prosthesis, quae est additio literae vel syllabae ad initium dictionis, ut: *μικρὸς parvus* ion. et aeol. *σμικρὸς*, *ὥρακα* att. *ἑώρακα*, *ὄντα* ionice *ἐόντα*.

II. Aphaeresis, quae est ablatio literae vel syllabae a principio dictionis, ut: *γαῖα*, *αἶα terra*, *ἐκεῖνος*, *κεῖνος ille*.

III. Epenthesis, quae est interpositio literae vel syllabae in medio dictionis, ut: *πτόλις* pro *πόλις civitas*, *ἠέλιος* pro *ἥλιος sol*.

IV. Diplasiasmus, qui est unius ejusdemque consonantis in medio dictionis geminatio, ut: *ὅππως* pro *ὅπως ut*, *ὅττι* pro *ὅτι quod*, *μέσσος* pro *μέσος medius*.

V. Anadiplosis, quae est primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes repetitio, ut: *ἐγήγερκα* pro *ἤγερκα congregavi*, *κεκάμωσι* pro *κάμωσι*, a *κάμνω fatigor*.

VI. Syncope, quae est ablatio literae vel syllabae e medio dictionis, ut: *κάλιον* pro *κάλλιον melius*, *ἐτύφθην* pro *ἐτύφθησαν*. Raro duae syllabae de medio tolluntur, ut: *πέπρωται* pro *πεπεράτωται fato destinatum est*.

VII. Paragoge, quae est additio literae vel syllabae in fine dictionis, ut: *ἐγώνη*, *ἐγὼν* pro *ἐγώ*. *λόγοισι* pro *λόγοις*. *ἔφησθα dicebas*, aeolice pro *ἔφης*.

VIII. Apocope, quae est ablatio literae vel syllabae a fine dictionis, ut: *πολλάκι* pro *πολλάκις saepe*, *δῶ* pro *δῶμα domus*, *ἄνα* pro *ἀνάστηθι surge*.

IX. Metathesis, quae est literarum transpositio, ut: *κραδία* pro *καρδία cor*, *δράκων* a *δέρκω*.

X. Diaeresis, quae est distractio unius syllabae in duas, ut: πάϊς pro παῖς *puer.*

XI. Antitheton vel Antithesis, quae est literae pro litera positio, ut: σοφίη pro σοφία *sapientia.*

XII. Tmesis, quae est dissectio vocis compositae, ut: ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις *arx.*

XIII. Synaloephe, quae est duarum syllabarum in unam contractio, ut: ποιεῖ pro ποιέει. Item per crasin et syneresin, ut: ἐνταθιοπίᾳ pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ *in Aethiopia.*

XIV. Antimeria, quando una pars orationis ponitur pro altera, v. g. verbum pro participio, ut: πειράζων, pro πειραστὴς, ὁ ἔξωθεν ἄνθρωπος *exterior homo* pro ἐξώτερος.

XV. Enallage, quando substantivum pro adjectivo, positivus pro comparativo, activum pro passivo, et e contra, ponitur, ut: ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι, pro ἀληθινὸς, *verbum tuum veritas est.* ποία ἐντολὴ μεγάλη; pro μεγίστη, *quodnam praeceptum est maximum?* τὸν ἀγῶνα ἠγώνισμαι, pro ἠγωνισάμην, *certamen certavi.* Huc pertinent quando Poëtae infinitivo pro imperativo utuntur.

XVI. Metaplasmus, quando in declinando vel conjugando aliqua fit mutatio, ut: κλαδὶ vel κλάδῳ *ramo,* αἴνημι pro αἰνέω *laudo.*

XVII. Crasis, quae Atticis propria est, habet ferme tantummodo locum in praepositione πρὸ, item in articulo τὸ et τὰ et conjunctione καὶ, ut: προὔχω pro προέχω, τοὖλλο pro τὸ ἄλλο, τἀγαθὸν pro τὸ ἀγαθὸν, κἀκ pro καὶ ἐκ, χ᾽ ὡμάντις pro καὶ ὁ μάντις *vates, hariolus,* χ᾽ ὡκ pro καὶ ὁ ἐκ *et qui exinde.*

XVIII. Ellipsis, quando vox aliqua ad integram constructionem necessaria eleganter omittitur: praecipue vero omittuntur voces sequentes: ὁδὸς *via,* γραμμὴ *linea,* μερὶς vel μέρος *pars,*

ἀπόφθεγμα dictum, γωνία angulus, γνώμη sententia, διάστημα intervallum, δόμος vel *οἶκος domus, ἐνδύματα* vel *ἱμάτια vestes, εἷς unus, ἑορτάσιμοι ἡμέραι feriae, ἡλικία statura, aetas, ἡμέρα dies, δίκη jus, justitia, ὄντες existentes, ὅρα vide, πράγματα* vel *ὄντα ῥήματα res, συγγράμματα scripta, τέχνη ars, τιμωρία poena, supplicium, τράπεζα mensa, τρίχες pili, ὕδωρ aqua, ὕπνος somnus, ὑπόνοια* vel *ὑπόληψις suspicio, χεὶρ manus, χρόνος tempus,* ut: *τὸ τοῦ Παύλου* (scilicet *ἀπόφθεγμα*) *Pauli dictum. πρὸς ὀρθὴν* (scilicet *γωνίαν*) *ad rectum angulum. τὴν ἐμὴν συνῆκας* (scilicet *γνώμην*) *opinionem meam* vel *sententiam intellexisti. διὰ τοσούτου* (sciliter *διαστήματος*) *tam longo intervallo. εἰς ᾅδου* (scilicet *δόμον* vel *τόπον*) *in infernum. οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες* (scilicet *ἱμάτια*) *molles vestes habentes. ὁ Πλάτων ἦν τῶν σοφῶν* (scilicet *εἷς*) *Plato unus erat inter sapientes. ἐν τοῖς τοῦ πνεύματος* (scilicet *ἑορτασίμοις*) *in diedus Pentecostes. τὴν ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει* (scilicet *ἡλικίας*) *exerce te in virtute ab ineunte aetate. ἐσύλησε τῆς Βοσνίας τὸ πρὸς ἀνατολὰς* (scilicet *μέρος*) *depopulatus est Bosniae partem orientem versus. οἱ ἐν τῷ τέλει* (scilicet *ὄντες*) *in dignitate magistratuum existentes. ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς πεύσεται* (scilicet *ὅρα*) *vide ne quis audiat. τὰ τῶν φίλων κοινὰ* (scilicet *πράγματα*) *amicorum res sunt communes. τὰ τοῦ Ἡροδότου* (scilicet *συγγράμματα*) *Herodoti scripta. μουσικὴ* (scilicet *τέχνη ars musica. ἀξίαν ἀποτίνειν* (scilicet *τιμωρίαν*) *justas poenas solvere. ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι* (scilicet *τραπέζης*) *de eadem mensa comedere. ποτήριον ψυχροῦ* (scilicet *ὕδατος poculum frigidae aquae. ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον* (scilicet *ὕπνον*) *o fili! quam profunde dormivisti. διὰ κενῆς* (scilicet *ὑπονίας*) *frustra. τῇ μὲν ὕδωρ, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸ πῦρ ἐφόρει*

(scilicet χειρὶ) *una manu aquam, altera vero ignem ferebat.* ἐφ' ὅσον (scilicet χρόνον); *quam diu?*

XIX. Pleonasmus, cum aliquid in oratione abundat elegantiae aut emphaseos causa, ut: τὸς κακὸς κακῶς ἀπολέσει, *malos male perdet.*

XX. Synthesis vel potius Synesis, cum constructio ad intellectum, non ad vocem refertur, ut: μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτὸς, *docete omnes gentes babtizantes eos.* Matth. XXVIII, 19. ἐξελεύσεται ὁ λαὸς καὶ συλλέξουσι τὸ μάννα, *egredietur populus et colligent manna.* Exod. XVI, 4.

XXI. Systole, quae est correptio syllabae longae, ut: τὰς τέχνας ἐγείρει, ubi τὸ νας corripitur, quod longum est.

XXII. Diastole, quae est productio syllabae brevis, ut: κέρατα ubi τὸ κε producitur.

XXIII. Synizesis, quae est duarum syllabarum in unam contractio, ut: Homer. Iliad. 5. ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναίκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. Hae tamen tres ultimae figurae pertinent ad Poësin.

APPENDIX II. AD GRAMMATICAM.

DE ACCENTIBUS.

§ 388. Quotuplex sit *accentus*, et quae loca unusquisque occupare debeat, dictum est § 33—43. restant tamen quaedam notandae Generales et Speciales Regulae.

REGULAE GENERALES.

§ 389. *Reg. I.* Dictio monosyllaba, quam circumflexus debet afficere, ea natura sit longa, necesse est, ut: φῶς, νοῦς. Quod si brevis fuerit, aut longa firma positione, acuitur, ut: ὅς *qui*, ἅλς *mare.*

Excipitur ὁ, ἡ ὗς *sus*, ὁ, ἡ σῦς *porcus*, ὁ μῦς *mus*, ἡ δρῦς *quercus*, πῦρ *ignis.*

§ 390. *Reg. II.* Dissyllaba priorem natura longam sequente brevi, vel positione longa, circumflexo

afficiunt, ut: *βρῶμα esca, χρῆμα res utibilis, pecunia, opes, τεῖχος murus, δῆμος populus, αὖλαξ sulcus.*

Excipiuntur (1) *εἴτε, ὥςε, ὥσπερ, εἴπερ, καίπερ* et similia, in primis cum ultima plerumque sit enclytica. (2) Haec nomina: *φοίνιξ phoenix, κύρηξ praeco, θώραξ thorax.*

§ 391. *Reg. III.* Brevis ante finalem longam acuitur, ut: *ἔρως amor.*

§ 392. *Reg. IV.* Brevis ante finalem brevem, aut longa ante finalem longam, si tonum habeat, acuitur, ut: *λόγος sermo, ἥρως Heros,* sic etiam positione longa ante finalem brevem acuitur, ut: *ἔργον opus, ἕρκος septum, μόσχος vitulus.*

Excipitur *μᾶλλον* pro *μάλλον.*

§ 393. *Reg. V.* In polysyllabis natura longa ante finalem natura brevem, si tonum habeat, circumflectitur, ut: *ἑςῶτες stantes, ἐσθῆτος vestis, ἱδρῶτος sudoris, ἐκεῖνος ille.*

§ 394. *Reg. VI.* In polysyllabis ultima existente longa penultima acuitur, ut: *εἰρήνῃ paci, ἀνθρώπῳ homini.*

Excipiuntur attica *ἀνίλεως immisericors,* et caet.

§ 395. *Reg. VII.* Ultima existente brevi, acuitur antepenultima, ut: *ἄνθρωπος homo, μαρτύριον testimonium.*

§ 396. *Proparoxytona* quoque sunt 1) Substantiva desinentia in *εια*, ex adjectivis contractis formata, ut: *ἀλήθεια veritas,* ab *ἀληθὴς, εὐσέβεια pietas* ab *εὐσεβής.* 2) Nomina desinentia in *οια* provenientia a *νȣ̃ς mens, ῥȣ̃ς fluxus, πλȣ̃ς navigatio, πνȣ̃ς flatus,* ut: *εὔνοια benevolentia, εὔροια facilis flatus,* seu *cursus, ὁμόπλοια navigationis societas, ἄπνοια carentia flatus* seu *venti.* 3) Nomina in *ια* et *ειρα* a substantivis masculinis provenientia, ut: *ψάλτρια cantatrix* a *ψάλτης, ποιήτρια Poëtrix* a *ποιητὴς, δότειρα datrix.*

Excipiuntur (1) Nomina verbalia desinentia in ος, derivata a praeterito medio, et cum nominibus composita, quae, si active supponuntur, accentum habent in penultima, ut: Θεοτόκος *Deipara*, πρωτοτόκος *quae primum genuit*, πατροκτόνος *parricida*, σαρκοφάγος *carnivorus*. Sed si passive capiantur, sunt proparoxytona, ut: Θεότοκος *a Deo natus*, πρωτότοκος *primogenitus*, πατρόκτονος *a patre interfectus*.

(2) Composita a χέω *fundo*, βάλλω *projicio*, πολῶ *obeo*, *circumeo*, λέγω *dico*, si praepositio sit praemissa, sunt *proparoxytona*, ut: πρόχοος *gutturnium*, σύμβολος *omen*, *auspicium*, περίπολος *qui circumit et lustrat*, κατάλογος *catalogus*, *enumeratio*. Si praeponitur alia particula, sunt *paroxytona*, ut: οἰνοχόος *pincerna*, ἐκηβόλος *longe jaculator* ab ἑκὰς *procul*, Θεολόγος *Theologus*.

3) Participia praeteriti passivi etiam acuunt penultimam, ut: γεγραμμένος *scriptus*.

(4) Verbalia desinentia in εος, εα, εον, ut: ποιητέος, ποιητέα, ποιητέον *faciendus*, *a*, *um*.

§ 397. *Reg. VIII.* Diphthongi in fine positae, αι et οι non sequente consonante in accentuum ratione sunt breves, ut: μῦσαι, ἄνθρωποι, τύπτομαι.

Excipitur (1) οἴκοι adverbium *domi*. (2 Item tertia persona optativi activi in οι, ut: φεύγοι, τετύφοι; (3) et tertia persona aor. primi optativi modi ποιήσαι, ad differentiam infinitivi modi ποιῆσαι, et imperativi medii ποίησαι.

§ 398. *Reg. IX.* Particulae, ἀ, εὖ, δὺς et quaedam alia, praecipue monosyllaba, in compositione accentum retrahunt, ut: παιδευτὸς *doctus*, *eruditus*, ἀπαίδευτος *rudis*, τακτὸς *ordinatus*, εὔτακτος *bene ordinatus*, κινητὸς *mobilis*, δυσκίνητος *difficulter mobilis*, φιλόκαλος *pulchritudinis amans*, φιλόσοφος *studiosus sapientiae*, ἄλογος *irrationalis*.

§ 399. *Reg. X.* Dictiones enclyticae, sive sint *dissyllabae,* sive *monosyllabae,* in antecedentem paroxytonam vocem raro rejiciunt accentum. Eaedem amittunt plane accentum post vocabulum *ὀξύτονον,* aut *περισπόμενον,* ut: *κακόν ἐςι, πᾶς ἐςι.* Post *παροξύτονον* autem monosyllabae enclyticae quidem amittunt, dissyllabae autem accentum retinent, ut: *ἄνδρα φημὶ virum dico, ἄρχων ἐςὶ princeps est, τέχνη τις ars quaedam, λέγει τις, ὅταν τι, λόγος μȣ.* Item retinent accentum *παραινέσεως* vel apostrophi, *εὐφωνίας* et singularis emphaseos gratia, positae, nec non interrogative sumtae, ut: *εἰπὲ πȣ̃, πότε ἔδωκας, ἤκȣσα σȣ̃, ὅτε εἰς Καίσαρα τὶ ἥμαρτον.* Quoties vero plures dictiones enclyticae immediate se invicem sequuntur, semper ex una post alteram transfertur acutus in syllabam antecedentem, excepta ultima, v. g. *ἄνθρωπος τίς ποτέ μοι φησί σε οἰκείως χρῆσθαι τῷ Φιλίππῳ.* Idque etiam fit, si vel maxime praecedens vocabulum accentu alias destituatur, ut: *ȣ̓ γάρ πώτίς μȣ ἤκȣσεν, non enim quodammodo quisquam me audivit.*

Nota: I. *Dictiones* autem *enclyticae* fiunt: 1) ex nominibus *τὶς* cum suis casibus et aequivalentibus *τȣ̃, τεῦ* et *τῷ* pro *τινὸς, τινί.* 2) Ex verbis: *εἰμὶ, φημὶ,* in toto praesenti, excepta secunda persona singulari *φῄς.* Ex pronominibus: *μȣ̃, μοὶ, μὲ, σȣ̃, σοὶ, σὲ, ȣ̃, οἷ, ἓ, σφοὲ, σφὲ, σφίσι.* 4) Ex adverbiis: *πόθεν, ȣ̓δέπω* nihildum, *ποτὲ* alibi, *ποθὶ, πῶς* dum, *πῶ, πῇ, πȣ̃* et similia interrogativa indefinite sumta, ut: *ἦλθέ ποθεν, εἶδά πως.* 5) Ex conjunctionibus *τε, τι, γε, κε, κεν, νυ, νυν, περ, ῥα, θην.*

Nota: II. Istae dictiones *enclyticae, ἐκ, ἐξ, ȣ̓,* si sententiam claudunt, acuuntur, ut: *ἀπεκρίθησαν αὐτῷ ȣ̓.* Ioann. XXI, 5. *responderunt ei non. ἀμφοτέρων ἐκ, ex utrisque. κακῶν ἐξ ex*

malis. Item ὡς quando ἀποδόσεως seu redditivam significationem habet, aut in fine periodi collocatur, acuitur, ut: ἀθάνατος ὥς, *tanquam immortalis.* Sic etiam ὅ et ἥ accentum habent sequente δὲ, cum apostropho, ὅ δ' ἀκὖσας τὖς λέγοντας.

§ 400. *Reg. XI.* Ultima acuta fit gravis ob sequentem dictionem, ut: Θεὸς ὑμῶν.

Excipitur (1) τίς interrogativum, quod semper acuitur, etiam in casibus suis, ut: τίς ἐποίησε; (2) Cum sequitur dictio enclytica, ut: Θεός σε, Θεός ἐςι.

Nota 1. Accentus et quantitas syllabarum apud Graecos distinguuntur, et in pronunciatione non quantitatis, sed accentus ratio habetur cujus contrarium sit apud latinos, ut patet:

Ὃς μὴ ῥωμαϊκοῖς ἑλλινικὰ γράμματα ζεῦξεν,
Οὐ δύναται συνετὖ τὖνομα ἀνδρὸς ἔχειν.
Qui non graeca simul jungit documenta latinis,
Is viri docti nomen habere nequit.

Nota 2. Omnis acutus in fine vocis fit gravis in orationis contextu, ut: Θεὸς κρινεῖ τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, *Deus judicabit occulta hominum.* In fine autem sententiae manet, ut: καθάπερ τὰ ἔθνη, τὰ μὴ εἰδότα τὸν Θεόν, *sicut gentes, quae non noverunt Deum.* Adeoque omnis accentus gravis in fine sententiae fit acutus, ut: Ἐγὼ ὁ ποιμὴν ὁ καλός. *Ego sum pastor bonus.*

REGULAE SPECIALES.

DE ACCENTU NOMINUM.

§ 401. *Reg. I.* Nominativi accentus ferme in obliquis manet in eadem syllaba, nisi regula generalis impediat, ut: λόγος, τὖ λόγὖ etc. at ἄνθρωπος, τὖ ἀνθρώπὖ accentum habet in penultima propter ultimam lonqam ex regula generali sexta.

§ 402. *Reg. II.* Nomina, quae in nominativo

primae et secundae declinationis sunt barytona, in genitivo et dativo singularis, dualis et pluralis numeri fiunt perispomena, ut: ποιητὴς, ποιητȣ͂ *Poëta,* et θησαυρὸς, θησαυρȣ͂ *thesaurus.* Idem judicandum de genitivo dissyllabo plurali et duali, in tertia declinatione, ut: φρενοῖν, φρενῶν *mentium.*

§ 403. *Reg. III.* Genitivus in prima declinatione pluralis circumflectitur in ultima, ut: Μȣ͂σα, Μȣσῶν *Musa* etc.

Excipiuntur (1) Faeminina adjectivorum paroxytona, derivata a nominibus in ος secundae declinationis, ut: ἁγίων ex ἁγία.

Nota. Eadem adjectiva faeminina in nominativo et vocativo plurali eandem accentus sedem habent, cum masculino et neutro, ut: ἅγιος, ἁγία, ἅγιον, ἅγιοι, ἅγιαι, ἅγια, ἡμέτεραι, σοφώτεραι.

(2) Χλένης *aper,* χρήϛης *foenerator,* ἐτησίαι *etesiae,* faciunt χλένων, χρήϛων, ἐτησίων.

§ 404. *Reg. IV.* Genitivi et dativi casus tertiae declinationis dissyllabi non contracti accentum sortiuntur in ultima: nominativus, accusativus et vocativus in priori, ut: χειρὸς, χειρὶ, χεῖρα, χεῖρε, χειροῖν, χεῖρες, χερσὶ, χεῖρας.

Huc pertinent etiam obliqui dissyllaborum, ex trisyllabis per syncopen formatorum, ut: ἀνὴρ, ἀνδρὸς etc. πατρὸς etc. Item hoc anomalum γυνὴ, γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, γύναι, γυναῖκες, γυναικῶν. Sic etiam θυγάτηρ, θυγατέρος, θυγατρὸς, θυγατέρι, θυγατρὶ, θυγατέρα, θύγατρα, θύγατερ. Dual. θυγατέρε θύγατρε, θυγατέροιν, θυγάτροιν. Plur. θυγατέρες, θύγατρες, θυγατέρων, θυγατρῶν, θυγατέρας, θύγατρας.

Excipiuntur genitivi et dativi dissyllabi participiorum, ut: θεὶς θέντος, ὢν ὄντος, δὲς δόντος. Quibus adde τῶν παίδων, πάντων, δμώων, *servorum,* a δμὼς, δμωὸς, ὤτων *aurium,* φώτων *luminum,*

ad differentiam *φωτῶν virorum, λάων lapidum* a *λάας, κράτων cepitum* a *κρὰς κρατὸς, δάδων facum* a *δᾳς δαδὸς* ex *δάϊς* a *δαίω uro*.

§ 405. *Reg. V.* Adjectiva desinentia in *ης* et *ων*, quae accentum in neutro retrahunt, idem faciunt in vocativo, ut: *αὐτάρκης contentus, ὦ αὔταρκες, κακοήθης malignus, ὦ κακόηθες, εὐδαίμων felix, ὦ εὔδαιμον.*

Huc pertinent etiam propria desinentia in *ης*, habentia genitivum desinentem in *ος* purum, quae accentum in antepenultimam rejiciunt, ut: *Σωκράτης* vocat. *ὦ Σώκρατες, Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες.*

§ 406. *Reg. VI.* Ubi fuit accentus extra contractionem, in ea etiam syllaba manet in contractione, ut: *ποιέομεν, ποιȣ͂μεν, ἀληθέος, ἀληθȣ͂ς.*

Excipiuntur *metallica* quaedam, et alia nonnulla proparoxytona in *εος*, post contractionem per specialem anomaliam fiunt perispomena, ut: *χρύσεος χρυσȣ͂ς aureus, ἀδελφίδεος ἀδελφιδȣ͂ς fratris filius.*

§ 407. *Reg. VII.* Omnes syllabae contractae, tonum recipientes, habent circumflexum, nisi natura circumflexi repugnet, ut: *ποιῶ.*

Excipitur (1) contractio, quae fit ex gravi, habet etiam gravem, ut: *ἑςαὼς, ἑςὼς stans, βεϐαὼς, βεϐὼς incedens.* (2) Casus duales in *ω* contracti, ut: *νὼ* ex *νόω mentes.* (3) Accusativus in *ω* contractus a nominibus in *ω* vel *ως*, ut: *αἰδὼ* ex *αἰδόα.*

§ 408. *Reg. VIII.* In qua syllaba est accentus in genitivo singulari generis masculini, in ea est et in faeminino, ut: *ἐλεύθερος, ἐλευθέρȣ liber,* faemininum *ἐλευθέρα. τέλειος, τελείȣ, τελεία.*

Excipe tamen *πότνιος venerandus, ποτνίȣ, πότνια, πέπειρα matura, σεϐάσμια venerabilis.*

§ 409. *Reg. IX.* Neutra retinent accentum in ea syllaba, in qua masculinum, ut: *χαρίεις, χαρίεν gratiosus, νοσώδης morbosus, morbidus, νοσῶδες.*

Excipe neutra in *ες* desinentia et *ον*, a nominibus in *ης* et *ων* paroxytonis, fiunt proparoxytona, ut: *αὔταρκες* ab *αὐτάρκης*, *κακόδαιμον* a *κακοδαίμων* *infelix*, *miser*. *βέλτιον* a *βελτίων*. Sed composita a *φρὴν* regulam sequuntur, ut: *βαθύφρον* *cui mens est profunda* a *βαθύφρων*.

DE ACCENTU VERBORUM.

§ 410. *Reg. I.* Verborum et participiorum accentus observandi sunt in conjugatione verborum, ut: *τύπτω*, *ποιέω*, *τίθημι*. Nam idem accentus manet, et in eadem syllaba, qui et in qua syllaba fuit in themate, nisi regula aliqua generalis impediat.

§ 411. *Reg. II.* Tempora indefinita et praeterita, priori longa, servant accentum in compositis eodem in loco, ut: *κατεῖχον* *retinuerunt* ab *εἶχον*, *συνῆλθον* *convenerunt* ab *ἦλθον*.

Excipe *σύνοιδα* *conscius sum*. Reliqua vero compositorum tempora tonum in antepenultimam transferunt, nisi ultima sit longa, ut: *κεῖμαι*, *ἀνάκειμαι* *discumbo*.

§ 412. *Reg. III.* Omnis imperativus acuitur in antepenultima, si eam habet, ut: *παράμενε* *permane*, si vero eam non habeat, in penultima, ut: *μένε*.

§ 413. *Reg. IV.* Verba monosyllaba post aphaeresin circumflectuntur, ut: *ἔφην* *dixi*, *ἔφης*, *ἔφη*, *φῆν*, *φῆς*, *φῆ* et *ἦν*, *ἦς*, *ἦ*. Excipe *ἔφαν*, *φάν*.

DE ACCENTU ADVERBIORUM.

§ 414. *Reg. I.* Adverbia in *δον* (nisi fuerint neutra, adverbialiter usurpata) *ει*, *στι* et pleraque in *τι* sunt barytona, ut: *ὁμοθυμαδὸν* *unanimiter*, *πανστρατὶ* *cum toto exercitu*, *αὐτολεξεὶ* *iisdem verbis*, *ἑλληνιστὶ* *graece*.

§ 415. *Reg. II.* Adverbia in *θεν*, *σε*, *δε*, *ζι*, *θι* desinentia retinent accentum in ea syllaba, in qua

fuit in primitivis, ut: *οἴκοθεν domi, ὀρανόθεν coelitus.* Pauca excipiuntur, ut: *πάντοθεν undique, κυκλόθεν in circuitu, κυκλόσε circumquaque, παιδιόθεν a pueritia.*

§ 416. *Reg. III.* Adverbia in *ακις* et *ακι* sunt paroxytona, ut: *πολλάκις saepe.*

§ 417. *Reg. IV.* In *δην* sunt paroxytona, ut: *συλλήβδην, διαῤῥήδην diserte.*

DE ACCENTU PRAEPOSITIONUM.

§ 418. *Reg. I.* Omnes praepositiones praeter eas, quae accentu carent, habent gravem in ultima, ut: *πρὸ, περὶ, ἀντὶ, παρά.*

§ 419. *Reg. II.* Praepositiones postpositae suo casui, aut pro verbis substantivis usurpatae (praeter *ἀνὰ* et *διὰ*, quae ob differentiam accentum in ultima semper habent) accentum in primam retrahunt, ut: *τότων πέρι* pro *περὶ τότων*, *ἄπο* pro *ἄπεςι abest*, vel *ἄπιθι abi.*

APPENDIX III.

DE PRAETERITO PASSIVO.

§ 420. Quomodo praeteritum perfectum passivum sit formandum, actum est, ubi de deductione et formatione temporum; quomodo vero secunda et tertia persona formentur, idque ratione diversi characteris tum futuri, tum ipsius praeteriti, ex sequentibus nota exemplis:

A *λέγω dico, λέλεχα, λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, λελέγμεθον, λέλεχθον.* 2. *λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.*

A *πείθω suadeo, πέπεικα, πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπειςαι, πεπείσμεθον, πέπεισθον.* 2. *πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.*

Ab *ὀρύττω fodio ὤρυχα, ὤρυγμαι, ξαι, ὤρυκται* etc. sicut *λέλεγμαι.*

A *φράζω dico, edissero, πέφρακα, πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφραςαι,* sicut *πέπεισμαι.*

A *ψάλλω cano, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται, ἐψάλμεθον, ἔψαλθον.* 2. *ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.*

A *σπείρω sero, semino, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται, ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον.* 2. *ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.*

A *νέμω distribuo, νενέμηκα, νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται, νενεμήμεθον, νενέμησθον.* 2. *νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.*

A *φαίνω* in *lucem edo, ostendo, luceo, πέφαγκα, πέφαμμαι, νσαι, νται, άμμεθον, πέφανθον.* 2. *πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.*

A *κρίνω judico, κέκρικα, κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται, κεκρίμεθον, κέκρισθον.* 2. *κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.*

Ab *ἀκέω audio, ἤκεκα, ἤκεσμαι, ἤκεσαι, ἤκεςαι, ἠκέσμεθον, ἤκεσθον.* 2. *ἠκέσμεθα, ἤκεσθε, ἠκεσμένοι εἰσί.*

A *τοξεύω jaculor, τετόξευκα, τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται, τετοξεύμεθον, τετόξευσθον.* 2. *τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.*

A *πλήθω impleo, πέπληκα, πέπλησμαι, πέπλησαι, πέπληςαι, πεπλήσμεθον, πέπλησθον, πέπλησθον, πεπλήσμεθα, πέπλησθε, πεπλησμένοι εἰσί.*

A *ςέλλω mitto, ἔςαλκα, ἔςαλμαι, ἔςαλσαι, ἔςαλται, ἐςάλμεθον, ἔςαλθον.* 2. *ἐςάλμεθα ἔςαλθε, ἐςαλμένοι εἰσί.*

A *κτείνω occido, ἔκτακα, ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται, ἐκτάμεθον, ἔκτασθον.* 2. *ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.*

Usus Magister plura docebit.

PARS TERTIA
DE
SYNTAXI.

§ 421.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ quoad *vocem* provenit a verbo *συντάσσω construo*. Quoad *rem* est ratio construendarum vocum seu faciendae orationis. Quot vero et quid sint partes orationis dictum in Grammatica, quantum et dicere et scribere per tempus licuit. Superest singularum considerare constructionem, quomodo singulae inter se cohaereant bene, ac recte connectantur. Unde a Graeco non abludens idiomate Graeca formari possit oratio. Totidem absolvetur capitibus, quot sunt partes orationis.

CAPUT I.
DE SYNTAXI, SEU CONSTRUCTIONE ARTICULORUM.

MEMBRUM PRIMUM.
DE ARTICULO PRAEPOSITIVO.

§ 422. *Reg. I.* Articulus *praepositivus* praepositus nomini, pronomini, vel participio, concordat in genere, numero et casu, sicut adjectivum cum substantivo, ut: *ἡ βίβλος liber*, *ὁ αὐτὸς idem*, *ὁ ἐρχόμενος venturus.*

Nota 1. Articulus praepositivus aliquando suo casui postponitur, vel eum post intervallum aliquod sequitur, ut: *ἐμοί μεν ἀσφαλέστερος βίος εἶναι δοκεῖ καὶ βελτίων, ὁ τῶν ἰδιωτευόντων, ἢ τῶν τυραννευόντων, mihi quidem securior et tutior esse videtur privatorum hominum vita, quam Regum et Principum.* Isocrat. Epist. 6.

Quando vero postponitur, tunc revocat antecedentia, et habet vim exponendi, ut: τὰς ἡδονὰς θήρευε, τὰς μετὰ δόξης, *voluptates sectare, quae cum gloria conjunctae sunt.* Isocrates.

Nota 2. Propter elegantiam sermonis saepe ita sejunguntur articuli, ut aliud quidpiam intercedat, ut: τὰ τῶν τεκόντων ὄμματα ἥδιςον βλέπειν, *parentum oculos seu vultum intueri jucundissimum est.* Sophocles. Item: πρὸς τὸς τὰ ἀρκτῷα τῆς γῆς μέρη βαρβάρος κατοικῦντας, *apud barbaros septentrionalem plagam incolentes,* hoc est, habitant. Herodianus. Item: ὁ ȣ̃ν πατὴρ αὐτȣ̃, *pater igitur ipsius.* Ideoque saepe fit concursus articulorum, ut: Βίας ἀπέκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸς τȣ̃ τῆς θηγατρὸς υἱȣ̃ κόλπȣς. Diogenes Laërtius. Item: οἱ τὴν τῆς πατρίδος ἀναλαμβάνοντες φροντίδα ἐπαινετέοι, *qui patriae curam suscipiunt, laudandi sunt.*

§ 423. *Reg. II. Praepositivo* articulo utimur

1. In exponendo, ut: τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιȣ́σιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Item Iohann. I, 9. ἦν τὸ φῶς τὸ ἀλιθινὸν, *erat lux vera.*

2. Distinguendo, ut: Ἰωάννης ὁ Βαπτιςὴς, Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιςής.

3. Dividendo, addita conjunctione μὲν et δὲ, et tunc significat *quidam, aliquis, alius,* ut: ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει, ὅταν μάχη γίγνηται, τοῖς (vel τὸς) μὲν ἡττᾶσθαι, τοῖς (vel τὸς) δὲ νικᾶν, *necessario fit, cum praelium committitur, ut alii vincantur, alii vincant.* Demosthenes. Item: ζημίαν αἱρȣ̃ μᾶλλον, ἢ κέρδος αἰσχρὸν, ἡ μὲν γὰρ ἅπαξ σὲ λυπήσει, τὸ δὲ διὰ παντὸς, *damnum elige potius, quam lucrum turpe, hoc enim te semel tristitia afficiet, illud vero semper.*

Nota 1. Si plura membra ponuntur, particula μὲν semel tantum ponitur, particula vero δὲ cum

articulo repetitur, quoties in opus fuerit, ut: ἡ παιδεία τοῖς μὲν νέοις σωφροσύνη, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις παραμυθία, τοῖς δὲ πένησι πλοῦτος, τοῖς δὲ πλουσίοις κόσμος ἐστὶ, *doctrina junioribus sobrietas, senioribus solatium, pauperibus divitiae, divitibus ornamentum est.* Plutarchus.

Nota 2. In tali constructione quandoque ponitur articulus postpositivus pro praepositivo, v. g. ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει, *alius quidem credit vescendum esse quibuslibet: alius autem, qui infirmus, oleribus vescitur.* Rom. XIV, 1.

4. In demostrando aliquam rem certam, quum videlicet distinguitur, aut certum quidpiam indicatur: tunc enim praemittitur articulus, atque ita nos εἰς δευτέραν γνῶσιν εἰσάγει, id est: *introducit nos in secundam cognitionem,* e generaliore atque incertiore in specialiorem ac certiorem, ut Matth. II. de Magis: ἰδόντες τὸν ἀστέρα καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον τὸ παιδίον, *visa stella, ingressi in domum, invenerunt puellum.* Tria substantiva, stella, domus, puellus, praeposito articulo veluti limitantur, et elatiori significatione restringuntur ad angustiorem: innuitur enim ibi non quaelibet stella, sed quae illis ex oriente Bethlehemum usque praeluxerat: nec domus quaelibet, sed supra quam stella constiterat: nec item vulgaris aliquis puellus, sed quem insolita illa stella portendebat. Latini tamen hic non habent, quo vim illam exprimant. Item Ioann. I. ὁ προφήτης εἶ σύ; *num tu es ille Propheta?* nempe magnus ille Propheta olim patribus promissus. Quomodo etiam emphaticus dicitur, cum scilicet significative aliquid demonstret.

5. Pro pronomine demonstrativo, ut: τίς γὰρ ἂν ᾠήθη ταῦτα γενέσθαι; νὴ τὸν Δία, ἔδει γὰρ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι; *quis haec futura*

putasset per Jovem? illud enim agendum fuerat, hoc vero omittendum. Demosth. Phil. 3.

6. Quando vox et sententia τεχνικῶς efferenda est, seu, ut vulgus vocat, materialiter, tanquam neutris nominibus praeponitur articulus τὸ, ut: τὸ βίβλος, *haec dictio* βίβλος. τὸ πόλις, *haec dictio* πόλις. Item: σαφὴς ἔλεγχος τῆς ἀπιςίας, τὸ πῶς περὶ Θεȣ̃ λέγειν, *certissimum argumertum incredulitatis est, de Deo dicere, quomodo?* Justinus de Trinit. Item: εὖ εἰρημένον τὸ, ἑλȣ̃ βίον τὸν ἄριςον, ἡδὺν δὲ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει, *praeclare dictum est illud: Optimam vitae rationem elige, eam jucundam reddet consuetudo.*

7. Quum origo, possessio, pars et similia indicantur, sic Christus dicitur: ὁ Υἱὸς τȣ̃ Θεȣ̃, ὁ Υἱὸς τȣ̃ ἀνθρώπȣ. Item: ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σȣ̃, *toto corde tuo.* τὴν ψυχὴν αὐτȣ̃, *animam suam.*

Nota 1. Per articulum praepositivum eleganter exprimitur nominum periphrasis, ut: τὸ et τὰ τῆς τιμωρίας, id est, ἡ τιμωρία, *poena.* Genitivo: τȣ̃ et τῶν τῆς τιμωρίας, i. e. τῆς τιμωρίας, *poenae.* Dativo: τῷ et τοῖς τῆς τιμωρίας i. e. τῇ τιμωρίᾳ etc. Quod tamen fieri non solet in Genitivo plurali ob κακοφωνίαν geminandorum eorundem articulorum, v. g. τὰ τῶν βαρβάρων ἄπιςά ἐςι δήπȣ φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, *Barbari natura et semper hominibus infideles sunt,* Demosth. pro οἱ βάρβαροι ἄπιςοί εἰσι. Item: τὰ μὲν τῆς τύχης, ὀξείας ἔχει τὰς μεταβολὰς, *fortuna celeres habet mutationes.* Idem. Item: πολλοὶ ἀγνοȣ̃σιν ἡλίκον ἐςὶ τὸ τῆς ἐλευθερίας, ἧς ȣ̓κ ἀλλάξαιτό τις νȣ̃ν ἔχων τὴν Περσῶν βασιλείαν, *multi ignorant, quantum bonum libertas sit, quam nemo compos mentis cum regno Persarum permutabit.* Plutarchus.

Nota 2. Nomini adjectivo, pronomini et participio ordinarie nullus praeponitur articulus, nisi propter sermonis elegantiam, ut dictum superius, vel cum per transpositionem suo substantivo postponitur, ut: *Πλάτον Δημοσθένει τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρειν*, pro *τῷ ἀγαθωτάτῳ Δημοσθένει.*

Nota 3. Quoties adjectivum vel participium fit subjectum orationis, toties habet articulum praepositivum subintellecti substantivi, ut: *μακάριοι οἱ πραεῖς, μακάριοι οἱ πενθȣ̃ντες*, id est, *ἄνθρωποι*. Chrysost. Item: *οἱ δίκαιοι διὰ τȣ̃το θλίβονται, ἵνα ςεφανωθῶσιν.*

Nota 4. *Τὸ* saepe absolute ponitur, et significat *quod attinet, quod concernit*, ut: *τὸ κατὰ σάρκα.* Actor. II, 30. Rom. IX, 5.

§ 424. *Reg. III.* Articulus *praepositivus* non solum nominibus, sed etiam aliis partibus orationis non ineleganter praeponitur, ut:

I. VERBIS.

Quum scilicet infinitivus modus ponitur loco substantivi, ut: *ἐκ τȣ̃ ὁρᾷν γίνεται τὸ ἐρᾷν, ex aspicere fit concupiscere.* Chrysost. pro *ἐκ τῆς ὁράσεως γίνεται ὁ ἔρως.* Item: *τὸ δεῖσθαι προσποιεῖ*, id est, *τὴν ἔνδειαν, egere, se simulat.* Sic Plutarchus: *πηγὴ καὶ ῥίζα καλοκἀγαθίας τὸ νομίμȣ τυχεῖν παιδείας, fons et radix est probitatis, legitimam consequi institutionem*, seu consecutio legitimae institutionis. *τὸ λίαν εὐτυχεῖν, magna felicitas. τὸ φυλάξαι τȣ̃ κτήσασθαι χαλεπώτερον, non minor est virtus, quam quaerere, parta tueri.* Demosth. Item: *μὴ τὸ κακῶς ἀκȣ́ειν ἀλγῶμεν· ἀλλὰ τὸ δικαίως ἀκȣ́ειν κακῶς, ne doleamus quod male audiamus, sed quod juste male audiamus.* Chrysost. Quandoque negligitur articulus, *ἄνευ ἀρετῆς ȣ̓ ῥᾴδιον φέρειν ἐμμελῶς τὰ εὐτυχήματα,*

sine virtute non est facile res secundas ferre. Aristoteles.

II. ADVERBIIS.

Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐςὲ, ἐγὼ δ' ἐκ τῶν ἄνω εἰμὶ, *vos ex inferis estis, ego ex superis sum.* Ioh. VIII, 23. Οἱ τῶν πέλας, *propinqui.* ὁ ἔξω ἄνθρωπος, *externus homo.* ὁ ἔσωθεν ἄνθρωπος, *internus homo.* ὁ ἡ τὸ χθὲς, *hesternus, hesterna, hesternum,* id est, γεγονὼς, aut γενώμενος. Item: τῆς οἰκείας καὶ τȣ̃ πλοίȣ τὰ κάτωθεν ἰσχηρώτατα εἶναι δεῖ, *domus et navigii fundamenta firmissima esse debent.*

III. PRAEPOSITIONIBUS

cum suo casu.

Οἱ πρὸ ἡμῶν, *Majores nostri.* οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, *Sacerdotes.* οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, *Socratici.* οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* οἱ περὶ τὸν Καίσαρα, *Caesareani.* τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, *superna curate, non terrestria.* Coloss. III, 9.

Nota: Hic animadvertendum est potissimum, singularem illam phrasin, qua articulus in numero plurali positus cum praepositione et nomine proprio, idem est, quod proprium nomen ipsum, ut: *multi ex Judaeis venerant,* πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, *ad eas circa Martham et Mariam,* hoc est, ad Martham et Mariam. Sic Graeci dicunt: οἱ περὶ Παῦλον vel οἱ ἀμφὶ Παῦλον, pro Παῦλος *Paulus.* τῶν περὶ Παῦλον, hoc est, Παύλȣ, *Pauli,* et sic per reliquos casus. Sic Aristoteles 2. Metaph. 4. οἱ περὶ Ἡσίοδον, pro ὁ Ἡσίοδος, *Hesiodus.* Item: οἱ περὶ τὴν ποίησιν καὶ τȣ̀ς λόγȣς ὄντες, *Poëtae et Oratores.* Similiter οἱ ἀπὸ Πλάτωνος *Platonis auditores,* quod Cicero imitatus est in oratione pro Muraena, *qui sunt a Platone.* Aliquando eadem locutio

significat comitatum, ut: *οἱ περὶ τὸν Παῦλον, qui circa Paulum*, id est, *comites Pauli.*

§ 425. *Reg. IV.* Saepe geminatur articulus ita, ut substantivo cum suo articulo praemisso subjungatur adjectivum cum suo articulo, plenioris distinctionis aut declarationis gratia, ut: *οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ* et apud Isocratem: *τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς*, quae cum adjectivo cum suo articulo et suo substantivo praemisso brevius dici potuissent, *οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, boni viri.* Sic etiam: *τῆς πατρικῆς φιλίας, paternae amicitiae. πείθε τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις, obtempera legibus, quae a Regibus sunt positae.* Item Lucianus: *τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλέσιον Εὐκράτην, senem illum nosti, decrepitum illum dico et divitem Eucratem.* Eadem geminatio fit interdum sequente genitivo substantivi, ut apud Aristotelem: *τὰς ἀρχὰς τὰς τῶν σωμάτων, principia corporum.* Item: *τῇ πόλει τῇ ἑαυτȣ͂, urbi suae. τὴν ἐπαγγελίαν τὴν τȣ́τȣ, promissionem hujus.*

§ 426. *Reg. V.* Inter has voces *πᾶς, ὅλος, ὅδε, ȣ͂τος, ἐκεῖνος, αὐτὸς, τοιȣ͂τος, τοσȣ͂τος*, et sequens substantivum plerumque interjicitur articulus, ut: *πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι.* Matth. XVIII, 33. *τȣ͂δε τȣ͂ λόγȣ καὶ τῆς δε τῆς ὕλης, hujus rationis et hujus materiae.* Aristoteles. Item: *ȣ͂τος ὁ ἀριθμὸς, αὗται αἱ μονάδες, hic numerus, hae unitates.* Idem: *τοιαύτην τὴν δόξαν, talem opinionem:* Aeschines. *Ἐκείνας τὰς λειτȣργίας, illa munia* vel *officia.* Saepe tamen inverso ordine articulus non interponitur, sed praeponitur, ut: *τῆς οἰκȣμένης πάσης*, pro *πάσης τῆς οἰκȣμένης, universi orbis habitabilis. τὰς τȣ͂ τοιȣ́τȣ τρόπȣ ȣ̓σίας, hujuscemodi substantias. τὸ τοσȣ͂τον ἔργον Θεȣ͂, tantum opus Dei.* etc. At huic indefinito *δεῖνα*, quo innui solet is, cujus nomen vel ignoratur, vel de

industria reticetur, semper praeponitur, ut: ὁ δεῖνα. Matth. XXVI, 28.

§ 427. *Reg. VI.* Quando articulus sine substantivo praepositioni suum casum habenti praefigitur, subintelligendum est aliquod adjectivum vel participium rei conveniens, ut: *Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς ȣ̓ρανοῖς, Pater noster, qui es in coelis.* Matth. VI, 9. Luc. XI, 2. subintelligitur *ὤν*. Item: *ȣ̔́τω γὰρ ἐδίωξαν τȣ̀ς προφήτας, τȣ̀ς πρὸ ὑμῶν*, scilicet *ὄντας* aut *γεγονότας, sic persecuti sunt Prophetas, qui ante vos fuerunt.* Matth. V, 12. *Ὁ τὴν ἡμέραν διδȣ̀ς, καὶ τὰ εἰς τὴν ἡμέραν σοι δώσει, qui diem dedit, dabit etiam tibi, quae in diem sunt necessaria.* Graegorius Neocaesariensis.

§ 428. *Reg. VII.* Propriis nominibus interdum praeponitur, interdum omittitur. Cum articulo legitur apud Demosth. *ἦν ὁ Φιλίππος ἐν φόϐῳ, erat Philippus in metu.* Sine articulo: *πότερον ἦλθε Κλέων, ἢ Σωκράτης; utrum Cleon venerit, an Socrates?*

§ 429, *Reg. VIII.* Interrogativis raro praeponitur, attice nimirum, ut: *ὁ τίς καὶ πόσος καὶ πόθεν; quisnam, et quantus, et unde?* Gregorius. *Τῆς ποίας μερίδος; qualisnam partis?* Quem articulum Plato duplicavit: *τὰ ποία τὰ ταῦτα λέγεις; qualia haec dicis?* Numeralibus non praeponitur, nisi quam antecedens aliquod referunt, aut certi quidpiam denotant, ut: Lucae IX, 15. *εἰσὶν ἡμῖν πέντε ἄρτοι καὶ δύω ἰχθύες, sunt nobis quinque panes et duo pisces.* At versu 16 sequitur: *λαϐὼν τȣ̀ς πέντε ἄρτȣς, καὶ τȣ̀ς δύο ἰχθύας, acceptis quinque panibus istis, et duobus istis piscibus.* Eadem in ordinalibus est ratio.

§ 430. *Reg. IX.* Articulus *praepositivus* saepe etiam omittitur, 1) ut: *ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, hostium dona non sunt dona,* pro *τὰ τῶν ἐχθρῶν*

δῶρά ἐςιν ἄδωρα. Item: θάνατος ψυχῆς ἀσέβεια καὶ βίος παράνομος, *impietas et vita non congruens cum lege Dei mors animae est.* Chrysost. de Precat. ὁμοίως αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν καὶ πολλὲς ἑταίρες μεταλλάττειν. Isocr. μέγιςον ἐν ἐλαχίςῳ νὲς ἀγαθὸς ἐν ἀνθρώπε σώματι. Isocr.

2) Praesertim in nominibus propriis et literarum inscriptionibus.

Formulae autem inscriptionis literarum hae fere sunt.

Πλάτων Δημοσθένει τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρειν, vel *Πλάτων Δημοσθένει εὖ πράττειν*, vel *Πλάτων Δημοσθένει φιλοσόφῳ*, vel *Πλάτων Δημοσθένει εὖ ὑγιαίνειν*, vel denique *Πλάτων Δημοσθένει εὖ διάγειν*, ubi subintelligendum est εὔχεται, *precatur. Plato Demostheni salutem plurimam dicit.*

3) In inscriptionibus vero librorum aliquando omittitur, aliquando inseritur, sic Plato suos inscribit libros: περὶ δικαίε *de justo.* περὶ ποιητικῆς *de arte poëtica.* περὶ τε ὄντος *de ente.* Aristoteles: περὶ τῆς προνοίας *de providentia.* Chrysippus: περὶ τῆς τε παντὸς φύσεως *de natura universi.*

§ 431. *Reg. X.* Articulus non solum subjecto propositionis, sed et praedicato additur, ut ostendetur per Scripturas: εἶναι τὸν Χριςὸν Ἰησεν, *esse Christum illum Jesum.* Actor. XVIII, 28. Propositio integra haec est: Ἰησες ἐςιν ὁ Χριςὸς, *Jesus ille Christus unctus Domini et promissus Messias.* Item 2. Cor. I, 21: ὁ βεβαιῶν ἡμᾶς Θεός. Praecipue in illis propositionibus, in quibus subjecti locum obtinent pronomina demonstrativa, ut Matth. V, 13. ὑμεῖς ἐςε τὸ ἅλας τῆς γῆς, *vos estis sal terrae.* Item. Matth. XXI, 38: ἕτός ἐςιν ὁ κληρονόμος *hic est haeres.*

Nota: I. Sine ulla igitur solida ratione propositionem Eucharisticam *hoc est corpus meum,*

Calvinistae invertere adnituntur sic: *Corpus meum est hoc.* Quia in hac propositione Eucharistica subjecti loco ponitur pronomen demonstrativum, cui praedicatum cum articulo *δείξεως* ergo additur. Turpiter quippe falsa seducuntur regula. Quasi semper subjectum putandum id, cui praefigitur articulus. Cum satis ex exemplis allatis pateat, etiam praedicata affici articulis. Adeoque *διάκρισις* accurata subjecti et praedicati non soli articulo, sed totius contextus cohaerentiae committenda. Quia non ratio articuli, sed potius *συνάφεια* textum ostendit, pro subjectis ea esse habenda, quibus articuli adduntur, etiamsi terminorum fiat Metathesis, ut Matthaei XXI, 9: *εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος.* Item Ioh. XX, 29: *μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιςεύσαντες.*

Nota II. Imo dantur propositiones, in quibus tam subjectum quam praedicatum articulum praepositivum habent, ut: 2. Corinth, III, 17: *ὁ δὲ Κύριος τὸ πνεῦμά ἐςι.* 2 Cor. IV, 6: Matth. XIII, 37, 38, 39. Plura videantur in auctoribus Philologicis. Ioh. I, 1: *Θεὸς ἦν ὁ λόγος.* Ioh. IV, 24: *πνεῦμα ὁ Θεός.* Ioh. X, 7, 9, 11, 14. Ioh. VI, 50. Ioh. XV, 1, 5. Act. IX. 22. Phil. III. 3, 1. Ioh. V, 20. Ioh. X, 7: *ἐγώ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων.*

§ 432. *Reg. XI.* Nomen substantivum, si conjunctum habet adjectivum, exigit articulum, ita tamen, ut si adjectivum praeponatur, tunc unicus articulus ipsi praefixus sufficiat, ut: *σκοπεῖτε δὲ τί χρὴ τὸν εὔνουν πολίτην ποιεῖν. Considerate, quid oporteat benevolum civem facere.* Demosthenes. Quod si adjectivum postponatur, opus est duplici articulo, uno pro adjectivo, altero pro substantivo, ut: *ὑμεῖς δὲ πάντες ὀργίσεσθε ὅσοι εἰς τὰς*

οἰκίας ἦλθον τὰς ὑμετέρας, *vos vero omnes irascemini, quicunque in domos vestras venistis vel venerunt.* μᾶλλον ἀποδέχȣ δικαίαν πενίαν ἢ πλȣ̃τον ἄδικον. Isocr.

§ 433. *Reg. XII.* In definiendis rebus neque subjectum, neque attributum exigunt articulum, ut: ἀρετή ἐςιν ἕξις προαιρητική, *virtus est habitus electivus.* Aristoteles. Item: συλλογισμὸς ἐςὶ λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει διὰ τῶν κειμένων, *syllogismus est argumentatio, in qua quibusdam positis, aliud quid a positis necessario sequitur propter haec posita.* ἔςι δὲ πίςις ἐλπιζομένων ὑπόςασις, πραγμάτων ἔλεγχος ȣ̓ βλεπομένων. Ebr. XI, 1.

§ 434. *Reg. XIII.* Quod si proprium nomen cum cognomine vel utrumque cum nomine patriae unâ ponantur, saepius accidit, ut ultimum solummodo sortiatur articulum, ut: ἀνέβη μὲν τοὶ πολλῶν λοιδοριῶν αὐτοῖς γενομένων Ἀρχέςρατος ὁ Φρεάριος, *ascendit tamen multis factis conviciis Archestratus Phrearius.*

§ 435. *Reg. XIV.* Pronomen demonstrativum ȣ̃τος, αὕτη, τȣ̃το, conjunctum cum adjectivis in gradu superlativo, quibus terminus universalis πᾶς, πᾶσα, πᾶν, superadditur, ante istum terminum propter elegantiam accipit articulum, ut: καὶ ὁ πάντων ȣ̃τος πονηρότατος, *et hic omnium sceleratissimus.*

§ 436. *Reg. XV.* Ἄλλος in re certa ante se exigit articulum, ut: οἷς προσῆκον καὶ διὰ γένος, καὶ διὰ πλȣ̃τον, καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἀρετὴν τιμᾶσθαι, *ad quos pertinet et propter genus, et propter divitias, et propter hanc aliam virtutem honorari.* Quod si vero notam quandam indeterminatam secum conjunctam habet, tunc secundum primam regulam articulo destituitur, ut: πῶς ἐςὶ

δίκαιον τῆς ἀδελφῆς τῆς σῆς μηδέπω καὶ σήμερον ἄλλῳ συνναιϐσῃς, quomodo aequum est sorore tua ne hodie quidem alteri cuipiam nupta.

§ 437 a. *Reg. XVI.* Genitivus partitivus semper adsciscit articulum, ut: *ἀλλὰ καὶ εἴ τις τῶν ἐμῶν φίλων, sed et si quis meorum amicorum. πολλὰ τῶν εἰρημένων ἐκ πρέπει σοι πρὸς τὴν νῦν παρȣ̃σαν ἡλικίαν.* Isocr.

§ 437 b. *Reg. XVII.* Nulla pronomina, exceptis quibusdam possessivis, ante se requirunt articulum, ut: *ἐθέλοντος δὲ ἐκείνȣ, volente vero illo.* Sed pronomen *αὐτὸς* quando significat *idem*, necessario ante se postulat articulum, ut: *τȣ̀ς αὐτȣ̀ς μισεῖν καὶ φιλεῖν, eosdem odio habere et amare.*

§ 438. *Reg. XVIII.* Quando praecedunt nominibus adjectivis et nominibus propriis adverbia *ȣ̔́τω* vel *ȣ̔́τως*, imo et nomen *τοσȣ̃τος*, tunc illa nomina nullatenus exigunt articulum, ut: *ἀκηκοὼς δὲ ȣ̔́τως ἄνομον καὶ δεινὸν πρᾶγμα, postquam vero audierit sic iniquam et terribilem rem. ȣ̔́τως ἀνοητοί ἐϛε; ἐναρξάμενοι πνεύματι, νῦν σαρκὶ ἐπιτελεῖσθε.* Gal. III, 3.

§ 439. *Reg. XIX. Πολλοὶ, πολλαὶ, πολλὰ,* si numerum designant indeterminatum, nullatenus exigunt articulum, ut: *πολλοὶ μὲν προσεληλύθασιν ὦ ἄνδρες δικαϛαὶ θαυμάζοντες, multi me adierunt o judices admiratione ducti.* Demosthen. Quod si *πολλοὶ* idem est quod *πλῆθος*, hoc est, *vulgus* seu *populus,* tunc necessario praefigitur articulus, ut: *εὐλαϐȣ̃ τὰς διαϐολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσιν, οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοȣ̃σι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀποϐλέπȣσι, cave criminationes etiam falsas, vulgus enim veritatem ignorat, sed ex opinione judicat.* Demosth. *Πλοῖϛοι, πλοῖϛαι, πλοῖϛα,* cum obtinent locum subjecti, gaudent articulo, ut:

εὑρήσετε τὲς πλοίςες τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτάνοντας, *invenietis plurimos hominum peccantes.* Isocrates.

§ 440. *Reg. XX. Μὰ* adverbium jurandi nomini subsequenti articulum largitur, ut: *μὰ τὲς Θεὲς, per Deos.* Quodsi conjungatur cum nomine *Δία*, respuit prorsus, ut: *ὐ μὰ Δία, non me Hercle.* Quod etiam de particula jurandi *νὴ* tenendum, quae tamen etiam cum hoc accusativo *Δία* posita articulum post se postulat, ut: *νὴ τὸν Δία καὶ τὲς Θεὲς ἅπαντας.* Aliquando vero sine articulo ponitur, ut: *νὴ Δία ὦ ἄνδρες.*

§ 441. *Reg. ultima.* Nomina appellativa virorum, qui in aliqua arte seu scientia excellunt, necessario articulo insigniri debent, ut si velim indicare Paulum, dico *ὁ Ἀπόςολος*, aut Homerum, dico *ὁ ποιητὴς*, aut Aristotelem, dico *ὁ φιλόσοφος.*

Nota: Articulus praepositivus aliquando ponitur pro pronomine interrogativo *τίς τίνος*; ut: *τῦ χάριν ταῦτα λέγεις; cujus gratia ista dicis? τῷ πρόπῳ ἐνηλλάγη; quomodo mutatum est?* Item pro pronomine indefinito *τὶς τινὸς*, ut: *θαυμάζω εἰ τῷ ποτὲ ἀνθρώπων τῦτο γέγονε, miror, si cui unquam hominum hoc accedit.*

A P P E N D I X.

DE ARTICULO PRAEPOSITIVO.

§ 442. Universaliter sciendum est, in usu ejus magnum sibi Graecos, praesertim profanos scriptores sumere libertatem, adeo, ut nec praeceptis comprehendi id possit. Sacram, et quidem Novi Testamenti, quod attinet literaturam, indifferens ejus usus est: modo enim emphasi caret, modo emphaticus est.

Nota 1. Emphatice intelligendum est, quando eximium quid et certum demostrandum est, ut: Matth. I. Ecce *ἡ Παρθένος, Virgo illa* praegnans

erit; ubi articulus optime respondet textui hebraico, nimirum, ut insignis quaedam virgo significetur ab aeterno selecta. Cujus filius erat contriturus caput serpentis infernalis. Item: Matth. XVI, 16. *σὺ εἶ ὁ Χριςὸς ὁ υἱὸς τȢ Θεȣ̃ τȣ̃ ζῶντος, tu es Christus filius ille Dei viventis*. Supra quod Theophylactus: ȣ̓ γὰρ εἶπε· σὺ εἶ ὁ Χριςὸς υἱὸς τȣ̃ Θεȣ̃ χωρὶς τȣ̃ ὁ ἄρθρȣ, ἀλλὰ μετὰ τȣ̃ ἄρθρȣ ὁ υἱὸς, τȣτέςι αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ εἷς καὶ μόνος, et mox, ȣ̓ χάριτι υἱὸς, ἀλλὰ ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς ȣ̓σίας τȣ̃ Πατρὸς γεννηθείς.

Nota 2. Eodem modo apud profanos auctores articuli praepositivi habent emphasim. Sic Aristoteli non sunt idem· *τὴν ἡδονὴν εἶναι ἀγαθὸν, voluptatem esse rem bonam,* et *τὴν ἡδονὴν εἶναι τὸ ἀγαθὸν, voluptatem esse eximium illud et summum bonum,* in cujus adeptione beatitudo collocatur. Falsum tamen est, quasi ejusmodi nomina nunquam ponantur sine articulo, quod olim Ariani, nostro vero tempore Sociniani statuunt. Ratio est: quia *ὁ Θεὸς* cum articulo quandoque *λεγομένοις θεοῖς* tribuitur, ut Actor. VII, 43. et 2. Cor. IV, 4. Sic vicissim *Θεὸς* sine articulo verum Deum designat, v. g. Matth. IV, 4. 1. Joannis IV, 12 et Ev. Joan. I, 18, et 2 Corinth. II, 17. Similiter lubrico innituntur fundamento, qui statuunt, Spiritum Sanctum in Scriptura denotari per articulum, quia *πνεῦμα* etiam sine articulo pluribus in locis Spiritus S. personam significat, ut Joannis III. 5. Item 1 Corinth. XI, 11. Sic, *νόμος* etiam sine articulo legem Mosaicam denotat, ut patet pluribus in locis in Epistola ad Rom. III, 21. de quo plura quaere in libris Philologicis.

MEMBRUM SECUNDUM.
DE ARTICULO POSTPOSITIVO.

§ 443. *Reg. I.* Articulus *postpositivus* ὅς, ἥ, ὅ, idem est, quod Latinis *qui, quae, quod,* concordat cum suo antecedente in genere et numero, ut ad Hebr. VIII. 10. *ἡ διαθήκη, ἣν διαθήσομαι, hoc est pactum, quod paciscar.* Et aliquando in casu, ut Actor. V, 30: *ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. ἐκείνοις ἀποφαίνεσθαι παρῶμεν, οἷς ὁ Κάτων ἔφη τῆς καρδίας τὴν ὑπερῴαν εὐηθοτέραν ὑπάρχειν.* Plutarch.

§ 444. *Reg. II. Relativum* apud Graecos quandoque convenit casu cum antecedente substantivo nulla habita ratione verbi sequentis, quod Attico dicendi generi adscribunt, ut: *ἐπίστευσε λόγῳ ᾧ εἶπεν Ἰησοῦς,* pro *ὃν εἶπεν, credidit verbo, quod dixit Jesus.* Item: *ἀπολαύω ὧν ἔχω ἀγαθῶν,* pro *ἀγαθῶν ἃ ἔχω, fruor bonis, quae habeo.* Plutarch. *μὴ καταφρονῶσι τούτων, ὧν οὐ δύνανται συνιέναι, ne contemnant haec, quae non possunt intelligere.* Isocrat. *τοῖς γὰρ ἄλλοις, οἷς ἔχομεν, οὐδὲν τῶν ἄλλων ζώων διαφέρομεν, aliis, quae habemus, nihil differimus a caeteris animalibus.* Et vice versa relativum pronomen quandoque antecedens in suum casum pertrahit, et id sibi quandoque subjunctum habet, ut: *ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην οὗτός ἐστιν,* pro *οὗτός ἐστιν Ἰωάννης, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα. Παρακαλῶ σε περὶ τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μου, Ὀνήσιμον.* Philem. 10.

§ 445. *Reg. III. Relativum* quandoque convenit genere et numero cum substantivo consequente, cum deberet alias respondere antecedenti, ut: *λόγοι μὲν εἰσὶν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, rationes in singulis nostrum sunt, quae*

spes nominamus, *καὶ τῷ σπέρματί σϐ, ὅς ἐϛι Χριϛός*. Gal. III, 16.

Nota 1. Aliquando relativum nec cum antecedente, nec cum consequente videtur consentire, ut: *χήρα πτωχὴ ἔϐαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐϛι κοδράντις vidua pauper misit duo minuta, quod est quadrans*. Marci XII, 42.

Nota 2. Articulus postpositivus saepe anomaliam patitur:

I. In ordine, ut: *ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μήτε λέγειν εἶναι καλὸν, quae facere turpe est, ea puta ne dicere quidem esse honestum*. Isocrates.

II. In genere, ubi relativum non tam respicit constructionem, quam sensum seu intellectum, ut: *τεκνία μϐ, ὃς πάλιν ὠδίνω, filioli mei, quos rursum parturio*. Quod etiam Latinis non insuetum est, ut: scelus qui me perdidit. Et aliquando plura substantiva rerum inanimatarum, cujuscunque generis fuerint, refert genere neutro, ut: *Ὄνυχες, καὶ Σαρδῶοι πολλοὶ, καὶ Ὑάκεινθοι, καὶ Σμάραγδοι, ἃ φέρϐσιν Αἰγύπτιοι, Onyches, multi Sardonyches, Hyacinthi, et Smaragdi, quae ferunt Aegyptii*.

III. In numero, ut: *ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν ϐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ ϐ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, nostra conversatio in coelis est, ex quo servatorem expectamus*. Phil. III, 20.

IV. Per *ἔλλειψιν* pronominis vel nominum, ut: *ϐ περὶ τϐ κόσμϐ ἐρωτῶ· ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι*, pro *περὶ ἐκείνων, ὃς δέδωκάς μοι*. Joan. XVII, 9. Item: *μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τϐ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νύμφιος μετ᾽ αὐτῶν ἐϛὶ νηϛεύειν*, pro *ἐν ἐκείνῳ χρόνῳ* Marc. II, 19. Item: *ὑποσχέσεις μείζϐς ὧν ἔμελλον ἐπιτελεῖν, promissiones majores*

iis, quae praestituri erant. Isocrates. pro τȣ́των ἃ ἔμελλον ἐπιτελεῖν.

CAPUT II.
DE CONSTRUCTIONE NOMINUM.

MEMBRUM PRIMUM.
DE CONSTRUCTIONE NOMINUM SUBSTANTIVORUM.

§ 446. *Reg. I.* Adjectivum *nominale, pronominale, participiale* concordat cum substantivo in genere, numero et casu, ut: μᾶλλον ἀποδέχȣ δικαίαν πενίαν, ἢ πλȣ́τον ἄδικον, *magis amplectere justam paupertatem, quam divitias injustas.* χαλεπὸν, συνήθειαν μακρὰν ἰάσασθαι, *difficile est, longam consuetudinem curare vel corrigere.* Philo. Item: φυτὸν μεταφερόμενον συνεχῶς καρπὼν ȣ̓ ποιεῖ, *planta saepe transposita non fert fructum.* Evagrius.

Nota 1. Adjectiva non nunquam genere discordant a substantivis, posita substantive in genere neutro, ut: βδελυρὸν λήθη χαρίτων, *odiosa res est oblivio beneficiorum.* Theodoret. de Provident. 8. μόνη κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετον, *sola ex poſſeſſionibus virtus auferri non potest.* Basilius. ȣ̓κ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔϛω, *non utile est multorum imperium, unus sit, qui imperet.* Homerus Iliad. β'. Ubi tamen subest ellipsis, omissa, χρῆμα vel πρᾶγμα, quae interdum additur.

Nota 2. Saepe substantivum adjectivo sive nominali sive participiali non respondet casu, sed eleganter permutatur genitivo plurali, cui plerumque praeponitur articulus, ut: οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, pro οἱ μάταιοι ἄνθρωποι, *vani homines.* Isocrat. in Paneg. τῶν ἀνδρῶν τοῖς

καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς αἱρετώτερόν ἐςι καλῶς ἀποθανεῖν, ἢ ζῆν αἰσχρῶς, viris bonis et honestis satius est honeste mori, quam turpiter vivere, pro τοῖς ἀνδράσι καλοῖς. Idem. Item: *τὰ ποτιζόμενα τῶν δένδρων ἀμέτρως ἀπὸ τῆς ῥίζης σήπεται, arbores, quae sine mensura irrigantur, radicitus putrescunt. οἱ εὐφρονȣ̃ντες τῶν ἀνθρώπων, sapientes homines.* Isocrates. *Ἀκριβῶς γεγραμμένοι τῶν νόμων, accurate scriptae leges.* Idem: *Τὰ κεκρυμμένα τῶν πραγμάτων, res occultae.* Idem: Si vero adjectivum permutatur genitivo plurali, aliud significatur: ut: *ἄνθρωποι τῶν πλȣσίων σώζονται,* hoc est portionem significat, *homines quidam ex divitibus salvantur.*

Nota 3. In quibusdam adjectivis certa quaedam substantiva subaudienda sunt, ut: *ἀπὸ μιᾶς* scilicet *φωνῆς, uno ore:* Lucae XIV, 18. *ἀμφοτέραις* scilicet *χερσὶ, ambabus* scilicet *manibus. λύει τριταίȣς, discutit tertianas,* id est, *πυρετȣ̀ς febres. πρωίας γενομένης,* id est, *ὥρας facto tempore matutino. τῇ προτεραίᾳ τῇ ὑςεραίᾳ τῇ ἐπιȣ́σῃ,* id est, *ἡμέρᾳ.* Sic *ἐτησίας* et *τροπαίας* dicunt, pro *ἐτησίας πνοὰς, flatus* seu *ventos anniversarios et flatus reciprocos, e mari in terram revertentes.* Item: *τὴν σώζȣσαν* aut *τὴν ἀναιρȣ̃σαν τιθέναι* scilicet *ψῆφον,* est *calculum ferre,* quo quis vel servandus vel e medio tollendus. Sic *ἐξ ἴσης* scilicet *μοῖρας* aut *μερίδος, ex aequo.* Praecipue vero in adjectivis neutris non raro subaudienda sunt substantiva, ut: *θερμῷ λȣ́εσθαι.* Item: *ψυχρὸν πίνειν,* ubi intelligitur *ὕδωρ, aqua.* Sic Lucianus. *τὸ ἡμίτομόν σȣ* scilicet *μέρος, dimidia tui pars.* Plura vide in Grammatica, ubi de figura Ellipsi.

Nota 4. Saepenumero etiam substantive ponuntur adjectiva neutra cum articulo, ut: *τὸ ἐν λόγοις*

ψυχρὸν, *frigiditas in oratione,* pro ἡ ψυχρότης. Sic passim τὸ Θεῖον pro ὁ Θεὸς, τὸ συμφέρον *utilitas.* Theophyl. Sic Demosthenes: πολλῶν τὸ σοφὸν ἠλίθιόν ἐςι, *multorum sapientia stultitia est.* τὸ χρηςὸν τȢ Θεȣ̃ pro ἡ χρηςότης, *benignitas Dei.* Rom. II, 4.

Nota 5. Duobus vel pluribus substantivis subjicitur adjectivum plurale neutrius generis, ut: αἱ δυνασεῖαι, καὶ ὁ πλȣ̃τος διὰ τὴν τιμὴν ἐςιν αἱρετὰ, *potestas et divitiae propter honorem sunt eligenda.*

Nota 6. Cum de duobus sermo est, Graeci saepe substantivum in uno, adjectivum in alio numero collocant, ut: δύω μαθηταὶ, *duo discipuli,* ἐξ ἀμφοῖν ψευδῶν, *ex utrisque falsis.*

§ 447. *Reg. II.* Quando *duo substantiva* eodem casu concurrunt, vocatur *appositio,* ut: ἡ τύχη σωτὴρ, id est, σωτήριος, *fortuna salutaris.* ἄνθρωπος ὑβριςὴς, id est, ὑβριςικὸς, *homo contumeliosus.*

Nota 1. Aliquando substantivum alterum omittitur, ut: Ἀλέξανδρος τȢ Φιλίππȣ scilicet υἱὸς, *Alexander Philippi,* id est *filius.* Dicitur etiam Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππȣ.

Nota 2. Saepe substantivum pro adjectivo ponitur, praecipue in Sacra Scriptura, ut: ad Rom. III, 30. gentes dicuntur ἀκροβυςία *praeputium,* hoc est, *praeputiati,* seu *non circumcisi.* Judaei vero dicuntur περιτομὴ *circumcisio,* id est, *circumcisi,* sic etiam ἁμαρτία pro ἁμαρτωλὸς, δικαιοσύνη pro δίκαιος.

§ 448. *Reg. III.* Substantivum cum substantivo *genitivo* casu jungitur, ut: Πατρὸς σωφροσύνη μέγιςον τέκνοις παράγγελμα, *patris temperantia liberis optimum honeste vivendi praeceptum est.* Ἀρχὴ μὲν φιλίας ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος, *principium quidem amicitiae laus est, inimicitiae vero reprehensio.*

Nota 1. Genitivus simplex interdum pluribus effertur, ut: *ὁ περὶ τὸ σῶμα κόσμος* pro *κόσμος τῦ σώματος*, *ornatus corporis*. *κοινωνία ἐν τοῖς κινδύνοις*, pro *τῶν κινδύνων*, *communio periculorum*. *οἱ περὶ τὴν τράπεζαν φίλοι*.

Nota 2. Adjectiva substantive posita plerumque in genere neutro similiter genitivum adsciscunt: *εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πράγματα*, id est, *εἰς πᾶσαν μοχθηρίαν*, *in omnem pervenerunt pravitatem res praesentes*. *εἰς τῦτο ἀφῖχθε μωρίας ἢ παρονοίας*, id est, *εἰς ταύτην μωρίαν, in eam devenistis stultitiam vel amentiam*. Non tamen semper hac Syntaxi utuntur Graeci, sed aliquando adjectivum positum in neutro genere cum sequente vocabulo generis neutrius in casu concordat. Dicunt enim *τοσῦτον οἶνον*, *tantum vini*. *μηδὲν ὑγιὲς, nihil sani*. *Δημοσθένης πλέον ἔλαιον οἴνυ ἐδαπάνησε*, *Demosthenes plus olei quam vini absumsit*. Plutarchus.

§ 449. *Reg. IV.* Substantiva, quae *laudem* vel *vituperium* significant, ponuntur in genitivo vel dativo casu, ut: *ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς*, *μεγάλης βυλῆς*, *vir magnae virtutis, magni consilii*. *ἄνθρωπος ἀχαλίνυ ςόματος*, *homo effrenati oris*. *ἀνὴρ μέγας ἀρεταῖς*, *vir magnus virtutibus*. *ἀνὴρ πονηρὸς τρόποις*, *vir improbus moribus*.

Nota: Genitivus tamen per se positus apud Atticos *abominationem* significat, ut: *τῆς ἀναιδείας*, *o impudentiam!* Aliâs additur *ὦ* vel *φεῦ*.

§ 450. *Reg. V.* Accusativum admittunt, cum synecdochice efferuntur, ut: *Θεὸς ὅ τι ποτέ ἐςι καὶ τὴν φύσιν, καὶ τὴν ὀσίαν, ὔτε τις εὗρεν ἀνθρώπων, ὔτε μὲν εὑρήσει*. *Deus, quidnam sit natura et essentia, neque quisquam invenit, neque unquam inveniet*. Nazianzen.

§ 451. *Reg. VI. Mensurae* et *spatiorum* casus accusativus est, vel genitivus, vel dativus, ut: *Ἔφεσον ἀπέχει ἀπὸ Σαρδέων τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν, Ephesus distat a Sardibus trium dierum iter.* Xenophon. *Τῦ Μεάνδρυ τὸ εὖρος δύω πλέθρα, Meandri latitudo est duo jugera. Τῦ Μαρσύυ τὸ εὖρος εἴκοσι καὶ πέντε ποδῶν, Marsyae fluvii latitudo est viginti quinque pedum. Εὐφράτης ἐςὶ τὸ εὖρος τετάρτων ςαδίων, Euphrates latitudine est quatuor stadiorum. Τὸ μέγεθος εἴκοσι πηχέων, magnitudine viginti cubitorum.* Diodorus. *Χῶμα δίπλεθρον τῷ πλάτει, agger duarum jugerum latitudine.*

MEMBRUM SECUNDUM.

DE CONSTRUCTIONE NOMINUM ADJECTIVORUM.

§ 452. *Reg. I.* Adjectiva quae 1) *desiderium,* 2) *copiam* et *inopiam,* vel *indigentiam,* 3) *notitiam,* 4) *dignitatem,* 5) *differentiam* seu *diversitatem,* 6) *vacuitatem,* 7) *accusationem, damnationem* et *obligationem,* 8) *absolutionem,* seu *liberationem,* 9) *emtionem* et *venditionem,* 10) *participationem* et *dominium,* 11) *ordinem,* aut his *contraria* significant, ponuntur cum *genitivo* casu, ut in exemplis patet.

I. Desiderii vel studii, ut: *διψαλέος αἵματος, sitiens sanguinis. φιλομαθὴς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων, studiosus graecarum disciplinarum. ἀμελὴς τῶν μυσῶν, negligens musarum. ἀνόρεκτος αἰσχρᾶς ἡδονῆς, non appetens turpem voluptatem.*

II. Copiae et inopiae: *πλείη γαῖα κακῶν, plena terra malorum. πλέσιος, εὔπορος, ἐνδεὴς τῶν χρημάτων, dives, abundans, egens pecuniarum. πολλῶν μεςὸν ἐςι τὸ ζῆν φροντίδων, vita multis curis referta est. Ῥωσσία εὔφορος πάντων, Russia est fertilis omnium. ἐπιθυμῶν ἀκρατῆς, impotens*

cupiditatum. ἀφνειὸς βιότοιο, *abundantiam victus habens.* ἔρημος φίλων, *carens sociis.* πένης ἀργυρίȣ, *pauper pecuniae.* ἁγνὸς φόνȣ, καὶ τῶν ἀφροδισίων, *purus a caede et rebus Venereis.* Item: ὀςᾶ μόνον ὁρῶ καὶ κρανία τῶν σαρκῶν γυμνὰ, *ossa tantum video et calvarias carnibus destitutas.*

III. Notitiae, v. g. ἔμπειρος τȣ̃ χωρίȣ, *scitus hujus loci.* ἔμπειρος πολέμȣ καὶ ἀγώνων, *peritus belli et certaminum.* ἄπειρος τῶν κατὰ τὸν βίον πραξέων ὁ νέος, *juvenis ignarus negotiorum, quae in vita versantur.* Aristoteles. ἐπιςήμων τῆς τȣ̃ Θεȣ̃ θεραπείας, *gnarus divini cultus.* παντελῶς ἀγύμναςος τȣ̃ τοιȣ́τȣ εἴδȣς τῶν λόγων, *ejusmodi verborum prorsus imperitus.*

IV. Dignitatis: πολλȣ̃ ἄξιος ἀνὴρ, *magni pretii vir.* Item: τὸ ψήφισμα ȣ̓δενός ἐςιν ἄξιον, *decretum nullius est momenti.* ἀνάξιος τῆς ὑπαρχέσης εὐδαιμονίας, *indignus praesenti felicitate.* ἀπαίνȣ ἄξιος μᾶλλον, ἢ μέμψεως, *laude dignus potius, quam reprehensione.* ἀνάξιος τῆς τῶν προγόνων δόξης *indignus majorum gloria.*

V. Differentiae seu diversitatis: διάφορος ἄλλων, *dissimilis aliorum.* ἕτερον τȣ̃ ἀληθȣ̃, *alienum a vero.* ἀλλότριον τȣ̃ συμποσίȣ ἐρίζειν, *alienum est a convivio rixari.* ȣ̓δὲν διάφορος τȣ̃ ἑτέρȣ, *nihilo differt ab alio.* ἀλλότριον τῆς πατρίδος καὶ τȣ̃ τρόπȣ ποιεῖν, *alienum a patria et moribus facere.* παύȣ με ἄλλον ποιῶν σεαυτȣ̃, *sinas me alium facere a te.* ἕτερόν τι ἐςὶ τȣ̃ λέγειν, τὸ πεπονθέναι, *aliud est dicere, aliud expertum esse.*

VI. Vacuitatis, ut: κενὴ ὀϊςῶν ἡ φαρέτρα, *Pharetra vacua sagittis.* Lucian. Item: τὸ κακίας ἐλεύθερον καὶ ὑφορᾶσθαι κακίαν ἀργότερον, *qui a vitiis liber est, is etiam ad malum suspicandum tardior.* Chrysostomus.

VII. Accusationis, damnationis et obligationis,

ut: ἔνοχος δεσμȣ̃, *obnoxius vinculis.* ὑπαίτιος φόνȣ *accusatus caedis.* Chrysostomus. ὑπεύθυνος ἕκαςος ἡμῶν τῆς τȣ̃ πλησίον σωτηρίας ἐςὶ, διὰ τȣ̃το ȣ̓χὶ τὰ ἑαυτῶν σκοπεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν πέλας ἐκελεύθημεν, *unusquisque de salute proximi sollicitus esse debet. Itaque non tantum commoda nostra spectare jussi sumus, sed etiam proximorum.* ὑπόδικος κλοπῆς, *reus furti.*

VIII. Absolutionis seu liberationis, ut: τȣ̃ ἐγκλήματος ἀπολυθεὶς, *a crimine absolutus.* ἀθῶος τῆς Φιλίππȣ δυναςείας, *illaesus a Philippi potentia.* καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων, *purus a criminibus.* χεὶρ ἁγνὴ αἵματος, *manus pura a sanguine.* ἁγνὸς φόνȣ καὶ τῶν ἀφροδισίων, *purus a caede et rebus Venereis.* Plutarchus.

IX. Emtionis et venditionis, ut: αἵματός ἐςιν ἡ ἀρετὴ ὠνία, *sanguine virtus venalis est.* Aeschines. Πόσȣ νῦν ὁ πυρός ἐςιν ὤνιος; *quanti constat nunc frumenti triticum?* Isocrates. δόξα χρημάτων ȣ̓κ ὠνιτὴ, *gloria nummis non emitur.* Aristoteles. φαίνεται πάντα ὤνια εἶναι πλȣ́τȣ, *videntur omnia emi posse divitiis.*

X. Participationis et dominii, ut: κοινωνὸς τῶν ἀποῤῥήτων, *particens secretorum.* τιμῆς ἄμορος, κακῶν ἄγευςος, *honoris expers, malorum expers.* ἰσόμοιρος πάντων, *aequalem partem omnium habens.* μετέχων γάλακτος, *particeps lactis.* Hebr. V, 13. ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, *cujus omnes participes facti sunt.* Hebr. XII, 8. ἡ Θεότης τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν διαμένει ἀμέτοχος, *Divinitas passionum carnalium non est particeps.* ἐγκρατὴς τȣ̃ οἴνȣ, *qui non vino est deditus.* εὐδαίμονές εἰσιν ὧν κακῶν ἄγευςος αἰὼν, *beati sunt, quorum aetas non particeps est malorum.* ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἐγκρατεῖς γενόμενοι τῶν πραγμάτων μεγαφρονȣ̃σι, *qui rerum potiuntur, insolescunt ut plurimum.*

XI. Ordinis, ut: ἐδενὸς δεύτερος, *nulli secundus.* μέσος ἀμφοῖν, *medius inter utrumque.* Item: ἀρετῇ, νόμων ἐμπειρίᾳ ἐδενὸς ὕςερος, *virtute, peritia legum nemine posterior vel inferior.*

Nota. Quaedam adjectiva interdum etiam dativum admittunt, ut: ἔνοχος τῇ κρίσει, *obnoxius judicio.* ἁλὲς ἐπιςάσεσι καὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασι, *convictus de impetu et multis peccatis.* Item: ἡ ἀληθινὴ μετάνοια τὸ μηκέτι τοῖς αὐτοῖς ἔνοχον εὑρηθῆναι, *vera poenitentia est non amplius iisdem rebus obnoxium deprehendi.* Clemens. ἐπικίνδυνον τὸ συμβελεύειν μέλλοντα αὐτὸν ὑπεύθυνον τῷ πεισθέντι καταςῆσαι. *Periculosum est consilium dare, cum ipsi monitori eventus consilii praestandus est.*

§ 453. *Reg. II.* Adjectiva provenientia a *verbis,* praecipue desinentia in κὸς, genitivum adsciscunt, ut: φύσις τε ἅλατος ἀναιρετική ἐςι τῶν σκωλήκων, καὶ τῆς δυσωδίας ἀφανιςικὴ, *natura salis aufert vermes, et tollit malum odorem.* Macarius. ἀγαθὸς ὁ Θεὸς, καὶ ἀγαθῶν τοῖς ἀξίοις παρεκτικὸς, *bonus est Deus, et bona tribuit dignis.* Basilius. καθάπερ ἐςὶ φυλακτικὸν σώματος, ὑγίεια, ὅτω τῆς ψυχῆς φυλακτικὸν καθέςηκε παιδεία, *ut sanitas corpus, disciplina et doctrina animam conservant.* Aristoteles. ἀθέατος τῆς ἀληθείας, *non videns veritatem.*

Nota 1. Quaedam tamen horum, suorum primitivorum constructionem imitantur, ut: τοῖς πάθεσιν ἀκολεθητικὸς ὁ νέος, *affectus sequitur juvenis.* Aristoteles.

Nota 2. Quaedam etiam praepositionem περὶ cum accusativo accipiunt, ut: εὐποιητικὸς περὶ χρήματα, *circa pecunias beneficus.*

§ 454. *Reg. III.* Adjectiva, quae, 1) *commodum,* 2) *similitudinem,* 3) *facilitatem,* 4) *favorem*

et *contra* significant, dativum exigunt, ut patebit in exemplis.

I. Commodi vel incommodi: *ἕως ἂν ἔχωμεν τὸν Θεὸν ἡμῖν εὐμενῆ, ἐδεὶς ἡμῶν περιέςαι, quamdiu Deus nobis est benevolus, nemo nobis obstabit.* Chrysostomus. *κακὴ βελὴ τῷ βελεύσαντι κακίςη. Malum consilium consultori pessimum.* Hesiodus.

II. Similitudinis et dissimilitudinis: *ὅπως ἰσάμιλλος γενήσῃ τοῖς τε πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, ut aequalis in certamine evadas patris studiis. τὲς κακὲς εὖ ποιῶν ὅμοια πείσῃ, τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζεσι, malos si beneficiis affeceris, simile patieris illis, qui alienos canes pascunt.*

III. Facilitatis et difficultatis, v. g. *ῥᾳδία τε συμφέροντος ὑμῖν αἵρεσις γίνεται, facilis utilitatis vobis delectus fit. δυνατὸν τῷ Θεῷ καὶ ἐξ ἀπόρων πόρον εὑρεῖν, poſſibile est Deo et in inuiis viam invenire. σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν, durum est tibi contra stimulum calcitrare.* Act. IX, 5. *δύσληπτον τὸ ἀγαθὸν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, captu difficile est bonum humanae naturae.*

IV. Favoris et e contra: *φίλον ἐςὶ Θεῷ, charum est Deo. ἐχθρὸς ἐλευθερίᾳ, inimicus libertati. νόμοις ἐναντίος, legibus contrarius.*

Nota. Quaedam ex his, aliquando genitivum habent: *ὄρνις ὁμοία τῶν λοιπῶν ὀρνίθων, avis similis caeterarum avium. ἐδὲν εὐχαριςίας ἴσον ἀγαθὸν, nullum bonum gratitudini aequale.*

§ 455. *Reg. IV.* Adjectiva *passive significationis* dativum postulant, ut: *ἄγνωςον τοῖς πολλοῖς, ignotum multis. τῶν τυράννων ἀφανῆ τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς, tyrannorum obscura mala multis. ἐπ' ἐκείνες πέμπε μὲ, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περιπόθητος, ad eos mitte me, quibus honori ego ac desiderio sim.*

Huc pertinent etiam adjectiva composita ab *ὁμε* et *σὺν*, quae dativum exigunt, ut: *σύντροφος ἐμοὶ,*

educatus mecum. ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ, *ejusdem substantiae cum Patre.* ὁμόψηφος, σύμψυχος, ὁμοφυὴς, σύνεδρος ἐμοὶ, *ejusdem suffragii, sententiae, naturae, sedis mecum.* ὁμότεχνος ἐμοὶ, *ejusdem professionis mecum.*

§ 456. *Reg. V.* Quodvis adjectivum admittit dativum, vel potius ablativum casum significantem 1) *Causam,* ut: τὰ τῷ πλήθει φοβερὰ θαρσαλέως ἡ ἀρετὴ ὑπομένει, *quae propter multitudinem terribilia sunt, audacter virtus sustinet.*

2) *Modum,* ut: ἴσα τῷ ἀριθμῷ ᾠὰ, *ova numero paria.* τὸ μὲν πρακτέον τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὕστερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον δὲ τῇ δυνάμει, *actio quidem licet oratione et suffragio pesterior sit ordine, prior tamen facultate.* Aristoteles.

3) *Instrumentum,* ut: πρόχειρος τῷ ξίφει *expeditus gladio.* βραδὺς καὶ χωλὸς τοῖς ἀμφωτέροις, *tardus et claudus utrisque* scilicet *pedibus.* Ponitur tamen loco ablativi etiam praepositio cum suo casu, ut: διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, *atramento scribere leges.*

§ 457. *Reg. VI.* Adjectiva provenientia a *verbis,* quae dativum adsciscunt, etiam ipsa Dativo gaudent, ut: ἄρχοντες ὑπηρέται τοῖς νόμοις, *principes ministri legum.* ὀπηδὸς ἀνδράσι καλοῖς, *qui sectatur viros honestos.*

Nota. Utuntur quoque eleganter Graeci gemino Dativo mediante Conjunctione καὶ, ut: τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γύναι; *quid mihi tecum est mulier?* Ioan. II, 4. ubi subintelligitur κοινὸν vel πράγμα, quod interdum expresse additur, ut: οὐδέν ἐστιν ἐμοὶ καὶ σοὶ πράγμα, *nihil tecum est negotii.* Demosthenes, qui et ita effert: οὐδέν ἐστιν ἐμοὶ πρὸς σὲ πράγμα, *nullum mihi est tecum negotium.*

§ 458. *Reg. VII.* Multa adjectiva accusativos substantivorum adsciscunt praepositione κατὰ per

synecdochen subintellecta, ut: *γέρων ὅταν χορεύῃ τρίχας γέρων μέν ἐςι, τὰς δὲ φρένας νεάζει, senex quando saltat, capillis senex est, sed mente juvenis. εἶδος μὲν κάλλιςος, ψυχὴν δὲ φιλανθρωπώτατος, specie optimus, at anima liberalissimus.* Xenophon. *πειρῶ τὸ σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος.* Isocr.

Nota 1. Huc pertinent nomina, quae vel patriam, vel gentem, vel habitum, vel partem significant, et a Grammaticis per *κατὰ* exponuntur, ut: *πατρίδα Ῥωμαῖος, patria Romanus. Σύρος καὶ τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα. Syrus et nomine et patria. ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, pauci numero.* Lucian. *Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν τὸ γένος, Croesus erat genere* vel *natione Lydus. θαυμάσιος τὴν τέχνην, mirandus arte. σοφὸς τὰ μεχανικὰ, peritus mechanicorum. μέγας ἀρετὴν, magnus virtute. γυνὴ ἀχάλινον ςόμα, mulier effrenati oris. τὰ πολέμια δεινότατος, rerum bellicarum peritissimus. ὑγιὴς τὸ σῶμα, sanus corpore. λευκὸς τὴν τρίχα, albus capillo.* Quod etiam per dativum effertur, ut: *ὑγιὴς τῷ σώματι, sanus corpore. ἀνόμιος ὄψιν* vel *ὄψει, dissimilis facie.* Interdum *κατὰ* expresse additur, ut: *κατὰ σῶμα καλὸς, κατὰ νοῦν ἄμορφος, corpore pulcher, mente turpis.*

Nota 2. Quaedam adjectiva habent accusativum interposita praepositione *εἰς, περὶ, ἐπὶ,* ut: *δεινὸς εἰς τὰ πάντα, idoneus et acer ad omnia. δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν, aptus ad leges ferendas. χρήσιμος εἰς τὰ πολεμικὰ, utilis ad res militares. τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχουσι, sat virium habent ad labores.*

Nota 3. His vocibus: *ὅσος quantus, τοσοῦτος tantus, τοιοῦτος talis, τηλικοῦτος tantus,* et similibus ista substantiva: *τὸ μέγεθος magnitudo,* vel *τὸ πλῆθος multitudo,* per synecdochen adduntur, ut:

πολλοὶ ἀγνοῦσιν ὅσον ἔργον τὸ μέγεθος ἐνίϛανται, multi ignorant, quantum opus sustineant. τοσαῦται τὸ πλῆθος συμφοραὶ, tantae calamitates.

MEMBRUM TERTIUM.

DE CONSTRUCTIONE GRADUUM COMPARATIONIS.

§ 459. *Reg. I. Comparativus* construitur cum genitivo casu, ut: *ἁμαρτάνει τὲ καὶ σοφοῦ σοφώτερος, errat etiam sapiente sapientior.* Aeschylus. *τῆς πολυπραγμοσύνης οὐδὲν κενώτερον ἄλλο, nihil est vanius quam curiositas. οὗ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, cujus ab ore melle dulcior fluebat oratio. οὐ μέλιτός ἐϛιν ἡδίων μόνον, ἀλλὰ καὶ χρυσίου καὶ λίθου παντὸς τιμιωτέρα, καὶ ἀργυρίου παντὸς καθαρωτέρα ἡ ἡδονὴ τῶν θείων λογίων.* Chrysostomus. Quantitas autem seu excessus dativo seu ablativo exprimitur, ut: *μείζων ἐμοῦ ἑνὶ δακτύλῳ, major me uno digito.*

Etiam cum infinitivo modo comparativus positus genitivum adsciscit, ut: *ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἰᾶσθαι, τοῦ γὰρ κακῶς ζῆν τὸ τεθνᾶναι κρεῖσσον, magis necessarium est animae, quam corpori mederi; praestat enim mori, quam male vivere.* Item: *κάλλιον εὖ ποιεῖν φίλους ὀθνείων, honestius est amicis bene facere, quam alienis.*

Nota 1. Aliquando non sequitur genitivus, sed per periphrasin praepositio cum suo casu, ut: *τὸ ψεῦδος ἐν πρώτοις λεχθὲν πλείονα πίϛιν ἔχει, παρὰ τὴν ἐν δευτέρῳ λόγῳ δεικνυμένην ἀλήθειαν, mendacium initio dictum magis persuadet, quam posteriori loco indicata veritas.*

Nota 2. Comparativa mediante particula *ἢ* vel *ἤπερ* vel *ἠέπερ* varios casus adsciscunt; sed ita, ut sequentium verborum ratio habeatur, seu quos casus sequentia verba postulant, ut:

τί γαρ γένοιτ᾽ ἂν ἕλκος μεῖζον, ἢ φίλος κακός; *quod potest esse majus ulcus, quam amicus malus?* Sophocles Antig. ἡ ἀρετὴ κρείττων ἢ πλῦτος, *virtus melior quam divitiae.* τὸ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, vel ἢ ὥςε δύνασθαι φέρειν, *morbus major quam ut feratur,* vel *quam ut ferri possit.* ἐνδεέςερος ἢ πρὸς ὑπάρχυσαν ὀσίαν, *indigentior quam pro praesenti substantia.* ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα, *cum melioribus viris versatus sum, quam vos sitis.*

Nota 3. Particula ἢ aliquando omittitur, ut: βελτίον ὀψιμαθῆ καλεῖσθαι, καὶ μὴ ἀμαθῆ, *praestat sero doctum, quam plane indoctum vocari,* hoc est, *melius est sero discere, quam nihil discere,* vel *indoctum manere.*

Nota 4. Post particulam ἢ aliquando accedit, κατὰ, ὡς, ὥςε, cum infinitivo, optativo, aut conjunctivo modo, ut: μεῖζον ἢ κατὰ ἄνθρωπον, *majus quam quod homini conveniat.* κρείττων ἢ ὥςε λέγειν, *melior quam ut verbis explicari possit.* Θεὸς ἄμεινόν πυ πάντως, ἢ ὡς ἂν ἡμεῖς προελοίμεθα, διοικεῖται τὰ ἡμέτερα, *Deus haud dubie melius, quam ipsi nos optaverimus, res nostras administrat.* Basilius. τὸ κάλλος κρεῖττον ἢ ὥςε λέγειν, *pulchritudo major est, quam quae verbis explicari possit.* μεῖζον τὸ ἔργον, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν, *majus opus est quam pro meis viribus.* ἐλάττω τομίσας τὴν ἀρχὴν, ἢ κατὰ τὴν αὐτῦ φύσιν εἶναι, *ratus imperium minus esse, quam pro suo ingenio atque animo.* γυνὴ μεῖζων, ἢ κατὰ γυναῖκα φρόνιμα ἔχυσα, *mulier animosior, quam mulieri convenit.* τὰ προγεγενημένα τί δεῖ μακρότερον, ἢ εἰς ὅσον τοῖς νῦν ξυμφέρει αἰτιᾶσθαι, *quid opus est praeterita verbosius, quam quatenus praesenti rerum statui expedit, reprehendere.*

Nota 5. Comparativis intendendi aut explicandi gratia interdum adjungitur *πολὺ, πολλῷ, πολλὸν, ὀλίγῳ μᾶλλον, ὅσῳ quanto, τόσῳ, τοσέτῳ tanto, λίαν valde, πάνυ omnino, μηδὲν, ἐδὲν nihilo, πολὺ μᾶλλον, multo magis,* ut: *πολὺ ταπεινοτέρῳ νῦν ἂν ἐχρώμεθα τῷ Φιλίππῳ, multo humiliore nunc uteremur Philippo. ὅσῳ πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὐτἒ, τοσἒτῳ θαυμαςότερος παρὰ πᾶσι νομίζεται, quo plura supra suam dignitatem effecit, eo admirabilior apud omnes aestimatur. πολλῷ μᾶλλον κρεῖσσον, multo magis melius.* ad Phil. I, 23.

Nota 6. Peculiares Graecis modos comparative loquendi vix ullo alio idiomate exprimi posse, patebit in exemplis. *ὥςε δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ φρονίμων ταῖς ἀναπωδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις ἐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, itaque attendere oportet ad sententias et opiniones, quae demonstrari nequeunt, expertorum et prudentium, non minus quam ad demonstrationes.* Item: *εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητέντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, consentaneum rationi est, scientium vitam suaviorem esse quam indagantium.* Praecipue vero notandae sunt phrases sequentes: *ὀργῆς ἧττων ὢν,* id est, *infirmior est, quam ut iram superet. κρείττων χρημάτων,* id est, *res praestantior, quam quae pecuniis emi possit. κρείττων παιδίας, doctior, quam qui doceri possit.*

Nota 7. Adjectiva significantia pondus comparativorum naturam habent, quae causa est, cur cum genitivo construantur, ut: *Ἀντίγονος παρεκάλει Εὐμενῆ, λαβεῖν δωρεὰς πολλαπλασίες, ὧν πρότερον ἦν ἐσχηκὼς, Antigonus hortabatur Eumenem, ut acciperet beneficia multis partibus plura, quam antea, habuisset. μυριαπλάσια*

ἂν κακὰ ποιήσειεν ἄνθρωπος κακὸς θηρίȣ, homo malus infinitis modis plura mala perpetrabit quam bestia.

§ 460. *Reg. II. Superlativus* genitivum pluralem postulat, ut: *κτημάτων πάντων ἐςὶ τιμιώτατον, ἀνὴρ φίλος, συνετός τε καὶ εὔνοος, omnium possessionum pretiosissimum est amicus prudens et benevolus.* Herodotus Terps. *Σωκράτης Μελίσσου σοφώτερος καὶ πάντων Ἑλλήνων σοφώτατος, Socrates Melisso sapientior, et omnium Graecorum sapientissimus. ἀγριώτατον τῶν θηρίων ὁ λέων, ferosissima bestiarum leo.*

Neque solum genitivum pluralem, sed et singularem nominis collectivi habere potest, ut: *τῆς γῆς ἡ ἀρίςη, terra optima. ἐκπρεπέςατος γένȣς, clarissimus genere. ἀνὴρ τῆς συγκλήτȣ βȣλῆς ἄριςος, vir convocati senatus optimus.*

Nota 1. Non tantum res ejusdem vel diversi generis inter se conferri possint, sed etiam idem cum ipso, ut: *ȣ̓ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλην, ȣ̓δὲ πλίνθοις ἐγὼ, ȣ̓δὲ ἐπὶ τȣ́τοις μέγιςον τῶν ἐμαυτȣ̃ φρονῶ, neque ego muro circumdedi civitatem, neque in hac re potissimum confido.* Demosthenes. *ὅτε καὶ φλογωδέςατός ἐςιν ἑαυτȣ̃ ὁ ἥλιος, quando sol maxime ardet, se ipso aestuosior est.* Basilius. *αὐτὸς αὑτȣ̃ κράτιςος ἐν τῷ μονομαχεῖν, seipsum vincens in singulari certamine,* vel *se ipso validior. ὅτε δεινότατος σαυτȣ̃ ἦσθα, quo tempore omnium aetatis tuae dierum eras validissimus.* Xenophon. *τότε αὐτὸς αὑτȣ̃ ὁ ἄνθρωπος εὐχρȣςερός ἐςι, tunc homo est seipso coloratior.* Aristoteles.

Nota 2. Genitivus superlativi aliquando mutatur in alium casum adjuncta praepositione *ἐν, ἐκ* vel *ἐξ*, item *μετὰ*, ut: *Ὅμηρον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,* pro *πρῶτον ποιητῶν, Homerum*

judico summum inter poëtas. εὐλογημένη ἐν γυναιξὶν, *benedicta in mulieribus,* id est, *benedictissima mulierum.* μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη Θεός εἰμι, *Dea omnium contemtissima sum.* Homerus. ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλείςη ἔδοξα, *ego ex omnibus pulcherrima visa sum.* Lucianus de Galatea.

Nota 3. Aliquando post superlativum solus articulus genitivi casus ponitur ἐλλειπτικῶς, ut: οἱ βέλτιςοι τῶν ἐν ταῖς πόλεσι πολλάκις κάκιςα πράττουσι, *saepe optimi quique civium infelicissimi sunt.* Isocrates.

Nota 4. Superlativis nominum et adverbiorum intendendi gratia praeponuntur istae particulae ὡς, ὅτι, vel absolutae, vel mediante verbo δύναμαι, aut adjectivo δυνατὸν vel οἷόν τε, *possibile,* ut: ἐξώπλισε ςρατείαν ὡς βέλτιςα, ὡς ὅτι βέλτιςα, ὡς δυνατὸν βέλτιςα, ὡς οἷόν τε ἄριςα, ὡς ἐδύνατο κάλλιςα, *instruxit exercitum quam potuit optime.* Item: τοῖς τυράννοις ἐντυγχάνειν δεῖ, ἢ ὡς ἥκιςα, ἢ ὡς ἥδιςα, *cum tyrannis* vel *omnino nullus,* vel *quam suavissime sermo habendus est.* Xenophanes apud Hesychium. Item: ζήτει νόμους, οἵτινες τὰς διαλώσεις, ὡς οἷόντε ταχίςας ταῖς πολιτείαις ποιήσουσι, *leges quaere tales, quae politiis et rebus publicis decisiones, quam fieri potest, celerrimas efficiant.* Isocrates ad Nic.

Ad eundem modum praeponuntur superlativis etiam hae voces: πλεῖςα, πολλῷ, ὅσον, ὅσῳ, Item: πολλὸν, ὄχα *valde,* πολὺ μέγα, ἔξοχα *magnopere, eximie et similes.* Sunt et nomina quaedam superlativorum naturam habentia, quae genitivum exigunt, ut: Δία *Divina, a* Δῖος pro Δίιος *Jovialis, praestantissimus.* ἔξοχος, *eminens inter Graecos* seu *excelentissimus.* μόνος εὐλογημένος,

solus benedictus. Κορυφαῖος τῶν Ῥητόρων, *Coryphaeus Rhetorum.* Diodor. lib. 18.

Nota 5. Non insolens est graduum inter se ἐναλλαγὴ ac permutatio. Sic

(1) Pro comparativo ponitur positivus, ut: καλόν σοι *bonum,* id est, *melius est tibi.* Matth. XVIII, 9. καλὸν τὸ μὴ ζῆν ἐςὶν, ἢ ζῆν ἀθλίως, *melius est non vivere, quam misere vivere.* Menand. Aliquando cum ista particula μᾶλλον, ut: μακάριόν ἐςι διδόναι μᾶλλον, ἢ λαμϐάνειν, *beatius est dare, quam accipere.* Act. XX. 35.

(2) Positivus prō superlativo, ἐντολὴ μεγάλη, *mandatum magnum,* i. e. *maximum.* Comparativus pro superlativo, ut: πάντων χαλεπώτερόν ἐςιν ἄρχειν ψυχῶν, *omnium laboriosissimum est praeesse animabus.* Nilus.

(3) Superlativus pro comparativo, ut: ὅσῳ κράτιςον κτημάτων εὐϐουλία, *quanto praestantius est opibus consilium salutare.* Sophoc. In Novo Testamento varie effertur per adverbium intendendi, ut: χαρὰ μεγάλη σφόδρα, *gaudium magnum valde.* i. e. *maximum.* Matth. II.

(4) Sic Demosthenes ditissimum vocat, σφόδρα πλούσιον, *valde divitem.* Item per additionem vocis Dei, ut: ἀςεῖος τῷ Θεῷ *venustus Deo,* id est, *maxime venustus.* Act. VII, 20. ἡ δικαιοσύνη σου ὡς ὄρη Θεοῦ. Psalm. 35.

§ 461. *Reg. III.* Genitivus saepe ponitur ἐλλειπτικῶς deficiente aliqua particula, ut: εὐδαίμων τῆς τύχης, id est, ἕνεκα τῆς τύχης, *felix propter fortunam.* μακάριος τῆς πίςεως, id est, ἕνεκα τῆς πίςεως *beatus propter fidem.*

Sic etiam in materialibus, ubi nempe causa materialis significatur, genitivus per ellipsin adhiberi solet, ut: ςέφανος ῥόδων, *corona rosacea.* αὐλὸς καλάμης, *fistula ex culmo.* βωμὸς λίθου, *ara lapidea,*

semper enim subintelligitur praepositio ἐκ cum participio πεποιημένος.

§ 462. *Reg. IV.* De *partitivis I.* Quodvis adjectivum *partitive* positum genitivum plurarem admittit, ut: *σοφία μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατος, sapientia sola possessionum immortalis.* Isocrates. *μηδὲν τῶν ἀνθρωπικῶν βέβαιον, nihil humanarum rerum est firmum. τῶν περὶ τὸ σῶμα κακιῶν· αἱ μὲν ἐφ᾽ ἡμῖν, ἐπιτιμῶνται, αἱ δὲ μὴ ἐφ᾽ ἡμῖν, οὔ, quae vitia corporis in nostra sunt potestate, probro ducuntur: quae non sunt, non item.* Aristoteles Ethic. 3. c. 5. *οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδίκων τίσιν οὐκ ἀποτίσει, nemo hominum delinquens poenam non persoluet.*

II. Sic etiam comparativi aut superlativi gradus, significantes *partitionem,* ponuntur cum genitivo casu, ut: *ὁ μείζων τῶν νέων, major juvenum. τῶν σιτίων τοῖς ἡδίστοις μᾶλλον, ἢ τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, cibariis jucundissimis magis quam saluberrimis delectari.* Isocrates.

III. Item *articulus postpositivus,* ut: *τῶν ἀνθρώπων οἱ εὐφρονοῦντες οὐ δυσχεραίνουσιν ἐπι ταῖς νουθεσίαις τὲ καὶ ἐπιτιμήσεσι, homines, qui sapiunt, non moleste ferunt admonitiones et objurgationes.*

IV. Similiter *pronomen demonstrativum,* ut: *αὗται τῶν πόλεων, eae civitates.* Isocrates. *οὗτοι τῶν λόγων, illae orationes. πολλοὶ τούτοις χαίρουσι τῶν λόγων, οἱ μηδὲ πρὸς ἓν χρήσιμοι τυγχάνουσιν ὄντες, multi delectantur illis orationibus, quae ad nullam rem utiles sunt.* Isocrates in Helena.

V. Huc pertinent etiam *numeralia* et haec adjectiva ὅστις, τοιοῦτος, πότερος, πολλοὶ, ὅσοι, ἕτεροι, ἄλλοι et similia.

Nota 1. Partitiva per particulas ἐν, ἐκ, ἐξ, solent exponi, ut: *τίς ἡμῶν, τίς ἐξ ἡμῶν, quis nostrum. οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἐν ἀνθρώποις, nemo hominum.*

Nota 2. Pro hoc genitivo partitionis nonnunquam sumitur casus ipsarum partium, ut: *οἱ ἄνθρωποι οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ*, pro *τῶν ἀνθρώπων*, *homines, alii quidem boni, alii vero mali.*

Nota 3. Aliquando partitiva vox sibintelligitur, ut: *παρόντων μὲν μήτε ψέγει, μήτε ἐπαίνει, τὸ μὲν γὰρ ἔχθραν φέρει, τὸ δὲ κολακείαν*, *praesentium neminem vituperes, neque laudes, hoc enim inimicitiam, illud adulationem parit*, ubi *μηδένα* subintelligitur. Poliaenus.

§ 463. *Reg. V.* Adjectiva *verbalia*, quae formantur a praeteritis passivis, construuntur cum casibus verborum, a quibus proveniunt, ut: *χρηςέον τοῖς ὑπάρχȣσι νόμοις*, *utendum est praesentibus legibus.* Demosth. Item: *παυςέον τȣτων τῶν ἐθῶν, ἢ μηδένα ἄλλον αἰτιατέον, ἢ ἡμᾶς αὐτȣς*, *desistendum est ab his moribus, aut neminem culpandum praeter nos ipsos.*

Nota: Talia adjectiva verbalia, praecipue apud atticos construuntur etiam in numero plurali cum substantivo singularis numeri, ut: *ȣκ ἔςι πιςευτέα τῶν νῦν ȣδενὶ* pro *πιςευτέον*, *nemini ex modernis credendum est.*

Hinc triplex est illorum constructio, ut: *ἰςέον ἐςί σοι τὴν διδαχὴν*, vel *ἰςέα ἐςί σοι τὴν διδαχὴν*, vel *ἰςέα ἐςί σοι ἡ διδαχὴ*, *sciendum est tibi hanc doctrinam*, vel *scienda est tibi haec doctrina.*

Quod etiam exponitur per verba *χρεῖ, δεῖ, oportet*. Item: *χρεὼν* cum infinitivo modo, ut: *τὰς τῶν κρατȣντων ἀμαθίας φέρειν χρεὼν*, pro *οἰςέον*, *ferendum est. Ignorantias dominantium ferendum est.*

§ 464. *Reg. VI. Interrogatio* et *responsio* casu conveniunt, sicut apud Latinos, ut: *τί γλυκὺ ἀνθρώποις; ἐλπίς. quid dulce hominibus? spes.* Laërtius.

Interdum discrepant, quando scilicet per pronomen possessivum respondetur, aut cum idem verbum plures casus admittit, ut: *τίνος ἐςιν ὁ λόγος; ἐμός. cujus est oratio? mea. θανάτῳ δὲ ποίῳ φησὶ Μενέλεων θανεῖν; οἰκτρώτατον. qua morte ait Menelaum periisse? miserrima.* Euripides. Dicitur enim *θνήσκω θανάτῳ καὶ θάνατον.*

APPENDIX.

§ 465. Ut *interrogativa* semper habeantur promtu, nota sequentia: *πότερος; uter? ἕτερος alter, ἐδέτερος neuter.*

Τίς; quis? ἄλλος alius, ἐδεὶς nemo.

Ποῖος; qualis? ἀπαίδευτος, indoctus, παιδευτὸς, doctus.

Πηλίκος; quantus? μέγας, μικρὸς, δεκάπηχυς, decem cubitorum, δωδεκάπηχυς, duodecim cubitorum.

Πόσε; quanti? πολλε magni, ὀλίγε parui.

Ποταπός; cujas? Γερμάνος Germanus, Ἕλλην Graecus, Ἰταλιώτης Italus.

Πόσα; quot? δύο duo, τρία tria.

Πόσος, πόςος; quotus? πρῶτος primus, δεύτερος secundus.

Ποσαπλε̃ς; quotuplex? διπλε̃ς duplex, τριπλε̃ς triplex, τετραπλε̃ς quadruplex.

Ποσαπλάσιος; quotuplus? τριπλάσιος triplus.

Ποςημόριον; quota pars? τριτημόριον, τεταρτημόριον, tertia, quarta pars.

Ποσαέτης; quotannis, quot annorum? διετὴς, biennis, τριετὴς triennis.

Ποςαῖος; quoto die? δευτεραῖος, τριταῖος secunda, tertia die.

CAPUT III.

DE CONSTRUCTIONE PRONOMINUM.

§ 466. *Reg. I.* Genitivi pronominum primitivorum *με̃, σε̃, ἡμῶν, ὑμῶν,* ponuntur pro possessivis

meus, tuus, noster, vester in omni genere, numero et casu, ut: *Πάτερ ἡμῶν*, pro *Πάτερ ἡμέτερε, Pater noster. ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σȣ μιμνήσκȣ τὰ ἔσχατά σȣ, καὶ ȣ̓χ᾽ ἁμαρτήσεις*, pro *ἔργοις σοῖς μιμνήσκȣ τὰ ἔσχατά σα, in omnibus tuis operibus memento finis tui, et non peccabis.* Sirac. VII, 47.

Sed possessiva ista interdum usurpantur addito articulo, praecipue apud oratores, ut: *ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς, pater meus. τὴν ὁμόνοιαν τὴν ἡμετέραν οἱ πολλοὶ μισȣ̃σι, concordiam vestram vulgus odit.* Isocrates.

Nota 1. Si manetur in eadem persona, pro primitivis, *μȣ̃, σȣ̃, ἡμῶν*, aliquando usurpantur etiam genitivi compositi, tum conjunctim tum divisim, ut: *τȣ̀ς μαθητὰς ἐμαυτȣ̃*, vel *ἐμȣ̃ αὐτȣ̃ διδάσκω, doceo discipulos meos. τίμα τὸν πατέρα σεαυτȣ̃*, vel *σαυτȣ̃*, vel *σȣ̃ αὐτȣ̃, honora patrem tuum. σȣ̃ αὐτῆς τὴν ψυχὴν, tuam ipsius animam.* Luc. II, 35. *ἐπισκόπει ἀεὶ τȣ̀ς λόγȣς τȣ̀ς σεαυτȣ̃, semper habeas rationem sermonum tuorum. ἑαυτȣ̃* si jungitur verbis primae et secundae personae, earum significationem induit. *Stock. Lex. pag.* 165.

Quoniam vero composita primae et secundae personae efferuntur tantum singulariter, ideo tam in duali quam in plurali ponuntur simplicia, cum relativo *αὐτὸς*, cum in eadem manetur persona: *θνήσκοντες ȣ̓δὲν τῶν τυχηρῶν ἀγαθῶν δυνάμεθα ἀπενέγκασθαι μεθ᾽ ἡμῶν αὐτῶν, cum morimur nihil possumus nobiscum ex fortunae bonis auferre.* Plutarchus. *ἡμῶν αὐτῶν φροντίζομεν, nostri rationem habemus. ἡμῖν αὐτοῖς συγγινώσκομεν, nobis condonamus. ἡμᾶς αὐτȣ̀ς ἀγαπῶμεν, nos ipsos diligimus.* Et in secunda persona: *ὑμῶν αὐτῶν κατηγορεῖτε, vos ipsos*

accusatis. ὑμῖν αὐτοῖς χαρίζεσθε, *vobis gratificamini.* ὑμᾶς αὐτὲς ὠφελεῖτε, *vobis prodestis.*

Nota 2. Sin transitur ad diversam personam, utuntur Graeci primitivo pronomine absque additione genitivi αὐτῶν; ut: αἰτἕντί σε δίδε, *petenti abs te dato.* Matth. V, 42. ἡ ἡμετέρα εὐσέβεια γίνεται τῇ πόλει εἰς δέον, *nostra pietas utilitatem civitati adfert.* Demosth.

§ 467. *Reg. II.* Possessivis, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος genitivus αὐτῶν *additur,* ut: τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πράττωμεν, *nostra agamus.* διδάσκετε τὲς παῖδας τὲς ὑμετέρες αὐτῶν, *docete liberos vestros.* Sed et solus genitivus ἑαυτῶν bene ponitur, ut: περὶ τῆς ἑαυτῶν ἀκοσμίας ἐ φροντίζετε, *vestram ipsorum immunditiem non curatis.* Caeterum dicitur etiam ἐμὸν αὐτἕ πρᾶγμα, *meum ipsius negotium.* σὴ αὐτῆς ψυχὴ, *tua ipsius anima.* ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ςενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τἕ σώματος ἡμῶν. Rom. VIII, 23. ἀγαπήσεις τὸν πλήσιόν σε, ὡς ἑαυτόν. Rom. XIII, 9. ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι ἁμαρτίαν ἐκ ἔχομεν, ἑαυτὲς πλανῶμεν. 1. Ioann. I, 8.

Nota: Possessiva tertiae personae non copulantur cum diversa persona sine genitivo pronominis relativi αὐτὸς, non bene enim dicitur, ὁ σφέτερος παῖς φιλεῖ μὲ, sed dicendum est ὁ σφέτερος αὐτῶν παῖς φιλεῖ μὲ, *ipsorum filius amat me.* Quod etiam sine possessivo efferri potest, ut: ὁ παῖς αὐτῶν φιλεῖ μέ. In reciprocatione vero potest possessivum tertiae personae solum poni, ut: δέονταί σε τοῖς σφετέροις ἐπικερῆσαι, *rogant te, ut suis praebeas auxilium.*

§ 468. *Reg. III.* Demonstrativa pronomina aliquando omittuntur, ut: ὧν σπανία ἡ κτῆσις, περισπέδαςος ἡ ἀπόλαυσις, *quorum rarior possessio est, illorum jucundior est usus et perceptio.* Basil.

ὃν πάντες φοβȣ̃νται, πάντας φοβεῖται, *quem omnes metuunt, hic omnes timet.* Democr.

§ 469. *Reg. IV.* Relativum αὐτὸς postponitur pronominibus primitivis cujuscunque personae emphaseos causa, ut: ἐμȣ̃ αὐτȣ̃ ἀκȣ́ω, *me ipsum audio.* σȣ̃ αὐτȣ̃ ἀκȣ́ω, *te ipsum audio.* ἐκεῖνος αὐτὸς ὁμολογεῖ, *ille ipse confitetur.* σȣ̃ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, *tuam ipsius animam pertransibit gladius.* Lucae. II, 35.

Nota: Relativum αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ dativo junctum similitudinem vel collationem significat, ut: νόμιζε τῆς αὐτῆς εἶναι ζημίας ἀξίȣς τȣ̀ς συγκρύπτοντας τοῖς ἐξαμαρτάνȣσι, *puta eadem poena dignos esse illos, qui occultant, et qui peccant.* Isocrates. Nic. ȣ̓ τῶν αὐτῶν ȣ̓́τε λόγων, ȣ̓́τ᾽ ἔργων ἐςὶν ἡ νεότης τῷ γήρᾳ, *non eadem est adolescentiae oratio, neque actio, quae senectutis.* Demosthenes Aristogit. Quae constructio etiam Latinis non insueta est, ut apud Horatium Art. Poët. v. 364. *Invitum qui servat, idem facit occidenti,* ἄκοντα ὁ σώζων ταυτὸ ποιεῖ τῷ ἀποκτείνοντι, ubi ταυτὸ pro τὸ αὐτὸ, aut ὅμοιον. Item: εἰς ταυτὸ τάττȣσι ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, *quidam felicitatem idem esse putant, quod secundam fortunam.* Aristoteles Ethic. I. c. 8. τῶν αὐτῶν σοὶ ἐρῶ, *eadem tecum amo.*

§ 470. *Reg. V.* Quemadmodum genitivi primitivi μȣ̃ et σȣ̃ pro prononimibus possessivis *meus* et *tuus* ponuntur in omni genere et casu, sic et genitivi compositi ἐμαυτȣ̃ et σεαυτȣ̃ in eadem significatione ponuntur, ut: παράδειγμα καταςῆσαι τὸν τρόπον τὸν ἐμαυτȣ̃ τοῖς ἄλλοις βȣ́λομαι, *meos mores aliis tanquam exemplum ad imitandum proponere volo.* ἀλλ᾽ εἰς εἶκον ἰȣ̃σα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, *sed domum ingrediens tuas res administra.*

§ 471. *Reg. VI.* Pronomina possessiva genitivum post se habent possessoris, ut: ὅλως ἔτοι σπαθῶσι τὰ μὰ τȣ̃ κακοδαίμονος, *omnino hi res meas infelicis dilapidant.* δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, *levir praeterea meus erat impudentis.* πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας, *maritus meus miserae.*

Nota: Τὰ ἐμαυτȣ̃ et τὰ σεαυτȣ̃ dicuntur defective, subintelligitur enim nomen πράγματα vel participium substantivum ὄντα, ut: πάντων εἴην δυςυχέςατος, εἰ μηδὲν τῶν ἐμαυτȣ̃ εἰς τὸ κοινὸν δαπανήσαιμι, *omnium essem infelicissimus, si nihil mearum rerum in commune conferrem.* Isocrates.

§ 472. *Reg. VII.* Eodem modo primae et secundae personae compositis pronominibus utuntur Graeci, etiam in aliis casibus, ut: γνῶθι σεαυτὸν, *nosce te ipsum.* τοιȣ̃τος ἴσθι τοῖς φίλοις καὶ τοῖς πέλας, οἵȣς σαυτῷ τέσδε τυγχάνειν θέλεις, *talis esto erga amicos et proximos, quales erga te illos esse vis.* Nazianzenus.

§ 473. *Reg. VIII.* Duabus personis concurrentibus, si reflexio fit ad primariam vel initialem personam, relativum αὐτὸς regulariter usurpari solet, ut: πατέρα τιμᾶ ὁ αὐτȣ̃ υἱὸς, *patrem honorat suus filius.* Non ἑαυτȣ̃, nisi forte more attico compositum pro simplici accipiatur, ἑαυτȣ̃ pro αὐτȣ̃. Item: θέλει διδάσκαλός με ἔρχεσθαι πρὸς αὐτὸν, *vult praeceptor, ut ad se veniam.*

§ 474. *Reg. IX.* Graeci utuntur pronomine ἑαυτȣ̃ in numero plurali in omni persona, ut: ἑαυτȣ̀ς ἀγαπῶμεν, *nos ipsos diligimus.* ἑαυτȣ̀ς ἀγαπᾶτε, *vos ipsos diligitis,* ἑαυτȣ̀ς ἀγαπῶσι, *se ipsos diligunt.* Et aliquando huic pronomini ἑαυτȣ̃ additur praepositio, tam in numero plurali, quam in numero singulari, ut: πιςώτερα τῶν διὰ ἄλλȣ πεπραγμένων, ὅσα δι' αὐτῶν ἕκαςοι ποιȣ̃μεν εἶναι, δοκεῖ, *illa, quae singuli per nos facimus, videntur*

esse certiora, quam quae per alios fiunt. Joseph. *Προσευχόμενοι μὲν ῥαδίως τȣ̃ διαβόλȣ κρατήσομεν, ῥᾳθυμȣ̃ντες δὲ καθ' ἑαυτῶν ἀσκȣ̃μεν τὸν πονηρὸν, si oraverimus, facile diabolum vincemus, si autem cessaverimus, malignum illum contra nos exercemus.* Chrysostomus. *Ἀφ' ἑαυτȣ̃ σὺ τȣ̃το λέγεις, ἢ ἄλλοί σοι εἶπον περὶ ἐμȣ̃; a te ipso hoc dicis, aut alii tibi dixerunt de me?* Ioann. XVIII, 34. Usurpatur etiam *ἑαυτȣ̃* pro pronomine possessivo *tuus* et *ἑαυτῶν* pro *vester* plane ut *σαυτȣ̃* et *ὑμέτερος*, cum genitivo plurali *αὐτῶν*, ut: *ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτȣ̃ ἂν συμβȣλεύσειας, τȣ́τοις αὐτὸς ἐμμένειν ἀξίȣ, quae tuis liberis svaseris, eadem et tibi servanda et facienda esse puta.* Isocrat. ad Nicoc. *μετὰ φόβȣ καὶ τρόμȣ τὴν σωτηρίαν ἑαυτῶν κατεργάζεσθε, cum timore et tremore salutem vestram operemini.* Philipp. II, 12. Item in genere faeminino *ȣ̔́τως παιδεύεις τȣ̀ς ἑαυτῆς φίλȣς; sic instituis tuos amicos?* Xenophon. Memor. 2.

§ 475. *Reg. X. De Reciprocis.* Exempla reciproci *Sui* per omnes casus obliquos habe sequentia: *φιλεῖ ἑαυτȣ̃ πλεῖον ȣ̓δεὶς ȣ̓δένα, nemo se ipso amat quemque magis. ὁ μὲν τύραννος τὸ ἑαυτῷ συμφέρον σκοπεῖ, ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ τῶν ἀρχομένων, tyrannus suam utilitatem spectat, rex vero subditorum.* Aristoteles. Eth. 8. c. 10. *Ἀνόητον εἰς πρȣ̃πτον κακὸν ἑαυτὸν ἐμβαλεῖν, stultitia est, semet ipsum in evidens periculum conjicere.* Demosth. 3. Olynth. *ὥσπερ τὸ σῶμα τὸ ἡμέτερον ψυχῆς μὴ παρέσης νεκρόν ἐςι καὶ δυσῶδες· ȣ̔́τω ψυχῆς μὴ κινȣ́σης ἑαυτὴν εἰς προσευχὴν νεκρά ἐςι, καὶ ἀθλία, καὶ δυσώδης, sicut corpus nostrum, absente anima, mortuum est et foetidum, ita anima non excitans se ad precationem mortua et foetida est.* Chrysost. de Precat. *Χρὴ τȣ̀ς μεγαφρονȣ̃ντας ἐπὶ δικαιοσύνῃ, τὰς ὑπερβολὰς εἰπεῖν περὶ ἑαυτῶν,*

necesse est, ut illi, qui propter suam justitiam arrogganter de se sentiunt, eximia de se praedicent. Isocrates Nicoc. οἱ πλεῖςοι τῶν ἀνθρώπων ἄμεινον βȣλεύονται ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἢ σφῶν αὐτῶν, *plerique homines aliis melius consulunt, quam sibi ipsis.* Demosth. οἱ πλεῖςοι διὰ τὸ αὐτοῖς ἀγαθὸν φιλȣσι, *plerique ob id, quod sibi bonum est, alios amant.* Aristoteles. Item: πολλοὶ μὲν σφίσιν αὐτοῖς πολεμȣσι, *multi sibi ipsis bellum inferunt.* Isocrat. τȣτο φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν, καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκȣειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινȣσι δ' ἑαυτȣς ἄχθεσθαι, *id omnibus natura insitum atque innatum est, ut cum voluptate reprehensiones et accusationes audiant, succenseant autem illis, qui se ipsos laudant.* Demosthenes contra Ctesiph. τοῖς μὲν μωροῖς ἔθος ἐςὶ σφᾶς αὐτȣς ἐγκωμιάζειν, *fatuis usitatum est se ipsos laudare.*

Nota 1. In Reciprocis *sui, sibi, se,* item *suus, sua, suum,* exprimendis usum habet relativum αὐτὸς, quod aliquando jungitur cum ἴδιος, et interdum etiam cum σφέτερος, quandoque cum utroque, ut: μάλιςα ἕκαςος αὐτὸς αὐτῷ φίλος, *unusquisque sibi potissimum amicus est.* Aristoteles 7. Moral. εἴ τις, πλέον ἑτέρω ἢ αὐτῷ νέμει εἰδὼς καὶ ἑκὼν, ȣτος αὐτὸς αὐτὸν ἀδικεῖ, *si quis alteri plus tribuit, quam sibi sciens et volens, is sibi ipsi injuriam facit.* Idem Ethic. 5. c. 9. Ubi nota: αὐτῷ pro ἑαυτῷ, et αὐτὸν pro ἑαυτὸν poni. πολλοὶ μᾶλλον χαίρȣσιν ἐπὶ τοῖς ἄλλων κακοῖς, ἢ τοῖς ἰδίοις αὐτῶν ἀγαθοῖς, *multi aliorum malis plus gaudent, quam propriis bonis.* Isocrates. αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, *multi sua ipsorum temeritate perierunt.* Homerus. πάλαι ᾐσχύνοντο μᾶλλον ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἁμαρτήμασιν, ἢ νῦν ἐπὶ τοῖς ἰδίοις

τοῖς σφετέροις αὐτῶν, *olim magis erubescebant homines, si quid publice delictum esset, quam nunc privatim peccasse pudet.* Isocrates de Permut. πολλοὶ δ' δυνάμενοι τὰ σφέτερ' αὐτῶν διοικῆσαι, βȣλονται τοῖς ἄλλοις συμβȣλέβειν, *multi, qui propria recte administrare non possunt, volunt aliis consilium dare.* Isocrates in Panath. τοσαύτην τιμὴν ὁ Θεὸς ἀνθρώποις χαρίζεται, ὥς καὶ προσευχῆς ἀξιῶσαι καὶ ὁμιλίας τῆς ἑαυτȣ, *tantum honorem Deus hominibus tribuit, ut etiam precatione et colloquio suo dignos judicet.* Crhysostomus. φιλεῖ τὸ πλῆθος ἐν τȣτοις τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὸν βίον διάγειν, ἐν οἷς ἂν τȣς ἄρχοντας τȣς ἑαυτῶν ὁρῶσι διατρίβοντας, *solet vulgus in iis studiis vivere, quibus magistratus suos videt esse deditos.* Isocrates Nicoc.

Nota 2. Pronomina graecorum reciproca addita verbis primae et secundae personae earum significationem induunt, ut: ἐν μεγάροισιν ἑοῖσιν ἔχω vel ἔχεις, *in aedibus meis* (tuis) *habeo* vel *habes.* μητέρ' ἑὴν ἀγαπᾶτε, *matrem vestram diligitis,* σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δάμασσας, *tuo sceptro seu imperio subjecisti.*

§ 476. *Reg. XI.* Ἡλίκος *quantus,* οἷος *qualis,* ὅσος *quantus,* et caetera id genus nomina, quando pronomina relativa fiunt cum substantivo sequente frequenter genere non conveniunt, ut: τῶν ἐλεφάντων ἔμβρυον, ἡλίκον μόσχος ἐςὶ, pro ἔμβρυον τηλικȣτο, ἡλίκος ὁ μόσχος, *elephantum tantus est embryo, quantus vitulus.* πάχος ἡλίκον ὁ δάκτυλος ὁ μέγας τῆς χειρὸς, pro πάχος τιλικȣτον, ἡλίκος ὁ δάκτυλος, *crassitudo tanta, quantus magnus est digitus.*

§ 477. *Reg. XII.* Loco pronominis relativi *qui, quae, quod* eleganter ac saepissime utuntur Graeci participiis, unde φιλομέτοχοι appellantur, ut, πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει, pro πᾶς ὃς αἰτεῖ.

APPENDIX.

§ 478. *Ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους* similem habent cum pronominibus constructionem; redduntur autem latine interdum per adverbia *invicem* aut *mutuo;* interdum per nomina *alter alterum* aut per *inter se,* et reguntur a verbo, cui junguntur, ut: *οἱ ἄνθρωποι ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρουσι, homines opinionibus inter se dissident.* Isocrates. *τοὺς ἀγαθοὺς χρὴ εὐνοεῖν ἀλλήλοις, decet bonos inter se amicos esse.* Aristoteles Ethic. 8. *ὡς τὰ πολλὰ ἄνθρωποι διὰ τὸ χρήσιμον φιλοῦσιν ἀλλήλους, ut plurimum homines pro utilitate diligunt se mutuo.* Idem. Quibus adduntur etiam praepositiones, ut: *τί μαχόμεθα πρὸς ἀλλήλους εἰκῇ; τί πολεμοῦμεν ἀλλήλοις; προστεταγμένοι μισοῦντας φιλεῖν; quid inter nos temere digladiamur? quid bellamus inter nos? cum nobis mandatum sit, ut illos qui oderunt nos, diligamus.* Chrysostomus.

Hic quoque notandum: Compositum pronominis relativi *ὅστις,* item *ὅστις οὖν, quisquis, quicunque,* positum post *πᾶς,* tantum in numero singulari ponuntur: in plurali vero dicitur *πάντες ὅσοι quicunque, quotquot.*

CAPUT IV.

DE CONSTRUCTIONE VERBORUM.

MEMBRUM PRIMUM.

DE VERBIS CUM NOMINATIVO.

§ 479. *Reg. I.* Omne verbum *finitum personale* antecedit nominativus ejusdem numeri et personae, ut: *ὃ γὰρ βούλεται, τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἴεται, quod enim vult, id quisque opinatur. ὅταν ὁ Θεός τινα καταλείπει, ὡς ἀκυβέρνητον φέρεται σκάφος, si quem Deus relinquit, non secus agitur ac navigium gubernatore destitutum.*

Nota 1. Nominativo duali respondet quandoque verbum plurale, ut: ἄμφω λέγουσιν, *ambo dicunt.*

Nota 2. Loco nominativi usurpant Attici genitivum, ut: εἴθε μοὶ τούτου τοῦ ἀγαθοῦ γένοιτο νῦν, pro τοῦτο τὸ ἀγαθὸν, *utinam illius boni mihi nunc fiat,* pro *illud bonum;* ubi tamen subintelligitur substantivum χρῆσις *usus,* vel aliud, qualia sunt illa Ciceronis: Venit mihi Platonis in mentem. Item: Mihi solet in mentem venire illius temporis.

Nota 3. Pronomina primae aut secundae personae plerumque emphaseos, aut discretionis gratia apponuntur, alias fere solum verbum collocatur, ut: ἐγὼ γὰρ σφόδρα ἂν ἡγέμην καὶ αὐτὸς φοβερὸν εἶναι τὸν Φίλιππον, *ego enim admodum existimarem ipse formidabilem esse Philippum.* σὺ μὲν παιδίας ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δὲ παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρῶ, *tu quidem disciplinam expetis, ego vero erudire alios conor.* Isocrates. σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ.

Nota 4. Saepe omittitur verbum, praecipue substantivum, ut: οἱ ἀγαθοὶ εὐαπάτητοι scilicet εἰσὶ, *boni facile decipiuntur.* Bias.

§ 480. *Reg. II.* Neutrum *plurale* verbo gaudet singulari attice, ut: τὰ παιδία παίζει, *pueri ludunt.* τὰ ζῶα τρέχει, *animalia currunt.* οὐκ ἐν τῷ τάχει, ἀλλ' ἐν τελιότητι τὰ πράγματα κρίνεται, *non in celeritate, sed in perfectione res judicantur.* παράλληλά ἐστι φανερότερα, *res inter se collatae clariores sunt.* Demoshenes. τῷ ἀργυρίῳ ὑποτάσσεται πάντα, *pecuniae obediunt omnia.* Diodorus.

§ 481. *Reg. III.* Nomina significantia *multitudinem* verbum plurale sortiuntur, ut: ὥς φάσιν ἡ πλῆθος, *ut dicunt multitudo.* δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, *tunc dormientes iverunt domum unusquisque.* Homerus.

Nota: Etiam enallage generis apud Graecos usitata, ut: *τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυρȣ̃ντες ἐν τῇ γῇ, πνεῦμα καὶ ὕδωρ καὶ αἷμα, tres sunt, quae testimonium dant in terra, spiritus et aqua et sanguis.* 1 Ioh. V, 8. Vbi cum de *aqua, sanguine* et *spiritu,* tanquam de personis dicitur, mutatur neutrum genus in masculinum propter *προσωποποιΐαν.*

§ 482. *Reg. IV.* Verba *substantiva* utrinque nominativum adsciscunt, ut: *ἡδονὴ ἄγκιςρόν ἐςι τȣ̃ διαβόλȣ πρὸς ἀπώλειαν ἕλκον, voluptas diaboli hamus est ad interitum trahens.* Basilius.

Nota 1. Verba substantiva *εἰμὶ, τυγχάνω, ὑπάρχω, γίνομαι,* ponuntur inter duos nominativos ita, ut posterior sit vel participium, vel nomen cum participio verbi *εἰμὶ,* ut: *ἐγώ εἰμι γράφων, ego scribo, Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφὸς, Socrates est sapiens. αἱ δυσπραξίαι ταχέως καταφανεῖς ποιȣ̃σιν, οἷοί περ ἕκαςοι τυγχάνȣσιν ὄντες, res adversae statim ostendunt et indicant, qualis quisque sit.* Isocrates. ubi *τυγχάνȣσιν ὄντες* pro *εἰσί. ȣ̓κ ἐχθρὸς ὑπῆρχεν ὢν, non erat hostis.* Demosth. *γίνȣ τοῖς ἄλλοις μήδ᾽ ἐν ἑτέροις ὢν κατάδηλος, ne sis in aliis rebus omnibus aliis hominibus apertus.* Isocrates.

Nota 2. Eandem constructionem habet et verbum *πέφυκα* pro verbo substantivo positum, ut: *ἐν τȣ́τῳ βράχει βίῳ ȣ̓δεὶς ȣ̔́τως ἄνθρωπος ἐὼν εὐδαίμων πέφυκε, τῷ ȣ̓ παραςήσεται πολλάκις τεθνᾶναι βȣ́λεσθαι μᾶλλον, ἢ ζῆν, in hoc brevissimo vitae curriculo nullius tanta felicitas est, quin ei multa accidant propter quae malit mori, quam vivere.* Herodotus Polymn. *Σωκράτης τυγχάνει διαλεγόμενος,* id est, *Σωκράτης διαλέγεται, Socrates disserit.*

Nota 3. Nominativus, qui sequitur verbum substantivum, etiam in genitivum pluralem attice mutatur, et fit quasi periphrasis posterioris nominativi, ut: *Κροῖσός ἐςι τῶν πλȣσιων*, pro *Κροῖσός ἐςι πλȣσιος. Croesus est dives vel* ex divitibus. *τȣτό ἐςι τῶν ἐνδοξοτάτων ἔργων*, pro *ἐνδοξότατον ἔργον, hoc est, unum ex praeclarissimis rebus.*

§ 483. *Reg. V.* Verba *vocandi* seu *nuncupandi* utrinque nominativum adsciscunt, ut: *ὁ Χριςὸς ὀνομάζεται ἰατρὸς, Christus vocatur medicus.* Basilius. *φῦναι δὲ Κοῖρος λέγεται καὶ ᾄδεται ἔτι καὶ νῦν εἶδος μὲν κάλλιςος, ψυχὴν δὲ φιλανθρωπότατος, Cyrus dicitur et cantatur etiam nunc quo ad formam quidem pulcherrimus, quo ad animum vero humanissimus.*

Nota: Ad verba *nuncupandi* etiam verbum *ἀκȣ́ω* referendum est cum *nominor* vel *vocor* significat, ut Gregorius de Filio Dei: *Σαμαρείτης ἀκȣ́ει, Samaritanus vocatur,* in qua significatione varia ejus constructio in sequentibus patet exemplis. *Ἐσθλὸς ἀκȣ́ω, bonus vocor. ἀκȣ́ει εἶναι μȣσικὸς, dicitur esse musicus. ȣ̓δεὶς κακὸς κακῶς ἀκȣ́ειν βȣ́λεται, nemo malus vult vocari malus. καλῶς ἀκȣ́ει εὐεργετῶν*, id est, *διὰ τὸ εὐεργετεῖν, laudatur propter beneficentiam. κακῶς ἀκȣ́ειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, male audire apud cives. παρὰ παντὸς καλῶς ἀκȣ́ειν, ab omnibus laudari.*

§ 484. *Reg. VI.* Verba *εἰμὶ* et *γίνομαι* genitivum postulant, cum ad aliquid pertinere, aut inesse alicui significant, ut: *Μωσῆς ἦν ἀξιώματος μεγάλȣ, Moses erat auctoritatis magnae. τȣ́τȣ τȣ̃ τρόπȣ ἐςὶ, hoc ingenio vel his moribus est. αἵματός ἐςιν ἀγαθȣ̃, bono sanguine ortus est. ἐλάττονος τροφῆς ἐςὶν, paucioris cibi est. γίνεται ἑτέρου*

δεσπότε, sit alterius domini. εἶναι ἑαυτε̃, sui juris esse. τε̃ Θεε̃ ἐςιν ἐπιδεῖξαι τὴν ἐν τῷ γράμματι κεκρυμμένην διάνοιαν, *Dei est demonstrare latentem in litera sensum.* Theodor. ὥσπερ τε̃ πυρὸς θερμαίνειν, καὶ ἡλίε τὸ φωτίζειν, ὅτω καὶ τε̃ Θεε̃ τὸ εὐεργετεῖν, *sicuti ignis est calefacere, solis illuminare, ita Dei est bene facere.* Chrysost.

MEMBRUM SECUNDUM.
DE VERBIS CUM GENITIVO.

§ 485. *Reg. I.* Verba 1) *incipiendi,* 2) *desinendi* seu *desistendi* et *sedandi,* 3) *appetendi* seu *concupiscendi,* 4) *abstinendi,* 5) *consequendi,* 6) *fruendi,* 7) *sensuum,* 8) *dominandi* vel *imperandi,* 9) *contemnendi* et *negligendi,* 10) *implendi, copiae* seu *abundandi,* 11) *egendi,* 12) *parcendi,* 13) *damnandi,* 14) *admirandi,* 15) *separandi,* 16) *arcendi* seu *prohibendi,* 17) *accusandi,* 18) *privandi,* 19) *differendi,* 20) *curandi,* 21) *participandi,* 22) *amandi,* 23) *recordandi* seu *memoriae* et *oblivionis,* 24) *aberrandi,* 25) *liberandi,* 26) *absolvendi,* 27) *frustrandi,* 28) *cedendi* seu *concedendi,* 29) *conandi,* 30) *permutandi,* 31) *petendi* seu *rogandi,* 32) *aestimandi, pretii* seu *mercandi* et *vendendi,* 33) *superandi,* 34) *tangendi* seu *apprehendendi,* et similia ponuntur cum genitivo casu, ut patebit in exemplis.

1. Incipiendi, ut: ἤρξατο λόγε ὁ Φαρνάβαζος, καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος, *Pharnabazus inchoavit sermonem, erat enim senior.* Xenophon. Aliquando additur praepositio, ut: ἐκ et ἀπὸ Διὸς ἀρχώμεθα, *a Jove ordiamur.* Aratus. τὸ νήπιον κλαίει καὶ τε̃ ζῆν ἀπὸ λύπης ἄρχεται, *infans plorat, et vitam a dolore auspicatur.* ἀπὸ σωφροσύνης ἤρξατο, *a modestia coepit.*

2. Desinendi, desistendi, sedandi, *λῆγε τῶν πόνων, ἔτι πονεῖν δυνάμενος, desiste a labore dum adhuc laborare potes,* id est, *antequam defatigeris.* Isocr. *τιμωρία παύει τῆς ὀργῆς ultio iram sedat.* Aristoteles Ethic. 4. c. 5. Sed *παύω* invenitur etiam cum accusativo vel solo, vel addito genitivo, *παύσω τὸν λόγον, finem faciam dicendi.* Xenophon. *Ἀθηναῖοι τὲς πολεμίες τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν, Athenienses ab injuria hostes cessare fecerunt.* Isocrates.

3) Appetendi seu concupiscendi, ut: *τῶν ἀδυνάτων ἐρᾷς, impossibilia amas. πάντες ἄνθρωποι τῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει, omnes homines scire desiderant natura.*

4. Abstinendi, ut: *δεῖ μὴ μόνον ἀπέχεσθαι τῶν κακῶν, ἀλλὰ καὶ τὲς τοιαῦτα πράσσοντας ἀποςρέφεσθαι, non solum a vitiis cavere debemus, verum etiam eos, qui talia faciunt, aversari.* Athanasius. *χρὴ ἁγνεύειν οἴνε καὶ ψευδολογίας, abstinendum est a vino et mendacio.* Plutarchus. Non nunquam praepositio *ἀπὸ* genitivo additur, *ἀπὸ παντὸς εἴδες πονηρῦ ἀπέχεσθε, ab omni specie mali abstinete.* 1 Thessal. V, 22.

5. Consequendi, assequendi, ut: *προςατῶν ἀγαθῶν τυχεῖν, gubernatores bonos nancisci. ἐπιλαμβάνεσθαι μεγάλης ἐξεσίας, magnam potestatem consequi. ἔμμορε τιμῆς, assecutus est honorem.* Plutarchus. *τῦ μεγέθες ἐφικέσθαι, magnitudinem consequi.*

6. Fruendi, ut: *ἀπόλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν, ὡς θνητὸς, praesentibus bonis fruere, ut mortalis.* Isocrates ad Demon.

Nota: *Ἀπολαύω* etiam accusativum cum genitivo adsciscit, ut: *ἐκ ἀσφαλὲς πολλὰ λέγειν, μή τι καὶ κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας, non tutum est multa loqui, ne quid mali nobis garrulitas conciliet.* Lucianus. Praecedit etiam praepositio

ἐκ, ut: πολλάκις πλεῖϛον ἀγαθὸν ἀπολαύομεν ἐκ τῶν κινδύνων, *saepe maximum commodum ex periculis capimus.* Isocrates in Paneg.

7. Sensuum, ut: ἀεὶ συμφέρον ἐϛὶν ἀκȣ́ειν τῶν κρατȣ́ντων, τȣ͂ Θεȣ͂ τοίνυν ἀκȣϛέον τȣ͂ ἀεὶ κρατȣ͂ντος, *semper expedit illos audire, qui rerum potiuntur, Deus igitur audiendus, qui perpetuo dominatur.* Plutarchus. αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος, *sentio verborum suavitatem.* Demosth.

Nota: Verba videndi accusativum adsciscunt et apud atticos omnia verba sentiendi genitivum accipiunt.

8. Dominandi, imperandi, ut: ἄρχειν τῆς ϛρατίας, *exercitui praeesse.* Isocrates. αἰσχρὸν τῶν μὲν οἰκετῶν ἄρχειν, ταῖς δ' ἡδοναῖς δȣλεύειν, *turpe est in servos quidem dominari, voluptatibus autem servire.* ἐπιϛατεῖν τῶν ζώων, *praeesse animalibus.* κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν, *vincere hostes.*

Nota: Verbis dominandi etiam dativus additur, ut: πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλεει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, *omnes metu continere vult, et omnibus imperare.*

9. Contemnendi, negligendi, ut: καταφρόνει τῶν περὶ τὸν πλȣ͂τον σπȣδαζόντων, χρῆσθαι δὲ τοῖς ὑπάρχȣσι μὴ δυναμένων, *contemne illos, qui divitiis coacervandis occupati sunt, uti autem partis bonis non possunt.* Isocrates ad Demon. ȣ̓κ ὠλιγώρȣν τῶν κοινῶν, *non negligebant res communes.* Idem Paneg. ἠμέλȣν τῶν ἀλλοτρίων, *negligebant res alienas.* Idem ibidem.

10. Implendi, abundandi copiae, ut: ἡμεῖς διὰ παντὸς τȣ͂ βίȣ ἀεὶ γέμομεν ἐλπίδων ματαίων, *nos per omnem vitam referti sumus vana spe.* Plato. ἄδω *satio,* ἤσατο σίτȣ. Hom.

11. Egendi, ut: ὁ νέος πλείονος δεῖται τῆς φυλακῆς, καὶ σφοδροτέρȣ τȣ͂ χαλινȣ͂, *juvenis majorem*

requirit custodiam et durius fraenum. Chrysostomus. δεῖ χρημάτων, *opus est pecunia.* Demosth. μηδεὶς εὐσεβὴς οἰέσθω τȣ̃ Θεȣ̃ συμμάχȣ ἀπορήσειν, *nemo pius putet Deum sibi opitulatorem defuturum.* Isocrates.

12. Parcendi, ut: ὃς φείδεται τῆς βακτηρίας, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτȣ̃, *qui parcit virgae, odit filium suum.* Prov. XIII, 24. Dor. παιδῶν φείδεσθαι, πατρικὸς νόμος, *parcere liberis, paterna lex est.* Nazianzenus.

13. Damnandi, ut: καταγινώσκω σȣ φόνον, et καταγινώσκω σε φόνȣ, *damno vel condemno te homicidii.* Synesius. καταγινώσκω σȣ θάνατον, *capite vel supplicii capitalis te condemno.* Isocrates. κατεγνώθη θάνατος φωκίωνος τȣ̃ ἀγαθȣ̃ καὶ τῶν φίλων ἐν ἐκκλησίᾳ, *bonus Phocion cum amicis in concione capite damnatus est.* Plutarchus Apoph. τὸ τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινε, *fatum omnes homines morti adjudicat.* Isocrates ad Demon. hic τελευτῆσαι pro accusat. τὸν θάνατον ponitur. ὁ μὲν κακὸς τάχιςα ἂν καταγνοίη καὶ τȣ̃ ἀγαθȣ̃ ὁ ἀγαθὸς δὲ ȣ̓δὲ τȣ̃ κακȣ̃ ῥᾳδίως, *improbus celerrime condemnat bonum, bonus autem ne improbum quidem facile.* Basilius.

14. Admirandi, ut: τίς ȣ̓κ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς, οἳ καὶ τὴν χώραν, καὶ τὴν πόλιν ἐκλειπεῖν ὑπομένȣσιν, ὑπὲρ τȣ̃ μὴ τὸ αἰσχρὸν ποιῆσαι, *quis non jure admiretur virtutem illorum virorum. qui et regionem et urbem reliquunt, ne quid turpiter faciant.* Demosthenes pro Ctesiph.

Nota: Θαυμάζω nunc cum genitivo, nunc cum accusativo invenitur, ut: θαυμάζω τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων, *miror illos, qui tali mente sunt.* Isocrates. θαυμάζω ἐκείνȣ vel ἐκεῖνον.

15. Separandi, ut: χωρίζεται τȣ̃ Θεȣ̃, ὁ μὴ συνάπτων ἑαυτὸν διὰ προσευχῆς τῷ Θεῷ, *separatur a Deo, quicunque per precationem se Deo non*

agglutinet. Chrysostomus. *Εὐρώπην Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσων χωρίζει, Euporam ab Asia Tanais in medio separat.* Dionysius de situ orbis.

Nota: Verbis separandi interdum praepositio ἀπὸ additur, ut: ὁ θάνατος χωρίζει ἀπὸ τȣ̃ σώματος τὴν ψυχὴν, *mors separat animam a corpore.* Plato. Dicitur etiam ἡ ψυχὴ χωρίζεται τȣ̃ σώματος.

16. Arcendi, prohibendi, ut: εἴργω σὲ πυρὸς καὶ ὕδατος, *arceo te ab aqua et igne, interdico tibi igne et aqua.*

Nota: Aliquando praepositio ἀπὸ additur, ut: τȣ̀ς υἱȣ̀ς εἴργȣσιν οἱ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, *filios arcent patres ab improborum hominum contubernio.* Xenophon.

17. Accusandi, ut: ȣ̓δεὶς αὐτὸς αὐτȣ̃ ἐκατηγόρησε πώποτε, *nemo unquam ipse se accusavit.* Demosth.

Nota. 1. κατηγορέω varie construitur cum genitivo personae vel rei, cum accusativo personae vel rei, cum genitivo personae ac accusativo rei, et e contra. Denique cum duobus genitivis cum uno personae et altero rei, ut: κατηγορῶ σȣ̃ et σὲ, *accuso te.* κατηγορῶ τῶν πραγμάτων et τὰ πράγματα, *accuso negotia.* κατηγορῶ σȣ̃ προδοσίαν, vel κατηγορῶ σὲ et σȣ̃ προδοσίας, *accuso te proditionis.* In passiva voce dicitur: τȣ̃το κατηγορῆται σȣ̃, *de hoc accusaris, vel hoc dicitur adversus te.*

Nota 2. Verbo κατηγορέω adduntur etiam praepositiones περὶ et κατὰ cum genitivo, et πρὸς cum accusativo: κατηγορῶ σȣ̃ περὶ τȣ́τȣ. πρὸς πατέρα κατηγορεῖν.

Nota 3. Etiam αἰτιάομαι varie construitur, ut: αἰτιάομαι τȣ̃το, *accuso hoc.* αἰτιάομαί σε τȣ́τȣ. αἰτιάομαί σε τȣ̃το, *accuso te hujus.* αἰτιάομαί σε ἐπιβȣλεύειν, *accuso te insidiarum.* Similiter διώκω, ut: διώκω σὲ φόνȣ, *reum te facio caedis.*

διώκω σε ταύτην τὴν δίκην, seu γραφὴν, *reum te hujus criminis facio.* Demosthenes.

Nota 4. Ἐγκαλέω dativum adsciscit vel absolute, vel cum accusativo, vel genitivo rei, ut: ἐγκαλέω σοὶ προδοσίαν, *accuso te de proditione.* ἐγκαλῶ σοὶ πληγῶν, *accuso te ob verbera.* πολλοὶ ἐκ αἰσχύνονται ταῦτα ποιῦντες, ἃ τοῖς ἄλλοις ἐγκαλῦσι, *multos non pudet illa facere, ob quae alios accusant.* Demosthenes.

18. Privandi, ut: νίκης ςέρεται, *victoria privatur.* Dicitur etiam: ἀποςερεῖ μὲ αὐτὸς τὰ χρήματα, *ille privat me pecunia.* Et passive: ἀποςερῦμαι ὑπὸ τύτυ τῶν χρημάτων vel τὰ χρήματα. γυμνῶ σε ἀγαθῶν, *privo te bonis.* Κάτων ὁ πρεσβύτερος ἔλεγε· τὺς τῆς ἀρετῆς τὴν τιμὴν ἀφαιρῦντες, τὴν ἀρετὴν ἀφαιρεῖν τῆς νεότητος, *Cato senior dicebat: qui a virtute honorem auferunt, eos a juventute virtutem auferre.* Plutarchus Apoph. Dicunt etiam Graeci: ἀφαιρῦμαί σε τὴν ὐσίαν, vel ἀφαιρῦμαί σε τὴν ὐσίαν, vel ἀφαιρῦμαί σε τῆς ὐσίας, vel ἀφαιρῦμαί σε τὴν ὐσίαν, *spolio te bonis.* Et passive: ἀφαιρῦμαι τὴν ὐσίαν, *privor bonis.* Additur aliquando praepositio, ut: ἥτις ὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ᾽ αὐτῆς, *quae non auferetur ab ea.* Lucae X, 42.

19. Differendi, distandi ac dissidendi, ut: ὐδὲν διαφέρει ἄρχων ἀγαθὸς ἀγαθῦ πατρὸς, *bonus Princeps nihil differt a bono patre.* Xenophon. τὸν ὀργιζόμενον νόμιζε τῦ μαινομένυ χρόνῳ διαφέρειν, *iratum scias tantum mora temporis ab insano differre.* Cato apud Stobaeum: οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων πλεονεκτῦσι καὶ ὑπερέχυσι, *justi injustis plus possident et antecellunt.* παραχωρεῖν τῆς τάξεως, ἣν οἱ πρόγονοι τῆς ἀρετῆς κατέλιπον, *recedere ab ordine, quem majores virtutis reliquerunt.*

20. Curandi, ut: τῶν ἀλλοτρίων κήδεσθαι, *aliena curare.* Demosth. τῶν εὐσεβῶν ἐπιμελεῖσθαι, *pro*

piis curare. φροντίζειν τῶν παίδων, *liberorum curam gerere.* τὸν Θεὸν τῶν φαύλων ἐκ εἰκὸς ἐπιμελεῖσθαι, *Deo homines malos curae esse verisimile non est.* Aristoteles. ἐχ ὁμοίως προσήκει συνηθῶν καὶ ὀθνείων φροντίζειν, *non aeque decet familiarium et peregrinorum rationem habere.* Idem. ἑαυτᾶ χήδεται, ὁ προνοῶν ἀδελφᾶ. Xenophon.

21. Participandi, ut: κακίας ῥᾶον μεταλαβεῖν ἢ ἀρετῆς μεταδᾶναι· ἐπεὶ καὶ νόσε μετασχεῖν μᾶλλον, ἢ ὑγίειαν χαρίσασθαι, *facilius vitia contagione contrahuntur, quam virtus cum aliis communicatur: sicut et morbus in alios citius quam bona valetudo transfertur.* Nazianzenus in vita Basilii. κληρονομεῖν τῆς ἐσίας πατρικῆς, *facultatum paternarum haeredem fieri.* Isocrates Demon. ὧν βελόμεθα τυχεῖν παρὰ τᾶ Θεᾶ, τέτων πρότερον μεταδιδᾶναι τοῖς πλησίον ὀφείλομεν, *quae a Deo consequi volumus, ea prius cum proximis nostris communicare debemus.* Nazianzenus. κοινωνῶ, μεταδίδωμί σοι χρημάτων, *impertior tibi de pecuniis.* ἐκείνων μὲν τοῖς φίλοις μέτεςι, ταύτης δὲ τοῖς μοχθηροῖς ἀδύνατον μεταλαβεῖν, *de illis quidem amici participant, de hac vero improbi nihil possunt assequi.* Dicitur etiam: μετέχω σοὶ τῆς παιδείας, *particeps tecum sum doctrinae.* Et aliquando cum accusativo rei: ἐ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ, *non aequales plagas mecum adeptus es.* Aristophan. Pluto.

22. Amandi, ut: τὸ ἐρᾶν τῶν καλῶν καὶ σωφρόνων ὁρίζομαι φιλανθρώπε πάθες εἶναι καὶ εὐγνώμονος ψυχῆς, *amorem modestorum et honestorum humani affectus et liberalis esse status animi credo.* Aeschines. Alia vero ponuntur cum accusativo casu.

23. Recordandi seu memoriae et oblivionis, ut: ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης. *homo cum sis, memento communis fortunae.* Hippostenes ap. Stobaeum. ἐπιλήθεο βίης, *obliviscere violentiae.*

Hesiod. ἀμνημονεῖς τȣ̃ δοτῆρος, *non recordaris datoris.*

Nota: Verba memoriae inveniuntur etiam cum accusativo construi, ut: ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, ἄμεινον καὶ περὶ τῶν μελλόντων βȣλεύσῃ, *si praeterita recordatus fueris, seu in mentem tibi revocaveris, poteris etiam melius de rebus futuris deliberare.* Isocrates ad Nicoc.

24. Aberrandi, ut: οἱ μὲν ἄριϛα φρονȣ̃ντες ἐνίοτε διαμαρτάνȣσι τȣ̃ συμφέροντος, *qui optime sapiunt, aliquando ab utili aberrant.* Isocrat. in Panth. ἀϛοχέω ponitur etiam cum accusativo sequente praepositione περὶ, ut: ἀϛοχεῖν περὶ τὴν πίϛιν, *aberrare a fide.*

25. Liberandi, ut: ὁ Θησεὺς τὴν πόλιν μεγάλȣ φόϐȣ ἠλευθέρωσε. *Theseus civitatem magno metu liberavit.* Isocrates Helen. laud. λύσω σε δεσμῶν, *solvam te a vinculis.* ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς ὀφθαλμίας, *liberare aliquem morbo oculorum.* Additur aliquando praepositio, ut: ἀπὸ βαρϐάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν, *a barbaris liberavit civitatem.* Plato Epist. 8.

26. Absolvendi, ut: ἀφίημί σε τῶν ἐγκλημάτων, *absolvo te a criminibus.* Demosthenes.

27. Frustrandi, ut: τῆς ἐλπίδος πολλοὶ ἐψεύσθησαν, *spe sua multi frustrati sunt.* Isocrates in Helen. ἀποτυχεῖν τῶν ἀγαθῶν, *frustrari bonis.*

Eodem modo et σφάλλομαι et πταίω, *impingo, offendo, laboro,* usurpantur: σφαλεὶς τῆς δόξης, *spe deceptus.* πταίσαντες τῶν μαχῶν, *victi.*

28. Cedendi et concedendi, ut: ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, *cedo tibi de sede.* πάντες ἀγαθȣ̃ τινὸς ϛοχάζονται. Arist.

29. Conandi, ut: ϛοχάζεσθαι τȣ̃ σκοπȣ̃, *collimare ad scopum.* ϛοχάζομαι τȣ̃ ἡδὺς εἶναι, *scopus mihi propositus est ut placeam,* vel *studeo ut placeam.*

Invenitur etiam cum accusitivo. Sapient. XIII, 9.... et tunc significat *conjecto, conjecturam facio.*

30. Permutandi, ut: *χρύσεα χαλκείων ἀμείβειν aurea aeneis permutare. σοφὸς ὲκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τῶν Περσῶν βασιλείαν, sapiens vir libertatem Persarum regno non permutabit.* Plutarchus.

31. Petendi seu rogandi, ut: *σὲ δέομαι, μὴ δέεσθαι ἀνόμων, te peto, ne petas iniqua.* Herod. lib. 1. *Κλεάρχȣ μηδὲν πώποτε ἐδεήθην, a Clearcho nihil unquam petii.* Isocrates. Epist. 7. Sed *παρακαλῶ* accusativo gaudet, ut: *παρακαλῶ σε, rogo te.*

32. Pretii seu mercandi, et vendendi, aestimandi, ut: *τῶν πόνων πωλȣ̃σιν ἡμῖν πάντα τ' ἀγαθ' οἱ θεοὶ, laboribus vendunt nobis omnia bona Dii. ὠνησάμην πέντε δραχμῶν, emi quinque drachmis,* et cum praepositione, *τιμῶ πρὸ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis praefero et antepono. τιμῆσαι τῆς ἀξίας, digno pretio aestimare.* Aristoteles. *μείζονος αὐτὰ τιμῶνται οἱ λαμβάνοντες, pluris aestimant haec accipientes.*

Nonunquam pretium in dativo seu potius ablativo ponitur, ut: *ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, propria morte gregem redemit.* Chrysostomus.

Nota 1. Aliquando additur praepositio *πρὸς, ἀντὶ, ἐπὶ* et aliae cum suis casibus, ut: *ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἐπώλȣν πολλὰ, magno pretio vendiderunt multa. ἐπώλȣν ἀντὶ τȣ̃ οἴνȣ, vendiderunt vino.*

Nota 2. Verbis mercandi et vendendi adduntur hi genitivi: *πόσȣ, πολλȣ̃, πλείονος, ὀλίγȣ, μικρȣ̃* et similes, sicut apud Latinos *tanti, quanti, pluris, minoris* et caetera, ubi tamen subintelliguntur certa substantiva, sicut in latinis, ut: *τιμήματος, ἀξιώματος,* ut: *πόσου πιπράσκονται καρκῖνοι; quanto pretio venduntur cancri? ὀβόλȣ, obolo, πόσȣ νῦν ὁ πυρός ἐςιν ὤνιος ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ; quanti venditur modo triticum in*

Russia? πόσυ ἠγόρασας τὸ βιβλίον; *quanti emisti libellum?* πολλȣ̃ ἐπριάμην, *magno pretio emi.*
33. Superandi, ut: περιέςαι τῷ χρόνῳ τῶν πολιορκȣμένων, *superabit progressu temporis obsessos.*
34. Tangendi seu apprehendendi, ut: ἅπτεται ȣ̓ τῶν πολλῶν μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίςων ὁ Μῶμος, *tangit non vulgares modo, sed et optimos Momus.* Basilius.

Nota: Huc pertinent etiam λαμβάνομαι, ἐπιλαμβάνομαι, quando idem significant quod *apprehendo* et *nasciscor*, ut: ὁ παῖς λαβόμενος τȣ̃ ἱματίȣ, *cum puer vestem prehendisset.* Plato de Rep. ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, γράψω, *si nactus fuero otium, scribam.* Synesius.

§ 486. *Reg. II.* Verba *partem* alicujus substantiae significantia genitivum adsciscunt, ut: οἱ διψῶντες ȣ̓δὲν δέονται οἴνȣ· ἀλλὰ ἀπόχρη αὐτοῖς ὕδατος πιεῖν, *sitientes non indigent vino: sed sufficit ipsis aquam bibere.* Chrysostomus. κρεμῶ σε τȣ̃ ποδὸς, *suspendo te pede.* δρέπομαι ἀνθῶν, *decerpo flores.* ἕλκει σε ῥινὸς, *trahit te naso.* λύκον τῶν ὠτῶν κρατῶ, *lupum auribus teneo.* κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, *apprehendens eum manu.* Quod si totum significatur, utuntur accusativo, ut: πίνω τὸ ὕδωρ, *bibo aquam.* Item: quae materiam significant, ponuntur in genetivo, ut πεποίηται λίθου, *factum est ex lapide.* ἀνδριάντα ἐποίησε μαρμάρȣ, *fecit statuam ex marmore.* Aliquando additur praepositio ἐκ vel ἐξ.

§ 487. *Reg. III.* Verba in quibus subaudiendum est ἕνεκα, genitivum adsciscunt, ut: εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, id est ἕνεκα τῆς τύχης, *beatum te praedico propter fortunam.* μακαρίζω σὲ τῆς εὐτεκνίας, Ὄλορε, *beatum te praedico seu gratulor tibi, Olore, propter sobolem.* Svidas.

MEMBRUM TERTIUM.

DE VERBIS CUM DATIVO.

§ 488. *Reg. I.* Verba 1) *dandi* et *tribuendi*, 2) *concedendi*, 3) *commodi* vel *incommodi*, 4) *sequendi* vel *comitandi*, 5) *certandi*, *repugnandi* et *contendendi*, 6) *similitudinis*, 7) *reprehendendi*, 8) *utendi*, 9) *conversandi*, 10) *exprobrandi*, 11) *confidendi*, 12) *conveniendi*, 13) *admonendi*, 14) *colloquendi*, 15) *gaudendi*, *delectandi* et *gratulandi*, 16) *ignoscendi*, 17) *invidendi*, 18) *jubendi*, 19) *obsequendi*, et 20) *promittendi*, dativum personae aut rei adsciscunt, ut patebit in exemplis.

1. Dandi, tribuendi, ut: ὁ μὴ διδȣ̀ς δεομένῳ, ȣ̓δὲ αὐτὸς λήψεται δεόμενος, *qui non dat indigenti, is neque ipse accipiet indigens.* Democr. ξένοις μεταδίδȣ καὶ τοῖς δεομένοις ἐκ τῶν ἐόντων, *peregrinis et indigentibus des ex tuis bonis.* Chrysostomus.

2. Concedendi, ut: ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν κόσμιον, *principi et sapientiori cedere honestum est.* Epictetus. εἴκειν βίᾳ, *cedere violentiae.*

3. Commodi vel incommodi, ut: γέγονε ταῦτα ὡς ἂν ὑμῖν μάλιϛα συμφέρει, *facta sunt ista, quemadmodum vobis maxime conducit.* δεῖ τοῖς φίλοις καὶ τοῖς οἰκείοις βοηθεῖν ἄχρι τȣ̃ μὴ ἐπιορκεῖν, *amicis et familiaribus subveniendum est, sed ita, ne peccetur contra jus jurandum et religionem.* Lycurgus ap. Stobaeum. γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, *silentium mulieribus decus adfert.* Sophocles. in Ajace.

Nota: Ex his quaedam cum accusativo construuntur, ut: πολλὰ τὴν πόλιν εὐεργέτησεν ȣ̃τος ἀνὴρ, *multis rem publicam beneficiis afficit hic vir.* ῥώμη ἄνευ φρονήσεως πλείω τȣ̀ς ἔχοντας ἔϐλαψε, *robur sine prudentia magis id habentes laesit.* μεγάλα τȣ̀ς κατηγόρους ἔϐλαψεν ἡ ὄψις.

4. Sequendi, comitandi, ut: ἕπεσθαι τοῖς τερπνοῖς εἴωθε τὰ λυπηρὰ, *voluptatem sequi solet tristitia.* Mosch. ταῖς εὐτυχίαις ἀκολȣθεῖν, *fortunam sequi.* Demosch.

5. Certandi, contendendi et repugnandi, ut: μὴ ἐρίζε γονεῦσι, κἂν δίκαια λέγῃς, *ne contendas tum parentibus tuis, etiamsi justam causam habeas.* Pittacus. τοῖς οἰκείοις πολεμȣ̃σι, *cum domesticis bellum gerunt.* Isocr. γυναικὶ μὴ μάχȣ, *cum uxore ne contendas.* Cleobulus.

6. Similitudinis, ut: γῇ μὲν ἔοικεν ἡ φύσις, γεωργῷ δὲ ὁ παιδεύων, σπέρματι δὲ αἱ τῶν λόγων ὑποθῆκαι, *terrae natura, agricolae magister, semini instituta et praecepta, quae traduntur, similia sunt.* Plutarch. in Paedag. c. 4. τὸ τῆς πόλεως ὅλης ἦθος ὁμοιȣ̃ται τοῖς ἄρχȣσι, *totius civitatis mores assimilantur imperantibus.* Isocrat. ad Nicoc.

7. Reprehendendi, ut: τοῖς ἁμαρτανομένοις ἐπιτιμᾷν, *peccantes reprehendere.* τοῖς μὲν διὰ φύσιν αἰσχροῖς, ȣ̓δεὶς ἐπιτιμᾷ, *deformitates natura tributas nemo probri vice alteri objicit.* Aristot. Eth. 3. c. 5.

Nota: Verba reprehendendi praeter dativum personae etiam accusativum rei adsciscunt, ut: φυλακτέον ἐςιν, ὅπως μηδὲ ἃ τοῖς ἄλλοις ἂν ἐπιτιμήσαιμεν τȣ́τοις φαινώμεθα προσπίπτοντες, *cavendum est, ne eadem committere videamur, quae in aliis reprehendimus.* Isocrates de Permutat.

8. Utendi, ut: μηδένα φίλον ποιȣ̃ πρὶν ἂν ἐξετάσῃς, πῶς κέχρηται τοῖς προτέροις φίλοις, *neminem tibi adjungas amicum prius, quam quomodo prioribus amicis usus sit exploraveris.* Isocrates ad Demosth.

9. Conversandi, ut: σοφοῖς ὁμιλῶν κἀυτὸς ἐκϐήσῃ σοφός· κακοῖς ὁμιλῶν κἀυτὸς ἐκϐήσῃ κακὸς, *si cum sapientibus versaris, etiam ipse eris sapiens:*

si cum malis versaris, etiam ipse eris malus. Menander.

10. Exprobrandi, ut: *μὴ ὀνειδίσῃς τῷ φίλῳ σε χάριτας, ἔσῃ γὰρ ὡς μὴ δεδωκὼς, ne exprobres amico tuo beneficia, alioquin eris tanquam non dederis.* Sextus.

11. Confidendi, ut: *ὃς πιστεύει τοῖς παροῦσιν ἀνόητός ἐστι, qui rebus praesentibus confidit, is stultus est.* Isocr. *δεῖ τῷ Θεῷ θαῤῥεῖν, καὶ τοῖς ἐκείνου πηδαλίοις πιστεύειν, oportet Deo confidere, et ejus gubernaculis inniti.* Theodoretus.

12. Conveniendi, ut: *συμποσίῳ πρέπει ἡσυχία, tranquillitas convivio convenit.* Pindarus. *ἀμφοτέροις ἁρμόζειν, utrisque convenire.* Verbo tamen *ἁρμόζω* etiam praepositio *πρὸς* vel *εἰς* cum accusativo convenit, aliquando et infinitivus, ut: *ἡ σωφροσύνη πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, modestia vitae consuetudini apta est.* Isocrates. *περὶ τῶν φανερῶν οὐχ ἁρμόζει πολλὰ λέγειν, de rebus manifestis non convenit multa dicere.* Idem.

13. Admonendi, ut: *Ἀρίστιππος παρεκελεύετο τοῖς νέοις τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι, ἅτινα αὐτοῖς ναυαγήσασι συγκολυμβήσῃ, Aristippus juvenes hortari solebat, ut tali se viatico instruerent, quod una cum naufrago enataret.* Plutarchus. *πειράσομαί σοι συντόμως ὑποτίθεσθαι, ego studebo te paucis monere.* Isocr. *παραινῶ σοι φιλοσοφεῖν, moneo te, ut philosopheris.*

Nota: Reliqua monendi verba *νουθετέω admoneo, παρακαλέω hortor, rogo, προτρέπω adhortor, παρορμάω incito,* fere accusativum adsciscunt.

14. Colloquendi, ut: *πᾶς ὁ προσευχόμενος τῷ Θεῷ διαλέγεται, omnis qui orat, cum Deo loquitur. τῷ Θεῷ ὡς λαλοῦμεν, cum Deo quasi loquimur.* Chrysostomus.

15. Gaudendi, delectandi et gratulandi, ut: ὁ μὲν ἥδεται τοῖς καλοῖς, ὁ δὲ ἐκ ἄχθεται τοῖς αἰσχροῖς, *alius delectatur rebus honestis, alius non offenditur turpibus.* Plutarchus. Construitur hoc verbum etiam cum accusativo, ut: πάσας ἥδεσθαι ἡδονὰς, *omnibus laetari laetitiis.* Plato. ἡδονὴν ποιεῖν τίνι, *aliquem delectare.* ἐδενὶ ἕτω χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς, *nihilo ita delectaris, sicuti amicis bonis.* Xenophon. συγχαίρω σοὶ τέτε, *gratulor tibi hoc.* συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν, *gratulor omnibus vobis.* συγχάρητέ μοι, *gaudete mecum.*

Nota: Τῷ χαίρω interdum additur praepositio ἐπί. πῶς ἂν εἴην δῆλος χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς, *quibus signis declarabo laetitiam, quam ex rebus tuis prosperis percipio.* Xenophon. Invenitur etiam cum ista praepositione ἐν, ut: χαίρειν ἐν θυμῷ *gaudere animo:* et cum accusativo, ut: χαίρω τινὰ ἡδονὴν, *afficior quadam voluptate.* Homerus.

16. Ignoscendi, ut: συγγνῶθί μοι, *ignosce mihi.* συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν, *ignosco tibi peccatum.* ἀφεῖναί τινι τὸ δάνειον, *remittere alicui debitum.* Quanquam etiam dicatur, ἀφῆναί τινα τῦ ἐγκλήματος *absolvere aliquem crimine.*

17. Invidendi, ut: φθονῶ σοι τῦτο, *invideo tibi hoc.* φθονῶ τοῖς ἀγαθοῖς αὐτῦ, *invideo bonis ejus,* et ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς.

18. Jubendi, ut: κελεύομαί σοι περὶ τῶν αὐτῶν, *praecipio tibi de iisdem.* Isocrates. Invenitur tamen cum accusativo, προςάττω σοι τῦτο, *praecipio tibi hoc.*

19. Obsequendi, ut: ὑπηρετεῖν τινί τι, *obsequi alicui in aliquo.* ὑπηρετεῖν ἑτέρων κακίᾳ, *obsequi aliorum nequitiae.* Sic παρίζεσθαι, διακονεῖν, λειτεργεῖν, ὑπεργεῖν.

20. Promittendi, ut: ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνῦμαι τινί τι, *promitto alicui aliquid.*

§ 489. *Reg. II.* Verba *composita* nonnunquam habent dativum, vel alium casum, vi praepositionis, cum qua componuntur, ut: *συγχαίρειν χρὴ τοῖς φίλοις καλῶς πράττȣσιν, ὡς καὶ συναλγεῖν λυπȣμένοις, cum amicis felicibus et beatis gaudendum est sicut et cum tristibus dolendum.* Libanius. *ἅμά τε καὶ τοῖς θεοῖς θύειν καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένειν, simul et diis sacrificare et in juramentis manere.*

§ 490. *Reg. III. Στέργω, ἀρέσκομαι, ἀρκέω, ἀγαπάω,* quando idem est, quod *boni consulo, contentus sum,* nunc cum dativo, nunc cum accusativo construuntur, ut: *δεῖ συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι, καὶ ἀγαπᾷν τοῖς παρȣ͂σι, καὶ μηδὲν ἀφόρητον οἴεσθαι, decet sapientem in praesentibus rebus acquiescere et nihil intolerabile putare.* Lucianus in Menippo. *ἀρέσκομαι τȣτῳ, hac in re satis sit mihi, acquiesco, placet conditio. ςέργε τὰ παρόντα,* et *ςέργε τοῖς παρȣ͂σι, boni consule praesentia. ςέργω τὴν τύχην καὶ τὰ ἐμαυτȣ͂ φυλάττειν πειράσομαι, fortunam bonam consulo, et mea tueri studebo.*

§ 491. *Reg. IV.* Verbum *ἐςὶ* pro *ἔχειν* dativum postulat, ut: *ἐςὶ χρήματα ὑμῖν, ἐςὶν ὅσα ȣ̓δενὶ τῶν ἄλλων, sunt pecuniae vobis, sunt quantae nulli caeterorum.*

MEMBRUM QUARTUM.

DE VERBIS CUM ACCUSATIVO.

§ 492. *Reg. I. Activa* verba et eorum significationem habentia accusativum adsciscunt, ut: *ῥώννυσι μὲν οἶνος σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν λόγος Θεȣ͂, vinum corroborat corpus, animam vero verbum Dei.* Evagrius. *νεκρὸν ἰατρεύειν καὶ γέροντα νȣθετεῖν ταὐτόν ἐςι, mortuum curare et senem erudire idem est.* Diogenes.

§ 493. *Reg. II.* Verba ad *animi* aut *corporis*

affectionem pertinentia, accusativum admittunt, ut: *φιλῶ amo, ἀγαπάω diligo, ἐλεῶ misereor, ὀφελῶ prosum, βλάπτω noceo, λοιδορῶ calumnior*, et quae sunt ejusdem generis reliqua, ut: *παντὶ θυμῷ φιλεῖν τὲς εὐποιἕντας, toto pectore amare bene meritos. παρακαίρως ἀγαπᾷν τὸν πλἕτον, intempestive amare divitias. ἐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν συνδελόν σε; nonne et te oportuit misereri conservi tui?* Matth. XVIII, 33. *ὀφελεῖν τὰ μέγιςα τὲς ἄλλες, prodesse plurimum aliis.* Xenophon. *ἐ μὴ αὐτὲς βλάψει, nequaquam eos laedet. ὁ λοιδορῶν ἕτερον οἷς αὐτὸς ἔνοχός ἐςιν, ἐ λανθάνει λοιδορῶν μᾶλλον ἑαυτὸν, ἢ ἐκεῖνον, qui alium criminatur propter ea, quibus ipse quoque obnoxius est, se ipsum magis quam illum criminatur. τὸν μὲν Θεὸν φοβε, τὲς δὲ γονεῖς τίμα, τὲς δὲ φίλες αἰσχύνε, Deum quidem time, parentes autem honora, amicos denique reverere.*

Nota: *Σπλαγχνίζομαι* vel genitivum solum, vel praepositionem *περὶ* aut *ἐπὶ* cum suo casu adsciscit. Exempla vide Matthaei XVIII, 27. Lucae VII, 13.

§ 494. *Reg. III.* Accusativum admittit quodvis verbum *nominis* ab eo deducti, ut: *βελὴν βελεύειν, consilium dare. ὁ τὰ ἑτέρε λαμβάνων καὶ ἑτέροις διδὲς, ἐκ ἠλέησεν, ἀλλὰ καὶ ἠδίκησεν ἀδικίαν τὴν ἐσχάτην, is, qui aliis eripit et aliis dat, non misericordiam exercuit, sed extremam injustitiam operatus est.* Basilius.

§ 495. *Reg. IV.* Multa verba *activae vocis* duos accusativos, unum personae, alterum rei, eumque vel suae vel alienae derivationis adsciscunt, ut: *ἀδικῶ σε ἀδικίαν, afficio te injuria. ἀδικῶ σε τἕτο, hac in re injuriam tibi facio. ἀδικῶ σε μηδὲν, in nulla re tibi injuriam facio. γάλα ὑμᾶς ἐπότισα καὶ ἐ βρῶμα, lactis potu vos alui et non esca.*

1. Corinth. III, 2. qui accusativi manent etiam in passivis; ac tum in activis tum in passivis saepe vim habent dativi vel potius ablativi, instrumenti vel causae, ut: ἀδικȣ̃μαι ὑπό σȣ ἀδικίαν, *afficior a te injuria.* ἀδικȣ̃μαι ὑπό σȣ μηδὲν, *in nulla re afficior a te injuria.* ἀδικȣ̃μαι ὑπό σȣ τὸ ἴσον ἀδίκημα, *pari afficior a te injuria.* Item: ὑϐρίζω σὲ ὕϐριν, *contumeliosus in te sum.* Sic et passive: ὑϐρίζομαι ὕϐριν, *afficior contumelia.* ὑϐρίζομαι δεινὴν ὕϐριν, *atroci injuria afficior.* ὑϐρίζομαι τοῖα, *talibus contumeliis afficior.* μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με, *odio iniquo oderunt me.* ἐπαινῶ σε ταῦτα, *laudo te in his,* vel *propter haec,* αἰτιᾶται σε τοιαῦτα, *objicit tibi talia.* δύνασθε τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; *potestis baptismate, quo ego baptizor, baptizari?* Matth. XX, 22. δαρήσεται πολλὰς, scilicet πληγὰς, *plagis vapulabit multis.* Luc. XII, 48. μαςιγέσθω πληγὰς ἰσαρίθμȣς, *flagelletur plagis numero aequalibus.* Plato 8. de legib.

Tale est εὐαγγελίζω et εὐαγγελίζομαι. Phot. Epist. 18. τὴν ὑμετέραν εὐαγγελιζόμεθα βασιλείαν, i. e. de tuo imperio laetum nuncium consequebamur.

Hoc imprimis faciunt verba *faciendi.* Item: *celandi, docendi, flagitandi* seu *exigendi, interrogandi, monendi* seu *commonefaciendi, rogandi, vestiendi* seu *exuendi,* ut: ποιέω, ἐργάζομαι, δράω, ῥέζω, ἕρδω σε ἀγαθὸν, *facio tibi bene.* πολλὰ εὐεργέτησεν ὑμᾶς ȣ̃τος ἀνὴρ, *multa beneficia in vos contulit hic vir.* εὐεργετεῖν τὴν πόλιν δεῖ, *beneficia in civitatem conferenda sunt.* Aristot. Polit. 5. ὁ Διογίτων τὴν θυγατέρα ἔκρυπται τὸν θάνατον ἀνδρὸς, *Diogiton filiam celabat, morte viri.* χαλεπὸν διδάξαι τὰ βέλτιςα ὑμᾶς, *difficile docere vos optima.* ȣ̓ πάντας ἐνταῦθα ἀπαιτεῖ δίκην ὁ Θεὸς, *non ab omnibus hic exigit poenam Deus.* Hoc

tamen verbum etiam genitivum adsciscit cum praepositione, ut: ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν τὴν προσευχὴν, *Deus flagitat a nobis preces.* Chrysostomus. Σωκράτης ἐδένα ἀργύριον πράττεται, *Socrates a nemine pecuniam exigit.* Xenophon. σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο, *fere eadem me interrogavit.* Aeschines. χρὴ αἰτεῖν τὲς Θεὲς ἀγαθὰ, *decet petere bona a diis.* ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτῦ, *exuerunt eum chlamyde, et induerunt eum vestimentis suis.* ἐκλέγω τὰ τέλη τὲς παραπλέοντας, *exigo vectigalia praeternavigantibus.*

Nota: Verba *faciendi* frequenter inveniuntur etiam cum dativo construi, ut: Θισίας μηδὲν ἀγαθὸν ἐποίησε τῇ πόλει, *Thisias nihil beneficii praestitit civitati.* πράττειν Φιλίππῳ, *a Philippi partibus stare.* Alias constructiones quaerendum est in Lexicis.

§ 496. *Reg. V.* Verbis *faciendi* et *dicendi* pro accusativo rei additur interdum εὖ, καλῶς, κακῶς, ut: ὅταν βέληται Θεὸς εὖ πρᾶξαι πόλιν, ἄνδρας ἀγαθὲς ἐποίησεν· ὅταν δὲ μέλλει κακῶς πρᾶξαι πόλιν, ἐξεῖλε τὲς ἄνδρας τὲς ἀγαθὲς τῆς πόλεως ὁ Θεὸς, *quando vult Deus benefacere civitati, viros bonos mittit: quando vero vult punire civitatem, tollit ex ea viros bonos.* Plato. τὸν φίλον μὴ κακῶς λέγε, *ne dicas aliquid mali de amico.* Pittacus. κωλύει ὁ νόμος τῦ Σόλωνος τὸν τεθνηκότα κακῶς ἀγορεύειν, *prohibet lex Solonis mortuum contumeliosis verbis afficere.* Plutarchus.

Nota: Accusativus ponitur pro genitivo, ut: ἀποϛερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, *priva te pecuniis.*

§ 497. *Reg. IV.* Graecis usitatum est conjungere nomen et verbum ita, ut verbo quasi neglecto, nomen latine reddendum sit, quoties haec forma sermonis transfundenda est, ut: ποιῆσθαι

φάσιν, *apparere*, *ποιῆσθαι μετάβασιν*, *transire.* Alias inepta erit versio et a consuetudine linguae latinae abhorrens, *facere apparitionem*, *facere transitionem.* *ποιῆσθαι ἐγχείρησιν τινὸς*, *aggredi aliquem.* Sic ad Philipp. II, 6. *ἐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο*, *non rapinam arbitratus est*, id est, non rapuit. Item: ad Hebr. X, 29. *κοινὸν ἡγησάμενος*, pro *κοινώσας profanans.*

Accusativum quoque admittunt, quaecunque *συνεκδοχικῶς* aut *ἐλλειπτικῶς* efferuntur, ut: *πλήττομαι τὸν πόδα*, *percutior pedem.* *ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν*, *doleo caput.* *ταυθ᾽ ἡμῖν εἰρήςω τὸν εἰρημένον τρόπον*, *ista nobis dicta sint dicto modo.* *εἰρημένον dicto modo.* *διαφέρω τὴν ψυχήν.* *διαφέρω πάντων τὰ πολέμια.*

§ 498. *Reg. VII.* Quaedam verba diversis casibus juncta mutant *significationem.* *πατρὶ τιμωρῶν*, *illatam patri injuriam vindicans.* *τιμωρῶν αὐτὲς*, *puniens illos.* *δεῖ τῷ Θεῷ θαῤῥεῖν*, *oportet Deo confidere.* *ἔτε ὁ Φίλιππός ἐθάῤῥει τέτες*, *neque Philippus audebat hos aggredi.* *ἐκδικῶ σοι*, *injuriam tibi factam ulciscor.* *ἐκδικῶ σε*, *punio te.* *διαφέρει αὐτἒ*, *differt ab ipso.* *διαφέρει αὐτῷ*, *ejus interest.* *ἀμύνονται σφίσιν αὐτοῖς*, *defendunt se ipsos.* *ἠμύναντο τὲς πολεμίες*, *propulsabant hostes.* *τιμωρήσεις Πατρόκλῳ, τῷ ἑταίρῳ, τὸν φόνον· τί σοι τἒτο διαφερεῖ;*

MEMBRUM QUINTUM.

DE CONSTRUCTIONE VERBORUM PASSIVORUM ET MEDIORUM.

§ 499. *Reg. I. Passivorum* proprius casus est genitivus cum praepositione *ὑπὸ*, *παρὰ*, *ἐκ*, aut simili, ut: *ὁ χριςιανὸς ὅταν μισεῖται ὑπὸ κόσμου, φιλεῖται παρὰ Θεἒ*, *Christianus cum odium patitur a mundo, diligitur a Deo.* Ignatius. *διδάσκομαι*

ὑπό σȣ, *doceor a te.* ὅταν ὁ νȣ̃ς ὑπὸ οἴνȣ διαφθαρῇ, ταυτὰ πάσχει τοῖς ἅρμασι, τοῖς τȣ̀ς ἡνιόχȣς ἀποβάλλȣσι, *cum mens a vino corrumpitur, idem ei accidit, quod curribus, qui agitatores suos amiserunt.* Isocrates ad Demon. πᾶν φῶς ἐξ ἡλίȣ ἤτοι πυρὸς φωτίζεται, *omnis lux ex sole aut igne illuminatur.* ὁ χριστιανὸς ἀπὸ τȣ̃ μὴ ψεύδεσθαι γνωρίζεται, *Christianus non ex mendacio cognoscitur.* Chrysostomus.

Nota: Nonnunquam genitivus in dativum mutatur abjecta praepositione, ut: διδάσκομαί σοι, *doceor a te.* τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων ȣ̓χὶ μέμνηται, *rerum a me gestarum non memini.*

§ 500. *Reg. II. Passiva* saepe accusativum activorum retinent, ut: Κάϊν παρὰ τȣ̃ διαβόλȣ τὸν φθόνον καὶ φόνον ἐδιδάχθη, *Cain a diabolo invidiam et caedem edoctus est.* γηράσκω ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος, *senesco semper multa addiscens.* εἰσπράττομαι χρήματα, δίκην, τέλος, *exigitur a me pecunia, poena, tributum.* ἐπιτρέπει ἐμοὶ τὴν δίαιταν, *committit mihi arbitrium.* ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *committitur mihi arbitrium.* ἐγχειρίζει μοὶ ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, *committit mihi hanc curam.* ἐγχειρίζομαι ταύτην ἐπιμέλειαν, *committitur mihi haec cura.*

Nota: In ejusmodi autem constructione dativus vel accusativus personae activi in nominativum mutatur, accusativo rei manente, ut: μωρῷ ȣ̓ πιςεύομεν τὴν ἀρχὴν, *stulto non committimus imperium.* μωρὸς ȣ̓ πιςεύεται τὴν ἀρχὴν, *stulto non committitur imperium.* διδάσκω σε γραμματικὴν, *doceo te grammaticam.* σὺ διδάσκῃ ὑπὸ μȣ̃ γραμματικὴν, *tu doceris a me grammaticam.* ὁ τὴν φροντίδα κοινὴν πεπιςευμένος, *cui cura communis commissa est.* κατὰ τὸ εὐαγγέλιον ὃ ἐπιςεύθην ἐγὼ, *secundum evangelium quod*

concreditum est mihi. ἡμεῖς πλεῖςα εὐεργετέμεθα, *nos plurimis beneficiis affecti sumus.* ἀναγκαῖον ὀφείλημα τὴν εἰς Θεὸν ἀγάπην ἀπαιτέμεθα, *necessarium debitum, amor Dei, a nobis flagitatur.* Basilius.

§ 501. *Reg. III.* Graeci multa efferunt per *passivum*, quae latinis hoc modo dici non possunt, sed aliter reddenda sunt, ut: ἄφες ὁ ἀφεθεὶς, ἐλέησον ὁ ἐλεημένος, *remitte, cum tibi remissum sit, miserere, qui misericordiam consecutus es.* Nazianzenus. συγγνωσθῆναι ἐ μετανοέντας, ἐφ᾽ οἷς ἥμαρτον, ἀδύνατον, *non potest fieri, ut veniam consequantur, quos peccatorum non poenitet.* Dionysius. χαίρει ὁ δῆμος κολακευόμενος, *populus gaudet cum quis ei adulatur.* Aeschines. ἄρχε πρῶτον μαθὼν ἄρχεσθαι, *imperium gere, sed ubi prius imperium ferre didiceris.* Solon.

§ 502. *Reg. IV.* Verba, quae non habent terminationem passivam, per se tamen passionem aliquam significant, eandem cum passivis recipiunt constructionem, hoc est, admittunt genitivum mediante praepositione πρὸς, ὑπὸ, παρὰ, ἐκ etc. ut: ἐκεῖνος τέθνηκεν ὑφ᾽ ὑμῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν, *ille a vobis interfectus est, cum vir bonus esset.* Xenophon. ὑπὸ ἀκράτε πονηρῶς ἔχω, *a mero male habeor.* εἴ τι χαλεπὸν ὑπὸ τῶν κολάκων πέπονθας ἀναίτιος ἐγώ σοι, *si quid mali ab adulatoribus passus es, ego non sum in causa.* Lucianus.

§ 503. *Reg. V.* Solent Graeci saepe verbis activae vocis, etiamsi nullam passionem significent, in passiva significatione et constructione ubi, ut: χειμὼν μεταβάλλει ῥαδίως εἰς εὐδίαν, *tempestas facile mutatur in serenitatem.* ἀνακάμπτω *reflecto*, saepe pro *reflector.*

§ 504. *Reg. VI.* Verba *media* et activorum et passivorum constructionem obtinent, ut: βιάζομαι

τὸν ἐχθρὸν, *laedo inimicum*, et βιάζομαι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, *laedor ab inimico*. ἐργάζομαι γῆν, *colo terram*. ἡ γῆ ἐργάζεται ὑπ' ἐμοῦ, *terra colitur a me*. Caetera huc spectantia vide § 225.

MEMBRUM SEXTUM.
DE MODIS,
Et quidem
I.) De modo Indicativo.

§ 505. *Reg. I.* Graeci per indicativum multa efferunt, quae Latini per conjunctivum reddunt, ut: ὁ δὲ κάμηλος πίνει ἥδιον θολερὸν καὶ παχὺ, οὐδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν πρότερον, ἢ συνταράξει, *camelus vero suavius bibit aquam turbidam et crassam, neque prius e fluviis bibit, quam conturbet, seu conturbauerit*. Aristoteles. ἀμφισβητῶ, πότερον ἥξει, *dubito, utrum venturus sit*.

§ 506. *Reg. II.* Saepe Graeci per enallagen indicativum pro optativo ponunt, ut: οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα, οὔτε στρατηγὸν δι' ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, ἀλλ' οὔτε ζῆν ἠξίουν, εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας αὐτοῖς ἐξέσται τοῦτο ποιεῖν, *non enim quaerebant Athenienses Rhetorem vel Ducem, per quem feliciter servirent, sed neque vivere quidem volebant, si id illis cum libertate facere non liceret*. Demosthenes.

II.) De modo Imperativo.

Nota 1. Imperativus postulat *vocativum* apud Graecos, sicut apud Latinos.

Nota 2. Graeci interdum infinitivo pro imperativo utuntur, ut: μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, pro μὴ πλούτει, *ne studeas injuste ditescere*. Ubi tamen subintelligitur θέλε, vel aliud quid simile.

Nota 3. Interdum usurpatur ἀόριστος imperativi pro futuro indicativi, ut: οἶδ' ὅτι ποίησον pro

ποιήσεις, *scio te facturum.* οἶσθ᾽ ἕν ὅ δράσον pro δράσεις, *scis quid facturus sis.*

Nota 4. Attici, cum sermo est ad magnas personas, non directe imperativo utuntur, sed optativo cum particula ἂν, ut: κλύοις ἂν pro κλύε, *audi quaeso.*

III.) De modo Optativo.

Nota: Modo optativo aliquando praeponuntur particulae optandi, aliquando omittuntur, ut: κακῶς ὁ δεῦρο μὲ κομίσας ἀπόλοιτο ναύκληρος, *male pereat nauta, qui me huc advexit.* εἴθε γενοίμην ἡ βομβεῦσα μέλισσα καὶ εἰς τὸ σὸν ἄντρον ἱκοίμην, *utinam fierem apis strepera, tuumque in antrum venirem.*

IV.) De modo Subjunctivo.

Nota: Modi subjunctivi magnus est usus apud Graecos ac Latinos, praecipue in augendo dubitandoque, ut: πότερον εἴπω, *utrum dicam,* ἐκ οἶδ᾽ ὅ, τι φῶ, *nescio quid dicere debeam.*

V.) De Infinitivo modo.

§ 507. *Reg. I.* Cum duo verba conjunguntur absque copula, alterum fere in infinitivo ponitur, διδάσκω σὲ διαλέγεσθαι, *doceo te disserere.* ἡ ἀηδὼν ἐδεῖτο τȣ̃ ἱέρακος μὴ βρωθῆναι, *luscinia rogabat accipitrem, ne devoraretur ab eo.* λέγω Σωκράτην γεγονέναι σοφὸν, *dico Socratem fuisse sapientem.*

§ 508. *Reg. II.* Infinitivo, loco conjunctivi posito, junguntur hae particulae: ὡς, ὥϛε, πρὶν, ἢ, ἐπειδὴ, ὅσον, οἷος, positae pro *ut:* v. g. τοιȣ̃τός ἐϛιν, οἷος μὴ ἥδεσθαι, *talis homo est, ut nulla voluptate afficiatur.* οἱ θεοί εἰσιν, οἷοι μὴ μεταβάλλειν, *dii ejusmodi sunt, ut nunquam mutentur.* παρακαλῶ σὲ ὥϛε τυχεῖν τιμῆς καὶ δόξης, *hortor te, ut consequaris honorem et gloriam,* τοιȣ̃τός ἐϛιν ὥϛε λέγειν καὶ νοεῖν τὰ δέοντα, *talis est ut*

dicere possit, et intelligere quae oporteat. πρὶν εἰπεῖν, *priusquam dicerent.* πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτὲς, *antequam convenissent illi.* τοσῦτον διώξαντες, ὅσον μὴ πολύ τι τῦ ςρατοπέδυ ἀποςῆναι, *eousque insecuti, ut non multum a castris recederent.*

Nota: Aliquando infinitivum illum praecedit accusativus, qui nominativi vim habet, ut: πολλάκις γέγονεν, ὥςε τὲς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεςέρων κρατηθῆναι, *saepe accidit ut qui potentiores essent, ab imbecillioribus vincerentur.*

§ 509. *Reg. III.* Quando infinitivus et verbum vel participium praecedens pertinent ad eandem personam, non additur accusativus personae, sed intelligitur, ut: Θεμιςοκλῆς ἔφη, ἄνδρα ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρὸς, *Themistocles dixit, se malle virum, qui pecunia egeat, quam pecuniam, quae viro,* id est, *egeat.* Plutarchus. Hic non additur ἑαυτὸν. Εὐεργετῶν, τὸν Θεὸν νόμιζε μεμεῖσθαι, *cum bene facis, Deum te imitari putato.* Hic non additur σεαυτόν. ἔφη ποιήσειν, *dixit se facturum.*

§ 510. *Reg. IV.* Infinitivos εἶναι et γίνεσθαι casus sequitur conveniens plerumque cum praecedente nomine, praecipue cum manetur in eadem persona. λέγω φίλος εἶναι, *dico me esse amicum.* Περικλῆς ἔφισε μέχρι τῦ βωμῦ φίλος εἶναι, *Pericles dicebat, se usque ad aram amicum esse.* Plutarchus Apoph. λέγων χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, *dicens se utilem esse hominibus.* τῦ εἶναι δοκῦντος ἀγαθῦ χάριν πάντα πράττυσι πάντες, *singuli ad id, quod utile videtur, omnes suas actiones referunt.* Aristoteles Polit. I. Κύρυ ἐδέοντο, ὡς προθυμοτάτυ πρὸς τὸν πόλεμον γενέσθαι, *Cyrum rogabant, ut quam promtissimus ad bellum esset.* Xenophon. ἐφ' ἡμῖν ἐςὶ, τὸ εἶναι ἐπιεικέσι καὶ φαύλοις, *in*

nostra potestate est, probi ne an improbi simus. Aristoteles. προσῆκον ἡμῖν βελτίςοις ἁπάντων ἀνθρώπων εἶναι, *decet nos, ut omnium hominum optimi simus.* σοὶ συκοφάντῃ εἶναι ὑπάρχει, *tibi licet esse sycophantam.* ἀναγκαῖον ἡμῖν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς γίνεσθαι, *necessarium nobis est viros bonos fieri.* δεῖ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμὴν, *oportet sine cunctatione esse honesti contentionem.*

§ 511. *Reg. V.* Cum non manetur in eadem persona, utendum est accusativo, more latino, ut: φημὶ τέτες μάλιςα ἐπαίνε ἀξίες εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, *affirmo hos maxime laude dignos esse, qui ab humillimo principio ad splendorem nominis pervenerunt.*

Nota: Nonnunquam casus sequens infinitivi cum antecedente non convenit, neque vero a casu tunc praecedente regitur, sed ab infinitivo, ut: σοὶ εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, *tibi precanti dedit esse juvenem,* hoc est, *ut juvenili aetati restituaris.* Lucianus.

§ 512. *Reg. VI.* Infinitivis saepe adjicitur verbum μέλλω in omnibus temporibus, sed per futurum plerumque explicatur, ut: μέλλω ποιεῖν vel ποιήσειν, *faciam* vel *facturus sum,* quoad verbum vero: *futurus sum facere.* ὅ μέλλεις ποιεῖν, μὴ λέγε· ἀποτυχὼν γὰρ καταγελασθήσῃ, *quid facturus sis, ne dixeris: si enim non succedet, irrideberis.* Bias. τὸ μέλλον ἀεὶ συνοίσειν, ἐ καθορῶμεν, *quid profuturum sit non semper prospicimus.* Demosth. λόγος ὁ μέλλων λεχθήσεσθαι, pro λόγος ὁ λεχθησόμενος, *oratio recitanda.*

§ 513. *Reg. VII.* Infinitivis his εἰπεῖν, διδάσκειν, ἐγκωμιάζειν, ἀντειπεῖν, ἀντιλέγειν, ἐνεγκεῖν, παρασχέσθαι, χρῆσθαι, σῶσαι, δηλῶσαι, ἀποδέναι, ὑπολαμβάνειν, ἐξελέγχειν, ἐγκαλεῖν, διελθεῖν, ἐπαινεῖν, προσθεῖναι, ἀντιτιθέναι, ὑπερβάλλειν, et similibus

loco hujus verbi *δύναμαι*, saepe verbum *ἔχω* additur, ut: *πολλοὶ τέτοις ἐγκαλᾶσιν, ὧν ἐκ ἔχεσι λέγειν βελτίω, multi ea accusant, quibus non possunt dicere meliora.* Demosthenes. *οἱ μὲν εὖ καὶ ἀκριϐῶς μαθόντες, ὀρθῶς ἔχεσιν ἄλλες διδάσκειν, qui bene et accurate didicerunt, recte possunt alios docere. συνελὼν ὅσον συνενδέχεται, comprehendens, quam brevissime fieri potest. συντομώτερον ἔχω δηλῶσαι περὶ αὐτῶν, brevius haec declarare possum.* Isocr.

§ 514. *Reg. VIII.* Observandae sunt peculiares quaedam phrases infinitivi, ut: *συνελόντι δὲ εἰπεῖν· συνελόντι δὲ φάναι· ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν· καθ' ὅλε μὲν ἐν εἰπεῖν· ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν· ὡς τύπῳ εἰπεῖν· ὡς τύπῳ λαλεῖν· ὡς δὲ συντόμως εἰπεῖν, ut semel vel breviter dicam, ut uno verbo absoluam.* Dicitur etiam *συνελόντι δὲ* vel *ἑνὶ δὲ λόγῳ*, sine infinitivo modo. Item: *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, vel *εἰπεῖν λόγῳ, ut dicam. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ut mihi videtur. ὡς εἰκάσαι, ut conjicere licet.*

§ 515. *Reg. IX.* Infinitivus cum articulo ponitur pro nomine, de quo vide cap. 1. Reg. 3. ut: *βέλτιόν ἐςι τὸ ἀδικεῖσθαι τᾶ ἀδικεῖν, praestat injuriam accipere, quam facere. τὸ φιλεῖν ἀκαίρως ἴσον ἐςὶ τῷ μισεῖν, intempestive amare simile est odio. καὶ τυφλοῖς πολλοῖς ἐχαρίσατο τὸ βλέπειν, et multis coecis donavit visum.*

Nota 1. Saepe hic infinitivus resolvendus est, per *quod* et verbum indicativum vel conjunctivum, maxime si sequitur accusativus. Ubi sciendum est, hunc accusativum nominativi vim habere, ut: *τίς ἐκ οἶδε, τᾶ μὲν πολλὰ κακὰ γίγνεσθαι, τὸ μὴ κολάζεσθαι τὲς ἐξαμαρτάνοντας αἴτιον ὂν, quis ignorat impunitatem in causa esse, quod multa mala fiant.* pro *ὅτι μὴ κολάζονται οἱ ἁμαρτάνοντες.* Demosthenes in Midian.

τὸ μὲν πολλὰ ἀπολωλεκέναι τῆς ἡμετέρας ἀμελείας, ἄν τις θείη δικαίως. *quod multa nobis perierunt, id nostrae negligentiae merito imputari potest.* Demosthenes.

Nota 2. Resolvitur etiam per *ne* cum verbo conjunctivo, si particulam μὴ sibi adjunctam habet, ut: τὸ μὴ πολυπραγμονεῖν ἡμᾶς μηδὲν, τἔτ' ἀγαθὸν ὑπολαμβάνω εἶναι, *id e re nostra esse puto, ne quid temere et curiose agamus.* Demosthenes.

Nota 3. Aliquando τὸ omittitur, ut: αἱρἕ καλῶς τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ ζῆν αἰσχρῶς, *elige potius honestam mortem, quam turpem vitam.* Isocrates ad Nic. Huc pertinet graecismus ille, qui nonnullis formulis juramenti insertus est *pro posse et nosse* vel *secundum posse et nosse,* κατὰ τὸ δύνασθαι καὶ εἰδέναι, id est, *quantum et fieri potest, et ego intelligere possum.*

§ 516. *Reg. X.* Articulus neutrius generis etiam totam infinitivam orationem in nomen transformat, ut: ὃς ἐν μορφῇ Θεἕ ὑπάρχων, ἐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἶσα Θεῷ, *qui cum esset in forma Dei, non rapuit aequalitatem Dei.* Phil. II, 6. ubi τὸ εἶναι ἶσα, *pro nomine* ἰσότητα *ponitur.*

MEMBRUM SEPTIMUM.

DE GERUNDIIS ET SUPINIS.

§ 517. *Reg. I.* Infinitivus cum adjectivo ponitur loco gerundii in *di* vel in *dum,* ut: ὃ χωρεῖ διδαχὴν μεγάλην ἀδίδακτος ἀκέειν, *non percipit magnam doctrinam, qui auscultandi imperitus est.* Phocyl. v. 84. πρῶτος Ἀθηναίων λέγειν τε καὶ πράττειν δυνατότατος, *primarius vir Atheniensium dicendi et agendi facultate maxime praeditus.* Thucydides de Peric. δεινὸς γράφειν, *peritus scribendi.* δεινὸς λέγειν, *qui arte dicendi valet.* Plato.

οὐκ ἔστι καιρὸς τοῦ λέγειν, *non est dicendi tempus.* ὥρα ἤδη ὑμῖν ἀπιέναι, *tempus jam vobis abeundi.* Eodem modo et adjectiva participialia cum infinitivis construuntur, ut: ἐπιστάμενος πολεμίζειν, *bellandi peritus.* Homerus. κακῶς ἐπιστάμενος ἱππεύειν, *minus equitandi peritus.* Isocrates.

§ 518. *Reg. II.* Infinitivis cum articulo genitivi casus utuntur Graeci pro gerundiis in *di*, ubi apud Latinos vel adduntur substantiva haec: *causa*, *gratia*, vel modus conjunctivus praecedente *ut*, vel *ne*, ut: καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς, *et ingressus est manendi causa*, seu, *ut maneret cum ipsis.* Lucae XXIV, 29. κατεῖχον αὐτὸν τοῦ μὴ πορεύεσθαι ἀπ' αὐτῶν, *et detinebant eum non discedendi causa ab iis*, seu *ne discederet ab iis.* Lucae, IV, 42.

Nota 1. Nonnunquam particula ἕνεκα additur, ut: οὐδὲν ἄπιστον πρακτέον τοῦ νικᾶν ἕνεκα, *nihil perfide agendum est vincendi causa.* Lucianus.

Nota 2. Aliquando articulus genitivi casus τοῦ dissimulatur, et nomen substantivum soli infinitivo jungitur, ut: ἔστι πολλάκις ἀκηκοέναι καὶ βουλεύεσθαι καιρὸς, ὅθ' ἡμεῖς οὐκ ἐθέλομεν, *audiendi et deliberandi saepe est occasio, cum nos non volumus.* Demosthenes. Phil. 4.

§ 519. *Reg. III.* Infinitivis cum articulo neutro sexti casus utuntur Graeci pro gerundio in *do*, quando medium, vel modus significatur. Demosth. Olynth. 2. Philippus Macedo Athenienses decepit, quo medio? τῷ τὴν Ἀμφίπολιν φάσκειν παραδώσειν. τῷ φάσκειν, *dicendo vel promittendo, se velle eis tradere Amphipolim.* Olynthios illexit, quo medio? τῷ τὴν Ποτίδαιαν αὐτοῖς παραδοῦναι, *tradendo illis Potidaeam.* Thessales denique decepit, quo modo? τῷ Μαγνησίαν παραδώσειν ὑποσχέσθαι,

promittendo, se Magnesiam illis traditurum. τῷ ὑποσχέσθαι, *promittendo.*

Nota: Aliquando articulus sexti casus (ut in praeced.) in signific. modi vel medii omitti solet, ut Arrianus I. 1. de expeditione Alexandri Magni, cum Granicum fluvium cum exercitu Macedonico equestri trajiceret, resistentibus Persis; fiebat, inquit, ὠθισμὸς, *mutua collucta-tio equorum,* τῶν μὲν (Μακεδόνων) ἐκβαίνειν ἐκ τῦ ποταμῦ, i. e. *Macedonum quidem egrediendo ex flumine Granico,* τῶν δὲ (Περσῶν) εἴργειν τὴν ἔκβασιν, id est, *Persarum vero prohibendo egressum.* Sic. 1. Timoth. IV, 3. conf. Act. XV. 10. νῦν τί πειράζετε τὸν Θεὸν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν.

§ 520. *Reg. IV.* Infinitivus cum articulo dativi casus, mediante praepositione ἐν, ponitur loco gerundii in *do,* ut: τὸ πλϐτεῖν ἐϛὶν ἐν τῷ χρῆσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν τῷ κεκτῆσθαι, *divitem esse in utendo magis, quam in possidendo consistit.* Aristot. 1 Rhetor.

Nota: Nonnunquam articulus genitivi casus cum praepositione ἐκ, ἐν, περὶ vel simili idem efficit, ut: ἐκ τῦ μηδὲν ποιῆσαι, *ex nihilo agendo.* Demosth. Phil. 2. περὶ τῦ τιμωρύσασθαι τὺς κακὺς βϐλεύεσθαι δεῖ, *de puniendo malos deliberandum est.* Idem Olynth. 3. ἐν τῷ βασιλεύειν Τραϊανον, *regnante Trajano.* καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν, *et factum est sedente eo,* vel *cum sederet ipse.* Lucae XXIV. 3.

§ 521. *Reg. V.* Infinitivus, nomini adjectivo junctus, vim habet gerundii in *dum,* ut: λαλεῖν ἄριϛος, ἀδυνατώτατος δὲ λέγειν, *ad garriendum est idoneus, ad dicendum vero minime accommodatus.* Plutarch. in Alcib. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, *difficilis est Jupiter ad pugnandum,*

id est, *difficile est Jovi repugnare*, seu *ei se opponere.* Homerus Iliad. ά. v. 588.

§ 522. *Reg. VI.* Infinitivus etiam cum verbis motum ad locum significantibus ponitur pro gerundio in *dum*, τελικῶς, ut: ἦλθεν ὁ υἱὸς τȣ̃ ἀνθρώπȣ ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς, *venit filius hominis ad quaerendum et salvandum, quod perierat.* Lucae XIX, 10. πορεύομαι ἑτοιμᾶσαι ὑμῖν τόπον, *vado ad parandum vobis locum.* Ioann. XIV, 2. ἔξειμι πρὸς τὸ μάχεσθαι, *exeo ad pugnandum.* παρέδωκα τὸ βρέφος ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, *tradidi infantem Nymphis alendum.*

§ 523. *Reg. VII.* Gerundium in *dum* exprimitur etiam per praepositiones εἰς, ἐπὶ, διὰ vel similes cum articulo τὸ infinitivo additas, ut: πρὸς vel εἰς τὸ δȣ̃ναι λόγον σπȣδαῖος ἀνὴρ ἀεὶ ἑτοίμως ἔχει, *ad reddendam rationem bonus vir semper paratus est.* Idem efficit adverbium μεταξὺ cum participio, ut: Κλεῖτον Ἀλέξανδρος μεταξὺ δειπνȣ̃ντα ἐφόνευσε, *Clytum Alexander inter coenandum interfecit.* Nec non cum nominibus μεταξὺ λόγων, *inter confabulandum.* μεταξὺ δείπνȣ *inter coenandum.*

§ 254. *Reg. VIII.* Pro supinis quoque Graeci infinitivis et participiis utuntur, ut: τί ἐξήλθετε εἰς ἔρημον θεάσασθαι; *quid egressi estis in desertum spectatum?* Matth. VI, 7. ȣ̓κ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, *non veni missum pacem.* Matth. X, 34. ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλὸν, *quae turpia factu sunt, ea ne dictu quidem honesta existimes.* Isocrates. ὥςε μοι ἀθανάτοις ἐνδάλλεται εἰσοράασθαι, *itaque mihi immortalibus aequiparatur adspectu.* εἶδος δὲ μάλα μέγας. Odyss. 3, 246. ἦν ὁράασθαι. Odyss. 18, 4.

MEMBRUM OCTAVUM.

DE VERBALIBUS IN εον.

§ 525. *Reg. I. Verbalia* in *εον* necessitatem significant, et casum sui verbi adsciscunt, ut: *μνημονευτέον Θεȣ̃ μᾶλλον, ἢ ἀναπνευςέον, de Deo cogitandum saepius, quam spirandum.* Gregorius Nazianz. *ἰτέον ἐμοὶ, eundum est mihi. ἰατέον τὴν νόσον, sanandum est morbum. νέοις ζηλωτέον τȣ̀ς γέροντας, juvenes debent imitari senes.* Simonides. *νόμȣς καινȣ̀ς εἰκῆ μὴ θετέον, novae leges non temere ferendae sunt.* Demosthenes contra Leptin.

§ 526. *Reg. II. Verbalibus* nonnunquam verbum substantivum additur, ut: *λεκτέον ἐςὶ, legendum est. γραπτέον ἐςὶ, scribendum est.*

Nota: Loco verbi substantivi *ἐςὶ* aliquando additur ejus participium, maxime si praecedit verbum animi affectionem significans, ut: *οἶδα γραπτέον ὂν, scio scribendum esse,* ubi *ὂν* ponitur pro *εἶναι.*

§ 527. *Reg. III.* Saepe etiam *verbalia* more adjectivorum participalium passivae vocis efferunt, ut: *ὁ ἀγαθὸς μόνος τιμητέος, solus bonus honore afficiendus est.* Aristoteles Ethic. 4. c. 3. *ἡ μὲν ἀληθὴς φρόνησις διάγνωσίς ἐςι τῶν τε ποιητέων καὶ ȣ̓ ποιητέων, vera prudentia discretio est faciendorum et non faciendorum.* Basilius. Caetera de adjectivis verbalibus vide § 463.

MEMBRUM NONUM.

DE IMPERSONALIBUS.

§ 528. *Reg. I.* Verbo *ἐςὶ*, quod describit officium, adjicitur praeter infinitivum genitivus personae, ut: *ἔςιν ἀνδρὸς μεγαλόφρονος φίλων ἀποδέχεσθαι μᾶλλον ἐλευθερίαν, ἢ ἐχθρῶν κολακείαν, est viri magnanimi amicorum potius libertatem*

approbare, quam inimicorum adulationem. Gregorius Nazianz.

Nota: Verbum ἐςὶ aliquando dissimulatur, ut: *πενίαν φέρειν ȣ̓ παντὸς, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφȣ͂, paupertatem recte ferre non cujusvis est, sed viri sapientis.* Sextus. Et aliquando genitivo personae praepositio additur πρὸς, ut: *πρὸς ἀνδρός ἐςι νȣ͂ν ἔχοντος μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὐπράττοντα τοῖχον, viri prudentis est semper se inflectere ad latus felicius.* Aristophanes in Ranis. Sed et hic ἐςὶ aliquando dissimulatur, ut: *ȣ̓ πρὸς Φιλοσόφȣ ψεύδεσθαι, non est Philosophi mentiri.*

§ 529. *Reg. II.* Ἐςὶ quando pro *licet,* vel *fas est,* vel *potest* vel *fieri potest,* accipitur, tunc sive solum infinitivum sive cum accusativo adsciscit, ut: *κατηγορεῖν ȣ̓κ ἔςι καὶ κρίνειν ὁμȣ͂, accusare et judicare simul fas non est.* Menander. *ȣ̓κ ἔςιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον ἐν ȣ̓δενὶ, non licet in quoquam reperire vitam dolore vacuam.* Euripides. *ȣ̓κ ἔςιν εἰπεῖν ζῶντα τȣ͂το ȣ̓ πείσομαι, nemo dum vivit dicere potest, hoc vel illud non patiar.* Menander. *ȣ̓κ ἔςιν εὖ ἄρχειν μὴ ἀρχθέντα, non potest bene imperare, qui non sub imperio fuit.* Aristoteles 3. Polit.

Nota 1. Loco ἐςὶ nonnunquam ἔνι, vel *δυνατὸν,* aut *οἷόν τε* usurpatur, ut: *τῶν μὲν χρημάτων τὴν ζημίαν πάλιν ἔνι λαβεῖν, λόγον δὲ ἐκτησήσαντα ἅπαξ, ἀνακτήσασθαι πάλιν ȣ̓κ ἔνι, pecuniae quidem jactura resarciri, sermo autem semel elapsus revocari non potest.* Chrysostomus. *ȣ̓χ οἷόν τε τȣ̀ς καλῶς τρεφομένȣς, ȣ̓ τῆς ἀρετῆς μετέχειν, non potest fieri ut, qui recte educantur, veritatem non sequantur.* Isocrates.

Nota 2. Ἐςὶ mediante adverbio ὅτε pro *fit, contingit,* vel simpliciter pro *interdum,* cum

indicativo construitur, ut: ἔϛιν ὅτε τὸν φιλότιμον ἐπαινῦμεν ὡς ἀνδρώδη καὶ φιλόκαλον, *fit interdum, ut ambitiosum tanquam virilem et honestatis studiosum laudemus.* Aristot. Eth. 4. c. 1.

Nota 3. Verbum ἐϛὶ sequitur etiam conjunctio ὅπως cum verbo, ut: ὀκ ἔϛιν ὅπως ἥξοσι, *fieri non potest, ut veniant.*

§ 530. *Reg. III.* Ἔξεϛι *licet* dativum cum infinitivo adsciscit, ut: τοῖς βασιλεῦσιν ἧττον ἔξεϛιν ἀδικεῖν, ἢ τοῖς ἰδιώταις, *regibus minus licet injuste facere, quam privatis hominibus.* Isocrates. πολλὰ, ἃ πρότερον μὲν ἐνῆν ποιεῖν, ἤδη ὀκ ἔξεϛι, *multa, quae olim facere licebat, nunc non licet.* Isocrates. ἐξὸν φεύγειν μὴ ζήτει δίκην, *cum potes fugere non committas te judicio.* Plutarch. Apoph.

Nota: Pro ἔξεϛι et ἐξὸν aliquando ἔνεϛι et ἐνὸν usurpatur:

§ 531. *Reg. IV.* Μέτεϛι *communio est, contingit, inest,* plerumque dativum personae cum genitivo rei adsciscit, et aliquando nominativus accedit, ut: τότων ὀ μέτεϛι τοῖς τεθνεῶσι, *haec nihil pertinent ad mortuos.* Demosth. de Fals. Leg. τῇ τύχῃ μέτεϛι, τῦ καλῶς ἢ μὴ ἀγωνίσασθαι, *in fortuna situm est, bene an male certetur.* Idem, conc. Exord. μέτεϛί μοι τότο vel μέτεϛί μοι τῦτο, *particeps hujus rei sum,* vel *communio mihi hujus rei est.*

§ 532. *Reg. V.* Verbum ἐνδέχεται et συμβαίνει, quando significatur *fieri potest, usu venit, licet,* accipit dativum seu accusativum, quem sequens infinitivus requirit, ut: τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, *improbis licet quaevis agere.* Isocrates ad Dem. ἐνδέχεται τὸν μάλιϛα εὐθηνῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως, *fieri potest, ut homo omnibus bonis affluens in senectute incidat in magnas calamitates.* Aristoteles

Ethic. 1. c. 9. τȣτων ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν, *horum principia non possunt se aliter habere.* Idem Eth. 6. c. 1. In quo exemplo ἐνδέχονται respondet nominativo praecedenti, tanquam verbum personale συμϐαίνει τοῖς μὲν εὐπράττȣσι μηδὲν φοϐεῖσθαι, *accidit ut fortunati nihil formident.* Demosthenes. τȣ́τȣς ἀναισχύντȣς εἶναι συμϐαίνει, *hos accidit impudentes esse.* Aesopus.

§ 533. *Reg. VI.* Δεῖ, χρὴ, πρέπει, προσήκει, καθήκει, accusativum adsciscunt sequente infinitivo, ut: δεῖ τȣ̀ς γενομένȣς μέχρι ἂν ζῶσι πονεῖν, *genitos oportet quoad vixerint laborare.* Menander. δεῖ τȣ̀ς ἀγαθȣ̀ς ἄνδρας φέρειν, ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῷ, *decet bonos viros ferre quidquid dederit Deus.* Demosth. pro Ctisiph. ȣ̓ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ σοφὸν ἄνδρα, *sapientem decet non post factum, sed ante sapere.* Epicharm. πρέπει τȣ̀ς διδασκάλȣς παραινεῖν, *decet magistros monere.* προσήκει σε λογίζεσθαι, *tibi convenit cogitare.*

Nota 1. Δεῖ et χρὴ etiam genitivum adsciscunt, si accipiantur pro *opus est,* ut: δεῖ χρημάτων, *opus est divitiis.* χρὴ φίλων, *opus est amicis.* δεῖ μοι βιϐλίων, *opus est mihi libris.* Illud vero Euripidis peculiare est: ἓν δεῖ μόνον μοι, *uno tantum opus est mihi.*

Nota 2. Πρέπει, προσήκει, καθήκει, etiam dativo junguntur, ut: πρέπει μὲν τῷ τῶν μεγίςων προςατȣ̃ντι μεγίςης φρονήσεως μετέχειν, *decet eum, qui maximis rebus praeest, prudentia etiam maxima praeditum esse.* Plato. προσῆκον ἡμῖν, βελτίςοις ἁπάντων ἀνθρώπων εἶναι, *convenit nobis, ut omnium hominum optimi simus.* Icocrates in Plataico. ȣ̓ μόνοις τοῖς μοναχοῖς προσήκει ἡ ἀνάγνωσις τῶν θείων γραφῶν, *non ad solos monachos pertinet lectio divinarum scripturarum.* Chrysostomus. ἡμῖν καθήκει ποιῆσθαι

δοκιμασίαν περὶ τȣ́των, nos oportet hoc explorare. προσῆκον ἡμῖν μελετᾷν, decet nos curare. Psalm. XI, 4. Dominus, in coelis est sedes ejus. Similiter nominativus absolute ponitur. Act. VII, 40. Ap. II, 26. Ap. XI, 8.

§ 534. *Reg. VII. Μέλει, μεταμέλει* et *διαφέρει*, praeter dativum personae etiam genitivum rei vel personae, vel infinitivum adsciscunt, ut: *τῶν τέκνων τῷ πατρὶ μέλει, liberi patri curae sunt.* Aristot. Ethic. 8. c. 10. *μέλει μοὶ ἀκȣ́ειν, cupio audire. πολλάκι τοῖς ἀνθρώποις τῶν πεπραγμένων μεταμέλει, saepe homines illorum quae facta sunt poenitet.* Isocrates. *εἰκεῖον πιέζει, ἀλλότριον ȣ̓δενὶ μέλει, proprium premit, alienum nemini curae est.* Pindarus. *ἐμοὶ ȣ̓κ εἰδέναι πολλȣ̀ς ἀλλὰ ὑπὸ μηδενὸς ἀγνοεῖσθαι μεμέληκε, mihi non ut multos nossem, sed ut a nullo ignorarer curae fuit.* Plutarchus. *μεγαλόψυχος ȣ̓́τε ἵνα ἐπαινῆται μέλει αὐτῷ, ȣ̓θ' ὅπως οἱ ἄλλοι ψέγωνται, magnanimus, neque ut ipse laudetur, neque ut alii vituperentur, curat.* Aristoteles Eth. 4. c. 3. *διαφέρει μοὶ τȣ̃τȣ, hoc mea interest. ᾧ ἐκείνȣς σωθῆναι μάλιςα διέφερεν, cujus maxime intererat illos servari.*

Nota 1. *Μέλει* etiam cum praepositione construitur, ut: *μεμέληκέ μοι ὑπὲρ* vel *περὶ αὐτῶν, illa mihi curae fuerunt.* Plato. et cum *ἵνα* ut: *ἵνα ἐπαινῆται μέλει αὐτῷ, ut laudetur, ipse curat.*

Nota 2. *Μεταμέλει* cum participio loco infinitivi junctum legitur, ut: *ȣ̓́τε νῦν μοὶ μεταμέλει ȣ̔́τως ἀπολογησαμένῳ, neque nunc me poenitet, quod ita pro me responderim.* Plato. *μεταμέλει μοὶ ποιήσαντι*, pro *ποιῆσαι, poenitet me fecisse.*

Nota 3. *Μεταμέλει* praeter dativum personae etiam accusativum rei adsciscit, ut: *οἴομαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν, puto fore, ut te horum poeniteat.* Aristophanes.

MEMBRUM DECIMUM.

DE CONSTRUCTIONE COMMUNI OMNIUM VERBORUM.

§ 535. *Reg. I.* Nomina *propria* pagorum, castellorum urbium, et alia nomina ponuntur cum praepositione ἐν in dativo casu, post quodvis verbum, si interrogatio fiat per adverbium πȣ̃; *ubi?* *διέτριψεν ὀλίγον χρόνον ἐν Ῥώμῃ, non diu moratus est Romae. τῷ παιδὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, puero tumulum fodi Amyclis. πȣ̃ ἐςι; ubi est? ἐν ἀγρῷ, ἐν πόλει, ἐν ἀγορᾷ, in agro, in urbe, in foro.*

Nota 1. Nomina urbium et aliorum locorum ponuntur interdum adverbialiter; ubi est? *οἶκοι, domi, Ἀθήνησι Athenis.*

Nota 2. Interdum omittitur praepositio, ut: *ςήλας δὲ ςῆσαι Ὀλυμπιάσι καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμῷ, columnas esse erigendas Olympiae apud Pytho et Isthmum.*

§ 536. *Reg. II.* Si interrogatio fiat per adverbium ποῖ; *quo?* utendum est accusativo cum praepositione εἰς vel ἐς quotiescunque motus ad locum significatur sive ille locus significetur nomine proprio sive appellativo, ut: *ἦλθον καὶ αὐτοὶ εἰς Ἀθήνας, venerunt et ipsi Athenas. ἀφικνȣ̃μαι εἰς Ῥώμην, venio Romam.*

Nota 1. Accusativus mutatur nonnunquam in adverbium, *ἀφικνȣ̃μαι Ἀθήναζε, venio Athenas.*

Nota 2. Interdum omittitur praepositio, ut: *ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο, postquam ad naves et Hellespontum venerunt. πόλεμον δ' ἴεν, ivit ad militiam.*

§ 537. *Reg. III.* Si interrogatio fiat per adverbium *πόθεν; unde?* in genitivo respondendum est cum praepositione ἐξ. Et hoc quoties motus a loco significatur, ut: *ἐκ Πετροπόλεως, Petropoli.*

ἐκ Ῥώμης, *Roma*. ἐξ ἀγρȣ̃ ἐπανέρχομαι, *rure redeo*. ἀνέζευξεν ἐξ Ἐφέσȣ, *Epheso discessit*.

§ 538. *Reg. IV*. Nomina locorum, per quae motus fieri significatur, ponuntur in genitivo cum praepositione διὰ, ut: διὰ τῆς θαλάσσης, *per mare*. διὰ Ἑλλάδος, *per Graeciam*.

Nota: Ad Interrogationem πόθεν; *unde?* aliquando nomina mutantur in adverbia, ut: Ἀθήνηθεν, *Athenis*. οἴκοθεν, *domo*. ἀγρώθεν, *ex agro*.

DE CONSTRUCTIONE TEMPORIS.

§ 539. *Reg. I*. Tempus accusativo efferimus, si interrogatio fiat per πόσον χρόνον; *quanto tempore*, seu *quamdiu?* quod fit, quotiescunque tempus continuum significamus, ut: Ἀλέξανδρος ἐϐίȣ δύο καὶ τριάκοντα ἔτη, *Alexander vixit duos et triginta annos*. Arrianus lib. 7. ὅςις πολὺν χρόνον ἀδικῶν ἀκόλαςος μένει, τȣ̃τον δεῖ νομίζειν τὸν ἀτυχέςατον, *qui longo tempore injuste agens non punitur, hic omnium infelicissimus habendus*. Justinus. οἱ χρηςοὶ πρέσϐεις ȣ̃τοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλȣς μῆνας, *boni isti legati tres integros menses consederunt in Macedonia*.

Nota 1. Aliquando additur accusativo praepositio ἐπὶ, ut: ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἡσυχίαν εἶχον, *aliquot dies quieverunt*. Diodorus.

Nota 2. Saepe effertur tempus etiam in genitivo. πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδὲν, *quinque integris annis nihil loqui*. Lucianus. πολλȣ̃ γὰρ αὐτȣ̀ς ȣ̓χ ἑώρακα χρόνȣ; *longo enim tempore illos non vidi*. Aristoteles. Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκων δύο καὶ τριάκοντα ἐτῶν ἐγένετο, *Alexander cum moriretur triginta duorum annorum erat*.

Nota 3. Interdum adhibetur dativus, seu potius ablativus, ut: Σεϐῆρος ἐϐασίλευσεν ὀκτὼ καὶ δέκα

ἔτεσι, *Severus regnavit octodecim annis.* εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, *viginti annos peregrinatus.* Qui dativus nonnunquam praepositionem accipit, ut: παμπλείστοις ἐν ἔτεσι, *plurimis annis.*

§ 540. *Reg. II.* Quod si interrogatio fiat per adverbium πότε; *quando?* in genitivo respondetur, ut: κοιμήσομαι τῆς νυκτὸς, *dormiam noctem.* νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐργάζεται, *laborat dies et noctes.*

Nota 1. Adhibetur non raro dativus, ut: τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ αὐτοῖς συνέβη, *eadem autem die ipsis accidit.* ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπὶ Τροΐαν ἐστράτευσαν, *posteriori tempore expeditionem susceperunt contra Trojam.* τῇ ὑστεραίᾳ, *postridie.* πολλοῖς ἔτεσιν ἔμπροσθεν Φιλίππου, *multis annis ante Philippum.* τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, *eadem die.* οὐ πολλῷ ὕστερον, *non multo post.* οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον, *non multis diebus post.*

Nota 2. Aliquando utuntur authores accusativo, ut in hac Aristotelis quaestione patet: διατὶ τὸν μὲν χειμῶνα πρωῒ ἀπὸ τῆς ἕω πνεύματα πνεῖ; τὸ δὲ θέρος δείλης καὶ ἀποδυσμῶν, *quare hyeme quidem venti ab oriente spirant mane? aestate vero circa crepusculum seu vespere ab occidente.* κατέπλευσαν δεῦρο τρίτον ἔτος, *navigarunt huc tertium abhinc annum.* χθὲς ὥραν ἑβδόμην, *heri hora septima.*

Nota 3. Nonnunquam accedunt praepositiones, ut: ἐν μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ Ἄγγελος Γαβριὴλ, *in mense sexto missus est Angelus Gabriel.* Luc. I, 26. ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ, ἐν ἡμέρᾳ δὲ μιᾷ διαφορῆσαι ῥᾴδιον, *haud facile cumulus acervatur etiam longo tempore, una vero die facile dissipabitur.* Euphron apud Stobaeum.

De Genitivo absoluto.

§ 541. Quae Latini in *ablativo* absoluto enunciant, haec efferunt Graeci in *genitivo*, ut: *τȣ̃δε Ἰησȣ̃ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰȣδαίας, Jesu autem Bethleemi in Judaea nato. αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίȣ, qui primus census habitus est Cyrenio praetore Syriae. ἐμȣ̃ ζῶντος, me vivente. γενομένης ἐκκλησίας, convocata ecclesia. τοσȣ́των ὄντων, καὶ τῶν ἰδιοτῶν, καὶ τῶν ἀρχόντων, cum tot sint privati ac principes.*

Nota 1. Aliquando loco genitivi ponitur dativus absolute, ut: *μενόντων ἡμῶν σύμμαχον γίγνεται, ὑποχωρήσασι δὲ εὔπορον ἔςαι μηδενὸς κωλύοντος, manentibus nobis, pro nobis est, cedentibus vero nobis, facile occupabitur* (ab hostibus) *nemine vetante.*

Nota 2. Aliquando loco genitivi ponitur accusativus absolute, cui addi solent particulae, ὡς, ὥσπερ, ut: *ὥσπερ ȣ̓κ αὐτῷ χῶραν τινὰ ȣ̓̃σαν, quasi ei non esset aliqua regio seu aliquis locus.*

Nota 3. Attici frequenter pro genitivo absoluto usurpant solum participium neutrius generis numeri singularis, in nominandi seu accusandi casu, ut: *δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα ἐπορευόμεθα, cum haec nobis visa et decreta essent, ibamus.* Plato. *γεγραμμένον διαῤῥίδην ἐν τῇ συγγραφῇ δεήσαν* pro *δεήσαντος, cum parum abfuisset. ἐξὸν αὐτῷ, cum illi liceret. ἐξὸν φυγεῖν, μὴ ζήτει δίκην, cum potes fugere, ne quaere judicium. ἀκȣσθὲν αὐτῷ, cum jam audisset. δόξαν ἐμοὶ γράψαι, cum scribere statuissem.*

De Communi Verborum Constructione cum Dativo *instrumenti, causae, modi.*

§ 542. Quaevis verba admittunt dativum significantem *instrumentum*, aut *causam*, aut *modum*, ut: κοσκίνῳ ὕδωρ ἀνθλεῖν, *cribro haurire aquam.* ξίφει κτείνειν, *gladio occidere.* προνοίᾳ πλεῖςα κατορθȣ̃νται, *plurima bene geruntur providentia.* ὄμμασιν ἀμβλώσσει, *oculis caecutit.* Interdum additur praepositio, ut: σὺν πολλῇ σπȣδῇ, *magna cum diligentia.*

§ 543. De communi verborum constructione cum accusativo mensurae et spatiorum vide § 451. Hîc tantum

Nota: Quod ipsum *spatii* vel *mensurae* nomen ponitur in accusativo, nonnunquam in dativo, ut: ποταμὸς ἀπεῖχε τῆς πόλεως μίλια ἑκκαίδεκα, *fluvius ab urbe aberat sexdecim miliaria.* ἀπέχει δὲ ἡ Πλατεία τῶν Θηβῶν ςαδίȣς ἑβδομήκοντα, *abest Platea Thebis septuaginta stadia.* διέχει ὁδῷ ἡμερῶν εἴκοσι, *abest via viginti dierum.*

CAPUT V.

DE CONSTRUCTIONE PARTICIPIORUM.

§ 544. *Reg. I. Participia* sequuntur casus suorum verborum, a quibus proveniunt, ut: ὀλιγωρῶν τῆς παιδείας, *negligens disciplinae.* ἐρίζων τοῖς φίλοις, *certans cum amicis.* θηρεύων τὰς ἡδονὰς, *sectans voluptates.*

§ 545. *Reg. II.* Saepe casus nominis vel pronominis casum participii trahit, sibique assimilat contra latinorum consuetudinem, ut: τοῖς πλείςοις εἵμαρται μηδέποτ᾽ εὐπράττȣσιν εὖ φρονῆσαι, pro εὐπράττοντας, vel ὅτε εὐπράττȣσι, *plerisque hominibus fatale est nunquam in rebus secundis sapere.* Demosth. Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ

μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις, *Simonides dicebat, se, quod tacuisset, nunquam poenituisse, quod autem locutus esset saepissime.* Plutarch. ȣ̓ χρὴ τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ κοινὰ τοῖς ὁμολογȣμένοις ȣ̓͂σι φαύλοις ἐπιτρέπειν, *reipublicae negotia illis committenda non sunt, de quibus constat, quod mali sint.* Demosthenes.

§ 546. *Reg. III.* Ut frequens et elegans est usus participii ὢν, ita varie redditur latine, ut: τέκτων γὰρ ὢν ȣ̓κ ἔπραττες ξυλȣργικὰ, *faber cum sis, non tamen tractas fabrilia.* ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν ȣ̓ συνῆκεν, *homo cum in honore esset, non intellexit.* Psalm. XLVIII, 13. 21. Saepe in versione latina omittitur, ut: ἅπαντα προσδοκᾶν δεῖ ἄνθρωπον ὄντα, *homini omnia expectanda sunt.* Xenophon. τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπȣς ὄντας ȣ̓δὲν θαυμαςὸν, *non mirum est, si homines peccent.* Idem: κȣ́φως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφορὰς, *hominem decet calamitates leviter ferre.* Eurip. in Medea.

§ 547. *Reg. IV.* Participium pro infinitivo ponitur, praecipue in verbis perseverandi, desinendi et animi affectionem aut sensum significantibus, ut: ἀγαπῶν μὲ διατελεῖ, *perseverat me diligere,* pro ἀγαπᾶν. Θεὸν ȣ̓ λήξω προςάτην ἔχων, *non desinam Deum habere patronum.* Sophocl. Oedip. εἴ τις ἐπὶ τῇ τȣ͂ σώματος ῥώμῃ φρονεῖ, μαθέτω γνώμης διαμαρτάνων, *qui propter robur corporis insolenter se effert, is sciat se a sententia multum aberrare.* Plutarch. in Paedagog. c. 8. πλεῖςοι ȣ̓κ αἰσθάνονται ἁμαρτάνοντες, *multi non sentiunt se errare.* ἐκόλαζον ȣ̔́τως, ȣ̔̀ς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκȣ͂ντας, ὥςε δὲ ςηλίτας ποιεῖν, *puniebant sic illos, quos intelligebant munera capere, ut etiam stylis* seu Cyppis *eorum nomina inscriberent.* Demosth. Phil. 3. ᾔσθοντο δ᾽ οἱ πολλοὶ πεφευγότος Ἀντωνίȣ, *intellexit autem vulgus fugisse Antonium.*

Plutarch. in Antonio. *μέμνησο ἄνθρωπος ὤν*, *memento te esse hominem.* Aelian. V. H. lib. 9. c. 41. *ȣ̓ παύσομαι φιλῶν*, *non desinam amare.* Simon. *ȣ̓ συνίεσαν μάτην ποιȣ̃ντες*, *non intellexerunt frustra se facere.* *δείξω πεποιηκὼς* pro *πεποιηκέναι*, *ostendam me fecisse.*

Nota 1. Verbi *σύνοιδα* constructio bene notanda est, nam dicitur *σύνοιδα ἐμαυτῷ ἁμαρτάνων*, vel *ἁμαρτάνοντι*, vel *περὶ τῆς ἁμαρτίας*, *conscius mihi sum peccati* vel *quod peccem.* *ἐγὼ ȣ̓́τε μέγα, ȣ̓́τε μικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν*, *ego neque in magnis neque in parvis alicujus sapientiae mihi conscius sum.* vel *conscius mihi sum nihil, neque magnum neque parvum me scire.* Plato in Apol. Potuisset etiam dicere: *σοφῷ ὄντι σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀπαιδεύτῳ ὤντι*, *conscius mihi sum me indoctum esse.* *ταῦτα αὑτῷ συνοίδῃ πεπραγμένα*, *haec a se commissa esse, sibi conscius erat.* Demosth. *πολλὴν ἑαυτοῖς συνοίδασιν ἀσέβειαν*, *magnae impietatis sibi conscii sunt.* Xenoph. in Apolog. *ὁ παῖς συνοίδει περὶ τῶν χρημάτων καὶ τῆς παρακαταθήκης*, *puer erat conscius pecuniae et depositi.* Isocrat. in Trapez.

Nota 2. Verbum *λανθάνω* et alia non pauca pariunt elegantiam cum participiis nominativi casus loco infinitivi, ut: *ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες*, *clam nobis fugerunt.* *ἔλαθον ἐμαυτὸν ὑπόχρεως γενόμενος*, *insciens aes alienum conflavi.* *ἔλαθον ἐξαπατηθεὶς*, *imprudens deceptus sum.* *ἔλαθον ἡμᾶς λέγων τὰ αὐτά· ἔλαθον ἐμὲ διεφθαρμένος· ἔλαθόν τινὲς ξενίσαντες Ἀγγέλȣς*, *inscii quidam hospitio exceperunt Angelos.* nempe participium instar verbi explicandum est; et vice versa: *λανθάνω* quasi nomen, vel participium, vel adverbium, per quandam quasi hypallagen: in quibus etiam verbum ipsum adverbialiter, participium

autem pro verbo sumendum, ut: ἔλαθεν ἐκπλεύσας, *latenter* seu *clam omnibus enavigavit.* λανθάνει ἐκπίπτουσα, *latenter excidit.* Aristot. λήσεσθε διαφθαρέντες, *imprudentes peribitis.* ἔλαθον παρανομήσας, *imprudens peccavi.*

Nota 3. Etiam haec nomina δῆλος, ἔνδηλος, καταφανὴς, ἐκ ἀφανὴς, φανερὸς, loco infinitivi participium adsciscunt, ut: δῆλός ἐςιν ἔτος ἀδικῶν vel ἠδικηκώς, *manifestum est, hunc injuste agere, vel egisse.* φανερός ἐςι Λυκοῦργος ἀδικῶν vel ἠδικηκὼς, *manifestum est, Lycurgum injuste agere* vel *egisse,* vel *Lycurgus manifeste injuste agit.* οἱ ἀγαθοὶ καταφανῆ ποιοῦσι τὴν ἀνδρείαν τοῦ πλούτου, καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ πλήθους περιγιγνομένην, *boni aperte ostendunt firmiora praesidia esse fortitudinem et virtutem, quam opes et multitudinem.* Lycurg. cont. Leocr. δῆλός ἐςι ἐπελθῶν πᾶσαν Ἑλλάδα καὶ πᾶν ἔθνος. Plutar.

§ 548. *Reg. V.* Saepe *participia* pro verbis ponuntur et resolui debent per *etsi, cum, si,* ut: ἀνὴρ εὐεργέτης καὶ ἀγαθὸς ἐν ἀχαρίςοις ὑπάρχων, ὅμως οὐ διαςρέφεται, *vir bonus et beneficus etiamsi versatur inter ingratos, tamen non mutatur.* ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου, ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, *juramentum delatum suscipe, aut, ut te crimine turpi liberes, aut amicos e periculis conserves.* Isocrat. ad Dem. δυςυχῶν κρύπτε, *cum tibi adversi quid acciderit, id tege.* Periander. πῶς ὄψῃ, μὴ ἀνοίγων ὀφθαλμοὺς; *quomodo videris, si non aperueris oculos?* ἀμφοῖν ὄντοιν φίλοιν ὅσιον προτιμᾷν τὴν ἀλήθειαν, *etsi uterque amicus est, tamen justum est veritatem anteferre.* Aristoteles. Μέμνων μισθοφόρον τινὰ, πολλὰ βλασφημήματα περὶ Ἀλεξάνδρου λέγοντα τῇ λόγχῃ πατάξας ἐγώ σε, εἶπε, τρέφω μαχόμενον, ἀλλ' οὐ λοιδορούμενον Ἀλεξάνδρῳ, *Memnon militem*

quendam, multa maledicta in Alexandrum dicentem, hasta percussit inquiens: ego te alo, ut pugnes cum Alexandro, non ut ei maledicas Plutarch. in Apoph. ὁ μὴ διδȣ̀ς δεομένῳ, ȣ̓δὲ αὐτὸς λήψεται δεόμενος, pro ὅταν δεήσεται, *qui non dat indigenti, nec ipse accipiet, cum indigebit.* Democr.

§ 549. *Reg. VI.* Verba saepe circumscribuntur per sua participia et verbum substantivum, ut: ἦσαν ἐγγίζοντες, *appropinquabant.* τυγχάνω ἐρωτῶν σε, *interrogo te.* δόξαν ἔχων περὶ σȣ̃ ἔτυχον, *opinionem de te habui.* Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφὸς, *Socrates est sapiens.* Demosth. ἐχθρὸς ὑπῆρχεν ὢν, *hostis fuit.* Sic per verbum ἔχω. κρύψαντες ἔχȣσι pro ἔκρυψαν, *occultarunt.* Hesiodus.

§ 550. *Reg. VII.* Interdum *participia* adjunguntur nominibus in genitivo absolute posito, ut: Θεȣ̃ διδόντος μηδὲν ἰσχύει φθόνος· καὶ μὴ διδόντος μηδὲν ἰσχύει πόνος, *Deo dante nihil valet invidia: et Deo non dante nihil valet labor.* Nazianz. πάντων σȣ̃ πραγμάτων κατευοδȣμένων ἐκδέχȣ μεταβολὴν, *cum omnia tibi prospere succedunt, expecta mutationem.* Nilus D.

Nota 1. Huc referri possunt phrases graecae sequentes: μικρȣ̃ δεῖν, ὀλίγου δεῖν, id est, *fere, propemodum, parum abest, quin,* ubi δεῖν videtur poni pro δέοντος vel δεήσαντος, ut: μικρȣ̃ δεῖν καθ᾽ ἕκαςον ἐνιαυτὸν τὴν χώραν πορθȣμένην ὁρῶμεν, *parum abest, quin singulis annis regionem devastari videmus.* Isocrat. ad Philipp. Inveniuntur tamen μικρȣ̃ et ὀλίγȣ etiam sine infinitivo δεῖν, ut: μικρȣ̃ ἔφυγε, *parum abfuit, quin effugeret.* ὀλίγȣ διῆλθε, *fere evasit.*

Nota 2. Aliquando participia, imo adjectiva ponuntur in genitivo *absolute posito,* dissimulato alio genitivo, ut: δευτέρων ἀμεινόνων scilicet, ὄντων, *posterioribus melioribus,* scilicet

existentibus. ἐλθόντων scilicet τούτων, *venientibus scilicet illis.*

Nota 3. Attice pro genitivo absoluto ponitur accusativus, interdum cum particula ὡς et ὥσπερ, interdum vero sine illis, ut: ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα, pro ἀνδρὸς ποιήσαντος, *viro qui hoc fecerit.* σὲ μὲν εὐπράσσοντ᾽ ἐπιχαιρῶ, pro σοῦ εὐπράσσοντος, *te feliciter agente gaudeo.* Sophocles in Ajace.

Nota 4. Loco genitivi participii saepe usurpatur periphrasis, ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ, pro ὄντων δ᾽ αὐτῶν ἐκεῖ. Luc. II, 6.

§ 551. *Reg. VIII.* Saepe etiam participiis utuntur Graeci eo loco, quo Latini gerundio vel genitivi casus cum voce *causa* seu *gratia*, vel etiam dativi vel ablativi casus, ut: συγχωρεῖ Θεὸς πολλὰ παιδεύων, *permittit Deus multa erudiendi gratia.* Chrysostomus. πάντα φέρει φιλία καὶ πάσχουσα, καὶ ἀκούουσα, *omnia tolerat amicitia, tum patiendo, tum audiendo.* Nazianzenus. Δημοσθένης ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, πῶς τῆς ῥητορικῆς περιεγένετο, ἔφη, πλέον ἔλαιον οἴνου δαπανήσας, *Demosthenes a quodam interrogatus, quomodo esset illam dicendi facultatem consequutus, plus, inquit, olei quam vini consumendo.* Plutarchus.

§ 552. *Reg. IX.* Dignus est observatione usus participiorum passivorum καλούμενος, ὀνομαζόμενος, λεγόμενος, νομιζόμενος, et similium apud Graecos, ut: ἔκλεγε τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας, *ex praestantibus Poëtis selige, quas vocant sententias.* Isocrat. δῆλον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Τυρταίου ποιήσεως τῆς καλουμένης εὐνομίας, *manifestum est et hoc ex Tyrtaei poëmate, quod vocatur Eunomia.* Aristot. Polit. 5. c. 7.

CAPUT VI.

DE CONSTRUCTIONE PRAEPOSITIONUM.

Ἀνά.

§ 553. *Ἀνὰ* regit *accusativum*, et significat 1) *Per*, ut: νόσον ἀνὰ ϛρατὸν ὦρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοὶ, *morbum per exercitum excitabat, perierunt autem populi.* Homer. Iliad. ά. v. 10. ἀνὰ πᾶν ἔτος, *per singulos annos.* ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, *per Graeciam.* Clemens Alexandrinus. ἀνὰ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον, *per verbum veritatis.* 2) Numerum distributivum, ut: ὑδρίαι χωρȣ̃σαι ἀνὰ μετρητὰς δύο, ἢ τρεῖς, *hydriae capientes singulae binas metretas vel ternas.* Ioann. II. 6. ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, *acceperunt singuli denarium.* Matth. XX. 9. καὶ ἀπέϛειλεν αὐτȣ̀ς ἀνὰ δύο, *et misit illos per binos.* Luc. XV, 1. ἀνὰ εἷς ἕκαϛος τῶν πυλώνων, *singulae portarum* vel *portae.* Apocal. XXI, 21. 3) *Inter*, ut: ἀνὰ μέσον ἐμȣ̃ καὶ ὑμῶν, *inter me et vos.* 4) *Contra*, ut: ἀνὰ ποταμὸν πλέειν, *contra fluvium navigare.* 5) *In*, ut: ἀνὰ ϛόμα ἔχειν, *in ore habere.*

Nota 1. Poëtice etiam dativo jungitur pro σὺν, ut: χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *aureo cum sceptro.* Homer. Iliad. ά. v. 15. ἀνὰ βωμοῖς, *super aris.*

Nota 2. In compositione ἀνὰ significat *iterum:* τυφλοὶ ἀναβλέπȣσι, *coeci vident.* Luc. VII, 22. Item: *seorsim, sursum,* augent quoque significationem, ἀναζητεῖν, *diligenter quaerere.*

Ἀντί.

§ 554. *Ἀντὶ* construitur cum *genitivo*, et significat 1) *Pro, loco, vice, instar*, ut: οἱ ἀγαθοὶ ἀντὶ μικρῶν οἴδασι χάριν, *boni pro parvis etiam sunt grati.* Basilius. ὁ βȣ̃ς ἀντὶ οἰκέτȣ πένησι, *bos pro servo est pauperibus*, id est, *vice* vel *loco servi.* λύτρον ἀντὶ πολλῶν, *redemtionis pretium pro*

multis. Marc. X. ἀντὶ πολλῶν εἶναι, *instar multorum esse.* 2) *Propter, ob,* ut: ἐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτε, *nescio quamobrem.* ἀνθ' ὧν, *propterea quid.*

Nota 1. Ἀντὶ cum Verbis αἱρεμαι, ἀγαπάω et δέχομαι saepe jungitur, et significat electionem, ut: ἀντὶ πολλῶν χρημάτων ἑλέσθαι τὴν δόξαν χρὴ, *grandi pecuniae gloriā anteferenda est.*

Nota 2. In compositione significat *Pro* et *contra, vicissim, ut:* ἀντίςασθαι, ἀντιλέγειν, *repugnare, contradicere.* ἀνθύπατος, *proconsul.* ἀντίχριςος, *antichristus, qui Christo est contrarius.* ἀνταποδίδομι, *vicissim do, compenso.* ἀντικαλέω, *vicissim invito.* ἀντίδικος, *adversarius in lite.*

Ἀμφί.

§ 555. Ἀμφὶ cum *genitivo* significat 1) *Circum, circa,* ut: τοῖς ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλεως οἰκέσσι, *iis qui circum hanc civitatem habitant.* Etiam cum dativo, ut: ἀμφὶ ςήθεσσι, *circa mammas.* Et cum accusativo, ut: ἀμφὶ τὴν πόλιν, *circa urbem.* 2) *De,* ut: ἀμφὶ δὲ ἐρανε ὁ λόγος, *sermo vero de coelo.* Etiam cum dativo: ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς, *de morte ejus.* Et cum accusativo: νόμες τὲς ἀμφὶ θυσίαν καταςαθέντας, *leges de sacrificiis latas.* 3) *Propter,* ut: ἀμφὶ Θεε λίσσομαι, *propter Deum rogo.* Et cum dativo: ἀμφὶ φόϐῳ, *propter timorem.*

Cum *dativo* significat 1) *Contra:* ἀμφὶ Ὀδυσσεῖ, *contra Ulyssem.* 2) *Apud:* ἀμφί σοι, *apud te* vel *tecum.*

Cum *accusativo* significat 1) *Circiter,* ut: ἡμέρα ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς, *jam dies circiter diluculum est.* ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλὰ, *circiter fornacem, ut plurimum occupatus sum.* Lucianus. 2) *Ad,* ut: τὰ ἀμφὶ ἄριςον, *ad prandium necessaria.* Thucydid.

Ἀπό.

§ 556. Ἀπὸ semper cum *genitivo* construitur et significat 1) *A* vel *ab,* ut: ἀπὸ Θεε χρὴ πάντα ἀρχόμενον ἀεὶ λέγειν τε καὶ νοεῖν, *unusquisque,*

sive dicturus sive cogitaturus, a Deo ordiri debet. Plato. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, *a capite.* ἀπ᾽ ἀρχῆς, *ab initio.* ἀπὸ δείπνε, *a coena,* id est, *post coenam.* 2) *E* vel *ex,* ut: τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾶν, *mare e terra intueri.* 3) *Per,* ut: κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, *per preces bellum solutum est.* Chrisost. 4) *Prae,* ut: ὀκ ἠδύνατο ἀπὸ τὸ ὄχλε, *non poterat prae turba.* 5) *Absque,* ut: ἡ ἀπ᾽ ἀνδρὸς ὄσα, *quae absque marito est.* ὀκ ἀπὸ τρόπε, ὀκ ἀπὸ πράγματος, *non abs re.*

Nota: Positum cum genitivis adverbialiter explicatur, ut: ἀπὸ μνήμης λέγειν, *memoriter recitare.* ἀπὸ τύχης, *fortuito.* ἀπὸ σπεδῆς, *diligenter.* ἀπὸ τὸ βελτίςε, *sincere, fideliter.*

Διά.

§ 557. *Διὰ* cum *genitivo* significat 1) *Per,* ut: πάντα δι᾽ αὐτὸ ἐγένετο, *omnia per illum facta sunt.* διὰ βίε παντὸς, *per totam vitam.* ὗς διὰ ῥόδων, *sus per rosas.* διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, *nocte et die.* διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, *terra marique.* 2) *Ex,* ut: δι᾽ ἀλφίτε πεποιημένος, *ex farina confectus.* Plutarchus. 3) *In,* ut: διὰ χειρῶν ἔχειν, *in manibus habere.* διὰ ςόματος ἔχειν, *in ore habere.* διὰ τιμῆς ἔχειν, *in honore habere.* διὰ αἰδὸς ἄγειν, *venerari.* 4) *Post,* ut: δι᾽ ἐτῶν καὶ πλειόνων παρεγενόμην, *post multos annos veni.* 5) *Prae,* ut: διὰ φόβε, *prae timore.*

Cum *accusativo* significat *propter,* διὰ τί; *quamobrem?* mortuus est Christus διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν, *propter peccata nostra:* et resurrexit διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν, *propter justificationem nostram.* φεῦγε τὴν τέρψιν διὰ τὴν θλίψιν, *fuge voluptatem propter comitem ejus afflictionem.* Chrysost. διὰ τὸν χρόνον, *juxta tempus.*

Singulares vero phrases per διὰ formatae sunt sequentes: διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν, *cum gratia et*

applausu loqui. δὶ ἀποῤῥήτων εἰπεῖν, *clam dicere.* διὰ κενῆς (id est) ὑπολήψεως, *frustra.* δὶ ἀθυμίας γίνεσθαι, *tristem esse.* δὶ ἀσθαλείας γίνεσθαι, *securum fieri.* δὶ αἰσχύνης ἔχειν, λαμβάνειν τὶ, *ignominiae aliquid ducere.* δὶ αἰτίας ἔχειν τινὰ, *accusare aliquem.* διὰ βραχέων, *paucis.* διὰ πλειόνων, *pluribus.* διὰ τρίτης, *tertio quoque die.* διὰ ἔτες πέμπτε, *quinto quoque anno.* διὰ ταχέων, *celeriter.* διὰ ἐμέγε *quantum in me est.*

Εἰς, attice Ἐς.

§ 558. *Εἰς* solum *accusativum* habet, et significat 1) *In:* εἰς ἒς λέγειν, *in aurem dicere.* ἀνέβη εἰς πλοῖον, *conscedit navem.* Xenoph. 2) *Erga:* τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ, *vestra erga me benevolentia.* 3) *Ad:* ἀποςελῶ εἰς αὐτὲς προφήτας, *mittam ad eos vates.* Luc. XI. 4) *Apud:* διαβεβλημένος εἰς τὲς Μακεδόνας, *apud Macedones infamatus.* 5) *Ante, coram:* ἔςησε Παῦλον εἰς αὐτὲς, *statuit Paulum coram iis.* Actor. XXII, 30. 6) *Ob, propter:* εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, *laudatur propter justitiam.* 7) *Contra:* εἰς τὲς Σοφίςας, *contra Sophistos.* 8) *De:* μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται, *ne quis de me existimet.*

Nota 1. Aliquando εἰς ponitur pro ἐν, ut: ἐβαπτίσθη εἰς τὸν Ἰορδάνην, *baptizatus est in Iordane.* Positum cum nomine adverbialiter exponitur, ut: εἰς μακρὰν, *longe.* εἰς πᾶσαν ἀκρίβειαν, *diligentissime.* εἰς δέον, *bene, recte.*

Nota 2. Particula δὲ apud Poëtas accusativo subjungitur pro εἰς, ut: ἀγορήν δε pro εἰς ἀγορήν.

Ἐκ vel Ἐξ.

§ 559. *Ἐκ* solum *genitivum* habet, et significat 1) *Ex,* ut: ἀρετὴ ἐκ προαιρέσεως, καὶ ἐκ ἀνάγκης γίνεται, *virtus ex voluntaria electione, non ex necessitate oritur.* Chrysost. 2) *De:* κατεσπάσθη ἐκ τε ἵππε, *detractus est de equo.* 4) *A* vel *ab:*

ἐκ Διὸς ἀρχώμεϑα, *a Jove ordiamur.* ἐκ νηπίȣ, *ab infantia.* 4) *Post:* ἐκ τῆς ὑπατείας, *post consulatum.* 5) *Propter:* ἐκ τȣ́των ἐπάρατος ἦν, *propter haec exsecrabilis erat.*

Nota: Ἐκ positum cum genitivis adverbialiter exponitur: ἐκ Θεȣ͂, *Divinitus.* ἐκ ῥιζῶν, *radicitus.* ἐκ προαιρέσεως, *voluntarie* vel *de industria.* ἐξ ἀπροσδοκήτȣ, *ex improviso.* ἐκ τȣ͂ φανερȣ͂, *manifeste.* ἐκ τȣ͂ ῥᾴςȣ, *facile.* ἐκ τȣ͂ παραχρῆμα, *ex tempore.* ἐκ ποδὸς, *e vestigio.* ἐξ ἐναντίας, *e regione.* ἐξ δευτέρȣ, *iterum.* ἐξ ἀνάγκης, *necessario.*

Ἐν.

§ 560. Ἐν construitur cum *dativo*, et significat 1) *In:* ἐν Χριςῷ ζωὴ, *in Christo vita.* ἐν τοῖς παρὰ τῶν ἐχϑρῶν διωγμοῖς πληϑύνεται ἡ ἐκκλησία, *in persecutione crescit et maxime floret ecclesia.* Basilius. 2) *Inter:* ἐν ἀγαϑοῖς, *inter bonos.* ἐν ἁγίοις, *inter sanctos.* τȣ͂το ἐν οἴνῳ ἐγένετο, *hoc inter pocula accidit.* Plutarch. 3) *Penes:* ἐν γὰρ τῷ Θεῷ τὸ τȣ́τȣ τέλος ἦν, ȣ̓κ ἐν ἐμοὶ, *hujus rei exitus penes Deum, non penes me erat.* 4) *Cum:* ἐν μυριάσιν ἁγίαις αὐτȣ͂, *cum suis sanctis legionibus.* Judae v. 14. 5) *Juxta:* ἐν τῷ αὐτῷ ὑποδείγματι, *juxta hoc ipsum exemplum.* 6) *Propter, ob:* ἐν τῇ πολυλογίᾳ, *ob loquacitatem.* 7) *Apud:* τὸ μνῆμα αὐτȣ͂ ἐςιν ἐν ἡμῖν, *monumentum ejus apud nos est.* Act. II. 29.

Nota 1. Haec praepositio aliquando indicat causam efficientem, ἐν τῷ πνεύματι, *a spiritu.* Aliquando instrumentum, ἐν μαχαίρᾳ, *gladio.*

Nota 2. Aliquando usurpatur pro εἰς, ut: κάππεσον ἐν Λήμνῳ, *decidi in Lemnum.* Homer. ϑρασὺς ἐν ἐμοὶ pro εἰς ἐμὲ, *audax in me,* vel *contra me.*

Nota 3. Singulariores phrases, quas exprimit haec praepositio, sunt sequentes: ἐν τῷ λαλῆσαι, *postquam dixerit.* ἐν τῷ κατακλιϑῆναι αὐτὸν,

postquam accubuit ille. ἐν ᾧ, *idem quod* ὅταν, *cum.* ἐν διὸ, *proptērea.* ἐν χρῷ γενέσθαι τȢ κινδύνȢ, *in extremo versari periculo.*

Nota 4. Ἐν nonnunquam dativo neglecto cum genitivo construitur per ellipsin horum dativorum: οἴκῳ, τόπῳ, ναῷ, vel similium, ut: τὰ ἐν ᾅδȢ κακὰ Ȣ Θεὸν ἔχει τὸν αἴτιον, ἀλλ᾽ ἡμᾶς αὐτȢ́ς· ἀρχὴ γὰρ καὶ ῥίζα τῆς ἁμαρτίας τὸ ἐφ᾽ ἡμῖν, καὶ τὸ αὐτεξȢ́σιον, *Deus non est auctor malorum apud inferos, séd nos ipsi: principium enim, et radix peccati est arbitrium nostrum, et voluntatis nostrae libertas.* Chrysost. ἐν παιδοτρίβȢ, *in praeceptoris,* id est, *domo.* ἐν δέοντι, *opportune.* Ȣ̓κ ἐν δέοντι, *inopportune.*

Ἐπί.

§ 561. Ἐπὶ cum *genitivo* construitur, et significat 1) *In:* ζῆν κρεῖττόν ἐςιν ἐπὶ ςιβάδος κατακείμενον καὶ θαῤῥεῖν, ἢ ταράττεσθαι χρυσῆν ἔχοντα κλίνην, *satius est humi cubantem vivere et bono animo esse, quam perturbatum in aureo lecto.* Plutarch. Etiam cum dativo, ut: μέτρον ἐπὶ πᾶσιν ἄριςον, *modus in omnibus rebus optimus est.* ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει, *in omni afflictione.* ταῦτόν ἐςιν ἐπὶ εὐτυχίᾳ μεγαλοφρονεῖν, καὶ ἐπὶ ὀλισθηρᾶς ὁδȢ̃ ςαδιοδρομεῖν, *idem est in secunda fortuna superbire, et in lubrica via cursu contendere.* Dionys. ἐγένοντο ἐπὶ τῇ πόλει κινήσεις, *seditiones ortae sunt in urbe.* Et cum *accusativo:* πίςις ἐπὶ Θεὸν, *fides in Deum.* 2) *Coram:* ἐπ᾽ ἑνὸς Ȣ̓ θέλομεν ἀσχημονῆσαι ἐνταῦθα, ἐπὶ δὲ μυριάδων ἐκεῖ τοσȢ̃τό τι ποιήσομεν; *in hac vita cavet sibi quisque ne coram uno ineptus videatur, quid autem fiet illi coram infinita multitudine?* Chrysost. 3) *Super, supra:* ἐφ᾽ ἵππȢ χρυσοχαλίνȢ, *super equo aurei freni.* ἐπὶ τῆς γῆς, *supra terram.* αἱ πλάναι ἡμῶν καὶ αἱ ἀνομίαι ἡμῶν ἐφ᾽ ἡμῖν εἰσὶ, καὶ ἐν αὐταῖς ἡμεῖς

τηκόμεθα, καὶ πῶς ζησῶμεθα; Ezech. 33. 10. Etiam cum *dativo:* νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις, *cadarera trecenta super millia.* Plutarchus in Publ. Et cum *accusativo:* εἶδε τὸ πνεῦμα ἐρχόμενον ἐπ᾽ αὐτὸν, *vidit spiritum venientem super ipsum.* Matth. III. Item: ὅπως ἔλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον. Matth. XXIII. nempe ἐπὶ quando ponitur cum nominibus significantibus *motum,* accusativum postulat. 4) *Penes,* quo modo potestatem significat, ut: ἐπὶ τῦ δήμυ ἔςω, *sit penes populum.* Idem significat etiam cum dativo: ἐπὶ σοὶ ἔςαι. *penes te erit.* ἐφ᾽ ἡμῖν ὑπάρχει, *hoc est penes nos.* ἐφ᾽ ἡμῖν γενόμενον, *cum penes nos esset.* ποιεῖν ἐπί τινι, *alicujus arbitrio aliquid permittere.* ἐπὶ τῷ δήμῳ ποιεῖν τὴν προαίρεσιν, *populo electionem permittere.* τόγε ἐφ᾽ ἡμὶν, *quantum quidem in nobis fuit.* ὁ δ᾽ ἀφέντι λίθον ἐφ᾽ αὐτὸν δυνατὸν ἀναλαβεῖν· ἀλλ᾽ ὅμως ἐπὶ αὐτῷ τὸ βαλεῖν καὶ ῥίψαι, *is qui lapidem ejaculatus est, non potest eum jam revocare: quanquam esset antea in ejus potestate, ut ejacularetur.* 5) *Sub,* cum scilicet tempus significatur: ἐπὶ Κρόνυ, *sub Saturno.* ἐπὶ Κλαυδίυ Καίσαρος, *sub Claudio Caesare.* 6) *Apud, juxta:* ἐπὶ τῆς ὁδῦ, *juxta viam.* ὓς ἔδει ἐπὶ σῦ παρεῖναι, *quos oportuit apud te esse.* 7) *Erga:* ἦν ἐπὶ τῶν δεομένων πρᾶος, *erat mitis erga egentes.* Chrysost. Et cum accusativo: ἐπὶ σκεύη ἐλέυς, *erga vasa misericordiae.* Rom. IX, 23. 8) *Per,* ut: ἐπὶ σχολῆς, *per otium.* Et cum *dativo:* τὴν ἐκ Θεῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίςει, *justitiam ex Deo per fidem.* Phil. III, 9. 9) *Propter,* ut: ἐφ᾽ ἡμῶν ὑφιςᾶσι συμφορὰν, *propter nos calamitate premuntur.* Phot. Epist. pag. 66.

Nota 1. Ista praepositio ἐπὶ posita cum genitivo casu exprimit sequentes phrases, ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, *a secretis,* id est, *secretarius.* ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν σφραγίδων, *a regiis sigillis,* vel *regii*

sigilli custos. ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιϛολῶν, *ab epistolis,* id est, *scriba.* ὁ ἐπὶ τῶν λόγων, *a publicis rationibus,* id est, *quaestor, praefectus aerarii, quaestor aerarius.* ἐφ' ἑαυτȣ̃, *sponte sua.* τὰ ἐπὶ μέρȣς, *particularia.*

Cum dativo significat 1) *Propter,* ut: ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, *haec facere propter lucrum.* Xenoph. φθόνος λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, *invidia est aegritudo suscepta propter alterius res secundas.* Plutarch. Et cum accusativo, ut: πρός σε ἦλθον ἐπ' ἀργύριον, *veni ad te propter argentum.* 2) *Ad:* ἦν ἐπὶ ποταμῷ, *erat ad fluvium.* ἐπὶ τȣ́τοις, *ad haec* vel *supra haec.* Et cum accusativo: ἐπὶ τὸ τελώνιον, *ad telonium.* ἐπὶ δεξιὰν, *ad dextram.* 3) *Post:* τίς πρῶτος; τίς δὲ ἐπὶ πρώτῳ; *quis primus? et quis post primum?* 4) *Praeter:* ἐπὶ τῷ σίτῳ ȣ̓δὲν ἄλλο ἔχειν, *praeter victum nihil aliud habere.* Xenoph. 5) *Secundum:* καὶ ἐκάλȣν αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τȣ̃ πατρὸς, *vocabant autem eum secundum nomen patris ejus.* 6) *Adversus, contra:* τρεῖς ἐπὶ δυσὶ, *tres adversus duos.* Et cum accusativo: ἐπαναϛήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, *insurgent liberi adversus parentes.*

Nota 2. Ἐπὶ cum dativo exprimit sequentes phrases: ἐπ' αἰσίᾳ τύχῃ, *laeta sorte.* ἐπ' ἀγαθοῖς οἰωνοῖς, *bonis avibus.* ἐπὶ μεγίϛῳ τῆς πόλεως ἀγαθῷ, *summo reipublicae bono.* ἐπὶ τῶν φιλοπατρίδων ὀλέθρῳ, *in perniciem amantium patriae.* ἐπὶ παισὶ τελευτῆσαι, *post mortem liberos relinquere.* ἐπ' ἀδήλοις εἶναι, *incertum esse.* ἐπ' ἀσφαλεϛέρῳ γένεσθαι, *certiorem esse.* ἐπὶ τύχῃ vel ἐπ' ἀμφοτέροις, *dubie.* ἐφ' ἡμέρᾳ, *totam diem.* ἐπ' ἐνιαυτῷ, *toto anno.* ἐφ' ᾧ, *eo quod.* ἐφ' ᾧτε *quatenus, ea conditione, ea lege,* ubi *aliquando* subsequitur ἐπὶ τȣ́τῳ.

Cum accusativo *versus* significat: ἐπ' οἶκον, *domum versus*, alias significationes vide paulo supra. *Notandae* sunt phrases, quas haec praepositio cum accusativo constructa facit: τὴν πόλιν ἐφ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι, *civitatem sibi subjicere.* ἐπ' ἐξυσίαν ποιήσασθαι ἑαυτὸν, *facere se principem.* ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι, aut ἀναχωρεῖν, *pedem referre, cedere retro.* Xenophon.

Κατά.

§ 562. *Κατὰ* cum *genitivo* significat 1) *Contra:* κατὰ Σοφιςῶν λέγειν, *contra Sophistas dicere.* 2) *De:* κατὰ τῆς ἀρετῆς φραςέον vel φατέον, *de virtute dicendum est.* ζῶον λέγεται κατὰ τȣ̃ ἀνθρώπȣ, *animal dicitur* vel *praedicatur de homine.* 3) *Ex, e,* ut: ὥρμησε κατὰ τȣ̃ κρημνȣ̃, *ruit e praecipitio.* Marc. V. 13. 4) *Super,* ut: κατὰ κεφαλῆς ἔχων, *super capite habens.* 1. Corinth. XI. 4. 5) *In,* ut: κατὰ πετρῶν σπείρεις, *seris in petris.* Et cum accusativo: κατ' ἀγορὰν, *in foro.* πεφύκασί πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι, ὡς τὰ πολλὰ ἀπηγήματα εἶναι τῶν ἡμερινῶν φροντίδων, *solent fere imaginationes in somno ut plurimum respondere curis diurnis.* Basilius. 6) *Per:* ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, *jurans per omnes deos.* Et cum accusativo: κατ' αὐτὰ et κατ' αὐτὸ, id est *per se.* κατὰ συμβεβηκὸς, *per accidens.* 7) *Sub:* ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, *sub terram descendit.* 8) *Post:* κατὰ νώτȣ, *post tergum.*

Cum *accusativo* significat 1) *Secundum,* ut: Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην, *Evangelium secundum Ioannem.* κατὰ τὸ ποῖον τοίνυν, ȣ̓ κατὰ πόσον σύμμορφα, ἔςαι τῷ δεσποτικῷ σώματι, τῶν ἁγίων τὰ σώματα, *corpora sanctorum erunt conformia Dominico corpori secundum quale, non secundum quantum.* Theodoretus. κατὰ ἀξίαν, *secundum dignitatem* vel *pro dignitate.* κατὰ μοῖραν, *juxta*

sortem. κατ' ἐμὴν δόξαν, *mea sententia, meo judicio.* 2) *Juxta:* ὁ κατὰ τοὺς ἐκεῖ, *juxta illos erat.* Thucyd. 3) *Propter:* καθ' ὑστέρησιν, *propter penuriam.* κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐπαινούμεθα, *propter virtutes laudamur.* Aristoteles. 4) *Ad:* ἦλθε καθ' αὐτὸν, *venit ad illum.* Lucae X, 33. κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ γεγένηται ἄνθρωπος, *ad imaginem Dei homo factus est.* Philo de Mundo. 5) *Ob, coram:* κατ' ὀφθαλμοὺς προεγράφη, *ob oculos depictus.* Galat. III. 1. 6) *Inter,* ut: κατὰ τὰ ἔθνη, *inter gentes.* 7) *Versus:* κατ' ἀνατολὰς, *versus orientem.*

Nota 1. In accusativo τρόπον saepe praepositio κατὰ subintelligitur, ut: ὃν τρόπον, *qua ratione,* τὸν αὐτὸν τρόπον, *eodem modo.* πολλοὶ εὐωχοῦνται βοσκημάτων τρόπον, *multi gulae inserviunt pecudum more.* Cebes. σκεπτέον τίνα τρόπον ἕκαστα πράττειν δεῖ, *considerandum est, qua ratione singula agenda sint,* quod etiam fit nonnunquam in accusativo μέρος. ἡμᾶς ἀπώλεσας τὸ σὸν μέρος, pro κατὰ σὸν μέρος, *perdidisti nos quantum in te est.*

Nota 2. Tempus quoque significat, ut: καθ' ἑκάστην ἡμέραν, *quotidie.* κατὰ μῆνα vel μῆνας, *singulis mensibus.* κατ' ἔτος vel κατ' ἐνιαυτὸν *singulis annis.* οἱ καθ' ἡμᾶς, *nostrae aetatis homines.* οἱ κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, *patrum nostrorum memoria.* καθ' ἡμᾶς γέγονε, *nostris temporibus factum.* πλουσιώτατος τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, *ditissimus hominum sui saeculi.*

Nota 3. Καθ' ἑαυτὸν etiam facultatem denotat, ut: πταίσειν εἰκὸς τὸν μεῖζον φορτίον, ἢ καθ' ἑαυτὸν ἀράμενον, *casurum eum esse verisimile est, qui onus majus viribus suscepit suis.* οὐ κατ' ἐμὲ, *excedit vires meas.*

Nota 4. Hoc modo exprimitur latinum *quoad, quod attinet:* κατὰ τὸ δυνατὸν, *quoad fieri*

potest, vel *quoad ejus fieri potest.* τὸ κατὰ σάρκα, *quod attinet carnem.*

Nota 5. Eodem modo exprimuntur adverbia, ut: κατὰ μέρος, *particulatim.* κατὰ φυλὰς, *tributim.* κατὰ μικρὸν, κατὰ βραχὺ, κατ᾽ ὀλίγον, *paulatim.* καθ᾽ ἓν, *singulatim.* κατὰ καιρὸν, *opportune.* κατὰ κόσμον, *decenter.* κατὰ σπȣδὴν, *diligenter.* κατὰ πόλιν, *oppidatim.* κατὰ κώμην, *castellatim,* id est, *per singulas civitates et castella.* κατ᾽ ἄνδρα, *viritim.*

Μετά.

§ 563. *Μετὰ* cum *genitivo* significat *Cum,* ut: ἡδὺς μετὰ φίλων ὁ βίος, *svavis cum amicis vita.* μετ᾽ ὀργῆς ποιεῖν τὶ, *cum ira facere aliquid.*

Cum *dativo* significat *Cum, in* vel *inter* poëtice: δεινὸν γὰρ πόντȣ μετὰ κύμασι πήματι κῦρσαι, *miserum est inter maris fluctus in malum incidere.* Hesiod. καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφήσιν υἷες ἀχαιῶν, *et illa quidem inter se recte diviserunt Graeci.*

Cum *accusativo* significat *Post,* ut: μετὰ τὴν ἑορτὴν, *post festum.* μετὰ λȣτρὰ δίψα, *post balnea sitis.* μετὰ τὸ δειπνῆσαι, *post coenam.* Poëtice significat etiam *Ad, in,* ut: Ζεῦς γὰρ ἐπ᾽ ὠκεανὸν μετ᾽ ἀμήνονας Αἰθιοπίας χθίζος ἔϐη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἕποντο, *Jupiter enim ultra oceanum ad egregios Aethiopes heri ivit ad convivium, dii autem omnes sequebantur.* Homer. Iliad. ά. v. 423 et 424. ἃ μετὰ χεῖρας ἔχοι, *quae in manibus haberet.* Et *Propter:* ἑὸν μετὰ κάλλος, *propter suam pulchritudinem.*

Παρά.

§ 564. *Παρὰ* cum *genitivo* significat *A* vel *ab,* ut: λάμϐανε καὶ βȣλὴν παρὰ οἰκέτȣ εὖ φρονέοντος, *consilium servi non aspernare fidelis.* Phocydid. V. 162. ὅτε παρὰ νεκρȣ̃ ὁμιλίαν, ὅτε παρὰ φιλαργύρȣ

χάριν δεῖ ἐπιζητεῖν, *nec a mortuo colloquium, nec ab avaro beneficium petendum est.* Plutarchus.

Nota sequentes phrases: οἱ παρ᾽ αὐτȢ, *propinqui ejus.* ὁ παρ᾽ ἐμȢ, id est, πεμφθεὶς vel ἀπεςαλμένος. *nuncius meus.* Παῦλος παρὰ πάντων Θεολόγων τυγχάνει, *Paulus excedit omnes Theologos.* λέγε αὐτῷ ταῦτα παρ᾽ ἐμȢ, *dic ei hoc meo nomine* vel *meis verbis.* αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, *deorum poenae.* ἡ παρὰ φίλων εὔνοια, *amicorum benevolentia.*

Cum *dativo* significat 1) *Apud,* ut: ȣ̓δὲν ȣ̔́τως ἰσχυρὸν παρὰ ἀνθρώποις ὡς συνηθείας παλαιὰς τυραννὶς, *nihil tam firmum est apud homines, quam veteris consvetudinis tyrannis.* Et cum *accusativo:* ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιὴν, *semper est graculus apud graculum* vel *cum graculo.* 2) *Prope:* παρὰ βασιλεῖ κάθηται, *prope Regem sedet.* 3) *Ad:* παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι, *ingressus est ad hominem peccatorem, ut ibi diversaretur.* Et cum *accusativo:* παρὰ σὲ ἔρχομαι, *ad te venio.* Xenophon.

Cum *accusativo* significat 1) *Praeter,* ut: παρὰ τὸ πρέπον, *praeter decorum.* παρὰ νόμον, *praeter legem.* 2) *In:* ȣ̓ παρὰ χρόνον ἡ ἔλλειψις, ἀλλὰ παρὰ τὸ κατὰ πάθος ζῆν, *non est vitium in tempore, sed in moribus.* παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, *in via.* 3) *Inter:* παρὰ τȢ̀ς κινδύνȢς, *inter pericula.* 4) *Propter:* παρὰ ȣ̓δὲν ἕτερον, *propter nihil aliud.* παρὰ τί; *quamobrem?* παρὰ τȢ̃το, *propterea.* παρὰ τὸ εὖ ζῆν κλέος, *propter vitam honestam gloria.* 5) *Juxta:* παρὰ τὴν ὁδὸν, *juxta viam.* 6) *Contra:* παρὰ πάντα τὰ δίκαια, *contra omnia jura.* παρὰ τὴν φύσιν, *contra naturam.* παρὰ γνώμην συμβαίει, *praeter opinionem accidit. Tempus* quoque significat: παρὰ πάντα τὸν χρόνον, *per omne id tempus.* παρ᾽ ὅλον τὸν βίον, *per totam vitam.* παρὰ τὸ δεῖπνον, *coenae tempore.* παρὰ μῆνα τρί-

tertio quoque mense. παρὰ τετάρτην ἡμέραν, *quarto quoque die.*

Nota: Dicitur etiam: παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι, παρ' ȣδὲν ἡγεῖσθαι, παρὰ μικρὸν τίθεσθαι, *pro nihilo ducere.* παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, *parum abfuit, quin interirem:* pro quo dicitur brevius: παρὰ μικρὸν ἀπέθανον, *parum abfuit, quin morerer.* παρὰ δύναμιν, *supra viris.* παρὰ ποταμὸν, *ultra* vel *trans fluvium.* παρὰ πολὺ χεῖρον, *multo deterior.* παρὰ τὸν τοσȣ̃τον, *tanto, usque, adeo.* παρὰ τοσȣ̃τον μὲν ἡ Μιτιλήνη ἦλθε κινδύνȣ, *tantum abfuit, quin Mitilene everteretur,* vel *tam prope a periculo abfuit Mitilene.* ȣ̓ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, *haud paulo absurdius.*

Περί.

§ 565. *Περὶ* cum *genitivo* significat 1) *De,* ut: περὶ καπνȣ̃ ϛενολεσχεῖν, *de fumo disceptare.* 2) *Pro:* περὶ πάτρης ἀμύνεσθαι, *pro patria pugnare.* τὸ αἷμα περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον, *sanguis, qui pro multis effunditur.* 3) *Propter, ob:* περὶ καλȣ̃ ἔργȣ, *ob bonum opus.* Et cum accusativo: περὶ πολιτείαν, *propter rempublicam.* 4) *Erga:* χρὴ ȣ̔́τως ἅπαντας ἔχειν τὴν διάνοιαν περὶ τῶν ἀδικȣμένων, ὥσπερ ἂν εἴ τι γένοιτο, τȣ̀ς ἄλλȣς ἀξιώσειαν πρὸς αὐτὸν ἕκαϛον ἔχειν, *omnes eo erga injuriam affectos animo esse decet, quo erga se, si quid tale acciderit, quisque alios esse voluerit.* Demosthenes. Et cum *accusativo:* χρηϛὸς περὶ ἡμᾶς ἀνὴρ, *vir benignus erga nos.* 5) *A* vel *ab,* μεγάλην εἴληφε περὶ θεῶν τιμὴν, *honorem magnum accepit a diis.* 6) *Circum,* ut: περὶ σπείȣς, *circum specum.* 7) *Prae:* περὶ ἁπάντων, *prae omnibus.*

Nota: Eleganter construitur cum genitivis: πολλȣ̃, πλείονος, ἐλάττονος, ἐλαχίϛȣ, πλείϛȣ, παντὸς, ȣ̓δενὸς, ὀλίγȣ est. et cum istis verbis ποιȣ̃μαι et ἡγȣ̃μαι, id est, *magni, pluris, plurimi* vel

maximi etc. *facio.* Item *nihili facio, nihili, parvi, minoris duco* etc. τὲς νὲν ἔχοντας περὶ πολλῦ ποιῦ καὶ θεράπευε, *sapientes magni facito et cole.* Isocrates. οἱ ἄνθρωποι τὰ πλεῖςυ ἄξια περὶ ἐλαχίςυ ποιῦνται, τὰ δὲ φαυλότερα περὶ πλείονος, *homines illa, quae maximi pretii sunt, nihili faciunt, quae autem minoris pretii sunt, pluris faciunt.* Plato in Apol. Socr. περὶ παντὸς ποιῦ κεχαρισμένως ἀγαθοῖς ἄρχειν, *omni studio labora et enitere, ut boni tuo imperio gaudeant.* Isocrates ad Nic.

Cum *dativo* significat 1) *Circa,* ut: περὶ τῇ δέρῃ, *circa collum.* περὶ βωμοῖς χορεύειν, *circa altaria saltare.* περὶ χερσὶ, *circa manus.* Et cum *accusativo:* τυφλῦται περὶ τὸ φιλύμενον ὁ φιλῶν, *amans coecutit circa rem amatam.* Plato 5. de Leg. Περὶ τρίτην ὥραν, *circa horam tertiam.* περὶ ἀρίςυ ὥραν, *circa tempus prandii.* περὶ θύρας, *circa fores.* 2) *Ex:* ὃν περὶ κηρὶ φίλει, *quem ex animo amabat.* Homer. Cum accusativo significat *Ad, prope, in:* ὡς ἔλθοιμι περὶ τὺς Φιλοσόφυς, *quum venissem ad Philosophos.* Lucian. περὶ Ἀλεξάνδρειαν, *prope Alexandriam.* διατρίβειν περὶ τὸ κράτιςον τῆς Φιλοσοφίας δεῖ, *in praestantissima parte Philosophiae versari oportet.* Isocrates. περὶ τὶ εἶναι ἢ γίνεσθαι, *versari in aliqua re* seu *occupari.* τὺς ἀγαθὺς περί τι γιγνομένυς τιμᾶν, *eos qui boni sunt in aliqua re, honora.* Arist.

Πρό.

§ 566. *Πρὸ* cum *genitivo* significat 1) *Ante,* ut: ἀμήχανον τὰ μεγάλα πρὸ τῶν μικρῶν παιδευθῆναι, *non potest fieri, ut magna discantur ante parva.* πρὸ νίκης ἐγκώμιον, *ante victoriam encomium.* πρὸ τριῶν ἡμερῶν *ante tres dies.* πρὸ ἐμῦ, *ante me.* πρὸ θυρῶν, *ante fores.* πρὸ ὀλίγυ, πρὸ μικρῦ, *paulo ante.* 2) *Prae:* Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος πρὸ τῶν

πάντων τὴν ὄρχησιν ἐπαινᾶσι, *Homerus et Hesiodus prae omnibus saltationem laudant.* Lucianus. πρὸ τᾶ πατρὸς ἤγαγεν αὐτὸν, *praetulit illum suo patri.* ὄργανον πρὸ ὀργάνων ὑπηρέτης, *servus est instrumentum prae aliis instrumentis.* Et sic bene construitur cum verbis *aestimandi,* τιμᾶσθαι, ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, ἐπαινεῖν. 3) *Coram:* πρὸ ὀφθαλμῶν, *coram, in conspectu.* 4) *Pro:* ἃ δεῖ ἐξεπίτηδες πρὸ τῶν ἀμεινόνων αἱρεῖσθαι τὰ χείρω, *non oportet ex consulto pro melioribus deteriora eligere.* Theon. πρό τε παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, *dimicare pro liberis et uxoribus.* Homer. πρὸ παιδὸς θανεῖν, *pro filio mori.* Et cum infinitivo: πρὸ τᾶ σὲ Φίλιππον φωνῆσαι, *priusquam te Philippus vocaret.*

Nota phrases sequentes: πρὸ ὁδᾶ καὶ ἔργα et contracte πρᾶργα, *operae pretium, utilitas, commodum.* πρὸ ὁδᾶ σοι γένοιτο, *prosit tibi, felix sis.* ἀδέν ἐςι πρᾶργα τᾶτο ποιεῖν, *non est operae pretium hoc facere.*

Πρός.

§ 567. Πρὸς cum *genitivo* significat 1) *A vel ab,* ut: ἵκετο πρὸς ἠῴων, *venit ab oriente.* Homerus Odyss. θ'. ὅτε Στέφανος ἐν λίθοις ἀνῃρεῖτο πρὸς τῶν κυριοκτόνων Ἰαδαίων, *quum Stephanus lapidibus occideretur ab interfectoribus* Domini *Judaeis.* Ignatius Epist. ad Tarsenses. πρὸς ἑνὸς ἄρχεσθαι κάλλιςον, *optimum est unum habere Principem.* 2) *Ex, de:* ἔπεσε πρὸς ἀρανᾶ, *cecidit ex coelo.* 3) *Coram:* πρὸς Θεᾶ καὶ ἀνθρώπων ἀναίτιος, *innocens coram Deo et hominibus.* 4) *Contra:* πρὸς ἐχθρᾶ ἐπιφέρων τὴν ψῆφον, *suffragium ferens contra inimicum.* Dionys. Halic. Et cum *dativo:* πρὸς Ἀτρείδῃσιν ἤχμασας χεῖρα, *contra Atridas armasti manum.* Etiam cum *accusativo,* πρὸς κέντρα λακτίζειν, *contra stimulum calcitrare.* Act. IX, 5.

Nota sequentes phrases: πρὸς ἡμῶν ἐςὶ, *nostri officii est.* ἐ πρὸς Φιλοσόφε ψεύδεσθαι, *non est Philosophi mentiri.* οἱ πρὸς αἵματος, *consanguinei.* οἱ πρὸς πατρὸς, *agnati.* οἱ πρὸς μητρὸς, *cognati.* τὸ πρὸς πατρὸς scilicet γένος, *paternum genus.* πρὸς τε̃ Διὸς, *per Jovem.* πρὸς Διὸς φράσον, *dic per Jovem.* Aristoteles. πρὸς διδασκάλε τε̃το ποιεῖν, *praeceptoris est hoc facere.*

Cum *dativo* significat 1) *Ad, prope,* ut: πρὸς τέτοις, *ad haec, praeter haec.* πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτε̃, *ad pedes ejus.* Et cum *accusativo,* praecipue cum motus significatur: πρὸς τὸν Θεὸν, *ad Deum.* ὁ φθόνος πρὸς τὸν ἔχονθ' ἕρπει, *invidia illum comitatur, qui aliquid habet.* Sophocl. Ajace v. 158. πρὸς καιρὸν, *ad tempus.* πρὸς σὲ ἔρχομαι, *ad te venio.* ὄνος πρὸς αὐλὸν, *asinus ad lyram.* Plutarchus. 2) *Apud:* πρὸς ἑαυτῷ, *apud se, secum.* Et cum *accusativo:* διαβάλλει ἡμᾶς πρὸς Θεὸν καὶ πάλιν ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλες, *calumniatur nos apud Deum, et rursus alteros apud alteros.* Chrysostomus. 3) *Praeter:* πρὸς τῇ φύσει, *praeter naturam,* vel *contra naturam.* 4) *In:* πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν, *pueros in ulnis portare.* Et cum *accusativo:* πρὸς τὸ χεῖρον ἐπιῤῥεῖ, *in pejus ruit.* Basilius.

Nota sequentes phrases: πρὸς τε̃το ὅλος εἰμὶ, *totus in hoc sum.* ἔτι δὲ πρὸς τέτοις, *ad haec, praeter haec.* οἱ πρὸς τοῖς κύλιξι, *a poculis.*

Cum *accusativo* significat 1) *Prae,* ut: σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτα, *parva essent prae hisce.* Plato. 2) *Erga:* τοιε̃τος ἴσθι πρὸς τὲς σὲς οἰκέτας, οἷον εὔχῃ σοὶ τὸν Θεὸν γενέσθαι, *talem te erga tuos famulos praebe, qualem tibi Deum optas.* Nilus. 3) *Cum:* τῶν τρόπων μέγιςον τεκμήριον ἡ πρὸς τὲς ἀνθρώπες ὁμιλία, *morum maximum testimonium est cum hominibus colloquium.* Demosthenes. ἡ πρὸς

τὸν Θεὸν οἰκείωσις, *familiaritas cum Deo.* Basil. τὸν βίον πρὸς κέρδη καταλλάττεσθαι, *cum lucro vitam commutare.* 4) *Inter:* ἀπέςαλκά σοι τεκμήριον τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας, *misi tibi signum inter nos amicitiae.* Isocrat. ad Dem. 5) *Circa:* πρὸς ἑσπέραν, *circa vesperam.* 6) *Secundum,* ut: πρὸς τὴν ἀλήθειαν, *secundum veritatem.* 7) *Propter:* πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν, *propter duritiem cordis.* 8) *Respectu,* ut: πρὸς τὸ θεαθῆναι, *ad videri,* vel *respectu videndi.*

Nota 1. Πρὸς positum ante infinitivum significat *Ad,* ut: πρὸς τὸ θεαθῆναι, *ad videri.*

Nota 2. Aliquando pro πρὸς ponitur ὡς, ut: αἰεὶ τὸν ὁμοιον ἄγει Θεὸς ὡς τὸν ὁμοιον, *si semper Deus similem ad similem ducit.* Homerus Odyss. ρ'. v. 218. In hoc sensu ὡς priori loco *admirantis* vim habet, in posteriori idem valet, quod πρὸς *ad:* ὡς λέγεται πρεσβεύων αὐτὸς ὡς τὲς Λακεδαιμονίες, *dicitur legationem adire ad Lacedaemonios.* Demosth. de falsa Legat.

Nota 3. Significat etiam *potestatem,* ut: πρὸς ἡμᾶς ἐςὶν, *in nostra potestate est.* πρὸς ἡμᾶς αὐτὲς ἐςι, καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκέειν, *in nostra potestate est bene, vel male audire.* Plutarchus.

Nota 4. Sequentes phrases: πρὸς ἔπος, πρὸς λόγον, *ad rem.* τἔτο τί πρὸς ἔπος; *quid hoc facit ad rem?* πρὸς τί ταῦτα λέγεις; *quare haec dicis? ad quem finem?* πρὸς βίαν, *violenter.* πρὸς ἀκρίβειαν, *accurate.* πρὸς δύναμιν, *secundum vires.*

Σὺν attice Ξὺν.

§ 568. Σὺν semper construitur cum *dativo,* et significat *cum, apud, propter,* ut: πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα, *semper cum Domino erimus.* 1 Thessal. IV, 17. ἔμεινε δὲ σὺν αὐτῇ, *mansit vero apud eam.* σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμορίας ποιεῖσθαι, *ad tuum commodum poenas exigere.* Xen.

Nota sequentes phrases: σὺν τινὶ εἶναι, vel ϛῆναι, *a partibus alicujus stare*. σὺν Θεῷ, *cum Deo*. εἰς τὸ παρὸν (σὺν Θεῷ εἰπεῖν) ἔχω καλῶς, *in praesenti (Deo gratias) bene valeo.*

Ὑπέρ.

§ 569. Ὑπὲρ cum *genitivo* significat 1) *Pro*, ut: λόγος ὑπὲρ Κτησιφῶντος, *oratio pro Ktesiphonte*. εἰ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, *si Deus pro nobis*. Rom. VIII, 31. 2) *De*: ὑπὲρ ȣ̃ διαλέξομαι ἐν οἰκείῳ τόπῳ, *de quo dicam proprio loco*. Halicar. ὁ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, ȣ̓δέποτε καλῶς βȣλεύσεται περὶ ἀλλοτρίων, *qui de suis rebus male cogitat, de alienis certe nullum bonum consilium dare poterit*. Isocrat. ad Dem. 3) *Propter*. Item *causa* vel *gratia*. κρείσσων ἐμπαθὴς ὁμονοίας ἡ ὑπὲρ εὐσεβείας διάϛασις, *melior est discordia pietatis causa suscepta, quam errantium opinionum et affectuum consensio*. Nazianzen. ὑπὲρ ἀρετῆς ἀναλῶσαι χρήματα πλεῖϛα καλὸν, *propter virtutem maximas opes insumere, honestum est*. 4) *Supra*, *super*: ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίϛαται, *supra terram grando concrescit*. Plato in Timaeo. τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν ἀρετῆς ἀντάξιον ȣ̓ τίθεσθαι δεῖ, *virtus non conferenda est cum auro, quod super terram et sub terra est*. Plutarch. Adv. Colot. Et cum accusativo: τȣ̀ς Χαλδαίȣς ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιȣ̃ν λόγος, *fama est Chaldaeos supra* vel *ultra centum annos vivere*. μανία ἐϛὶ τὸ ὑπὲρ δύναμίν τι ποιεῖν, *insania est supra vires aliquid suscipere*. Demosthenes. ὑπὲρ λόγον, *supra verbum* vel *inenarrabile*. τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *supra vires nostras*. ὑπὲρ τὸν κῆπον ὄρος κέεται, *supra hortos mons est*. Herodot. 5) *Trans*: ὑπὲρ ἁλὸς πέμπειν, *trans mare mittere*. 6) *Ad*, ut: ὑπὲρ τῆς δόξης τȣ̃ Θεȣ̃, *ad gloriam Dei*. Ioann. XI, 4. 7) *Per*: ἐρωτῶμεν ὑμᾶς ὑπὲρ τῆς παρȣσίας τȣ̃ Κυρίȣ, *rogamus vos*

per adventum Domini. 2 Thessal. II, 1. Et cum accusativo: ὑπὲρ ἅλα ναυτίλλεσθαι, *navigare per mare.* 8) *Secundum,* ut: ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας, *secundum benevolentiam.* Phil. II, 13. Cum accusativo significat etiam *Praeter:* ὑπὲρ μόρον, *praeter fatum.* Item *Ultra:* ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν, *ultra peram sapere.*

Nota: Ὑπὲρ adsciscit eleganter articulum genitivi casus cum infinitivo, ut: ὑπὲρ τȣ̃ τυχεῖν καλῆς δόξης πολλοὶ σπȣδαῖοι ἄνδρες θνήσκειν ἠθέλησαν, *ut gloriam consequerentur,* vel *consequendae gloriae causa multi boni viri mori voluerunt.* ἐπόνȣν ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων, *laborabant, ut res communiter,* id est, *communi bono prodessent.*

Ὑπό.

§ 570. Ὑπὸ cum *genitivo* significat 1) *A* vel *ab:* ὑπὸ τȣ̃ πυρὸς καταναλίσκεται, *ab igne consumitur.* ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τιμᾶσθαι, *a bonis honorari.* Et cum dativo, ut: μετὰ τὴν ὑπὸ Γάλλοις γενομένην ἅλωσιν, *post factam a Gallis captivitatem.* καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δάμεντες βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερȣ̃ ἀΐδαο, *et hi quidem a suis manibus domiti descenderunt in caliginosam domum horridi Plutonis.* Hesiod. Opp. I. v. 152, 153. 2) *Prae, propter:* ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν, *propter alias causas.* Plutarchus. ὑπὸ νόσȣ ȣ̓ περιπατεῖ, *ob morbum non ambulat.* Urbanus. ὑπὸ σπȣδῆς, *prae diligentia.* 3) *Per:* ὑπὸ κήρυκος προηγόρευσε τοῖσιν Ἴωσι, *per praeconem edixit Ionibus.* 4) *Sub:* ὑπὸ κόλπον τὰς χεῖρας ἔχειν, *sub sinu manus habere.* Et cum dativo: ὑπὸ δένδρῳ, *sub arbore.* ὑπὸ τῷ διδασκάλῳ, *sub praeceptore.* ὑπό τινι εἶναι, *alicui parere* vel *subesse.* χερσὶν ὑφ᾽ ἡμετέρῃσι, *sub nostris manibus.* Hesiodus.

Cum *dativo* significat 1) *Coram:* λέγω δ' ὡς ὑπὸ Θεῷ μάρτυρι, *dico vero tanquam coram Deo teste.* 2) *Ex:* ὑπὸ τραύματι ἐταλαιπώρει, *male habebat ex vulnere.* 3) *Cum:* ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, *multo cum lumine.*

Cum *accusativo* significat *Sub,* ut: τὰ ὑπὸ σελήνην πάντα εὐμετάβλητα, *quae sub luna sunt, omnia mutabilia sunt.* ὑπὸ τὸν διδάσκαλον εἶναι, *sub praeceptore esse.* ὑπὸ τȣ̀ς αὐτȣ̀ς χρόνȣς, *sub idem tempus.* ὑπὸ πόδα χωρεῖν, *retroire.* ὑπὸ τὴν ἕω, *sub auroram.*

Universaliter, *Nota* 1. nonnunquam subaudiuntur praepositiones in oratione, ut: ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, pro ὑπὲρ ὧν, *propter ea, quae passus est, irascitur.*

Nota 2. Apud Poëtas saepe ponuntur loco verborum translato accentu, ut: πάρα pro πάρεϛι. ἄνα pro ἀνάϛηθι, *surge.*

Nota 3. Praepositio, initio orationis posita, in posteriori parte sententiae saepe non repetitur, etiamsi casus ejus repetatur, ut: πρὸς τȣ̀ς νȣθετȣ̃ντας οἱ φαῦλοι ȣ̔́τω διατίθενται δυσκόλως, ὥσπερ τȣ̀ς κακόν τι αὐτȣ̀ς ἐργαζομένȣς, *parvi homines erga monitores ita male affecti sunt, ut erga injuriosos et male de se meritos.* ubi ὥσπερ τȣ̀ς pro ὥσπερ πρὸς τȣ̀ς ponitur.

CAPUT VII.

DE CONSTRUCTIONE ADVERBIORUM.

§ 571. *Adverbia* subjiciuntur reliquis partibus *orationis,* ad explicandas circumstantias rerum, ut: βȣλεύȣ μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα, *consulta quidem tarde, perfice vero celeriter, quae decreta fuerint.*

§ 572. *Reg. I.* Adverbia *derivativa* primitivorum casum retinent, ut: ȣ̓χ ὁμοίως οἱ πολλοὶ τοῖς

σοφοῖς κρίνεσι, *vulgus et sapientes non eodem modo judicant.* Aristoteles. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν, ὅσχ᾽ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ, *illum odi tanquam infernum ipsum, qui aliud mente occultat, et aliud dicit.* Homerus Iliad. ί v. 312, 313.

§ 573. *Reg. II. Adjectiva temporis* ponuntur apud Poëtas pro adverbiis, ut: ὡραῖος ποίησον, *tempestivus fac,* i. e. *tempestive.* ὀ χρὴ παννύχιον εὕδειν βεληφόρον ἄνδρα, *non decet Consiliarium vel Senatorem dormire nocturnum,* id est, *per totam noctem.* Homerus Iliad. β΄. v. 24.

§ 574. *Reg. III.* Utuntur oratores Graeci nonnunquam *adjectivo,* ubi Latini adverbio, ut: δῆλοί ἐσμεν ὅτι ἐκ εἴκοντες μαχόμεθα, *manifestum est, nos pugnam non detrectare.* Xenoph. Paed. 3. δίκαιοί εἰσιν ἐλεεῖν οἱ δικαςαὶ ἐ τὲς ἀδίκες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὲς παραλόγως δυςηχῆντας, *aequum est, non sceleratorum hominum, sed illorum, qui praeter meritum affliguntur, judices misereri,* pro δίκαιόν ἐςι τὲς δικαςὰς ἐλεεῖν. Demosth. Ὅσῳπερ ἂν ἰσχυρότερος ᾖς, τοσέτῳ δικαιότερος ἂν εἴης τὸν ἀσθενέςερον διαβαςᾶσαι· ἐ γὰρ ἑαυτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις ἰσχυρὸν εἶναι χρὴ τὸν ἰσχύοντα, *quanto fortior fueris, tanto aequius est te imbecilliorem ferre: non enim sibi solum fortis esse debet, qui fortior est, sed etiam aliis,* pro τοσέτῳ δικαιότερον ἂν εἴη. Chrysostomus.

§ 575. *Reg. IV.* Adverbia quaedam *loci* et *temporis* genitivum adsciscunt, ut: πῦ γῆς; *ubi terrarum.* ἅπαξ τῆς ἡμέρας, *semel in die.* νηςεύω δὶς τῦ σαββάτε, *jejuno bis in hebdomade.* δὶς τῦ μηνὸς, *bis in mense.* τρὶς τῦ ἐνιαυτῦ, *ter in anno.*

§ 576. *Reg. V.* Pro *adverbiis* sumuntur saepe adjectiva nomina neutra, tum singularia, tum pluralia, πολὺ κρειττόν ἐςι, μικρὸν προέχειν ἐν τοῖς

μεγάλοις, ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς, *praestat parum eminere in magnis, quam multum excellere in parvis.* Isocrates in Helen. πρῶτα Θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονίας, *primum Deum cole, deinde vero tuos parentes.* ὅσῳ γὰρ ἑτοιμότατα τῷ λόγῳ δοκῦμεν χρῆσθαι, τοσύτῳ μᾶλλον πάντες ἀπιςῦσιν αὐτῷ, *quo enim promtius oratione uti videmur, eo magis omnes diffidunt illi.*

§ 577. *Reg. VI.* Ἕως, *quamdiu, dum, donec, usque,* construitur cum indicativo, ut: ἕως ἐςὶ καιρὸς, ἀντιληπτέον τῶν πραγμάτων, *dum adest occasio, rerum cura suscipienda est.* Demosth. Et cum conjunctivo: ἁμαρτία ἕως μὲν ἐργασθῇ, παρέχει τινὰ ἡδονήν· ὅταν δὲ τελεσθῇ, τότε ἡ μικρὰ ἡδονὴ ὑπεξίςαται, ἐπεισέρχεται δὲ ἀθυμία, *peccatum dum adhuc est in opere, non nihil voluptatis adfert: cum autem impletum fuerit, modica voluptas discedit, et in locum ejus subit tristitia.* Chrysost. Et cum optativo: ἕως ἂν γένοιτο, *quamdiu fieret.* Et cum infinitivo, ut: ἕως ζῆν et ἕως ἂν ζῆν, *donec vivam.* Construitur cum genitivo: ἕως θανάτυ ἀγώνισαι, *ad mortem usque certato.* Ponitur etiam cum adverbiis: ἕως ὅτε, *donec,* pro quo dicitur εἰς ὅτε, ἕως πότε, *quamdiu.* ἕως τῦ νῦν, *usque ad nunc.*

§ 578. *Reg. VII.* Πρὶν construitur cum indicativo et cum infinitivo, ut: πρὶν εἶπε, vel πρὶν εἰπεῖν, *priusquam diceret.* ὐκ ἀπεῖπε, πρὶν τῦς βαρβάρυς ἔπαυσεν ὑβρίζοντας, *non destitit, priusquam barbarorum superbiam repressit.* Isocrates. πρίν τε λαβεῖν, τίυσιν, ἀτὰρ ςυγέυσι λαβόντες, *dum poscunt, laudant, odio sectantur adepti.* πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτὺς, *priusquam congressi fuissent.* πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαίων, *antequam venirent filii Achivorum.* Homer. Iliad. *ι.* v. 403.

Nota 1. Dictionem πρὶν nonnunquam praecedit πρότερον, ut: ὐ πρότερον διδάσκω, πρὶν ἢ ἔμαθον,

non prius doceo, quam didicerim. πρότερον μαθεῖν, ἢ διδάσκειν, *prius discere, quam docere.* ἡ ἀρχὴ τε͂ δοκιμάζειν ὀρθῶς ἅπαντά ἐςι μηδὲν οἴεσθαι πρότερον γινώσκειν πρὶν μαθεῖν, *recte probandi omnia principium est, ut ne quid antea nos cognoscere putemus, quam cognoverimus.* Demosth. in Conc.

Nota 2. Aliquando πρὶν negligitur, et loco ejus ponitur πρότερον cum ἢ, ut: ὅταν ὀργισθῇς Καίσαρ, μηδὲν εἴπῃς, μηδὲν ποιήσῃς, πρότερον, ἢ τὰ εἴκοσι καὶ τέτταρα γράμματα διελθεῖν πρὸς σεαυτὸν, *nihil dixeris, neque feceris, priusquam viginti quatuor literas tecum ipse recurreris, quum iratus fueris, Caesar.* Athenodorus ad Caes. Augustum apud Plutarchum.

Nota 3. Πρὶν etiam gaudet optativo et conjunctivo modo, vel simpliciter, vel intercedente ἂν vel ἢ, ut: ὀ πρότερον πρὶν ἐγὼ ἐλθοῖμι, *non priusquam ego venerim.* μὴ πρότερον, πρὶν ἂν μαθῇς, *non priusquam didiceris.*

Nota 4. Conjungitur etiam particula μὴ praecedente ὀ, ut: ὀ γίνεται γάλα, πρὶν μὴ ἔγκυον γένηται ὀδενὶ τῶν ζώων, *nulli animalium lac fieri solet, priusquam uterum ferat.* Aristot. Lib. 3. Animal. c. 20.

§ 579. *Reg. VIII. Adverbia* praepositionum naturam habentia genitivum adsciscunt, sunt autem sequentia: ἄνευ, δίχα, χωρὶς, ἄτερ, ἔξω, ἔναντι, ἐναντίον, ἐνώπιον, μέχρι, ἄχρι, ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα, ἐντὸς, ἐγγύθι, προπάροιθεν, πόῤῥω, ἐκτὸς, ἔκτοσθεν, πλὴν, ἐγγὺς, ἔμπροσθεν, μεταξὺ et similia, ut: ὡς ἄνευ τῶν τεσσάρων ςοιχείων ὀκ ἔςι ζῆν, ὀδ᾽ ἄνευ πίςεως γνῶσιν ἐπακολεθῆσαι, *ut sine quatuor elementis nemo potest vivere, ita sine fide non potest sequi cognitio.* Clemens Alexandr. δίχα πόνε μακρε͂, *absque longo labore.* ὀδὲν ὄφελος ἀγάπης

πίϛεως χωρὶς, *nulla utilitas est dilectionis sine fide.* Chrysost. ἐλαφρὸν ὅϛις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει παραινεῖν, νȣθετεῖν, παρηγορεῖν, τȣ̀ς κακῶς πράσσοντας, *facile est ei, qui pedem habet extra calamitates, hortari, monere, consolari versantes in miseriis.* Aeschylus. τέρποντ᾽ ἐνθαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων νόσφιν ἄτερ τε πόνων, *delectabantur conviviis extra omnia mala et sine doloribus.* Hesiod. ἔναντι Κυρίȣ καὶ ἀνθρώπων, *in conspectu Dei et hominum.* ἐνώπιον τȣ̃ Θεȣ̃, *coram Deo.* ἐναντίον μαρτύρων, *testibus praesentibus.* δεῖ με συμπράττειν τοῖς φίλοις, ἀλλὰ μέχρι βωμȣ̃, *oportet me commodare amicis, sed usque ad aram.* ἄχρι κόρȣ, *usque ad satietatem,* δῆλόν ἐϛι πάντες κέρδȣς ἕνεκεν ἀδικȣ̃σι, *manifestum est neminem non lucri causa injuste agere.* Isocrat. ἐντὸς διανοίας, *in animo.* ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, *intra viginti dies.* τὸν δὲ μάλιϛα καλεῖν, ὅϛις σέθεν ἐγγύθι ναίει, *hunc autem praecipue invites ad convivium, qui prope te habitat,* id est, *vicinum tuum.* Hesiodus. ἔργ. 1. v. 341. τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν ἀθάνατοι, *dii immortales posuerunt sudorem ante virtutem.* Idem: ȣ̓ πόῤῥω τȣ̃ ἀναμαρτήτȣ, καθίϛησιν ἑαυτὸν, ὁ τὸ ἁμαρτηθὲν ἐπιεικῶς ὁμολογήσας. *non multum ab innocente differt, qui peccatum, ut decet, fatetur.* Aristot. ἐκτὸς λεωφόρȣ μὴ βαδίζειν, *extra viam publicam ne ingrediaris.* Pythagor. πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρȣ, *multa cadunt inter calicem supremaque labia.* πλείϛοις ȣ̓δενὸς ἄλλȣ μέλει, πλὴν τȣ̃ χρηματίζεσθαι παρὰ τῶν ἀνθρώπων, *plerisque nihil magis curae est, quam ut pecuniam colligant ab hominibus.* Isocrates.

Nota 1. Sed πλὴν invenitur etiam cum aliis casibus, prout constructio requirit. ȣ̓ θέμις πλὴν τοῖς σοφοῖς λέγειν, *non convenit, nisi sapientibus*

dicere. Aristoph. Σωκράτης ᾤετο μηδὲν εἰδέναι, πλὴν αὐτὸ τϋτο, ὅτι μηδὲν οἶδεν, τϋς δὲ λοιπϋς μηδὲ τϋτο εἰδέναι, *Socrates existimabat nihil se scire praeter hoc unum, quod nihil sciret, reliquos vero ne hoc quidem scire.* τίς ἂν ἑαυτὸν εἰς πρϋπτον κακὸν ἐμβάλοι, πλὴν εἰ μή τις παντάπασιν ἀπονενοημένός ἐςι; *quis semet ipsum in evidens periculum conjiceret, nisi forte aliquis plane desperatus?* Demosth.

Nota 2. Particulam πλὴν sequitur etiam praepositio cum suo casu, ut: αἱ πόλεις τότε μὲν εὖ, τότε δὲ φαύλως πράττϋσι, παρ' ϋδὲν ἄλλο, πλὴν παρὰ τϋς συμβϋλϋς, *quod urbes alias secundis, alias adversis rebus utuntur, nulla alia de causa sit, quam propter senatores.* Demosth. Significat quandoque *verum,* et *verumtamen,* ut: παρελθέτω ἀπ' ἐμϋ τὸ ποτήριον τϋτο, πλὴν ϋχ ὡς ἐγὼ θέλω, *transeat a me calix hic, verumtamen non ut ego volo.* Matth. XXVI, 39.

§ 580. *Reg. IX.* Adverbia *optandi* εἴθε et αἴθε pro εἴθε, ὤφελον seu ὄφελον, nunc cum indicativo (in re praeterita) nunc cum optativo (in re praesenti aut futura) construuntur, ut: εἴθε ἔγραψα, *utinam scripsissem.* αἴθε γράφοιμι, *utinam scriberem.* Jungitur αἴθε etiam accusativo et infinitivo, ut: εἴθε σε μὴ θνητοίσι γενέσθαι πῆμα ποθεινὸν, *utinam non esses mortalibus desiderabile malum.* Phocylid. v. 42. ὤφελον ἀποκόψονται οἱ ἀναςατϋντες ὑμᾶς, *utinam amputentur qui turbant vos.* αἴθ' ὄθελον ἄγαμός τε μένειν ἄγονός τε γενέσθαι, *o utinam aut coelebs essem, aut prole carerem.* ἤλυθες ἐκ πολέμϋ, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι, *venisti ex pugna utinam ibi perisses.* Sunt verba Helenae ad Paridem. De particula ὄφελον vide in Grammatica, ubi de verbo ὀφείλω inter anomala (§ 360.)

§ 581. *Reg. X.* Adverbia *qualitatis,* ut: εὖ et quae a nominibus derivata sunt, eleganter construuntur cum his verbis, ἔχω, διάκειμαι, πράττω, ποιέω, πάσχω, διατίθεμαι, et similibus, ut: κακῶς ἔχω vel διάκειμαι, *male affectus sum.* ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίςοις, *omnibus sis jucundus et gratus, utere vero familiariter tantum bonis.* Isocrates. ἀδυνάτως ἔχω, *non possum.* χρὴ αὐταρκῶς πρὸς τὰ ἴδια ἔχειν, καὶ εὐχαριςεῖν τῷ Θεῷ, *oportet unum quemque sua sorte contentum esse, et Deo gratias agere.* Chrysost. οἱ κακῶς πράττοντες, *calamitosi.* εὖ πράττοντες, *fortunati.* ἀφειδῶς ἔχει χρημάτων, *prodigus pecuniae.* τῶν ἐν ἀγορᾷ ἐκ ἀπείρως ἔχει, *non est imperitus rerum forensium.* ἀρχαίως ἔχει, *homo antiquae fidei.* εὖ διακείμενος, *bene affectus.* εὖ ποιεῖν, *beneficia conferre,* εὖ πάσχειν, *beneficia accipere.* ἐγὼ νομίζω μὲν τὸν εὐπαθόντα δεῖν μεμνῆσθαι πάντα χρόνον· τὸν δ᾽ εὖ ποιήσαντα εὐθὺς ἐπιλελῆσθαι, *officia meminisse debet is, in quem collocata sunt, non commemorare is, qui contulit.* Demosth. οἱ ἄνθρωποι χαλεπώτατον διατίθενται πρὸς ἐπιτιμῶντας, *homines iniquo animo ferunt eos, a quibus objurgantur.* πῶς ἔχεις πρὸς τὸν ἀδελφόν; *quo animo, mente, voluntate erga fratrem es?* vel *quomodo affectus es erga fratrem?*

Nota 1. Aliquando verbo ἔχω additur genitivus, ut: ὅτως ἔχω φύσεως, *tali natura praeditus sum.* ὅτως ἔχω τῦ γένυς, *tale est meum genus.* ὅτως ἔχω γνώμης, *sic sentio.* πειράσομαι λέγειν ὡς ἔχω γνώμης, *conabor explicare sententiam meam.* πῶς ἔχεις γνώμης; *quae tua sententia?* καταφρονητικῶς διακεῖσθαι περί τι, *contemnere aliquid.* πρὸς τὰ βιωτικὰ ἐπιῤῥεπῶς ἔχοντες, *qui propendent ad hanc vitam spectantia.* μὴ παντ᾽ ἀεὶ ὡς ἕκαςος ἔχει γνώμης περὶ τῶν πραγμάτων,

ὀρθῆς ἐγνωκέναι πεπείσθω, *non unus quisque, quae de rebus sentit, ea omnia semper recte sentire persuasum habeat.* Demosth. Conc. Exor. Jungitur etiam ἔχω adverbio sequente accusativo, ut: εὖ ἔχω τὸ σῶμα, *sum bona valetudine.* κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, *male valeo:* ubi subintelligitur particula κατά. Interdum casus non additur, ut: κακῶς ἔχω, *male habeo.*

Nota 2. Loco verbi ἔχω invenitur etiam praeteritum perfectum πέφυκα, ut: τὰ πράγματα πολλάκις ἐχ᾽ ὅτω πέφυκε, *saepe res aliter se habent.* Demosth. Olynth.

§ 582. *Reg. XI.* Duae *negationes* apud Graecos vehementius negant, ut: σώφρονος ἀπιςίας ὀκ ἔςιν ὀδὲν χρησιμώτερον, *sapiente diffidentia nihil utilius est.*

Nota: Duae istae negationes ὀ μὴ, item: tres haec, ὀδ᾽ ὀ μὴ fere cum conjunctivo construuntur, ut: οἱ δὲ λόγοι μȣ ὀ μὴ παρέλθωσι, *verba autem mea non transibunt.* Luc. XXI, 33. ὀδ᾽ ὀ μὴ γένηται, *neque futura est.* μή μοι θορυβήσῃ μηδεὶς, πρὶν ἂν ἀκέσῃ, *ne mihi obstrepat quisquam antequam me audierit.* Demosth. de pace.

§ 583. *Reg. XII. Adverbia,* quibus praeponitur articulus, habentur pro nominibus, ut: ὁ μικρὸν τȣ εὖ παρεκβαίνων ὀ ψέγεται, *qui paulum a recto digreditur, non est reprehendendus.* Aristot. Ethic. 4. c. 5.

§ 584. *Reg. XIII.* Adverbia *congregandi* seu *colligendi* dativis adjunguntur, ut: ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *simul cum die.* ὁμȣ τοῖς ἄλλοις, *unà cum aliis.* ἅμα τῷ καιρῷ, *prima occasione.* ἅμα τῷ πρωΐ, *prima luce.* ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, *vespere.* ἅμα τῷ ἔαρι, *vere ineunte.* ἅμα τῷ συγκεκροτῆσθαι, *cum primum secum confligerent.* ἅματε γράφων καὶ λέγοντος ἀκȣ́ων, *scribebat simul et dicentem audiebat.* ἅμα τοιαῦτα

ἀπειλῶν πληγὴν ἐνετείλατο πικρὰν, quum ita ille minaretur, simul vulnus inflixit amarum.

§ 585. *Reg. XIV.* Adverbia *similitudinis, loci* ac *temporis* se in oratione sequuntur, ut: *ὀδὲν ὅτως εὐφραίνειν ἡμᾶς εἴωθεν ὡς τὸ συνειδὸς καθαρὸν καὶ ἐλπίδες ἀγαθαὶ, nihil tam nos exhilarare solet, quam bona conscientia et bona spes.* Nazianzen. vide etiam in Grammatica, ubi de adverbiis (§ 373.)

Nota 1. In collationibus saepe altera correlationis particula omittitur, ut: *ὥσπερ ἐν τῷ φλέγματι, καὶ ἐν τῷ σπέρματι, ut in pituita, ita etiam in semine.* Aristot. quod fit et in constructione comparativorum, ubi particulae *τόσῳ, τοσότῳ* aut similes negliguntur. *τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων ὁπόσῳ ἂν τρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις, corpora non pura quantum nutries, tanto magis illis nocebis.* Hippocr. Sect. 2. Aphor. 9. *ὅπȣ εὐχὴ καὶ εὐχαριςία, ἁγίȣ πνεύματος παραγίνεται χάρις καὶ φυγαδεύονται δαίμονες, ubi oratio et gratiarum actio est, ubi spiritus sancti gratia praesto est, et in fugam vertuntur diaboli.* Chrysost.

Nota 2. Adverbia comparandi non semper aequalitatem, multo minus aequalem perfectionem, sed interdum tantum similitudinem aliquam indicant, ut: *ἔσεσθε ȣ̓ν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν ȣ̓ρανοῖς τέλειός ἐςι.* Matth. V, 48. Luc. VI, 36. Ioan. XVII, 21. Unde Ariani Christi cum Patre *ὁμοȣσίαν negant.* Weigeliani statuunt nos esse *χριςέσιȣς.*

§ 586. *Reg. XV. Ὡς, ὥςε* non solum cum infinitivo, sed etiam cum indicativo, et cum optativo, et interdum cum subjunctivo construuntur, sicut apud latinos, *ὡς εἶδον, ὡς ἐμάνην, ut vidi, ut insanii. ὡς μηδὲν ὑπὸ τῶν ὄχλων βιασθείη,*

ne qua illi vis a turba inferretur. ὥϛε μηκέτι πολεμήσωμεν, *ne amplius bellum geramus.* τοσȣ̃τό μȣ καταπεφρόνικεν, ὥϛε ἐλπίζει ῥαδίως ἐπικρατήσειν, *adeo me contemsit, ut etiam speret se facile me superaturum.*

Nota: Adverbialiter usurpantur etiam nonnulla nomina substantiva et adjectiva, quibus ut plurimum articulus opponitur, ut: τὴν ἀρχὴν vel ἀρχὴν, *prorsus, omnino, initio.* περὶ ὧν γε μὴ κεῖνται νόμοι, ȣ̓δὲ γράφειν τὴν ἀρχὴν προσήκει, *quae legibus non ponuntur, ea scribere omnino non licet.* Demosth. ἀρχὴν θηρᾶν ȣ̓ πρέπει τὰ ἀμήχανα, *prorsus non sunt tentanda impossibilia.* Sophocles. Dicitur et in plurali τὰς ἀρχὰς vel κατ᾽ ἀρχὰς vel κατὰ τὸ ἀρχὰς, vel etiam conjunctim, κατάρχὰς et τὸ καταρχὰς, pro *initio* vel *ab initio.* ȣ̓δέ γε ὁ ἰδίᾳ πονηρὸς ȣ̓κ ἄν πότε γένοιτο δημοσίᾳ χρηϛὸς, *neque qui privatim malus est publice unquam bonus futurus est.* Aeschin. χρὴ τȣ̀ς φίλȣς παῤῥησίᾳ λαλεῖν, *oportet amicos libere et aperte loqui.* πυγμὴ, *sedulo et accurate.* Et cum praepositione, ut: ἐν ἀληθείᾳ, *veraciter.* ἐπὶ τῷ πλείϛῳ, *ut plurimum.* τὸ ἐπὶ τȣ́τοις, *post haec.* τὰ μάλιϛα, *praecipue, maxime.*

APPENDIX.

DE CONSTRUCTIONE INTERJECTIONUM.

§ 587. *Reg. I.* Οἶ, *heu!* frequenter cum nominativo, aut accusativo, fraequentius cum dativo construitur, ut: οἶ ἐγὼ τάλας, *heu miser ego!* οἶ ἐμὲ ἁμαρτωλὸν, *heu me peccatorem!* οἶ μοὶ, *heu mihi!* οἶ μοὶ ἐμῆς ἄτης, *eheu calamitatem meam!* οἶ μοὶ τῶν κακῶν, *heu mihi causa malorum!* ubi subest ellipsis τȣ̃ ἕνεκα. ȣ̓αὶ, *vae!* dativum adsciscit, ut: ȣ̓αὶ ὑμῖν, *vae vobis!* φεῦ, *eheu, heu!* genitivum

adsciscit et interdum nominativum, ut: φεῦ τȣ̃ λόγȣ, *papae, quid audio!* φεῦ τῆς ἀλλαγῆς, *heu commutationem!* φεῦ τάλας, *heu* vel *o me miserum!*

§ 588. *Reg. II.* Ὦ βαρύτονον dicitur esse admirantis vel dolentis: ὦ περισπώμενον vocantis, exclamantis: vel cum vocativo, vel cum nominativo vel cum genitivo construitur, ut: ὦ Ζεῦ, *o Jupiter!* ὦ τάλας ἐγὼ, *o miser ego!* ὢ συμφορᾶς, *o calamitatem!* ὢ τȣ̃ θαύματος, *o res mira!*

Nota: Genitivus per se positus Atticis abominantis est, ut: τῆς μανίας, *o insaniem!* τῆς ἀναισχυντίας, *o impudentiam!*

§ 589. *Reg. III.* Particulae *jurandi* νὴ et μὰ accusativum postulant, ut: νὴ Θεὸν, *per Deum!* ȣ̓ μὰ Θεὸν, *non certe per Deum!*

Nota: Attici elliptice jurant, ut: ȣ̓ μὰ τὸν scilicet Θεὸν, *non certe per Deum!* τὸν ἥλιον, *per solem!* Quandoque particula jurandi abundat, ut: ναὶ μὰ Θεὸν, *per Deum!*

§ 590. *Reg. IV. Acclamandi* et *blandiendi* particulae cum vocativo junguntur, ut: ἰὴ παιὰν, *o paean!* εὖγε ἀγαθὲ δȣ̃λε, *euge bone serve!*

Nota: Interdum genitivus additur, ut: εὖγε τῆς προερέσεως, *macte ob institutum!* Interdum casus omittitur: εὖγε, *eja!*

C A P U T VIII.

DE CONSTRUCTIONE CONJUNCTIONUM.

§ 591. *Reg. I.* εἰ, ἂν, ἐὰν, ἢν, cum indicativo et optativo, saepius cum conjunctivo construuntur, ut: εἴ τις ὑπερϐάλλει τὸ μέτρον, *si quis excedit modum.* Demetrius apud Stob. εἴ τις μὴ τρέφοι γονεῖς ἄτιμος ἔϛω, *si quis parentes suos non alit, infamis esto.* Solon apud Laërt. ἂν Θεὸς θέλῃ, *si Deus vellet.* ȣ̓δὲ ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, *neque si Agamemnonem dixeris.* ἐὰν εἴπωμεν, *si*

diximus. τινὲς ἐκείνους εὐλογοῦσιν, οὓς οὐκ ἴσασιν, εἰ γεγόνασιν, *quidam illos laudant, quos non sciunt, an extiterint.* Isocrat. εἰ ἔχοι ταῦτα οὕτως, *an ea sic se haberent.* εὖ σοι τὸ μέλλον ἕξει, ἂν τὸ παρὸν εὖ τιθῇς, *bene tibi succedet futurum, si praesenti bene usus fueris.*

§ 592. *Reg. II.* Particula potentialis ἂν, et poëtice κἂν, omnibus gaudet modis et temporibus, optativo tamen et conjunctivo praecipue, ut: οὐκ ἂν γράφοις, *non scriberes,* vel *non posses scribere.* ὁ δίκαιος ἐραστὴς οὔτ᾽ ἂν ποιήσειεν οὐδὲν αἰσχρὸν, οὔτ᾽ ἀξιώσειεν, *ingenuus amator neque facturus est turpe quidquam neque petiturus.* Demosth. ὅτι ἂν λέγῃς, *quodcunque dixeris.* εἶπον ἂν, *dixissem utique.* ὅσῳ ἂν διαφέρῃς, *quantumque differas.* τοῖς φιλοσοφίας κοινωνήσασι τιμὴ ἰσόῤῥοπος οὐκ ἂν γένοιτο, *praeceptoribus qui veram sapientiam nobis impertiunt, non potest par honor et pretium a nobis referri.*

Nota: ἂν habet etiam locum in divisionibus, ut: δεῖ δὲ τῷ θανάτῳ χαίρειν, ἂν μὲν νέος ὅτι ταχέως ἀπηλλάγη τῶν ἐν μέσῳ κακῶν, ἂν δὲ πρεσβύτερος, ὅτι, ὃ δοκεῖ ποθεινὸν εἶναι, τοῦτο μετὰ κόρου λαβὼν ἀπῆλθεν, *gaudendum est morte juvenis, quod statim liberatus sit hujus vitae malis, sive senex, quod rebus, quae in vita optandae videntur, ad satietatem usque fruitus obierit.* Chrysost.

§ 593. *Reg. III.* *Καὶ et* aliquando significat *aeque, perinde,* ut: πάσης τυχὼν παρ᾽ αὐτοῦ δεξιώσεως ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, *omnem gratiam ejus consecutus aeque atque liberorum charissimus.* οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, *non similiter ac prius.* Item: *quam, atque,* ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος κατὰ φύσιν, *alia est quaestuaria, atque divitiae oeconomicae.* Aristoteles.

§ 594. *Reg. IV. Κᾂν etsi, licet*, gaudet conjunctivo, ut: *οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων κᾂν χρηςότητά τινα ἐπαγγέλονται, διὰ τὸν τρόπον ȣ̓ πιςεύονται, pravi homines etiamsi bonitatem pollicentur, tamen propter mores fides ipsis non habetur*, Synesius. *κᾂν ἀληθῆ λέγῃ, etiamsi vera dicat. κᾂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχε, etiamsi haec omnia ita se haberent. τὰ ἡδέα κᾂν μήπω παρῇ τέρπει ταῖς ἐλπίσιν, quae jucunda sunt, licet nondum adsint praesentia, spe tamen delectant*. Levcippus.

Nota: Etiam alias significationes conjunctionis *καὶ* cum aliis particulis, *καὶ γὰρ, etenim. καὶ γὰρ δὴ, καὶ δὴ, protinus, continuo. καί γε δὴ* est interrogativum, ut: *καὶ δῆλον γε δή; est ne hoc manifestum? καὶ δὴ, καὶ δὴ καὶ, καὶ δῆτα, καὶ δῆτα καὶ, et quidem, et certe, statim, propterea*, ut: *καὶ δὴ καὶ σȣ̃ ἡδέως ἂν πυθοίμην, et certe velim te interrogare. τοσȣ̃τον ὑπειπὼν ἐπ᾿ αὐτὸν καὶ δὴ τρέψομαι, hoc interfatus statim ad ipsum me convertam. καὶ μὴν, et quidem, tamen, quin etiam. καὶ μὴν καὶ, imo, omnino. καὶ μήν γε, statim. καὶ τοὶ, sed quamvis, et quidem. καὶ τοί γε, idem.*

§ 595. *Reg. V. Ἵνα* fere conjunctivum, aliquando optativum, raro indicativum adsciscit. *ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε, ut ne offendamini*. Ioann. XVI, 1. *δὸς πτωχοῖς ἵνα ἔχῃς, da pauperibus, ut habeas. ἵνα ὑμεῖς θαυμάζητε, ut vos miremini*. Ioann. V, 20. *ἵνα μὴ φυσιȣ̃σθε, ut ne inflemini*. 1 Corinth. IV, 6.

Nota 1. *Ἵνα* cum particula *τί* significat *quare*, cum particula *ἂν*, aliquando significat *ubi*, *πατρίς ἐςι πασ᾿ ἵν᾿ ἂν πράττῃ τίς εὖ, patria est omnibus ubicunque bene est.*

Nota 2. Aliquando *ἵνα* omittitur, *ἑτέρως λυμήνηται πείθειν ἐπιχειρῶν, cum coeperit consulere,*

ut alio modo nocere posset. Chrysost. ὅρα μηδενὶ εἴπῃς, *vide, ut nemini dicas.* Matth. VIII.

Nota 3. Ἵνα et aliae conjunctiones similes praecipue in Sacra Scriptura saepe ἐκβατικῶς seu de eventu, non αἰτιολογικῶς, seu de causa finali, usurpantur, ut: Matth. 23, 34. Ioh. 9, 2, 3. ibid. v. 39. 1 Cor. 11, 19. 1 Ioh. 2, 19. Matth. 27, 35. citatur e Ps. 22, 19.

§ 596. *Reg. VI.* Ὄφρα et ὡς *ut,* ponuntur cum optativo et conjunctivo, ut: ὄφρα ἴδῃς, *ut videas.* ὄφρα εἴποιμι, *ut dicam.* ὡς ἴδω, *ut videam.*

Nota: Ὄφρα invenitur etiam cum indicativo modo: ὡς cum indicativo et infinitivo, aliquando ponitur pro ὅτι, ut: λέγεις ὡς καλὸς εἰμὶ, *dicis, quod ego sim formosus.*

§ 597. *Reg. VII.* Ὅπως construitur potissimum cum conjunctivo, ut: ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως, *ut veniant tempora refrigerationis.* Actor. III. 19. aliquando etiam cum indicativo.

§ 598. *Reg. VIII.* Ὥςε ponitur cum indicativo, saepissime cum infinitivo, qui tamen infinitivus resolvitur per tempus finitum, ut: ὥςε τὲς ὄχλες θαυμᾶσαι, *adeo ut turba mirata sit.* Matth. XV, 31. ὥςε δελεύειν, *ut serviamus.* Rom. VII, 6. ὥςε παρακαλεῖτε ἀλλήλες, *itaque consolamini alii alios.* 1 Thess. IV, 18. ὥςε εἴ τίς ἐν Χριςῷ καινὴ κτίςις, *si quis igitur est in Christo nova creatura.* 2 Corinth. V, 17. ὥςε ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα; *num itaque inimicus factus sum vobis?* Gal. IV, 16.

§ 599. *Reg. IX.* Ὅτι, *quod, quia, eo quod,* construitur cum indicativo et aliquando cum optativo. ὅτι ὁ ψεύςης ἐςι, *quia mendax est.* Ioann. VIII, 44. ὅτι ἀπὸ τῶ αἰῶνός εἰσιν, *quia a saeculo sunt.* ἠγγέλλετο, ὅτι γένοιτο καὶ εἴη καὶ ἔσοιτο, *nunciabat quid fieret, et esset, et erit.* Isocrat.

Jungitur quandoque intendendi gratia superlativis: ὅτι πλεῖςον, *quam plurimum.* ὅτι μάλιςα, *quam maxime.* Saepe quoque vacat et superflue ponitur, praecipue cum verba alicujus citantur.

Nota: Conjunctio ὅτι, ut et γὰρ non semper est αἰτιολογικὴ sed saepe συλλογιςικὴ, seu collectiva rationalis et significat *ideo,* seu *propterea,* ut: I Regum (al. 1. Sam.) II, 25. καὶ ὀκ ἤκȣσαν τῆς φωνῆς τȣ̃ πατρὸς αὐτῶν, ὅτι βȣλόμενος ἐβȣ́λετο Κύριος διαφθεῖραι αὐτȣ̀ς, *et non audiverant vocem patris sui, ideo voluit Dominus perdere eos.* Conferatur locus παράλληλος. Psal. CXVI, 10. ἐπίςευσα διὸ ἐλάλησα.

§ 600. *Reg. X.* Ὅταν, ὁπόταν, *quando, si quando,* ἐπὰν, ἐπειδὰν, *postquam, si, cum,* gaudent conjunctivo potissimum, ut: καιρὸς ἀθυμίας, ȣ̓χ ὅταν πάσχωμεν κακῶς, ἀλλ' ὅταν δρῶμεν κακῶς, *moerendi tempus est, non cum injuriam patimur, sed cum injuriam facimus.* Chrysost. οἱ νȣ̃ν ἔχοντες ἴσασιν ȣ̓κ ἀπολλύοντες, ὅταν τι εἰς τὸ κοινὸν δαπανήσωσι, *prudentes viri sciunt se non perdere, quod in rem publicam conferunt.* Demosth. μαινόμεθα πάντες, ὁπόταν ὀργιζώμεθα, *insanimus omnes, quando irati sumus.* Philem.

§ 601. *Reg. XI.* Μὲν et δὲ in oratione sese mutuo sequuntur, et altera alteri necessario respondet, ut: Καυσιανοὶ τȣ̀ς μὲν γενομένȣς θρηνȣ̃σι, τȣ̀ς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζȣσι, *Causiani lugent in lucem editos, defunctos autem beatos praedicant.* Stobaeus Serm. 119. Quomodo ex connexione harum particularum illustretur sacer textus Actor. XIX, 4, 5, 6. contra Anabaptistas, Autoribus philologicis reliquimus.

APPENDIX.

§ 602. Utuntur Graeci nonnunquam implicata orationis structura, ut: *ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐδὲν ὅ, τι τῶν δεινῶν ἐχ' ὑπομονητέον, nullum est periculum, quod non libertatis causa subeundum sit.* pro *ἐδὲν τῶν δεινῶν, ὅ, τι ἐχ ὑπομονητέον.* Isocr. in Arch. *ἄθλιος ἦν, εἰ τοιαῦτα παθὼν καὶ πάσχων ἠμέλεν ὧν περὶ τέτων ἐρεῖν ἔμελλον,* pro *ἠμέλεν τέτων περὶ ὧν* etc. *miser et infelix essem, si, cum talia et passus sim et patiar, negligerem illa, de quibus mihi dicendum erit:* hoc est, *si non paratus et mediatus ad dicendum accederem, revera miser essem.* Demosth. *βέλομαι πρὸ πάντων, ὧν μέλλω λέγειν μνημονεύοντας ὑμῶν, εὖ οἶδ' ὅτι τὲς πολλὲς ὑπομνῆσαι, vos antea omnia quae dicturus sum (licet id, ut satis scio, plerique vestrum meminerint) commonefaciam.* Demosth. de falsa Legat.

PARS QUARTA

DE DIALECTIS GRAECAE LINGUAE.

§ 603. *Διάλεκτος* est linguae idioma, id est, proprietas: vel *Dialectus* est dictio, propriam formae notam ostendens.

Nota 1. Hic in specie per *dialectum* intelligitur ratio loquendi cuique nationi graecae peculiaris, nomina tamen eadem graeca lingua utendi. Quemadmodum in Russia nostra *Ruthenica* lingua una quidem et eadem est, multae tamen provinciae paene peculiarem Dialectum habent, sic quoque de graeca lingua observandum. Graecae dialecti tot paene sunt, quod Graecorum nationes. Ex his tamen principales, et quibus vel integri libri inveniuntur scripti, sunt hae quatuor: *Attica*, *Ionica*, *Dorica* et *Aeolica*. Nam Boeotica, Laconica, Macedonica, Sicula et aliae id genus minus sunt principales, nec facile extat liber aut carmen, quod dialecto ex his aliqua conscriptum sit.

Nota 2. Addunt nonnulli et *communem* quam vocant dialectum, verum haec potius ipsa dialectorum basis et fundamentum est, et quia toti nationi communis, *idiotica* esse ac dici non potest.

Nota 3. Potius principalior istis addi meretur dialectus *Poëtica*, quanquam melius mixta ex variis dici posse videatur. Nam Poëtae sive ex necessitate, sive elegantia, varias dialectos commiscent, easdem quoque multis variant modis. In paucis peculiarem et a reliquis distinctam dialectum haec Poëtica constituit.

§ 604. Dialectus *Attica* fuit incolarum regionis circa Athenas. Praecipui Autores, qui ea usi, sunt sequentes: Isocrates et Demosthenes, Oratores; Thucydides et Xenophon, Historici; Plato et Aristoteles, Philosophi; Aristophanes Poëta, cum universo prope coetu Sanctorum Patrum.

Haec dialectus non solum peculiaria habet vocabula, ut: ἀπληγὶς *vestis sine plicis;* sed usitatis etiam vocabulis saepe aliam prorsus tribuit significationem, ut: ῥύπος *stercus,* (proprie, *sordes, quae in summis manuum unguibus colliguntur*), attice *cera sigillaris;* θαυμάζω *miror,* attice *mercedem soluo;* θέλω, *volo* attice *possum.*

§ 605. Dialectus *Ionica* sic vocatur ab Ionibus. Hi ab initio apud Atticos habitarunt, unde antiqua utrorumque fuit dialectus eadem. Postea vero Iones in Asiam minorem profecti sunt, et hanc dialectum condiderunt in provincia Ionica. Praecipui Autores sunt: Hippocrates, Medicus; Herodotus, Historicus; Homerus et Hesiodus, Poëtae.

Habent etiam Iones peculiaria quaedam vocabula, ut: αἱμασιὰ *paries intergerinus,* ἐνάριες *milites,* ἐπάϊςος *manifestus.* Dant quoque communibus vocabulis aliam significationem, ut: λόγχη *hasta,* jonice *pars;* μῦθος *fabula,* jonice *sermo;* φάρμακον *venenum,* jonice *color;* ἀντιάζω *occuro,* jonice *bellum gero;* ἀναιρέω *occido,* jonice *vaticinor.*

§ 606. Dialectus *Dorica* a Doribus ita appellatur. Hi primum Dorida, Thessaliae regionem, tenuerunt, inde in alias Graeciae regiones diffusi. Praecipui Autores sunt: Theocritus et Pindarus, Poëtae; Archimedes, Mathematicus.

Vocabula ipsis propria sunt: ἀπφὺς *pater,* βαίτη *vestis pastoralis,* ὁ πρῶξ *ros, stillicidium* proprie *roris.* Aliam significationem habent: φόνος *caedes,* dorice *homo mortem promeritus;* ἄψ *rursus,* dorice

retro. Apud Theocritum *legitur* quoque τῆνος et τηνεὶ pro ἐκεῖνος et ἐκεῖ.

§ 607. Dialectus *Aeolica* nomen habet ab Aeolibus. Hi primum Graeciam, deinde Asiam et denique eam Italiae partem incoluerunt, quae magna Graecia dicta est, hodie autem Νεάπολις et Sicilia vocatur.

Caeterum de hac Dialecto nec ullum quidem autorem habemus, qui ea sola usus est. Homerus tamen, Hesiodus, Aristophanes, Theognis, Alcaeus Poëtae multa habent, quae huic Dialecto a veteribus Grammaticis tribuuntur. Peculiaria vocabula sunt: ἄγος *aquila,* δρέκων *vir,* ῥεῦτος *facies.* Peculiarem significationem habent: ἄφατος *ignotus,* aeolice *Vulcanus,* χελώνη *concha,* aeolice *cithara* κ. τ. λ.

§ 608. Dialectus *Poëtica* obvia est in Poëtis, qui non communi tantum lingua cum modo recensitis Dialectis utuntur, sed praeterea adhuc multas peculiares mutationes et licentias adhibent. His praemissis sequitur

---

CAPUT I.
DE
DIALECTIS FUNDAMENTORUM.

MEMBRUM PRIMUM.
DE DIALECTIS CONSONANTIUM.

§ 609. Regulae de Dialecto Attica.

I. Attici mutant γ in β, ut: βλήχων pro γλήχων *pulegium,* βανῆκες pro γυναῖκες. δ in σ, ὀσμὴ pro ὀδμὴ *odor,* ἤσμεν ex ἤδειμεν *noveramus.* ζ in δ, κνίδη pro κνίζα *urtica.* ϑ in σ, κλαυσμὸς pro κλαυϑμὸς *fletus.* ϑ in φ, φλίβω pro ϑλίβω *premo,* φλᾷν pro ϑλᾷν *contundere.* κ in γ, γνάπτω pro

κνάπτω *carmino*, γναφεὺς pro κναφεὺς *fullo*. λ in ρ, ἀργαλέος pro ἀλγαλέος, *difficilis molestus*, κρίβανος pro κλίβανος *fornax*. ν in λ, λίτρον pro νίτρον *nitrum*, πλεύμων pro πνεύμων *pulmo*. π in φ, ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος *asparagus*. σ in δ, ἴδμεν pro ἴσμεν *scimus*, πέφραδμαι pro πέφρασμαι *dixi*. σ in ρ, θαῤῥεῖν pro θαρσεῖν *confidere*. σ in τ, γλῶττα pro γλῶσσα *lingua*, τήμερον pro σήμερον, πράττω pro πράσσω *facio*. σ in ξ, ἁρπαξῶ pro ἁρπάσω *dor*. καθιξῶ pro καθίσω, ξὺν pro σὺν *cum*. τ in θ, κολοκύνθη pro κολοκύντη *colocynthis*. χ in ξ, τρίξα pro τρίχα *tripliciter*.

II. Frequenter rejiciunt σ, ut: νομιῶ pro νομίσω, de quo vide in Grammatica § 257.

III. Post π solent addere τ, ut: πτόλις pro πόλις, πτόλεμος pro πόλεμος *bellum*.

§ 610. Regulae de Dialecto Jonica.

I. Jones mutant γ in ζ, ut: φύζα pro φύγη, ὀλίζον pro ὀλίγον *parum*. γ in ι, ἐνείκω pro ἐνέγκω *adfero*. κ in χ, ἀχάνθινον pro ἀκάνθινον *spineus*. π in κ, κοῖον pro ποῖον *quale*, ὅκως pro ὅπως *quando*, κῦ pro πῦ *ubi*, κῶς pro πῶς *quando*. τ in θ, βάθραχος pro βάτραχος *rana*, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα *hic, illic*. φ in π. ἀπαιρῦμαι pro ἀφαιρῦμαι *aufero*. χ in κ, δέκομαι pro δέχομαι *recipio*. σσ in ξ, διξὸς pro δισσὸς *duplex*, πάσσαλος hinc *paxillus*, quod a πάξαλος.

II. Interdum absorbet κ, ν, σ, τ, ut: μεμαὼς pro μεμηκώς. μείζοα pro μείζονα. τύπτεαι pro τύπτεσαι, idque pro τύπτῃ *percuteris*. κέραος pro κέρατος. βαίνω, βέβαα. γάω *nascor*, γέγηκα, γέγαα. ἕςαα pro ἕςακα *steti*.

III. Consonantem initialem quoque rejiciunt, ut: εἴβειν pro λείβειν a verbo λείβω *libo, fundo*. εἰνὸς pro δεινὸς *terribilis*. αἶα pro γαῖα *terra*.

ὗφὸς pro κυφὸς *incurvus.* αὔχημα pro καύχημα *gloriatio.* αἰψηρὸς pro λαιψηρὸς *celer.* ἴα aeol. pro μία. ἤγανον pro πήγανον *ruta.* ἀλαιὸς pro παλαιὸς *antiquus.* μίλαξ pro σμίλαξ *taxus.*

IV. Solent etiam τὸ σ ex abundanti adsumere, ut: ἔσπω pro ἔπω *dico.* σμῦς pro μῦς *mus.* σπερσῶ pro σπερῶ *seminabo.*

V. Quando dictio a vocali adspirata incipiens cum praepositionibus ἀπὸ, ἐπὶ, ὑπὸ, κατὰ, componitur, tenuem non mutant in adspiratam, ut: ἄπες pro ἄφες *remitte.* ἀπήγημα *narratio* pro ἀφήγημα. ἐπόδια *viatica* pro ἐφόδια. ὑπῆψαν pro ὑφῆφαν. κατιππάσατο *equo decurrebat.* Vide simile quid in Grammatica § 47.

§ 611. Regulae de Dialecto Dorica.

I. *Dores* mutant β in γ, ut: γλέφαρα pro βρέφαρα *palpebrae.* β in δ, ὀδελὸς pro ὀβελὸς Boeot. *veru,* item *nota certis scriptorum locis apponi solita.* γ in δ, δνόφος pro γνόφος *tenebrae,* δᾶ pro γᾶ *terra.* δ in ϑ, ἐϑὲν pro ἐδὲν *nihil,* ψεῦϑος pro ψεῦδος. ζ in δ, ἔρδω pro ῥέζω *facio,* μαδὸς pro μαζὸς *mamma.* ζ in δδ, ϑερίδδειν pro ϑερίζειν *metere,* μάδδα pro μάζα *massa.* ζ in σδ, συρίσδω pro συρίζω *tibia cano.* ϑ in σ, Σιὸς pro Θεὸς *Deus,* σίσοφος pro ϑεόσοφος, σίβυλλα quasi Θεῦ βελή. ϑ in χ, ὄρνιχες pro ὄρνιϑες *volucres.* κ in τ, τῆνος pro κεῖνος *ille.* λ in ν, ἤνϑομεν pro ἤλϑομεν *venimus,* σέντιςος pro σέλτιςος. ν in σ, τύπτομες pro τύπτομεν. π in φ, κῆφα pro καὶ εἶπα *et dixi.* ρ in κ, μικκὸς pro μικρὸς *parvus.* σ in δ, ἴδμεν pro ἴσμεν *scimus.* σ in ϑ, μηνιϑμὸς pro μηνισμὸς *ira.* σ in ν, τετύφων pro τετυφὼς *qui percussit.* σ in ξ, λυγίξω pro λυγίσω *vinciam.* σ in τ, φατὶ pro φησί, τίϑητι pro τίϑησι, εἴκατι pro εἴκοσι *viginti,* τὺ pro σὺ *tu,* τὲ pro σέ. σσ in ζ, ὀρύζω

pro ὀρύσσω *fodio*. τ in δ, μελέδι pro μελέτη *cura*, τῆδες pro τῆτες *hoc anno*. τ in κ, πόκα pro πότε *quando*, τόκα pro τότε *tunc*. τ in ν, τετραενὴς pro τετραετὴς *quatuor annos habens*. τ in π, σπάδιον pro ςάδιον *stadium*. σπολὴ pro ςολὴ *amictus*.

II. Duplices vel *resolvunt* vel *transponunt*, perinde atque Aeoles, ut: σκένος pro ξένος *peregrinus*: σπαλὶς pro ψαλὶς *forfex*: vel κσένος, πσαλίς.

III. Interdum *absorbent* ϑ et ρ, ut: ἐσλὸς pro ἐσϑλὸς *bonus*, σκῆπτον pro σκῆπτρον *sceptrum*.

IV. Τὸ τ abjiciunt, ut: κέραος pro κέρατος *cornu*.

V. Τὸ σ modo *rejiciunt*, modo ex abundanti *adsumunt*, ut: ἔμπροϑεν pro ἔμπροσϑεν *in conspectu*, πολλάκι pro πολλάκις *saepe*, τυπτόμεσϑα pro τυπτόμεϑα *percutimus*. ὄπιϑεν pro ὄπισϑεν *pone*, ἐμὲν pro ἐσμέν.

§ 612. Regulae de Dialecto Aeolica.

I. *Aeoles* mutant β in ζ, ut: ζέρεϑρον pro βέρεϑρον *fovea in terra excavata*. β in μ, βάρμιτος pro βάρϐιτος *instrumentum musicum*. γ in ζ, ὀλίζον pro ὀλίγον *parvum*. δ in β, σάμϐαλα pro σάνδαλα, βέλεαρ pro δέλεαρ *esca, illicium*. δ in ζ, Ζία pro Δία *Jovem*, ζαϐάλλω pro διαϐάλλω *calumnior*. δ in ϑ, ϑάτος pro δάσος *densitas*, ὀϑὲν pro ὀδὲν *nihil*. ζ in δ, δυγὸς pro ζυγὸς *jugum*. ϑ in φ, φλίϐω pro ϑλίϐω *adfligo*. ϑ in τ, κατῆκε pro καϑῆκε *demisit*. λ in λλ, σελλάνα pro σελήνη *luna*. μ in β, βέλλω pro μέλλω *futurus sum*, βύρμαξ pro μύρμαξ *formica*. μ in π, πετὰ pro μετὰ *cum*, ὄππατα pro ὄμματα *oculi*. ν in μ, πέμπε pro πέντε *quinque*. ν in σ, φρόνεις pro φρονεῖν *sapere*. π in κ, κοῖος pro ποῖος *qualis*. π in μ, ματῶ pro πατῶ *calco*. πτ in σσ, ἐμπίσσω pro ἐμπίπτω *incido*, νίσσω pro νίπτω *lavo*. σ in δ, ϑ, τ, ut: ὀδμὴ pro ὀσμὴ *odor*, μηνιϑμὸς pro μηνισμὸς *ira*, εἴκατι

pro εἴκοσι *viginti*. σ in ρ, ἵππορ pro ἵππος *equus*, μάρτυρ pro μάρτυς *testis*. τ in π, πέμπε pro πέντε *quinque*. φ in π, ἀμπὶ pro ἀμφὶ *circa*. χ in φ, αὐφὴν pro αὐχὴν *cervix*.

II. Duplices transponunt, vel resolvunt ut Dores, quod vide superius.

III. Ponunt β ante ρ, et γ ante χ, in initio et medio dictionis, ut: βρόδον pro ῥόδον *rosa*, ὄγχνη pro ὄχνη *pyrum sylvestre*, βρήτωρ pro ῥήτωρ, βραδινῷ pro ῥαδινῷ.

IV. *Τὸ* σ abjiciunt, vel ex abundanti adsumunt, ut: πολλάκι pro πολλάκις *saepe*, ὄρσω pro ὀρῶ *excitabo*.

V. Consonantem recipiunt pro vocali, ut: χεῤῥὸς pro χειρὸς *manus*, ἐγέῤῥω pro ἐγείρω *excito*.

VI. Post vocalem brevem omnes fere consonantes geminant sicut Poëtae, ut: ἄμμες pro ἡμεῖς, ὄσσον pro ὅσον, ὅττι pro ὅτι.

§ 613. Regulae de Dialecto Poëtica.

I. *Poëtae* consonantes simplices duplicant et duplices reddunt simplices, prout illis commodum est, ut: ὅσσον pro ὅσον, κάλιον pro κάλλιον *melius*.

II. Consonantes transponunt, ut: κραδία pro καρδία *cor*.

Nota de Dialectis.

Mutationes in praecedentibus memoratae non semper et ubique, sed in certis tantum casibus locum habent. E. g. Attici mutant σ in ξ. Hoc fit in praepositione ξὺν pro σὺν, minime vero in nomine σοφὸς vel alio quodam. Ergo in nullis dictionibus consonantes mutandae sunt, nisi probatis exemplis ejusmodi mutatio non inconveniens esse demonstretur.

MEMBRUM SECUNDUM.
DE DIALECTIS VOCALIUM.

§ 614. Regulae de Dialecto Attica.

I. *Attici* mutant, α in ε, ut: ὕελὸς pro ὕαλὸς *vitrum*, γέρεος pro γέραος, γεὼς pro γαὼς, βέρεθρον pro βάραθρον *barathrum*, λεὼς pro λαὸς *populus*. in η, ζῇ pro ζᾷ *vivit*, τιτὴν pro τιτάν. in ο, μολόχη pro μαλάχη *malva*, ὄςαφὶς pro ἄςαφὶς *uva passa*. in ω, κρώζω pro κράζω *clamo*. ε in η, ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην *poteram*. in ι, ὁδὶ pro ὅδε *ille*. in ο, λέλοχα pro λέλεχα *dixi*. in αι, δαὶ pro δὲ *autem*. η in α, ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι *adscende*. in εα, ἑάλωκα pro ἥλωκα *cepi*. ο in ι, δευρὶ pro δεῦρο *veni huc*. in ω, δύω pro δύο *duo*, πόλεως pro πόλεος *urbis*. ει in η, βασιλῇς pro βασιλεῖς *reges*, ᾖθα pro εἶθα *consvevi*. οι in ει, δυεῖν pro δυοῖν *duarum*. in ω, κλωὸς pro κλοιὸς *vinculum, quod collo circumdatur*, πόλεων pro πολέοιν. η in ει, βέλει pro βέλῃ *vis*. Luc XXII, 42. ὄψει pro ὄψῃ *videbis*. Joan. XI, 40.

II. Jota post α, ε, ο, υ abjiciunt, ut: κλάω pro κλαίω *fleo*, κρέσσων pro κρείσσων *melior*, πόημα pro ποίημα *opus, res condita*, μητρυὰ pro μητρυιὰ *noverca*.

III. Interdum istas literas ex abundanti adsumunt, ut: ἑτοσὶ pro ἔτος, ἐνὶ pro ἐν.

IV. In primis amant contractionem, ut: ποιεῖς pro ποιέεις, τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, κέρᾳ pro κέραϊ.

V. Quibusdam dictionibus praeponunt α, ut: ἄςαχυς pro ςάχυς.

§ 615. Regulae de Dialecto Jonica.

I. *Jones* mutant α in ε, ut: γέμμα pro γάμμα, τέσσερες pro τέσσαρες *quatuor*, γελέω pro γελάω *rideo*. in η, σοφίη pro σοφία *sapientia*. ε in α, τράπομαι pro τρέπομαι, τάμνω pro τέμνω *seco*,

πόχα pro πότε. in η, βασιλῆϊ pro βασιλέϊ *regi.* in ι, πίφημι ex φάω *occido,* ἱςίη pro ἑςία *focus, domus.* in ει, εἵνεκα pro ἕνεκα *propter,* φρεῖαρ, ξεῖνος, κλείω. η in α, λελασμένος pro λελησμένος *oblivione deletus,* φάμα, πάγα. in ε, ξερὸν pro ξηρὸν *aridum,* ἀδικέσαι, ἄρες. in ω, ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς *auxiliator,* πτώσσω ex πτήσσω *inhorreo.* ι in ε, πόλεος pro πόλιος *urbis.* in η, ψημύθιον pro ψιμύθιον *cerussa.* ο in ȣ, ȣ̓͂νομα pro ὄνομα *nomen.* in ω, δεύρω pro δεῦρο *huc.* ω in ο, ζόη pro ζωὴ *vita,* ἔρος pro ἔρως, ὁρᾶ pro ὥρα. in αο, σαόφρων pro σώφρων *sapiens, temperans.* in ευ, ἠγάπευν pro ἠγάπων *amabam.* αι in η, μέσης pro μέσαις. αυ in ωϋ, θωϋμαςὸς pro θαυμαςὸς, ὠϋτὸς pro αὐτὸς *ille,* θώϋμα pro θαῦμα *miraculum,* τρώϋμα *vulnus.* ει in εα πονέασθαι pro πονεῖσθαι *laborare,* ἔασι pro εἰσὶ, ἐτετύφεα. in ευ, πλεῦν pro πλεῖν *navigare.* in ηϊ, κυθερῆϊα, Πηληΐδης pro Πηλείδης *Pelei filius.* ευ in ηϋ, ἠΰκομος pro ἐύκομος *pulchre comatus.* in ω, ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας *qui enavigavit.* ȣ in εο, εω, ut: ἐμέο pro ἐμȣ͂ *mei,* τέω pro τȣ͂ *tui,* τύπτεο, σεὸς pro σὸς. in ευ, ut: ποιεῦνται, ποιεύμενος, ποιεῦσι pro ποιȣ͂σι *faciunt.* ῳ in ωι, ut: τῶι λόγωι pro τῷ λόγῳ.

II. Jones contractionem adversantur dicuntque ποιέειν pro ποιεῖν, τύπτεο pro τύπτȣ. Nec solum diphthongos, sed etiam vocales circumflexas dissolvunt, ut: τυπέω pro τυπῶ.

III. Post α et ε abjiciunt ι, sicut Attici, ut: κλάω pro κλαίω, κρέσσων pro κρεῖσσων.

IV. Contra vero ι et ω ex abundanti adhibent, ut: λόγοισι pro λόγοις, νȣ͂σος pro νόσος, ξεῖνος pro ξένος *hospes, peregrinus,* ȣ͂λος *totus,* μȣ͂νος *solus,* δεύεται pro δέεται *eget,* αὐὴρ pro ἀὴρ *aër,* ἐμεῖο *mei,* εἵως pro ἕως *usque.*

V. Vocalem per apostrophum raro abjiciunt,

et post apostrophum tenues ante spiritum asperum admittunt, ut: κατ' ȣ̔ pro καθ' ȣ̔.

VI. Post ι abjiciunt ε, ut: ἱρὸς pro ἱερὸς, ἱρεὺς *sacerdos.* ε contrario id ipsum in initio et medio vocis saepe ponunt ex abundanti, ut: ἐὼν pro ὢν, ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, ἐείκοσι *viginti,* ἕεις *unus,* μȣσέων *musarum,* χειρέων *manuum,* ἠέλιος *sol.*

§ 616. Regulae de Dialecto Dorica.

I. *Dores* mutant α in ε, ut: παῖδε pro παῖδα *puerum.* in η sine jota subscripto, ut: σιγῆν pro σιγᾷν *tacere.* in υ, γλύφω pro γλάφω *sculpo,* σύρκες, σὺρξ pro σάρξ *caro.* ε in α breve, ut: τράχω pro τρέχω. in ι, ut: Σιὸς pro Θεὸς *Deus.* in ω, τρωφῶ pro τρέφω *nutrio,* τρωπάω *verto,* νωμάω *distribuo.* η in ε, ἄρες pro ἄρης *Mars,* ἔσαν pro ἦσαν. in α longum, ἁδὺς *dulcis,* φάμα pro φήμη *fama.* in ω, τῶς μελίσσως pro τῆς μηλίσσης *apis.* ο in ȣ, ut: τιψȣ͂μαι pro τύψομαι. in ω, κῶρος pro κόρος *puer.* ὦρος pro ὄρος *mons.* in οι, πνοίη pro πνοὴ *flatus.* ω in α longum, ληςᾶν *latronum,* αἰγᾶν *caprarum,* πρᾶτος pro πρῶτος *primus.* in ευ, ἠγάπευν pro ἠγάπων *amabam.* αυ in α, ut: νᾶν pro ναῦν *navim.* in ω, ὦλαξ pro αὖλαξ *sulcus.* ει in α, κλάσω pro κλείσω *claudam,* κλᾶδας pro κλεῖδας *claves.* in αι, αἴκε pro εἴκε, κταίνω *occido,* φθαίρω pro φθείρω *perdo.* ευ in ȣ, ἔσσȣα pro ἔσευα *fugavi.* οι in ῳ, ut: δῴην *darem,* κλῳὸς pro κλοῖος *vinculum,* πῳμενικὸς pro ποιμενικὸς *pastoralis.* ου in α, Αἰνεία pro Ἀνείȣ *Aeneae.* in οι, μοῖσα pro μȣ͂σα *musa,* ἔχοισα pro ἔχȣσα *habens.* in ευ, φιλεῦσι pro φιλȣ͂σι *amant.* in ω, μῶσα, ὠρανὸς pro ȣ̓ρανὸς *coelum.* ᾳ in ῃ, βοῇ pro βοᾷ *clamat.* οο et οα in ω, ut: αἰδῶς pro αἰδόος *pudoris,* βῶξ pro βόαξ *piscis quidam.*

II. Post α et ε abjiciunt jota, ut Attici et Jones, exempla vide supra.

III. Jota subscriptum omittunt, ut: τῷ νεανίᾳ *juveni*. ἡ δὲ γυνὴ τέτορ᾽ ἡσῴη, πέμπτῳ δὲ γαμαῖτο. Hesiod.

§ 617. Regulae de Dialecto Aeolica.

I. Aeoles mutant α in ε, ut: τυπτόμεθεν pro τυπτόμεθα, κρέτος pro κράτος *robur*. in η, πρῆξις *actio*, ἠὴρ pro ἀὴν *aër*. in ο, Poët. τέτορες *quatuor*, ὄνω pro ἄνω *sursum*, ϛροτὸς pro ϛρατὸς *exercitus*. in υ, σὺρξ pro σὰρξ *caro*. in αι, ταὶς pro τὰς, τύψαις pro τύψας, μέλαις *niger*. in αυ, ἐλάυω et per Epenth. ἐλάυνω ab ἐλάω *agito*, κλάυω pro κλάω *frango*. ε in α, ὄπισθα pro ὄπισθεν *a tergo*, ἄτερθα pro ἄτερθεν *absque*. in η, καλήω pro καλέω *voco*. η in α breve, ut: μαχανὰ pro μηχανὴ *machina*, πύλα pro πύλη *porta*. in αι, νικαία pro νίκη *victoria*, μιμναίσκω pro μιμνήσκω *cogito*. in ει, εἴρωες pro ἥρως *heroes*, Πειλεὺς pro Πηλεὺς *Peleus*. ι in ε, τέρτος pro τρίτος *tertius*. in η, ἀκτὴν pro ἀκτὶν *radius solis*. ο in α, ἁμᾶ pro ὁμȣ̃ *simul*, εἴκατι pro εἴκοσι *viginti*. in ε, πρὲς pro πρὸς *ad*. in υ, ὄνυμα pro ὄνομα *nomen*, ὐμοίον *simile*. in ω, ὤμοιος pro ὅμοιος *similis*. in αι, ὐπαὶ pro ὑπὸ *sub*. υ in ι, ἴπαρ pro ὕπαρ *visio*, ἰψόθεν pro ὑψόθεν *desuper*. ω in α, γελᾷν pro γελῶν *ridens*. in ο, ὄρα pro ὥρα *hora*. in υ, χελύνη pro χελώνη *chelys*, instrumentum musicum. αι in αϊ, πάϊς pro παῖς *puer*. ει in η, ἐλθῆν pro ἐλθεῖν *venire*. in οι, ὄνοιρος pro ὄνειρος *somnus*. ευ in η, Ἀχιλλὴς pro Ἀχιλλεὺς *Achilles*. ȣ in ω μῶσα pro μȣ̃σα *musa*.

II. Post α et ο abjiciunt jota, ut Attici et Jones ποητὴς pro ποιητής.

III. Jota attice subscriptum, Aeoles in secunda et tertia persona, nec non in infinitivo post vocalem ponunt, ut: γελάϊς pro γελᾷς *rides*, γελάϊ pro γελᾷ, γελάϊν pro γελᾷν.

IV. Amant diaeresin sive solutionem diphthongorum, ut: πάϊς pro παῖς, *puer, servus.*

§ 618. Regulae de Dialecto Poëtica.

I. *Poëtae* mutant, addunt, abjiciunt, prout ad institutum ipsorum facit. Qua tamen in re servandus est modus, nec facile licentia quadam, si sensus ea obscurior reddetur, utendum, ut:

Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρσάντων ἕταραι προσεπηχύναντο
Δικταίαι μελίαι σὲ δὲ κοίμισεν ἀδρηςεῖα,
λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ.

II. Observandum igitur est in componendis versibus, quod jam supra, ubi de consonantibus monitum est, atque in interpretandis Poëtis cavendum, ne qua mutatio fiat, quae sensui obstet, e. g. apud Callimachum hymno in Jovem v. 46. nonnulli interpretes a vero sensu aberrarunt, quia κοίμισεν, quod prorsus regulariter a κοιμίζω *somnum induco*, descendit, acceperunt tanquam a κομίζω *porto,* per licentiam poëticam derivatum.

MEMBRUM TERTIUM.

DE DIALECTIS TONI ET ACCENTUUM.

§ 619. Regulae de Dialecto Attica.

I. *Attici* accendum protrudunt maxime ad ι paragogicum, ut: ὁδὶ pro ὅδε, οὑτοσὶ pro οὗτος *hic,* et ad ω futuri ab ιζω formati, ut: νομιῶ pro νομίσω.

II. Retrahunt etiam accentum, praesertim in pronomine primitivo, ut: ἔγωγε pro ἐγώ, ἔμοιγε pro ἐμοῖγε *mihi,* ἥμιν pro ἡμῖν. ὕμιν pro ὑμῖν.

§ 620. Regulae de Dialecto Jonica.

I. *Jones* interdum ponunt acutum in antepenultima, ultima quantumvis habente vocalem longam, ut: Αἰνείεω pro Αἰνείου.

II. Quando α pro αι ponitur: ex properispomenis fiunt proparoxytona, ut: ἕταρος pro ἑταῖρος *amicus.*

§ 621. Regulae de Dialecto Dorica.

I. Circumflexus in monosyllabicis mutatur in gravem, ut: παὶς pro παῖς *puer*, νὸς pro νοῦς *mens*.

II. Nominativus pluralis secundae declinationis acutum habet in penultima in nomine φιλοσόφοι, ita quoque in participio καλουμένοι.

III. Nominativus et vocativus pluralis foeminini in ες acutum habet in penultima, ut: γυναίκες pro γυναῖκες, χείρες pro χεῖρες.

IV. Tria paroxytona παίδων, πάντων, Τρώων fiunt perispomena παιδῶν, παντῶν, Τρωῶν *Trojanorum*.

V. Nomina in ευς fiunt paroxytona, ut: Ἀχίλλευς, Πήλευς, pro Ἀχιλλεὺς, Πηλεύς.

VI. Tertia persona pluralis Aoristorum protrudit acutum in penultimam, ut: ἐτύψαν, ἐλέγον.

VII. Futura prima fiunt perispomena, ut: τυψῶ, τυψῶν, τυψοῦμαι, pro τύψω, τύψων, τύψομαι.

VIII. Adverbia qualitatis perispomena fiunt paroxytona, ut: σόφως pro σοφῶς, κάλως pro καλῶς.

IX. Contra vero paroxytona fiunt perispomena, si ultima est longa, ut: παντῶς, ὁτῶς, pro πάντως, ὅτως.

§ 622. Regulae de Dilecto Aeolica.

I. Monosyllaba oxytona fiunt perispomena, ut: Ζεῦς pro Ζεὺς *Jupiter*, χθῶν pro χθὼν *terra*.

II. In vocativo in ον accentus non retrahitur, ut: ὦ Ἀπόλλον pro ὦ Ἄπολλον.

III. Quando dativus pluralis circumflexum habet in ultima, hic ipse mutatur in acutum, ut: τιμὰς pro τιμᾶς. Sin autem vocabulum est paroxytonon, sit proparoxytonon, ut: εἴρεας pro εἰρέαις *concionibus*.

IV. Pronomen primae personae circumflectitur, ut: ἐγῶ pro ἐγώ.

V. Accentus facile retrahitur, ut: κάλος *bonus*, σκλῆρος *durus*, πόταμος *fluvius*, pro καλὸς, σκληρὸς, ποταμὸς, praesertim in participio Aor. primi passivi, τύφθεις, et in participio Perfecti activi τετύφως pro τετυφῶς.

§ 623. Regulae de Dialecto Poëtica.

Poëtae mutant circumflexum dativi pluralis in pronomine primitivo in gravem, ut: ἡμὶν pro ἡμῖν.

MEMBRUM QUARTUM.

DE DIALECTIS NOTARUM DIACRITICARUM.

§ 624. De Dialectis notarum Diacriticarum has accipe regulas:

I. *Aeoles* non habent spiritum asperum, sed dicunt: ὄμοιος pro ὅμοιος *similis*, ἦλιος pro ἥλιος *sol*, ἠμέρα pro ἡμέρα *dies*, ἄγιος pro ἅγιος *sanctus*. Quod Jones nonnunquam imitantur.

II. Pro spiritu aspero aliam notam usurparunt Aeoles, quae figuram duplicis gamma refert F, *et* hinc Digamma aeolicum dicitur, ut: Fελένα pro Ἑλένα *Helena*, Fύδωρ pro ὕδωρ *aqua*, Fεσπέρα pro ἑσπέρα *vespera*.

III. Veteres vocalibus in media etiam dictione addiderunt spiritum, ut: λαὸς *populus*, Φίλιππος *Philippus*, ἀέκων *invitus*. Quod Aeoles imitantur, Digamma suum in medio collocantes, ut: αἰFὼν *aevum*. ὄFις *ovis*, ἄFερνος *lacus putridus Campaniae*. Unde latina vocabula *aevum*, *ovis* et *avernus*, originem suam repetunt.

IV. Graeci recentiores habent quidem et scribunt diversas spiritus asperi et lenis figuras, inter pronuntiandum autem exigua et fere nulla observatur differentia. Scribunt enim e. g. ἅρματα *arma*, pronunciant, *armata* non *harmata*.

CAPUT II.
DE DIALECTIS PARTIUM ORATIONIS.

MEMBRUM PRIMUM.
DE DIALECTIS NOMINUM,
Et quidem

§ 625. 1) De Genere.

I. Attici frequenter variant genus, ut: ἡ βῶλος pro ὁ βῶλος *gleba, ager.* Idem faciunt Jones, ut: ἡ κίων pro ὁ κίων *columna.*

II. Attici adjectiva masculina in ος faciunt communia, ut: ὁ, ἡ ἄξιος *dignus.* Dualia faeminina etiam adhibent tanquam masculina, ut: τὼ κεφαλὰ, τὼ πόλεε pro τά.

III. Jones ex faeminino faciunt masculinum, ut: ἕσπερος, μέλας, pro ἑσπέρα, μέλαινα.

2) De Numero.

Aeoles carent duali.

3) De Casu.

Aeoles casus rectos saepe formant in α, ut: ἀρχύτα pro ἀρχύτης.

4) De Articulo.

§ 626. Articulus sese conformat nomini, nam ὁ et τὸ ad secundam, ἡ vero ad primam declinationem flectitur. Caeterum hîc notanda sunt sequentia:

I. *Attici* dicunt ὁδὶ, τοδὶ, pro ὅδε, τόδε, atque ita in reliquis etiam casibus: item ἅττα pro ἅτινα *quae, aliqua.* Pro οὗ et οὗτινος dicunt ὅτου, pro ᾧ et ᾧτινι, ὅτῳ, ut: ἀνθ' ὅτου *quapropter,* ἐφ' ὅτῳ *in quo.* Quidam poëtae ulterius progrediuntur, et faciunt ὅτων pro ὧν τινων, ὁτέοις pro οἷς τισι. De accusativo autem nihil hujusmodi invenitur.

II. *Jones* dicunt τῆς pro ταῖς, ἧς pro αἷς. Postpositivo etiam τ additur, vel praepositivus loco postpositivi ponitur, ut: τοῦ ἦν pro οὗ ἦν.

III. *Dores* contrahunt ο et α, nec non ο et ε in ω, ut: Ὤδωνις pro ὁ Ἄδωνις *Adonis;* ὦξ pro ὁ ἔξ: ita etiam in genitivo casu τωὐτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ, ᾡπολοι pro οἱ αἴπολοι *caprarii.*

Dorice etiam dicitur ἁ pro ἡ, τὰς pro τῆς, τᾷ pro τῇ, τὰν pro τὴν, τᾶν in genitivo faeminini pluralis pro τῶν, τῶ pro τοῦ et οὗ, τῶς et τὸς pro τούς.

Nonnulli Dores articulum praepositionibus annectunt, ut: ποττὸ pro ποτὶ τὸ, ποττὰν pro ποτὶ τὰν, idque pro πρὸς τὴν, καττὸν pro κατὰ τὸν καττὰν pro κατὰ τάν.

IV. *Aeoles* dicunt τάων pro τῶν in genitivo faeminini pluralis.

V. *Poëtae* dicunt τοῖο pro τοῦ, τοῖσι et τοῖσιν pro τοῖς, ταῖσι et ταῖσιν pro ταῖς. Dativo plurali, interdum etiam accusativo, ab ὅδε abnectunt σι vel σσι, ut: τοῖσδεσι, τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.

VI. *Poëtice* et *dorice*, dicitur τοὶ, ταὶ pro οἱ, αἱ.

5) DE DECLINATIONIBUS.

§ 627. Declinatio Prima.

I. Pro ας et α *jonice* dicitur ης et η, et contra pro ης et η dicitur *dorice* ας et α.

II. Pro ου est *jonice* εω paroxytonon, si ultima nominativi acutum habet; proparoxytonon autem, si penultima nominativi acutum habet. *dorice* ᾱ et άω, *aeol.* αο et ευ, *poët.* ω et εω.

III. Pro terminatione accusativi ην et αν *jonice* est εα, et in plurali εας, *aeolice* αις.

IV. Pro terminatione genitivi ῶν, *jonice* est έων, *dorice* ᾶν, *aeolice* άων.

V. Pro terminatione dativi pluralis αις, *jonice* est ῃς, *poëtice* αισι et ῃσι, *aeolice* ας.

VI. *Poëtae* amant apocopen in nominativo in α et η, ut: γλὴν pro γλήνη *oculus*. Contra autem nominibus faemininis saepius addunt φι et φιν, eaque hoc ipso faciunt indeclinabilia, ut: βίηφι pro βία, mutato α in η.

§ 628. Declinatio Secunda.

I. Dialectum *atticam* ostendunt paradigmata. Vide in Grammatica, ubi de secunda declinatione, paradigmata τȣ̃ νέως καὶ τȣ̃ ἀνώγεων.

II. Pro ȣ *dorice* est ω: *jonice* et *poëtice* est οιο, ut: λόγȣ, λόγω, λόγοιο.

III. Pro ῳ *aeolice* est ω, ut: λόγω pro λόγῳ.

IV. Pro οιν *poëtice* est οϊν, οιιν, ut: λόγοϊν et λόγοιιν pro λόγοιν.

V. Pro οις *jonice* et *poëtice* est οισι, ut: λόγοισι pro λόγοις.

VI. Pro ȣς est *dorice* ως et ος, *aeolice* οις, ut: λόγως vel λόγος, λόγοις pro λόγȣς. Etiam hic *Poëtae* amant apocopen, ut: γλάφυ pro γλαφυρὸν *cavum:* item paragogen, ut: ϛρατόφι pro ϛρατὸς *exercitus*, ὀϛέοφι pro ὀϛέον, ος, *ossis*.

§ 629. Declinatio Tertia.

I. *Αν*, ανος *jonice* ην, ηνος, ut: Τιτὴν, Τιτῆνος pro Τιτὰν, Τιτᾶνος *Titan*.

II. *Αυς jonice* habet ηυς, ut: νηῦς pro ναῦς *navis*, atque ita per omnes casus.

III. De genitivo αντος *poëtae* rejiciunt τος, ut: Αἴαν pro Αἴαντος *Ajacis*.

IV. Quatuor in υς *attice* in genitivo habent εως, ut: πῆχυς, πήχεως *ulna*, πρέσβης *senex*, πέλεκυς *securis*, βραχῦς *brevis*.

V. Pro accusativo ȣν *dorice* est ων, ut: βῶν pro βȣ̃ν *bovem*. Ita quoque in accusativo plurali βῶς pro βȣ̃ς *boves*.

VI. Pro οιν est οιεν, ut: σειρήνοιεν pro σειρήνοιν.

VII. *Poëtae* formant, (more jonico et aeolico) dativum pluralem a nominativo plurali, adjecto σι, ut: ἑλλήνεσσι pro ἕλλησι. In neutro autem α mutatur prius in ες, ut: βημάτεσσι pro βήμασι *gressibus, passibus.*

§ 630. Adnotationes in *tres* Declinationes.

I. *Attici* in omnibus declinationibus nominativo et vocativo eandem dant terminationem.

II. *Aeoles* nomina quaedam tertiae declinat. ad normam secundae flectunt, ut: ἔρως, ἔρου pro ἔρωτος *amor.*

Horum nominum Catalogum exhibet Jacobus Wellerus in Grammatica Graeca pag. 144, 145.

Aeoles pro dativo plurali tertiae declinat. adsumunt dativum secundae, ut: παθημάτοις pro παθήμασι. Hinc nomina graeca in μα apud Latinos dativum duplici modo formant, ut: epigrammatibus et epigrammatis.

III. *Poëtae* frequenter sibi sumunt licentiam nomen primae vel secundae declinat. flectendi ad normam tertiae declinationis, ut: ἡ ἀλκὴ *robur,* dat. τῇ ἀλκὶ, ὁ κλάδος dat. τῇ κλαδὶ *ramus.* Duplici etiam modo flectunt πολὺς, ut: πολλὸς, πολλὴ, πολλὸν, et πολὺς, πολεῖα, πολύ.

6) De Declinatione nominum *contractorum.*

§ 631. *Reg. I.* Nomina propria tertiae declinationis in ης, *attice* in nominativo, accusativo et vocativo interdum ad primam diclinationem sine contractione flectuntur, ut: Ἀριστοφάνης, accus. Ἀριστοφάνην, nomin. plural. Ἀριστοφάναι. item fit in compositis ab ἔτος, ut: ἑπταέτης *septennis,* accus. ἑπταέτην pro ἑπταέτεα, nomin. plur. ἑπταέται, accus. ἑπταέτας.

II. Pro genitivo in ιος, est *jonice* εος, *attice*

εως, ut: πόλιος, πόλεος, πόλεως. Ita quoque in reliquis casibus, et in duali πολίοιν, πολέοιν, πολέων.

III. Pro genitivo in εος ab ευς est *attice* εως, *jonice* ῆος et εῖος, *dorice* et *aeolice* εῦς, ut: βασιλεῦς, βασιλέος, βασιλέως, βασιλῆος, βασιλεῖος, βασιλεῦς. Ita etiam in reliquis casibus et in dativo plur. *jonice* ησι *poëtice* εσι et εεσσι, *jonice* ηεσσι. *Poëtae* etiam contrahunt accusativum singularem, ut: βασιλέα, βασιλῆ.

Pro genitivo in οος ab ως et ω, contracte ες, est *dorice* et *aeolice* ῶς, pro accusativo in οα, contracte ω, est *jonice* ῦν, *aeolice* ῶν.

7) DE ADJECTIVIS, ac

(a) de *Motione* Adjectivorum.

§ 632. *Reg. I.* Adjectiva communia in ην *poëtice* et *jonice* peculiare nonnunquam faemininum habent, ut: τέρην *poët.* τέρεινα, *jonice* τερείνη *mollis.*

II. *Jones* et *poëtae* ab adjectivo in αρ faemininum formant in αιρα, ut: μάκαρ, μάκαιρα *beatus.*

III. *Dores* ab adjectivo in υς faemininum in εα formant, ut: ἡδὺς, ἡδέα *jucundus*, θῆλυς, θήλεα *muliebris.*

IV. *Attici* adjectiva in ος faciunt communia.

(b) de *Comparatione* Adjectivorum.

§ 633. *Reg. I. Attici* a positivo in ος comparativum formant ίςερος et αίτερος, et superlativum ίςατος et αίτατος, ut: λάλος *garrulus*, λαλίςερος λαλίςατος, γεραιὸς *vetustus*, γεραίτερος, γεραίτατος.

II. *Jones* habent έςερος, έςατος, ut: ἄμορφος, *deformis*, ἀμορφέςερος, ἀμορφέςατος.

III. *Poëtae* comparativum ab υς (praeter ίων et ύτερος) etiam in σσων formant, ut: βαθὺς *profundus*, βάσσων. γλυκὺς *dulcis*, γλύσσων. ἐλαχὺς *parvus*, ἐλάσσων.

IV. *Poëtae* a comparativo et superlativo frequenter formant novos comparativos et superlativos, ut: *χερείων χερειότερος, ἐλάχιςος ἐλαχιςότερος, πρότερος προτεραίτατος, ἔσχατος ἐσχατώτατος.*

V. Pro *λωΐων* est *attice λῴων.* pro *κρείσσων, jonice κρέσσων, dorice κάῤῥων.* pro *μείζων, jonice, μέζων.* pro *μείων, dorice, μήων.* pro *βελτίων, poët. βέλτερος.* pro *ῥᾴδιος, jonice, ῥηΐδιος, poët. ῥήϊος.*

8) DE NUMERALIBUS.

§ 634. *Reg. I.* Pro *εἷς* est *jon. ἕεις.* pro *δύο att. δύω.* pro *δυοῖν att.* in faeminino *δυεῖν.* pro *τέσσαρες, jon. τέσσερες att. τέτταρες, dor. τέτορες, aeol. πίσσυρες, poët. πίσυρες.* pro *πέντε, aeol. πέμπε.* pro *εἴκοσι. dor. ἔκατι, jon.* et *poët. εἴκατι.* pro *ὀγδοήκοντα, dor. ὀγδώκοντα.*

II. Terminationes *άκοντα* et *ακόσιοι* sunt *jon. ήκοντα* et *ηκόσιοι.*

MEMBRUM SECUNDUM.

DE DIALECTIS PRONOMINUM.

§ 635. *Reg. I. Ἐγὼ, att. ἔγωγε, dor. ἐγὼν, ἐγώνη, ἐγώθην, ἐγώνγα, aeol. ἐγῶν, boeot. ἰώγα,* vel *ἰώνγα, poët. γώ.* Genitivus *ἐμοῦ, μοῦ, att. ἔμουγε, ἐμέοθεν, μέοθεν, μείοθεν, jon. ἐμοῖο, μοῖο, ἐμέο, μέο, dor.* et *aeol. ἐμεῦ, μεῦ, poët. μεῖο. ἐμεῖο, ἐμείοθεν, ἐμέθεν, μέθεν.* Dat. *ἐμοὶ, μοὶ, att. ἔμοιγε, dor. ἐμὶν, μὶν, ἐμοίνη.* Accusat. *ἐμὲ, μὲ, att. ἔμεγε. Dualiter:* N. A. *νῶϊ, νὼ, aeol.* et *dor. ἄμμε,* quod alias *poëtae* pro Accus. plurali *ἡμᾶς* adhibent. G. D. *νῶϊν, νῷν, poët.* adjicitur *ν. Pluraliter:* N. *ἡμεῖς, jon. ἡμέες, ἡμεῖες, dor. ἅμες, aeol. ἄμμες.* G. *ἡμῶν, jon. ἡμέων, ἡμείων, dor. ἁμῶν, ἁμέων, aeol. ἀμμων, ἀμμέων.* D. *ἡμῖν, att. ἧμιν, dor. ἁμὶν, ἁμῖν, aeol. ἄμμι, ἄμμιν, poët. ἡμίν.* A. *ἡμᾶς, jon. ἡμέας, ἡμεῖας, dor. ἁμᾶς, ἁμέας, aeol. ἄμμας, poët. ἄμμε.*

II. σὺ. *Singulariter:* N. σὺ, *att.* σύγε, *dor.* τὺ, τύνη, τύγα. G. σοῦ, *att.* σοῦγε, *jon.* σέο, σέοθεν, σοῖο, *dor.* τοῦ, τεῦ, *aeol.* σεῦ, *poët.* σεῖο, σεοῖο, σείοθεν, σέθεν. D. σοὶ, *att.* σοίγε, *dor.* τοὶ, τὶν, *poët.* τεΐν, τεὶν. A. σὲ, *dor.* τὲ, τὺ, ut nominativus; at in accusativo est dictio enclitica, sicut σε in nomin. autem accentum suum retinet. *Dualiter:* N. A. σφῶϊ, σφὼ, *dor.* et *aeol.* ὔμμε, quod etiam pro accusat. plur. ὑμᾶς usurpatur. *Pluraliter:* N. ὑμεῖς, *att.* ὑμέες, ὑμεῖες, *dor.* ὕμες, *aeol.* ὔμμες. G. ὑμῶν, *jon.* ὑμέων, ὑμείων, *aeol.* ὔμμων, ὐμμέων. D. ὑμῖν, *aeol.* ὔμμι, ὔμμιν, *poët.* ὐμὶν. A. ὑμᾶς, *jon.* ὑμέας. ὑμεῖας, *aeol.* ὔμμας, ὐμμέας, *dor. aeol. poët.* ὔμμε.

III. οὗ. *Singulariter:* G. οὗ, *jon.* ἕο, οἷο, ἑοῦ, *att.* ἕοθεν, *poët.* εἷο, ἕυθεν, ἑοῖο, ἕθεν, *dor.* εὗ. D. οἷ, *jon.* ἑοῖ, ἕοι, *poët.* σφὶ, σφίν. A. ἓ, *jon.* ἕε, σφὲ, *dor. poët.* μὶν, νὶν, quod etiam pluraliter significat. *Dualiter:* N. A. σφὲ, σφωὲ, *jon.* σφέε, *dor.* σφῶε, σφώ. *Pluraliter*: N. σφεῖς, *jon.* σφέες, σφεῖες, *dor.* σφές. G. σφῶν, *jon.* σφέων, σφείων. D. σφίσι, *poët.* σφὶ, σφὶν, φὶ, φὶν. A. σφᾶς, *jon.* σφέας, σφεῖας, *aeol.* σφὲς, σφὲ, *dor.* ψέ.

IV. Pronomina derivata faciunt ex ου genitivi *jonice* οιο, *dorice* ω.

V. σὸς, σὴ, σὸν, est *dor.* τεὸς, τεὰ, τεόν. Gen. τεῶ, τεᾶ, τεῶ. *aeoles* conjungunt cum articulo ὅσος, ὅση, τόσον, pro ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σόν.

VI. *Dores* et *Poëtae* a nominat. pluralibus primitivorum alia formant possessiva, ut: ab ἄμες ἀμὸς, ὰ, ὸν, ab ὕμες, ὑμὸς, ὰ, ὸν, a σφὲς, σφὸς, σφὰ, σφὸν, pro ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

VII. Ἐκεῖνος, η, ο, *aeol.* κεῖος, η, ο, *dor.* τῆνος, η, ο, etiam sine jota subscripto τῆνος.

VIII. Αὐτὸς et οὗτος, *jon.* declinatur, ita: αὐτὸς, αὐτέου, αὐτέῳ plur. αὐτέων, αὐτέοισι, αὐτέους. Ita quoque faeminina αὐτέη, έης, έην. Pro αὐτὸς est

jonice ἀὒτός. Gen. τωὒτέȣ. Dat. τωὒτέῳ etc. Et in neutro *jonice* ἀὒτό. Pro ταύτας est *Dor.* τȣτάς.

IX. Ita etiam pro ἐμαυτȣ͂, σεαυτȣ͂, dicunt ἐμεωὒτέȣ, σεωὒτέȣ, ἑωὒτέȣ. in Dat. ἐμεωὒτέῳ, Plur. ἑωὒτέοισι.

X. *Attici* adnectunt demonstrativo jota, ut: ὁυτοσὶ, τȣτȣΐ, τȣτῳΐ, τȣτονὶ, αὑτηΐ, ταυτησΐ in neutro τȣτοΐ et τȣ͂τοι. in Plur. ταύτοι pro ταῦτα.

XI. Derivata et reliqua easdem habent dialectos, quas in prima et secunda declinatione scripsimus.

XII. Neutra, quae alias non habent ν, *attice* id ipsum recipiunt, ut: τȣ͂τον, ἐκεῖνον, αὐτόν. Ita etiam composita ipsorum, ut: τοιȣ͂τον etc.

XIII. Pro σεαυτȣ͂, ἑαυτȣ͂ *attice* est σαυτȣ͂, αὑτȣ͂.

MEMBRUM TERTIUM.

DE DIALECTIS VERBORUM,

Et quidem

I.

DE AUGMENTO.

§ 636. *Reg. I.* Syllabicum augmentum ε in temporale η *Attice* mutant, ut: ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην.

II. Pro λε et με augmenti perfecti ponunt ει, ut: εἴληφα pro λέληφα *accepi*, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι.

III. Temporali augmento syllabicum ε insuper praeponunt, ut: ἑήνδανον pro ἥνδανον *placebam*, ἔοικα pro οἶκα *assimilatus sum*, ἀνέῳγμαι et ἠνέῳγμαι pro ἄνῳγμαι. Quod ε interdum istis etiam temporibus praeponitur, quae augmento carent, ut: κατεάξω *confringam*, et κατεαγῶ. Matth. XII, 20. Ioan. XIX, 31. Huc spectant tria praeterita ἔολπα, ἔοργα et ἔοικα *assimilatus sum*, in plusquamperf. ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν. ἔοικεν ἀλαζονευομένῳ, κακῶς λέγοντι ἀπορȣ͂ντι. ἐκ ἔολπα τάγε

τελεῖν Δία, non arbitror haec Jovem facere. Hesiod. *πολλά με κακὰ ἔοργε.* Homer.

IV. Repetunt fraequenter in verbis ab *α*, *ε*, *ο*, incipientibus praeter augmentum commune duas priores literas, ut: *ὄλωλα* pro *ὦλα perdidi, ὄπωπα* pro *ὦπα vidi.* In hac reduplicatione vocalem longam corripiunt, mutando videlicet *η* in *ε*, *ω* in *ο*, *ει* in *ι*, *ευ* in *υ*, *οι* et *ȣ* in *ο*, ut: *ἀλήθω molo ἤληκα, ἀλήληκα. ἐρωτάω interrogo, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα. ἀλείφω ungo, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ἐλεύθω venio, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἑτοιμάζω paro, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. ἀκȣ́ω audio, ἤκοα, ἀκήκοα.* Sed *ἐρείδω haereo, firmo,* habet *ἤρεικα* et *ἐρήκεικα,* ad differentiam *ἐρήρικα* ab *ἐρίζω litigo.* Et haec fere omnia in plusquamperfecto novum augmentum temporale adsciscunt, ut: *ἠκηκόειν, ἠγηγέρκειν.* Accedit interdum epenthesis, ut: *ἦχα, ἀγήοχα* pro *ἄγηχα.*

V. *Jones, Poëtae* et *Attici* augmentum nunc addendum omittunt, ut: *τύπτον* pro *ἔτυπτον*; nunc omittendum addunt, ut: *ἐτύψωσι aor.* 1. conjunct. pro *τύψωσι. ἔειπα* pro *εἶπα.*

IV. *Jones* et *Poëtae* interdum augmentum plusquamperfecti praeponunt imperfecto, et e contra: item augmentum perfecti aoristo secundo, ut: *ἐτέτυπτον* pro *ἔτυπτον, ἐκάρκειν* pro *ἐκεκάρκειν, τέτυπον* pro *ἔτυπον.*

VII. *Jones* et *Poëtae* augmentum syllabicum producunt, aut *ε* in *η* mutando, aut consonantem sequentem geminando, vel externam adsumendo, ut: *ἠϐȣλόμην* pro *ἐϐȣλόμην volebam; ἔλληξα* pro *ἔληξα cessavi, ἐγδȣ́πησα* pro *ἐδȣ́πησα sonum edidi.*

VIII. *Dores* in verbis, quorum augmentum est *ει*, habent *η*, ut: *εἴασα, dor. ἤασα, εἴαον, dor. ἤαον κ. τ. λ.*

IX. *Poëtae* literam ρ non semper geminant, ut: ἔραπτον pro ἔῤῥαπτον *suebam*. Spiritus tamen asper tunc manet; tametsi non in omnibus editionibus appareat.

II.

§ 637. DE CONJUGATIONE, ac

(I.) De Verbis non Contractis.

1) ACTIVUM.

INDICATIVUS ET CONJUNCTIVUS.

Praesens.

Indicat. τύπτω, *att.* τυπτῶ, τύπτεις, τύπτει, *dor.* τύπτες, τύπτε, *aeol.* τύπτης, τύπτη, τύπτομεν, *dor.* τύπτομες, τύπτουσι, *dor.* τύπτοντι.

Conjunct. τύπτῃς, *aeol.* τύπτῃϑα, τύπτῃ per paragogen τύπτῃσι.

Imperfectum.

ἔτυπτον, ες, ε, *poët.* τύπτεσκον, ες, ε, item: τύπτον, ες, ε. ἐτύπτομεν, *dor.* ἐτύπτομες. ἔτυπτον, *boeot.* ἐτύπτοσαν.

Perfectum.

Indicat. τετύφαμεν, *dor.* τετύφαμες, τετύφασι, *dor.* τετύφαντι.

Conjunct. τετύφωσι, *dor.* τετύφωντι.

Nota: Augmentum praeteritorum et plusquamperfectorum res incerta et varia est apud *Poëtas:* quandoquidem non tantum hoc, sed ipsam quoque reduplicationem saepe abjiciunt.

Plusquamperfectum.

ἐτετύφειν, *jon.* ἐτετύφεα, *att.* et *dor.* ἐτετύφη. ἐτετύφεισαν, *att.* ἐτετύφεσαν, τετύφεσαν.

Aoristus 1.

Indicat. ἔτυψα, ας, ε, *jon.* τύψασκον, ες, ε. ἐτύψαμεν, *dor.* ἐτύψαμες. ἔτυψαν, *boeot.* ἐτύψασαν.

Conjunct. τύψωσι, *dor.* τύψωντι.

Aoristus 2.

Indicat. ἔτυπον, ες, ε, *jon.* τύπεσκον, ες, ε. ἔτυπον, tertia plur. *jon.* ἐτύποσαν. *Conjunct.* τύπωσι, *dor.* τύπωντι.

Futurum 1.

τύψω, εις, ει, *dor.* τυψῶ, εῖς, εῖ, *att.* τύψω, ῃς, ῃ, item: τυπτήσω. τύψωμεν, *dor.* τυψȣ̃μες et τυψεῦμες. τύψȣσι, *dor.* τυψȣ̃ντι et τυψεῦντι.

Futurum 2.

τυπῶ, εῖς, εῖ, *jon.* τυπέω, έεις, έει. τυπȣ̃σι, *dor.* τυπȣ̃ντι et τυπεῦντι.

Nota: Dores Futura verborum non circumflexorum circumflectunt, contra *Aeoles* Futura circumflexa penacuunt.

Imperativus.

Praes. τυπτέτωσαν, *att.* τυπτόντων. *perf.* τετυφέτωσαν, *att.* τετυφόντων. *aor* 1. τυψάτωσαν, *attice* τυψάντων. *aor* 2. τυπέτωσαν, *att.* τυπόντων.

Optativus.

Praes. τύπτοιμι, *att.* τυπτοίην. *aor.* 1. τύψαιμι, αις, αι, *att.* et *aeol.* τύψεια, ας, ε. *Dualiter:* είατον, αίτην. *Plur.* τυψείαμεν, ατε, αν. τύψαιεν, *boeot.* τύψαισαν.

Infinitivus.

Praes. τύπτειν, *dor.* τύπτεν, *jon.* τυπτέμεν, *att.* τυπτέμεναι, *aeol.* τύπτην. *perf.* τετυφέναι, *jon.* τετυφέμεν, *att.* τετυφέμεναι. *aor.* 1. τύψαι, *jon.* τυψέμεν, *att.* τυψέμεναι. *aor.* 2. τυπεῖν, *dor.* τυπὲν, *jon.* τυπέμεν et τυπέειν, *att.* τυπέμεναι, *poët.* τυπῆν et τετυπεῖν. *fut.* 1. τύψειν, *dor.* τύψεν, *jon.* τυψέμεν, *att.* τυψέμεναι.

Futurum 2: flectitur ut *Aoristus* 2.

Participium.

Praes. τύπτȣσα, *dor.* τύπτοισα et τύπτωσα.

Aor. 1. τύψας, *dor.* τύψαις.

Futur. 2. τυπῶν, *jon.* τυπέων.

2) PASSIVUM.

Praes. indic. τύπτῃ, *jon.* τύπτεαι, *att.* τύπτει. τυπτόμεθα, *jon.* et *dor.* όμεσθα, *aeol.* τυπτόμεσθε. τύπτονται, *poët.* τυπτέαται.

Conjunct. τύπτῃ, *jonice* τύπτηαι.

Imperf. ἐτυπτόμην, *jon.* τυπτεσκόμην etc. ἐτύπτου, *jon.* ἐτύπτεο, *dor.* ἐτύπτευ.

Perf. τετυμμένοι εἰσὶ, *dor.* τετύφαται.

Plusq. τετυμμένοι ἦσαν, *jon.* ἐτετύφατο.

Aor. 1. *Indic.* ἐτύφθησαν. *boeot.* ἔτυφθεν. *Conjun.* τυφθῶ, ῇς, ῇ, *jon.* τυφθέω, έῃς, έῃ.

Aor. 2. *Indic.* ἐτύπησαν, *boeot.* ἔτυπεν. *Conjunct.* τυπῶ, ῇς, ῇ, *jon.* τυπέω, έῃς, έῃ.

Fut. 1. τυφθήσῃ, *jon.* τυφθήσεαι, *att.* τυφθήσει. τυφθησόμεθα, *jon.* et *dor.* τυφθησόμεσθα, *aeol.* τυφθησόμεθε.

Fut. 2. τυπήσῃ, *jon.* τυπήσεαι, *att.* τυπήσει. τυπησόμεθα, *jon.* et *dor.* όμεσθα, *aeol.* τυπησόμεθε.

Imperat. Praes. τύπτου, *jon.* τύπτεο, *dor.* τύπτευ. τυπτέσθωσαν, *att.* τυπτέσθων.

Optat. Praes. τύπτοιντο, *jon.* τυπτοίατο.

Aor. 1. τυφθείημεν, ητε, ησαν, per syncopen τυφθεῖμεν, εῖτε, εῖεν.

Aor. 2. τυπείημεν, ητε, ησαν, per syncopen τυπεῖμεν, εῖτε, εῖεν.

Fut. 1. τυφθήσοιντο, *poët.* τυφθησοίατο.

Fut. 2. τυπήσοιντο, *poët.* τυπησοίατο.

Futur. 3. τετύψοιντο, *poët.* τετυψοίατο.

Inf. Aor. 1. τυφθῆναι, *att.* et *dor.* τυφθήμεναι, *jon.* τυφθῆμεν.

Aor. 2. τυπῆναι, *att.* et *dor.* τυπήμεναι, *jon.* τυπῆμεν.

3) MEDIUM.

INDICATIVUS ET CONJUNCTIVUS.

Praes. et *Imperfectum* in omnibus modis flectuntur sicut passivum.

Perfectum et *Plusquamperfectum* flectuntur ut in activo: adspirata tantum mutatur in tenuem.

Aor. 1. *Indic.* ἐτυψάμην, *jon.* τυψασκόμην. ἐτύψω, *poët.* τύψω, *jon.* ἐτύψαο, *aeol.* ἐτύψα.

Conjnnct. τύψῃ, *jon.* τύψηαι.

Aor. 2. *Indic.* ἐτυπόμην, *jon.* τυπεσκόμην, *poët.* τετυπόμην. ἐτύπȣ, *jon.* ἐτύπεο, *dor.* ἐτύπευ. ἐτύποντο, *jon.* ἐτυπέατο. *Conj.* τύπῃ, *jon.* τύπηαι.

Fut. 1. τύψομαι, *dor.* τυψȣ̃μαι et τυψεῦμαι. τύψῃ, *jon.* τύψεαι, *attice* τύψει.

Fut. 2. τυπῇ, *jon.* τυπεῖαι, *att.* τυπεῖ.

Imperativus.

Aor. 1. τυψάσθωσαν, *att.* τυψάσθων.

Aor. 2. τυπέσθωσαν, *att.* τυπέσθων.

Optativus.

Aor. 1. τύψαιντο, *jon.* τυψαίατο.

Aor. 2. τύποιντο, *jon.* τυποίατο.

Fut. 1. τύψοιντο, *jon.* τυψοίατο.

Fut. 2. τυποῖντο, *jon.* τυποίατο.

Nota: Reliqua ex convenientia temporum cum aliis temporibus activi et passivi facile constant.

§ 638. (II) De Verbis Contractis.

I. *Attici* terminationem optativi οῖμι in οίην et ῷμι in ῴην mutant, ut: ποιοῖμι, ποιοίην. βοῷμι, βοῴην. Idem fit in quibusdam penacutis, ut: τρέφοιμι, *att.* τρεφοίην, et per syncopen τρέφοιν. *Aeoles* convertunt οῖμι in ῴην, ut: ποιῴην.

II. *Attici* et *Dores* secundam personam praesentis passivi άῃ (contr. ᾷ) faciunt ᾶσαι, ut: γελᾶσαι pro γελάῃ vel γελᾷ.

III. *Dores* et *Aeoles* contractum ȣ mutant in ευ, ut: ποιεῦμεν pro ποιȣ̃μεν.

IV. *Jones, Dores* et *Aeoles* contractum ει mutant in η, ut: ἐφίλη pro ἐφίλει. Interdum etiam ει resolvitur in εα, ut: φιλέασθαι pro φιλεῖσθαι.

V. *Aeoles* jota in contractione non subscribunt, sed vocali postponunt, ut: *γελάϊς* et *γελαῖς* pro *γελᾷς*.

VI. *Jones* in praeteritis in *ηκα* demunt *κ*, et *η* mutant in *α*, ut: *βέβηκα*, *βέβαα*. *μέμηκα*, *μέμαα*.

VII. *Attici* facta inde participia porro contrahunt, ut: *μεμαὼς*, *μεμὼς*, *μεμῶσα*, *μεμός*. *ἑςαὼς*, *ἑςὼς*, *ἑςῶσα*, *ἑςός*.

VIII. Infinitivus contractus in *εῖν* *dor.* in *ὲν*, *jon.* in *έμεν*, *att.* in *έμεναι*, *aeol.* in *εις*, *ην*, *ῃν* vel *ῆν* mutatur, ut: *φρονεῖν*, *dor.* *φρονὲν*, *jon.* *φρονέμεν*, *att.* *φρονέμεναι*, *aeol.* *φρόνεις*, *φρόνην*, *φρόνῃν*, *φρονῆν*.

IX. Infinitivus contractus in *ᾶν* *jon.* habet *άμεν*, *dor.* et *att.* *άμεναι*, ut: *γελᾶν*, *γελάμεν*, *γελάμεναι*.

X. Infinitivus contractus in *ȣ̃ν* *dor.* habet *ὸν*, *aeol.* *οῖς*, *jon.* *όμεν*, *att.* *όμεναι*, ut: *δηλȣ̃ν*, *δηλὸν*, *δηλοῖς*, *δηλόμεν*, *δηλόμεναι*.

XI. *Poëtae* verbis in *αω*, si contractio fiat in *ῶ*, ante *ω* contractum interponunt *ω* vel *ο*: et quidem *ω*, quando vocalis proxime praecedens est longa; *ο* autem, quando proxime praecedens vocalis est brevis, ut: *πηδάω*, *πηδῶ*, *πηδώω* *salio*. *κρεμάω*, *κρεμῶ*, *κρεμόω* *suspendo*.

§ 639. (III) De Verbis in *μι*.

I. *Jones* reduplicationem ita faciunt: *ἐπέφρημι* pro *πέφρημι*. Interdum reduplicatio, quae alioquin brevis esset, producitur positione, ut: *πίμπρημι* pro *πίπρημι*; et tunc futurum reduplicationem poëtice retinet, ut: *πιμπρήσω*. Dantur etiam verba quaedam in *νω*, quae *dor.* et *jon.* reduplicationem habent per *ε*, ut: *κέκλυθι* pro *κλῦθι*.

Poëtae reduplicationem modo admittunt, modo negligunt, ut: *φίλημι* et *πεφίλημι*. Ex verbis enim barytonis saepe faciunt verba in *μι* sine reduplicatione, ut: *αἰνέω*, *αἴνημι*, *φιλέω*, *φίλημι*.

II. *Aeoles* ex η penultimo faciunt ε, et geminant μ, ut: τίθεμμι pro τίθημι.

III. *Dores* σι tertiae personae sing. praes. indic. mutant in τι, ut: τίθητι pro τίθησι, δίδωτι pro δίδωσι.

IV. Tertia persona plur. praes. et futuri indic. activi, quae similis est dativo pluralis participii, *dorice* fit sicut dativus singularis, ut: τιθεῖσι, *dor.* τιθέντι, *aeol.* τίθεντι. ἱστᾶσι, *dor.* ἱστάντι, *jon.* τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι.

V. *Jones, Aeoles* et *Poëtae* in imperfecto habent τίθεσκον, ες, ε, pro ἐτίθην; et *Dores* in tertia plur. ἐτίθεν pro ἐτίθεσαν. Ita etiam ἵστασκον, δίδοσκον pro ἵστην, ἐδίδων, et ἵσταν, ἔδιδον pro ἵστασαν, ἐδίδοσαν.

VI. Perfectum τέθηκα boeotice habet τέθεικα. *Dores* η mutant in α, ut: ἵστημι, perf. *dor.* ἕστακα; quamquam etiam communiter dicitur ἕστακα, ad differentiam perfecti medii ἕστηκα, ab ἑστήκω, *jon* ἕστακα.

VII. Tertia plur. perfecti in ασι *dor.* habet αντι, ut: τεθείκασι, *dor.* τεθείκαντι.

VIII. *Aeoles* et *poëtae* habent δίδωθι pro δίδοθι. In *aor.* 2. imperat. et infinitivi ab αω, *Dores* η mutant in *a*, ut: στάθι pro στῆθι, στάναι pro στῆναι.

IX. *Attici* in aor. 2. optat. activi, οι mutant in ῳ, ut: δῴην pro δοίην.

X. Aor. 2. Conjunct. θῶ et στῶ, *jon.* θέω, στέω, *poët.* θείω, στείω, *att.* dicitur etiam στήω.

XI. Aor. 2. Conjunct. *poët.* habet δώω et in tertia plur. δώωσι pro δῶσι.

XII. Infinitivus in έναι vel εἶναι, *jon.* habet έμεν, *attice* et *dorice* έμεναι, *poët.* έμμεναι vel ήμμεναι, ut: τιθέμεν, τιθέμεναι. Eodem modo habent terminationes ῆναι et άναι, nempe ῆμεν, ήμεναι, άμεν, άμεναι, ut: στῆναι, στῆμεν, στήμεναι, ἱστάναι, ἱστάμεν ἱστάμεναι. Similiter όναι et ῦναι,

dor. ὁμεν, *att.* ὁμεναι, *poët.* ὁμμεναι. Porro ὑναι, *dor.* ὑμεν, *att.* ὑμεναι, *poët.* ὑμμεναι.

XIII. Quaedam verba in passivo *att. jon. aeol.* et *poët.* retinent vocalem longam, ut: ὅρημαι pro ὅραμαι, κάλημαι pro κάλεμαι. Fit hoc in reliquis etiam modis, nec non in participio, ut: τιθήμενος pro τιθέμενος.

XIV. *Jones* σ secundae personae singul. extrudunt, ut: τίθεαι, ἐτίθεο, τίθεο, ἔθεο, θέο, pro τίθεσαι, ἐτίθεσο, τίθεσο, ἔθεσο, θέσο. Fit hoc in praes. et imperf. indicativi et imperativi passivi: etiam in aor. 2. medii. *Attici* tunc vocem contrahunt, ut: τίθῃ, ἐτίθω, τίθου, ἔθου, θοῦ.

§ 640. (IV.) De Anomalis in μι.

Indicativus.

Praes. εἰμὶ, *sum, dor.* ἐμμὶ, *aeol.* ἦμι. εἶς vel εἶ, *att.* ἔῃ, *dor.* ἐσσὶ, *jon.* ἔεις. ἐστὶ, *dor.* ἐντί. ἐσμὲν, *dor.* εἰμὲς, *poët,* ἐμὲν, εἰμέν, ἐστὲ, *poët.* ἐτέ. εἰσὶ, *jon.* ἔασι, *poët.* ἔασσι, *dor.* ἐντὶ, *aeol.* ἔντι.

Imperf. ἦν, *jon.* ἔα et ἦα, *att.* ἦ, *poët.* εἶν, ἔην, ἤην, ἔον, ἦον, ἔσκον. ἦς, *aeol.* ἦσθα, *poët.* εἴς, εἶς, ἔσκες, *jon.* ἔεις. ἦ vel ἦν, *dor.* ἔς, *poët.* ἔην, ἤην, ἔσκε. ἦτον, ἤτην, *poët.* ἦστον, ἤστην et ἔστον, ἔστην. ἦμεν, *dor.* ἦμες. ἦσαν, *jon.* ἔσαν, *poët.* ἔσσαν, etiam ἦν vel ἦεν.

Fut. ἔσομαι, *dor.* ἐσοῦμαι et ἐσεῦμαι, *poët.* ἔσσομαι. ἔσῃ, *jon.* ἔσεαι, ἔσσεαι, *dor.* ἐσῇ, *poët.* ἔσσῃ, *att.* ἔσει. ἔσεται vel ἔσται, *dor.* ἐσεῖται, *poët.* ἔσσεται.

Imperativus.

Praes. ἔσο, *poët.* ἔσσο et εἶ (hinc est πάρει.) ἔστω habet etiam ἤτω. ἔστωσαν. *att.* ἔστων.

Optativus.

Praes. εἴην, *poët.* ἔοιμι, ἔοις, ἔοι.

Fut. ἐσοίμην, *poët.* ἐσσοίμην.

Conjunctivus.

Praes. ὦ, ᾗς, ᾗ, *jon.* ἔω, ἔῃς, ἔῃ, *poët.* εἴω, εἴῃς, εἴῃ. ἦς, *aeol.* ἦσθα. ᾗ, *jon.* ᾖσι et ἔῃσι. ὦσι, *att.* ἤωσι, *jon.* ἔωσι, *poët.* εἴωσι.

Infinitivus.

Praes. εἶναι, *att.* ἔμεναι et ἔμμεναι, *jon.* ἔμεν et ἔμμεν, *dor.* ἦμεν et ἦμες, *poët.* εἴμεναι.

Participium.

Praes. ὢν, οὖσα, ὂν, *jon.* ἐὼν, ἐοῦσα, ἐὸν, *aeol.* εἴς, εἶσα, ἔν. οὖσα, *dor.* ἔασσα et εὖσα.

MEMBRUM QUARTUM.

DE DIALECTIS PARTICULARUM.

§ 641. I. De Dialectis Adverbiorum.

Attice dicitur νυνὶ pro νῦν *nunc.* πρινὶ pro πρίν. μόλις pro μόγις *vix, aegre. jon.* κῶς pro πῶς. κοῖον pro ποῖον. *dor.* ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν. ὄπιθεν pro ὄπισθεν. πλατίον pro πλησίον. ἄψ pro ἰδέ. πλὸν pro ὀπίσω. *aeolice* ὄπισθα pro ὄπισθεν πολλάκι pro πολλάκις. ὅτι vel ὅττι pro ὡς *quam.*

§ 642. II. De Dialectis Praepositionum.

Pro ἐν dicitur *att.* et *poët.* ἐνὶ, *jon.* εἰν vel εἰνί. εἰς, *jon.* et *poët.* ἐς, *dor.* ἐν. πρὸς, *dor.* ποτὶ, *att.* ὡς, *aeol.* et *dor.* πρές. σὺν, *att.* ξύν. ἀμφὶ, *aeol.* ἄμμι. μετὰ, *aeol.* πετά. ὑπὲρ, *poët.* ὑπείρ. κατὰ, παρὰ, ἀπὸ, ὑπὸ *aeol.* et *poët.* καταὶ, παραὶ, ἀπαὶ, ὑπαί.

Nota: In παρὰ *Dores* abjiciunt α, etiamsi sequatur consona, ut: παρ᾽ Ζηνὶ *apud Jovem:* ubi vero signum apostrophi apponi necesse non est.

§ 643. III. De Dialectis Conjunctionum.

Dorice dicitur αἰ pro εἰ. αἴκε et αἴκα pro εἴκε. αἴκεν pro εἴκεν. μὲς pro μέν. τὼς pro ὡς. ὃ pro ὅτι. ὢν pro οὖν. γὰ pro γὲ etc.

CAPUT III.

DE DIALECTIS SYNTAXEOS.

§ 644. Pleraque jam observata sunt in Syntaxi communi, ideo non nisi pauca quaedam, quae videntur superesse, adnotabimus:

I. *Attici* articulum praepositivum loco postpositivi ponunt, ut: *τὸν θέλω* pro *ὅν*, *quem volo.*

II. Adjectiva neutra adhibent tanquam substantiva, ut: *πλεῖϛον χάριτος* pro *πλείϛη χάρις.*

III. Adjectivum apud ipsos non semper cum substantivo concordat genere, ut: *ἀγέλαι ὑποδείσαντες armenta perterrita.*

IV. Cum *Poëtis* vocativum pro nominativo usurpant, ut: *ἱππότα Νέϛωρ* pro *ἱππότης eques,* et vicissim, ut: *ὁ Θεὸς* pro *ὦ Θεέ.* Luc. XVIII, 13.

Et haec pauca de Dialectis sufficiant, plura videantur in Lexicis, praecipue in Lexico Scapulae et similibus.

PARS QUINTA

DE

SYLLABARUM DIMENSIONE SEU PROSODIA.

§ 645. *Prosodia* praeter accentuum rationem docet syllabarum quantitatem. *Quantitas syllabarum* cognoscitur ex doctrina sequenti.

CAPUT I.

DE

VOCALIBUS LONGIS, DIPHTHONGIS ET BREVIBUS.

§ 646. *Reg. I.* Vocalis naturâ longa, ut: *η*, *ω*, item omnis diphthongus, sive propria, sive impropria, syllabam faciunt longam, ut: *σήπω putrefacio, αἰδε͂ reverere.*

Nota: Vocales naturâ longae, item omnes diphthongi, ante aliam quamcunque vocalem, aut diphthongum, sive in eadem, sive in diversis dictionibus positae, corripiuntur, hoc est, fiunt communes: neque enim eliduntur vocales concurrentes necessario, ut latino in carmine fieri solet: nisi vocales breves per apostrophum, ut:

Ὁ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.
Et Jupiter quidem nunc serenus est, nunc pluit.
Theocrit.

Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μευ̃ ὁ δέξιος - ⏑ ⏑ - -.
Salit mihi dexter oculus.
Idem.

Ἄξω ἑλὼν, ὁδέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκομαι.
Auferam, ille autem indignabitur, ad quem venero.
Homerus Iliad. *ι.*

Saepius tamen producitur longa vocalis et diphthongus, si in eadem dictione vocalem vel diphthongum antecedant. Quod autem corripiantur, patet in his exemplis:

Οὐδὲ γὰρ ἐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκοέργος.
Neque enim Dryantis filius fortis Lycurgus.

Homer.

Μὴ καταλείποντες φεύγετε τὲς γεραιές.
Ne fugiatis relictis senibus.

§ 647. *Reg. II.* Vocales breves, ε, ο, faciunt syllabam brevem, ut: Θεὸς, λόγος.

Ὦ γένος ἀνθρώπων ἀνεμώλιον αὐτοχολωτὸν,
Μέχρι τέλες βιότε μηδὲν ἐπιςάμενον!
O genus humanum vanum sibi ipsi irascens,
Usque ad finem vitae nihil sciens!

Nota 1. Vocales breves ante et post liquidas fiunt communes.

Ἱμερόεν κονάβησε, Θεὸς δ' ὑπομέλος ἄεισε.
Suaviter sonuit, Deus autem melos cecinit.

Homer.

Τόλμα θυμὲ κακοῖς, ὅμως ἄτλητα πεπονθώς.
Aude o mens! malis tamen intolerabilia perpessa.

Theogn.

Idem quandoque contingit, licet liquida sit in principio dictionis sequentis.

Ὡς ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος αἰπόλος ἀνὴρ.
Sicut cum nubem ex specula videt caprarius.

Nota 2. In qualibet caesura, item ab initio versus vocales breves fiunt communes, litera quacunque sequente: caesura vero hîc vocatur ultima syllaba alicujus dictionis, non ad praecedentem, sed subsequentem pedem pertinens, ut:

Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βεληφόρον ἄνδρα.
Non decet per totam noctem dormire virum consiliarium.

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Postquam ad navesque et Hellespontum pervenerant.
Homerus.

Ὃς ᾔδη τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, προτ' ἐόντα.
Qui noverat et praesentia et futura et praeterita.
Homerus.

Nota 3. Vocalis brevis posita ante duas consonantes vel unam duplicem, sive in eadem, sive in diversis dictionibus est longa positione, de qua mox.

CAPUT II.

DE POSITIONE.

§ 648. *Reg. I. Positio* est, quando post vocalem brevem vel communem sequuntur duae consonantes, vel una duplex, ut: ἔργον, λέξις, ἄρτος, κράζω, positio vero vocalem quamlibet facit longam.

§ 649. *Reg. II.* Quoties dictio in vocalem brevem aut ancipitem correptam exiens excipitur a dictione, quae incipit ab una duplici, aut binis consonantibus, ultima vocalis plerumque producitur, et aliquando corripitur.

Δεῦτε δὴ ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὃ μνείουσαι.
Agite sane dicite vestrum patrem laudantes.
Hesiod.

— — — *ἐδέ σε μήτηρ*
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται ἀλλὰ Σκάμανδρος.
— — — *neque te mater*
Impositum lectis deflebit, sed Scamander (id est abripiet.)
Homerus Iliad. φ'.

Τȣ̃ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Cujus ex ore melle fluebat oratio dulcior.
Homerus.

§ 650. *Reg. III.* Muta cum liquida, item πτ, κτ, praecedentem vocalem brevem faciunt communem, tam in eadem quam in diversis dictionibus, ut:

Πάτροκλός μεν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ.
Patroclus quidem, panem accipiens, distribuit in mensa.
Λαιῇ δὲ ςόμα τύψε· πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Sinistra vero os percussit; crepitarunt autem crebri dentes.

Nota 1. Liquidae non solum postpositae, sed etiam mutis antepositae, interdum liquescunt, vocalemque brevem positam ante se reddunt communem.

Καὶ Τρίπολιν λιπαρὴν, Ὀρθώσιδά τε, Μάρανθόν τε.
Tripolim feracem, Orthosida et Maranthum.

Nota 2. Etiam litera σ aliquando liquescit, ut:

Ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζει πολυφώνος κορώνη.
Hora vespertina crocitat clamosa cornix.

CAPUT III.

DE VOCALI ANCIPITE SEU COMMUNI.

§ 651. Vocalis anceps facit syllabam communem, ut:

Ἆρες, ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Mars, mars pernicies hominum, cruente murorum eversor.

Homerus Iliad. έ. v. 455.

§ 652. Ancipitum vocalium quantitas cognoscitur, 1) *Accentu,* 2) *Contractione,* 3) *Dialecto,* 4) *Derivatione,* 5) *Compositione,* 6) *Incremento nominum*, 7) Regulis quibusdam de *quantitate verborum,* 8) Regulis quibusdam specialibus, tam de *ultimis*, quam de *non ultimis syllabis,* 9) *Exemplo* et *autoritate*, seu *usu* et *lectione Poëtarum.* Videamus de singulis.

MEMBRUM PRIMUM.

DE COGNOSCENDA QUANTITATE VOCALIUM ANCIPITUM EX ACCENTU.

§ 653. *Reg. I.* Omnis *anceps* curcumflexa longa est, ut: ἡμῖν, πᾶσα, μῦθος, *sermo, fabula.*

§ 654. *Reg. II.* Ultima brevis est, quando antepenultima acuitur, ut: ὁ πέλεκις *securis,* ἄχαρις *ingratus.*

Hîc obiter *Nota:* Inter accentum et quantitatem distinguendum est omnino, et haec potius quam ille attendenda. Nam in casibus atticis, item in dictionibus desinentibus in αι et οι, ultima est longa, quamvis antepenultima acutum accentum habeat, ut: πόλεως, τύπτομαι, ἄνθρωποι. Nempe metiendi sunt versus pedesque enumerandi non pro ratione accentuum, sed quantitatis cujusque syllabae, prout fuerit longa vel brevis, vel communis ratione vocalium longarum, brevium vel communium, ut: φέρον non habet penultimam longam, etiamsi habeat accentum. Sic in ἄρες prima est communis, adeoque potest esse longa et brevis.

§ 655. *Reg. III.* Circumflexus in penultima, ultimam brevem arguit, longa enim ante longam non circumflectitur, ut: σῶμα *corpus,* μοῖρα *parca, fatum.*

At φοῖνιξ *phoenix,* αὖλαξ *sulcus,* et similia impediuntur positione, quo minus ultimam habeant brevem.

§ 656. *Reg. IV.* Cum penultima natura longa accentum acutum habet; signum est ancipitem, quae est in ultima syllaba, esse longam, ut: ἡ λήδα, ἡ ὥρα.

Ratio hujus regulae est: quia vocalis naturâ longa ante ultimam brevem, si accentum habet,

circumflexum habeat oportet; ut ex doctrina accentuum constat. Ergo si acutum habet, ultima anceps longa esse necessario intelligitur.

§ 657. *Reg. V.* Anceps penultima nominis paroxytoni brevis est, si ultima quoque brevis est, ut: *τὸ ξύλον lignum, μάλα valde, βίος vita.*

Ratio est, quia si α, ι, υ, in penultimis praedictarum vocum longae essent, circumflecterentur juxta regulam accentuum, quae docet, longam ante finalem, brevem, si habeat accentum, habere circumflexum. Quod si ultima fuerit longa, inde non intelligitur quantitas penultimae, ut: *ξύλȣ, φίλῳ*, nisi ex recto casu jam indagata fuerit. Nam quia *ξύλον* in recto primam habet brevem; ideo et in obliquis eandem habet brevem.

MEMBRUM SECUNDUM.

DE COGNOSCENDA QUANTITATE ET CONTRACTIONE ET DIALECTO.

§ 658. *Reg. I.* Omnis syllaba ex contractione nata, sive circumflexo notatur, sive non, longa est, ut: *πόλις* pro *πόλιες urbes, ἱρὸς* pro *ἱερὸς sanctus, τίμα* pro *τίμαε.*

§ 659. *Reg. II. Alpha doricum,* ex η, ω, et quandoque ε ortum, longum est, ut: *φάμα* pro *φήμη fama, rumor. πρᾶτος* pro *πρῶτος primus. μȣσᾶν* pro *μȣσῶν.*

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα.
Dulcis est susurrus et pinus o caprarie illa.
ubi *ἁδὺ* pro *ἡδὺ, ἁ* pro *ἡ, τήνα* pro *τήνη.*

§ 660. *Reg.* III. *A aeolicum* breve est apud Poëtas, quamvis ex η factum, ut:

Δεῦρ᾽ ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι.
Huc veni nympha chara, ut admiranda facta videas.

Sic etiam in accusativo casu pluralis numeri primae declinationis, item in participiis desinentibus in ας, alioquin longum, corripitur, ut: τὰς μȣ̃σας, τύψας.

Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.
Paupertas, o Diophante, sola excitat artes.
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι.
Omnia commutentur, et pinus pyra ferat.

§ 661. *Reg.* IV. *Α* quoque *jonicum* breve est in penultimis praeteritorum Jonicorum, ut: γέγαα *genitus sum,* μέμαα *promtus fui.* Sic γεγαὼς, μεμαὼς, licet τὸ α ex η oriatur ablato κ, nempe ἀγέγηκα, μέμηκα. Hoc tamen participium μεμαὼς aliquando habet penultimam longam, aliquando brevem; longam sequente ο, ut: μεμαότες; brevem vero sequente ω, ut: μεμαῶτες.

§ 662. *Reg.* V. *Α jonice* insertum tertiis personis pluralibus passivis et mediis praesentis, praeteriti, plusquamperfecti et futuri breve est, ut: τετύφαται, *verberati sunt:* τυπτοίατο pro τύπτοιντο· τετυψοίατο pro τετύψοιντο· ἕαται pro ἧνται *sedent:* κέαται pro κεῖνται *jacent.*

§ 663. *Reg.* VI. *Α jonice* seu *poëtice* interpositum verbis circumflexis desinentibus in αω producitur, si syllaba proxime antecedens sit longa, ut: μαίμαε, μαίμα, μαίμαα, a μαιμάω *impetu feror, incitor vehementer.* Quod si syllaba antecedens proxime literam α, sit brevis, ipsum etiam α breve erit, ut: βοάα pro βοᾶ, ἐσάωσε pro ἔσσων *servavit.*

§ 664. *Reg.* VII. Personae jonicae verborum in μι, ut: τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι et ἔασι pro εἰσὶ *sunt,* et ἴασι *eunt* pro εἶσι, α longum habent.

Καὶ τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρȣ.
Et gregatim a fonte profundo eunt.

Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
Tales sunt viri pauperes et errones.
Homerus.

Nota universaliter, omnem personam verborum desinentem in *σι* penultimam producere, ut: *τύπτουσι, τετύφασι, τιθέασι.*

§ 665. *Reg.* VIII. *A* factum ex *η* per figuram diaeresin est breve, ut in *ἐάγην* ex *ἤγην*, in *ἔαγα* ex *ἦγα fregi.* Item pro *ἥλων* *ἑάλων captus sum.*

§ 666. *Reg.* IX. Quando ex diphthongis vocalis abjicitur anceps vel brevis, quae remanet, brevis est, ut: *φεύγω fugio, φυγὴ fuga.* Item *πείθω persuadeo, πιθανὸς probabilis, τὸ ζεῦγος jugum, ὁ ζυγὸς idem.* Item quando diphthongus propria vel impropria per dialysin dissolvitur in duas syllabas, tunc vocales ancipites corripiuntur, ut: *πάϊς* pro *παῖς* etc.

Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο
ἔκλεψ'.
Abscondit vero ignem: quem rursus bonus Japeti puer surripuit.
Ζεὺς, καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων.
Jupiter, et ego et tertius Pluto inferis imperans.

Aliquando tamen hujusmodi vocales producuntur:

Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν.
Sic igitur facillime vivebat noster Cyclops.

Sic in *Θρήϊξ* pro *Θρᾷξ.*

MEMBRUM TERTIUM.

DE DERIVATIONE ET COMPOSITIONE.

§ 667. *Reg. I. Derivata* et *composita* fere aequalia sunt suis primitivis et simplicibus, ut: *μισέω* et *κύριος* primam producunt, quia illud est a *μῖσος odium;* hoc est a *κῦρος, auctoritas, edictum; ἀνδρόγυνος, vir simul et faemina,* penultimam

breviat; quia γυνὴ primam habet brevem: ἄτιμος vero penultimam producit, quia τιμὴ primam habet longam. Quae vero suae originis naturam non sequuntur, usu assiduaque Poëtarum lectione discenda sunt. Non pauca enim sunt extra compositionem longa, in ipsa compositione brevia, ut: πᾶν.

Κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριςῆας παναχαιῶν.

Vocavit autem senes optimates omnium Graecorum.

§ 668. *Reg. II.* Praepositiones, quae in ancipitem desinunt, eandem habent brevem, et extra et intra compositionem; nisi positio obstet, ut: περὶ, κατὰ, περιτρέχω *percurro*, καταβάλλω *dejicio*. Interdum tamen producuntur solita Graecorum licentia.

§ 669. *Reg. III. A* privativum breve est, ut: ἄδαμας *adamas*, quasi indomitus; ἄκοσμος *inornatus*, et aliquando longum:

Αἶθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι.

Utinam sederes ad naves sine lacrymis et damno.

Similiter harum vocularum inseparabilium, ζα, ἀρι, ἐρι, δυς, βρι, ancipites sunt breves: ὁ ζάθεος *valde divinus*, ἀρίδηλος *valde clarus, manifestus*, ἐριβώλαξ *valde glebosus*, δύσερως *infelix in amore*, δυσώδης *olidus, foetidus*: ex δὺς et ὄζω, futurum ὀζήσω et ὄσω, medie ὀδῶ. βριαρὸς *robustus, validus.*

Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγατε ζαθέοντε.

Quae Heliconis montem habent magnum et divinum.

§ 670. *Reg. IV.* Si prior pars compositionis in α, ι vel υ desinat, plerumque corripitur, ut: μεγάθυμος *magnanimus*, καλλιπάρῃος *pulchras genas habens*, ἡδυεπὴς *suavis in dicendo.*

Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;

Quomodo enim tibi munus dabunt magnanimi Achaei?

Τοῖσι δὲ Νέςωρ ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητῆς.

MEMBRUM QUARTUM.

DE INCREMENTO NOMINUM.

§ 671. *Reg.* I. *A,* incrementum doricum genitivi singularis et pluralis primae declinationis producitur, ut: *Αἰνειάω* pro *Αἰνείου Aeneas*, *Αἰνειάων* pro *Αἰνειῶν*.

Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων.
Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων.
Plejadibus orientibus incipe metere,
Arare vero occumbentibus.

Hesiodus.

§ 672. *Reg.* II. *A,* incrementum tertiae declinationis breve est, ut: *σῶμα, ατος, corpus; τάλας, ανος, miser; γραῦς, γραὸς, anus; ναῦς, ναὸς, navis; μονὰς, μονάδος, unitas.* Sicut et illud incrementum nominum syncopen patientium: *ὁ πατὴρ πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι, θυγατράσι.*

Excipiuntur 1) *κρᾶς, κρατὸς caput; ψάρ, ψαρὸς sturnus; φὰψ, φαβὸς avis genus, α* habent longum. 2) Genitivi desinentes in *ανος* a nominativo desinente in *αν*, ut: *Τιτὰν, τιτᾶνος Titān, παῖαν παιᾶνος*. Adjectiva tamen neutra non sunt huc referenda, in quorum incrementis *τὸ α* est breve, ut: *μέλαν, μέλανος nigrum.*

§ 673. *Reg.* III. Neutra in *ας* in incremento per *αος* et *ατος*, nec non per interpositionem *τοῦ α* formata, producuntur nonnunquam, ut: *κεράατος* a *κέρας cornu.* In *κράων* penultima longa apud Homerum.

§ 674. *Reg.* IV. Nomina desinentia in *αξ* incrementum *α* habent aut longum, aut breve, quod usu potius, quam regulis discendum.

Ῥῶ καὶ Λάμβδα μόνον κόρακας κόλακάς τε διΐςᾳ.

Solum R *et Λ secernit Coraces*, id est, *Corvos*, et *Colaces*, id est, *adulatores*.

§ 675. *Ἰῶτα* in incremento tertiae declinationis est breve, ut: *μέλι*, *μέλιτος*, *mel*. *παιδότριψ*, *παιδότριβος*, *gymnasii* seu *palaestrae praeceptor*.

Excipiuntur 1) *δικατάληκτα* dupliciter desinentia in nominativo, ut: *ὁ δελφὶς* seu *δελφὶν*, *δελφῖνος*, *delphin*. *ἀκτὶς*, *ἀκτῖνος radius*.

2) Monosyllaba, ut: *ὁ θὶν* vel *θὶς*, *θινὸς acervus*, *littus*. *λῖς*, *λιτὸς pannus lineus*. *λὶς*, *λιὸς leo*. *κὶς*, *κιὸς vermis*. *τρίψ*, *τριπὸς teredo*. Praeter *Δὶς*, *Διὸς Jupiter*. *θρὶξ*, *τριχὸς capillus*. *ςὶξ*, *ςιχὸς ordo*. *τὶς*, *τινὸς aliquis*. *τίς*, *τίνος quis*. *ῥὶψ*, *ῥιπὸς ramus salignus*, *vimen textile*.

Αἶδε οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα παντόθεν ἶνες.
Undique in cervice tument illi fibrae seu *venae*.
Καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Semper ei in naso acris bilis insidet.

3) Desinentia in *ις*, habentia genitivum per *ιθος*, ut: *ὄρνις*, *ὄρνιθος ales*. *μέρμις*, *μέρμιθος funiculus*.

Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκὴν δὲ λέεσσι.
Volucribus quidem multam celeritatem, fortitudinem vero leonibus.

4) Desinentia in *ις*, habentia genitivum per *ιδος*; quae jota in genitivo circumflectunt, ut: *κρηπὶς*, *κρηπῖδος crepida*. *κνημὶς*, *κνημῖδος tibia*. *σφραγὶς*, *σφραγῖδος sigillum*. *κληὶς*, *κληῖδος clavis*, *sedes nautica*, *transtrum*. *ἀψὶς*, *ἀψῖδος fornix*, *arcus*.

5) Excipiuntur nomina sequentia, ut: *τέττιξ*, *τέττιγος cicada*. *ὁ καὶ ἡ πέρδιξ*, *πέρδικος perdix*. *ἡ μάςιξ*, *μάςιγος flagellum*. *ἡ σμώδιξ vibex*. *ὁ φοῖνιξ phoenix*, item *arbor palma*. *ὁ σκάνδιξ olus sylvestre*. *ἡ ἄϊξ*, *ἄϊκος impetus*, *incrementum*, jota habent longum.

Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ.
Cicadae amica est cicada, et formicae formica.

§ 676. Incrementum *υ* in nominibus tertiae declinationis est breve, ut: *δρῦς, δρυὸς quercus. ἡ σῦς sus, τὸ δάκρυ, δάκρυος lacryma. ἡ ὄφρυς ὄφρυος supercilium.*

Ἔδμεναι οἷα σύες χαμαὶ εὐνάδες αἰὲν ἔδουσι.

Edere sicut sues humi cubantes edunt.

Excipiuntur 1) desinentia in *υν*, quae etiam in *υς* desinunt, ut: *ὁ μόσσυν* et *μόσσυς turris, vel domus lignea,* vel *sedes. φόρκυν* et *φόρκυς portus, monstrum marinum.*

Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσας.

Caeterum Rex in altissima sede sedens.

2) Haec nomina sequentia: *ὁ κώμυς κώμυθος fasciculus foeni, laurus quae ante fores statuitur, ἡ κόγκυξ κόγκυγος cuculus, ὁ βόμβυξ bombyx, ὁ γὺψ γυπὸς vultur,* et nonnulla alia.

MEMBRUM QUINTUM.

DE QUANTITATE VERBORUM,

Et quidem

I) IN PRAESENTI ET IMPERFECTO.

§ 677. *Reg. I.* Quanta est syllaba immutabilis in praesenti, tanta in imperfecto, tam activo quam passivo omnium modorum, etiam in participiis, quae a praesenti formantur, ut: *κρίνω, ἔκρινον, κρίνων. κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρινόμενος,* prima ubique longa. *γράφω, ἔγραφον, ἐγραφόμην, γραφόμενος,* prima brevis.

§ 678. *Reg. II.* Verba in *υνω* desinentia producunt penultimam in praesenti et in imperfecto, ut: *μολύνω contamino, πραΰνω mitigo, βραδύνω tardo, ἰθύνω dirigo* et cet.

Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ.

Ab urbe et liberis crudelem diem propulsans.

§ 679. *Reg. III.* Verba in *ανω* desinentia penultimam habent brevem, ut: *μανθάνω disco, ἁνδάνω placeo.*

Ἀλλ' ἐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ἥνδανε θυμῷ.
Sed non placebat animo Atridi Agamemnoni.

Excipiuntur: *ἱκάνω venio, κιχάνω invenio, assequor, αὐξάνω cresco, φθάνω praevenio, praeoccupo;* penultimam habent longam.

Καρπαλίμως δὲ ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.
Statim autem pervenerit ad celeres Graecorum naves.

Sed *οἰδάνω tumefacio,* etiam corripitur, ut:

Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίῃ χόλῳ ὅππότ' ἐκείνων μνήσομαι.
Cor mihi ita turgescit, quoties illorum recordor.

§ 680. *Reg. IV.* Verba in *υω* et *ϊω* duarum seu plurium syllabarum penultimam habent communem, ut: *πτύω spuo, δακρύω lacrymor, κυλΐω volvo.*

Τιμηεὶς ἔσομαι ὅτε με βρότοι ἔτι τίεσι.
Ero honoratus, cum mortales me minime colant.
Homerus.

II) IN FUTURIS ET AORISTIS.

§ 681. *Reg. I.* Futurum 1. verborum desinentium in *λω, μω, νω, ρω,* penultimam habent brevem, ut: *ψάλλω ψαλῶ, νέμω νεμῶ, μολύνω, μολυνῶ contamino, αἴρω, ἀρῶ tollo.* Adeoque etiam in Aoristis secundis et reliquis futuris hinc derivatis, ut: *κρινοῖμι.*

§ 682. *Reg. II.* Futurum desinens in *άσω* penultimam habet brevem, ut: *φράζω φράσω, ἑτοιμάσω, ἡτοίμασα, ἑτοιμάσαι* non vero *ἑτοιμᾶσαι. γελάσω* a *γελάω.*

§ 683. *Reg. III.* Aoristus 1. activus penultimam ancipitem habet longam, ut: *τίω honoro, ἔτισα, λύω solvo.*

Χωόμενος ὅτ' ἄριςον Ἀχαιῶν ἐδὲν ἔτισας.
Iratus quod fortissimum Achivorum non honoraveris.

Nota 1. Verba desinentia in *αω*, quae aut vocalem aut *ρ* habent ante *α* in futuris et aoristo 1. *τὸ α* producunt, ut: *ἐάω sino, δράω δράσω.*

Nota 2. Vocalis anceps, imo quaecunque brevis in futuris primis et aoristis, per geminationem literae *σ* apud Poëtas producitur, ut: *δικάσσει* pro *δικάσει jus dicet, ἐγέλασσα risi, ἐτέλεσσα perfeci,* et aliquando producitur sine ulla geminatione.

§ 684. *Reg. IV.* Futura desinentia in *ισω* et *υσω* a non puris formata, habent penultimam brevem, ut: *νομίσω* a *νομίζω, κλύσω* a *κλύζω mergo.* Formata vero a puris habent penultimam longam, ut: *τίσω ἔτισα,* a *τίω honoro, κυλίσω volvam, ἰσχύσω potero, valebo.*

Nota: Per Systolen et Diastolen etiam hîc brevia nonnunquam producuntur, nonnuquam longa corripiuntur.

§ 685. *Reg. V.* Ancipites in futuris et aoristis secundis, temporibusque inde formatis, corripiuntur, ut: *τρώγω rodo,* f. *τραγῶ,* aor. 2. *ἔτραγον φαίνω appareo.* f. *φανῶ,* aor. 2. *ἔφανον,* nisi obstiterit positio aut augmentum, ut: *ἄγω duco, ἀγῶ, ἦγον.* Aliquando vero etiam sine positione producitur.

Οὐδέ ποτ' ἐκπολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀϋτήν.
Nunquam ex bello malum effugi clamorem.

Nota: Poëtae Metathesi corripiunt penultimam alîas ob positionem longam, ut: *ἔδρακον* pro *ἔδαρκον vidi,* a them. *δέρκω. ἔπραθον* pro *ἔπαρθον vastavi,* a them. *πέρθω vasto.*

III) IN PRAETERITO.

§ 686. *Reg. I.* Si anceps sit brevis in futuro 1. brevis quoque est in praeterito perfecto activo et passivo. Item in aoristo et futuro 1. passivo omnium modorum, ut: *κρινῶ, κέκρικα, κέκριμαι. ἐκρίθην, κριθήσομαι.* Hinc verbalia *κρίμα, κρίσις, κριτὴς*, jota habent breve.

§ 687. *Reg. II.* Participium faemininum aoristi 1. in *ασα* penultimam habet longam, ut: *τύψασα, γράψασα, ἀΐσασα.* passim apud Homerum:

Ἡ μεν τὸν πτύξασα, καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλω ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσι.
Illa quidem plicato et aptato indusio,
Et ex trabe suspenso, juxta vermiculatos lectos.

§ 688. *Reg. III.* Quoties ex praeterito vel *κ* vel vocalis abjicitur, anceps quae remanet in penultima corripitur, ut: *πέφυα* ex *πέφηκα fio, nascor. δέδοια* et *δέδοικα.*

Nota: In aliis quoque temporibus anceps relicta ex abjectione alterius vocalis pro brevi habenda est, ut: *ἔφυγον* a *φεύγω fugio, ἔλιπον* a *λείπω relinquo.*

§ 689. *Reg. IV.* In repetitionibus verborum tam in primis quam in penultimis syllabis sunt ancipites breves: *ἀκήκοα* ab *ἀκέω audio, ἀλήλιφα* ab *ἀλείφω ungo, ἐλήλυθα* ab *ἐλεύθω venio, ἐρήρικα* ab *ἐρίζω contendo, ἀκάχημι* ab *ἄχημι doleo, ἀλαλύκτημι* ab *ἀλύκτημι in angustias redigo, ἀλάλημι* ab *ἄλημι erro.*

MEMBRUM SEXTUM.

DE QUANTITATE VERBORUM IN *μι*.

§ 690. *Reg. I.* Propria reduplicatio verborum in *μι* brevis est in omnibus temporibus, nisi obstet positio, ut: *τίθημι, ἐτίθην, τίθεμαι, δίδωμι, ὀνίνημι juvo.* Imo etiam aliorum verborum reduplicatio

corripitur: *τιθέω pono, τιταίνω tendo,* a *τείνω. τιτίω honoro.*

§ 691. *Reg. II.* Verba desinentia in *μι* in duali et plurali activae vocis et in singulari imperativi, et in passivo tam in singulari quam in plurali, exceptis personis desinentibus in *ασι, τὸ α* habent breve, ut: *ἵςατον, ἱςάτην, ἵςασαν, ἵςαμαι, ἕςαμαι, ἑςάθην, ςαθείς.* In praeterito tamen activo aliquando producitur, ut: *ἕςακα* pro *ἕςηκα* dorice.

§ 692. *Reg. III.* Verba desinentia in *μι* provenientia a verbis desinentibus in *νω, τὸ υ* in singulari activae vocis producunt, ut: *ζεύγνυμι, ἐζεύγνυν,* in duali vero et plurali, et in toto passivo et medio corripiuntur: at in aoristo 2. activae vocis indicativi modi, etiam in numero plurali et duali *τὸ υ* longum est.

§ 693. *Reg. IV.* In imperativo singulari in polysyllabis *τὸ υ* corripitur: at in dissyllabis producitur, ut: *κλῦθι μεῦ ἀργυροτόξε, audi me Apollo.*

Ἀλλ᾽ ὄρσευ πόλεμον δὲ καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς.
Excitare et in bellum alios impelle populos.

MEMBRUM SEPTIMUM.

DE COGNOSCENDA QUANTITATE ANCIPITUM IN MEDIIS SYLLABIS EX QUIBUSDAM REGULIS.

§ 694. *Reg. I.* In superlativo gradu *α* penultimum semper corripitur, ut: in *σοφώτατος sapientissimus, πρᾳότατος mitissimus.*

§ 695. *Reg. II.* Nomina paroxytona desinentia in *ία,* quae ultimam habent longam penultimam corripiunt, ut: *σοφία.* Solent tamen Poëtae pro sua licentia quatumvis alias breves dictiones in *ία* producere.

Σύριγξ ὄνομ᾽ ἔχεις ᾄδει δὲ σὲ μέτρα σοφίης.
Syrinx nomen habes, canunt vero te metra sapientiae.

Id vero tunc faciunt praecipue, cum vocalis communis, alias brevis inter duas vocales longas ponitur, ut in hoc vocabulo *νηδύων* ab ἡ *νηδὺς venter. τὸ υ* inter *η* et *ω* positum cum bona venia produci potest, et sic de aliis.

§ 696. *Reg. III.* In nominibus diminutivis desinentibus in *ιον*, ut: *τὸ γραμμάτιον literula*, jota est breve.

§ 697. *Reg. IV. Υ* in pronominibus producitur, ut: *ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμέτερος*, at in polysyllabis faemininis desinentibus in *υνη* et *υτης* corripitur, ut: *γυθοσύνη laetitia, βραδύτης tarditas.*

§ 698. Hic addo catalogum quarundam dictionum, in quibus quantitas communium vocalium in medio positarum tum ante vocales, tum ante consonantes ex auctoritate deducitur.

A.

Alpha producitur ante

α in *κράας ατος caput, λάας lapis, ἀκράαντος imperfectus, irritus*, a *κραίνω perficio.*

η in *ζαὴς vehementer flans, δύσαης vehementer flans.*

ι in *ἀΐξ χος impetus, δαΐς, δαΐδος fax accensa.*

ο in *ἀμφιάραος, Amphiaraus, augur peritissimus.*

υ in *πραΰς mitis.*

ω in *ταὼς pavo*, a *τάσει extensione pennarum.*

β in *ἀβάλε utinam.*

γ in *ἀαγὴς qui frangi non potest, δαγὺς, δαγῦδος crystallus, glacies, δυσπραγὴς infelix, εὐπραγὴς felix, σφραγὶς sigillum.*

δ in *ὀπαδὸς famulus, assecla, ἡ σπάδιξ ικος palmes, ἡ ῥάδιξ ramus, virga, baculus.*

κ in ἄκων *invitus*, τὸ δάκος *morsus*, *animal venenosu* , διάκονος *diaconus*, κνάκων *habens colorem album mixtum flavitate.*

λ in ἄλοφος *sine crista*, ὁ δαλὸς *fax, titio, torris*, κοάλεμος *stolidus.*

μ in θυμίαμα *suffitus*, ἀκρόαμα *quod auditur*, βάλσαμον *balsamum.*

ν in ὁ ἔρανος *collecta, collectitia coena*, νεανίας *adolescens*, φανίον *laternula* , *facula* , ἀγάνωρ *strenuus*, δανὸς *aridus*, τρανὸς *perspicuus*, ἑανὸς *indutu pulcher, splendidus.*

π in ἡ τάπης, ητος *tapes*, ἀπύω *sono*, νάπυ, νάπυος *sinapi.*

ρ in ἀνιαρὸς *tristis*, ἀρὰ et κατάρα *imprecatio*, λαρὸς *jucundus*, πάραρος *non bene compositum corpus habens*, μιαρὸς *detestandus*, πολυάρητος *multis votis expetitus*, φλυαρέω *nugor, garrio.*

σ in φασὶ *dicunt*, ἄσις *limus aridus.*

τ in ἄκρατον *merum, non dilutum*, ἄτη *noxa*, ἄατος *non nocens*, ἀθέατος *non visus*, ἀνίατος *insanabilis* δυσπέρατος *transitu difficilis.*

χ in τραχὺς *asper.*

I.

Jota producitur ante

α in Γοργίας *Gorgias.*

ε in Πιερὶς *mons Boeotiae.*

ο in οἴομαι *puto.*

υ in ἰϋγὴ *sibilus*, ἰΰζω *clamo* pro διωγμὸς per aphaer.

ω in ἡ ἰωχμὸς *persecutio*, Ὠρίων *Orion, signum coeleste.*

β in ἀκριβὴς *accuratus, exquisitus*, ὁ κλίβανος *clibanus*, ἐρυσίβη *rubigo*, θλίβω *premo.*

γ in σιγὴ *silentium*, ῥιγέω *horreo.*

δ in ἡ θρίδαξ *lactuca*, ἱδάλιμος *sudorificus*, κνίδη

urtica, ὁ ἡ πίδαξ *fons*, *scatebra*, σίδη *malus punica*, ἡ χελιδὼν *hirundo*.

ϑ in ὁ ἡ ἔριϑος *lanifica*, *textrix*, ἰϑὺς *rectus*, κριϑὴ *hordeum*.

κ in ἀϊκὴ *violentus motus*, νίκη *victoria*, ἡ κίκυς *vires*, *robur*.

λ in ὁ ἡ ἄργιλος *argilla*, ἵλαος *propitius*, ἡ ἴλιγξ *vortex*, ἡ ἴλυς *limus*, *coenum*, ὅμιλος *coetus*, *turba*, ὁ πέδιλος *calceus*, πιλέω *cogo*, *coarcto*, σμίλη *scalprum*, χιλιὰς *mille*.

μ in βριμάω *tremo*, δριμὸς ὺς *acri gustu*, vel *sapore asper*, ἱμείρω *desidero*, ἴφϑιμος *robustus*, κλίμαξ *scala*, *gradus*. λιμηρὸς *famelicus*, μήνιμα *ira*, τιμὴ *honor*, φιμόω *capistro*, *occludo os*, *obturo*.

ν in ἐλινύω *otior*, ἰνίον *occipitium*, κινέω *moveo*, ὁ ἡ ῥινὸς *cutis*, *pellis*, ταλαύρινος *audax*, *fortis*.

π in γρίπος et γρίφος *rete*, *aenigma*, κνιπὸς *parcus*, ῥιπὴ *impetus*, *momentum*.

σ in ἰσαῖος *Isaeus*, *aequalis*, *similis*, κονίσαλος *pulvis excitatus*.

τ in ἀϑήριτος *non contentiosus*, ἀκόνιτον *herba venenata*, νηλιτὴς *peccati expers*.

φ in διφάω *quaero*, *investigo*, σίφων *tubus*, *canalis*. διὰ τοῦ σίφωνος ἕλκειν οἶνον. τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες ἕλκομεν τὸν οἶνον, *vinum per fistulam exsugendo attrahimus*. Dioscorid.

χ in ἰχὼρ *sanies*, *pus*.

Y.

Ypsilon producitur auctoritate ante

α in ϑυὰς *sacrificula Bacchi*, *Thyas*.

ε in μυελὸς *medulla*.

η in αἰσσυητὴρ *adolescens*, *robustus*.

ο in εἰλυὸς *latibulum*, *lustrum*.

ω in μυὼν *musculus.*
β in ὑβὸς *curvus, inflexus.*
γ in ἀμαρυγὴ *fulgor, splendor,* ἰὐγὴ *clamor,* λυγαῖος *tenebrosus,* ὀλολυγὴ *ejulatus,* ἡ τρυγὼν *turtur,* θρύγω *torreo.*
δ in βοτρυδὸν *racematim, μυδαλέος madidus,* a μυδάω *nimio madore vitior, putresco.*
θ in ζῦθος *potus ex hordeo, cerevisia,* πύθω *putrefacio.*
κ in βρύκω *mordeo,* ἐρύκω *inhibeo, contineo,* μυκάω *mugio,* πέφυκα *exstiti,* συκῆ *ficus arbor.*
λ in ἄσυλον *asylum, locus a violatione tutus,* θύλακος *saccus, crumena,* κένδυλα *incurva securis ad naves fabricandas,* κογχύλη *ostreum, purpura,* σκυλεύω *spolio, vexo,* συλάω *spolio,* ὕλη *materia, sylva,* φυλὴ *tribus,* φύλοπις *pugna, clamor bellicus,* φῦλον *gens, natio,* ὂψ *vox.*
μ in ἀμύμων *inculpatus,* ἄρτυμα *condimentum,* ἔλυμα *pars aratri, buris,* ζύμη *fermentum,* λύμη *lues, noxa,* ῥύμη *vicus.*
ν in ἄμυνα *propulsatio injuriae.*
π in γρυπὸς *incurvus, inflexus,* λύπη *dolor, aegritudo,* τρυπάω *terebro,* τρύπα *foramen.*
ρ in ἄγκυρα *anchora, praesidium,* γέφυρα *pons,* κύριος *herus, dominus,* λάφυρα *exuviae, spolia,* λέπυρον *putamen,* μαρτύρομαι *testor,* μύραινα *muraena piscis,* μύρομαι *fleo, ploro,* σύριγξ *fistula,* συρίσσω *sibilo,* σφύρα *malleus,* φυράω *misceo.*
σ in φυσάω *sufflo* etc.
τ in ἀδάκρυτος *sine lacrymis,* ἀϋτὴ *pugna, clamor,* βελυτὸς *vespera, tempus quo boves solvuntur a jugis,* μηνυτὴς *index, nunciator.*
φ in εἰλυφάζω *torqueo, verso,* κέλυφος *putamen, cortex,* τύφω *fumum excito, inflammo,* τέτυφα.
χ in βρύχω *frendo, strideo,* ψύχω *frigefacio.*

Caetera ejusmodi exempla quaerenda sunt in Homero, Hesiodo, Phocylide, Theognide, Theocrito et aliis probatis autoribus.

MEMBRUM OCTAVUM.

DE COGNOSCENDA QUANTITATE VOCALIUM ANCIPITUM IN ULTIMIS SYLLABIS.

§ 699. *Reg. I.* Omnia nomina paroxytona desinentia in *ια*, *εια*, *εα*, *δα*, *θα* et *ρα*, ultimam vocalem producunt, ut: *σοφία sapientia*, *ἁγία sancta*, *δȣλεία servitus*, *Λύδα Lyda*, *Μάρθα Martha*, *ἐσχάρα focus*, *ἡμέρα dies*, *αὖρα aura*, *λαῦρα platea lata* et *publica*, *vicus latus.*

Excipitur: *θεῖα divina*, *μία una*, *πότνια veneranda*, ultimam vocalem habent brevem.

Ἀνθρώπȣς ἓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι.
Homines, quos navis non una omnes agit.
Theognis.

§ 700. *Reg. II.* Dictiones paroxytonae, quae ante *α* geminum habent *σ*, aut unam duplicem, ultimam corripiunt, ut: *ὄσσα vox, fama*, *λύσσα rabies*, *δόξα gloria*, *δίψα sitis.*

Δίψα δὲ λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή.
Sitis membra solvens et ebrietas gravis est.

§ 701. *Reg. III.* Omnia nomina barytona primae declinationis desinentia in *α*, ultimam habent longam, ut: *χαρὰ gaudium*, *πονηρὰ mala*, *ἀνθηρὰ florida*, *θεὰ dea.*

§ 702. *Reg. IV.* Vocativus nominum primae declinationis desinentium in *της*, *θης* et *πης*, item nominum compositorum a verbis *μετρέω metior*, *πολέω vendo*, *τρίϐω tero*, ultimum *α* habent breve, ut: *ὦ τοξότα sagittarie*, *μιτίετα consiliarie*, *εὐρύοπα late, perspicue sonans*, *γεώμετρα*, *βιϐλιωπόλα*, *παιδοτρίϐα ludi magister.*

Ἔννεπε τοὺς ἀριθμοὺς ἔμπειρε γεώμετρα κείνους.
Dic illos numeros docte geometra.

§ 703. *Reg. V.* Omnes praepositiones, conjunctiones, et pleraque adverbia in *α* desinentia, ultimum *α* corripiunt, ut: *διὰ*, *κατὰ*, *μάλα valde*, *ἕνεκα propter*, *ἵνα*, *ὄφρα ut*, *αὐτίκα statim:* per diastolen tamen haec omnia, praesertim in caesuris, quandoque producuntur.

§ 704. *Reg. VI.* Omnia nomina tertiae declinationis desinentia in *α*, omnia neutra pluralia, item adjectiva neutra in *α* desinentia, nec non accusativus singularis numeri tertiae declinationis ultimum *α* habent breve, ut: *σῶμα corpus*, *σώματα corpora*, *ξύλα ligna*, *μέγα magnum*, *Ἕλληνα Graecum*, *Δημοσθένεα.*

§ 705. *Reg. VII.* Nomina desinentia in *αια*, et deducta a verbis desinentibus in *ευω*, ultimum *α* producunt, ut: *κεραία cornu*, *δικαία justa*, *βασιλεία regnum*, a *βασιλεύω.*

§ 706. *Reg. VIII.* A in ultima syllaba ante *ν* et *ρ* positum est breve, ut, *Μοῦσαν Musam*, *τράπεζαν mensam*, *μέλαν nigrum*, *τάλαν miserum*, *ἔαρ ver*, *ἦμαρ dies.*

Excipiuntur 1) nomina circumflexa, ut: *πᾶν omne*, in cujus tamen compositis ultimum *α* corripitur, ut in *σύμπαν*, *ἅπαν*, quanquam et haec per diastolem producere licet. 2) Barytona masculina tertiae declinationis ultimam producunt, ut: *Τιτὰν*, *παιὰν*, id quod ex genitivo patet *Τιτᾶνος*, *παιᾶνος*. 3) Monosyllaba, ut: *ψὰρ sturnus*, *Κὰρ aliquis ex Caria:* sed *γὰρ* corripitur. 4) Adverbia in *αν* longa sunt, ut: *πέραν ultra*, *λίαν valde*, *ἄγαν nimis*, sed etiam corripi possunt.

§ 707. *Reg. IX.* *Ας* in ultima syllaba producitur, ut in *ποιήσας*, *Πυθαγόρας Pythagoras*, *ἀδάμας adamas*, *κεκραξιδάμας qui vociferatione*

aliquem vincit, τὰς *Αἰνίας*, τὰς *Μόσας*, τῆς ἀγορᾶς *fori* ab ἀγορὰ *forum*, τῆς ἀρȣρας *ruris*, ab ἄρȣρα, ἀληθείας *veritatis*, ἀκάνθας *spinae*. Hinc in participiis faeminini in ασα desinentibus penultimum α longum est, ut: τύψασα, χρυσώσασα. Sed in genere neutro corripitur, ut: χρυσῶσαν.

Excipiuntur: 1) Nominativi nominum faem. tertiae declinationis barytonorum, ut: λαμπὰς *lampas*, Παλλὰς *Pallas*, μονὰς *unitas*, τριὰς *ternio*, ἱλλὰς *vinculum*. 2) Adjectiva generis mascul. ut: μέγας *magnus*, μέλας *niger*, τάλας *miser*. 3) Accusativi pluralis tertiae declinationis, item accusativi jonici et dorici primae, ut: Ἕλληνας, Τιτᾶνας, Αἰναῖας, ὑμέας pro ὑμᾶς, nec non adverbia, ut: ἑκὰς *procul*. 4) Nomina tertiae declinationis neutrius generis, desinentia in ας, ut: γῆρας *senectus*, κῶας *pellis ovina;* sic et personae verborum in ας desinentes, ut: εἶπας *dixisti*, τελέσειας *perfeceris*.

DE JOTA IN FINE POSITO.

§ 708. *Reg. I.* Jota non contractum in ultima syllaba corripitur, ut: μέλι *mel*, εὔχαρι *gratiosum, elegans*, σίνηπι, πέπερι, λόγοισι *sermonibus*, βίηφι pro βία *vis*, τύπτȣσι, σφῶϊ *vos ambo*, μηνὶ, σαρκὶ, περὶ *de*, ἀπνευςὶ *absque respiratione*. Excipitur jota paragogicon, in adverbiis et pronominibus: item factum attice ex ε, α, vel ο, quod est longum, ut: νυνὶ *nunc*, ὁτοσὶ *hic*, ὁδὶ pro ὅδε, ταυτὶ pro ταῦτα, τȣτὶ pro τȣ͂το, sed ἐνὶ *in*, corripitur.

§ 709. *Reg. II.* Jota in fine dictionis ante ν et σ positum corripitur, ut in γλαυκῶπις *caesios oculos habens*, τίς *quis*, et τὶς *aliquis*, ἀμφὶς *utrinque*, κεραμὶς *testa*, ἅλις *salis*, τύπτȣσιν, τετράκις *quater*, ἔριν, ὄφιν, μὶν pro αὐτὸν dorice vel νὶν *ipsum*, τὶν pro σοὶ *tibi* dorice, σφὶν *ipsis* pro σφίσι, πάλιν *iterum*.

Excipiuntur: 1) δικατάληκτα dupliciter desinentia in ultima producuntur, ut: ῥὶν et ῥὶς *naris*, λὶν et λὶς *leo*, δελφὶν et δελφίς. 2) Nomina desinentia in ις, habentia genitivum desinentem in ῖδος per circumflexum, ut: κνημὶς, κνημῖδος *ocrea*, κρηπὶς, κρηπῖδος *calceus*, σφραγὶς, σφραγῖδος *sigillum*. Huc refertur a nonnullis ὄρνις *avis*, et κὶς, κιὸς *vermis*.

DE Υ IN ULTIMA SYLLABA POSITO.

§ 710. *Reg. I.* Υ in ultima syllaba positum non sequente consonante plerumque corripitur, ut: πῶϋ *grex*, ἥμισυ *dimidium*, μεταξὺ *inter*, σὺ et dorice τὺ *tu*, ἐῢ pro εὖ *bene*, sed ἀντικρὺ *contra*, *e regione*, saepius producitur, ut:

Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Penitus per tenerum collum venit cuspis.

In verbis tamen desinentibus in μι finale υ in imperfecto et aoristo 2. longum est, ut: ἔφυ *nascebatur*, ἔδυ *subiit*, δείκνυ pro ἐδείκνυ *ostendebat*.

§ 711. *Reg. II.* Corripitur quoque in ultima syllaba positum ante ν, ρ, σ, ut: γλυκὺν *dulcem*, τοίνυν *igitur*, σὺν *cum*, μάρτυρ *testis*, ὠκὺς *celer*, βραδὺς *tardus*, ἡδὺς *dulcis*, πελέκυς *securis*, ςάχυς *spica*.

Μάρτυρ ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Testis ego sum, quod hic sermo verus sit.

Producuntur vero: 1) quae duas habent terminationes in nominativo, ut: ὁ φόρκυς et φόρκυν *portus*, ὀφρὺς et ὀφρὺν *supercilium*, item μῦν, σῦν, a μῦς *mus*, σῦς *sus*.

2) Primae personae imperfecti et aoristi. Item secundae personae indicativi praesentis et imperfecti, participia quoque masculina verborum desinentium in μι, ut: ἐζεύγνυν, ἔφυν *natus sum*, ζεύγνυς, ἐζεύγνυς, ὁ ζευγνύς.

Ὄλλυς Ἀργείους ὅτε δηπερὶ νὺξ ἐκάλυψεν.
Perdidit Argivos, quando nox erat.

3) Substantiva barytona, quae in genitivo habent ος purum, ut: ἰλὺς *limus*, πληθὺς *multitudo*, ἐριννὺς *furia;* sed ἰχθὺς *piscis*, anceps est.

Ὥς φάσαν ἡ πληθὺς ἀνὰ δὲ πτολιπόρτος Ὀδυσσεύς.
Sic dixerunt turba, surrexit autem vastator urbium Ulysses.

CAPUT IV.

DE PEDIBUS POETICIS, ET GENERIBUS CARMINUM.

§ 712. *Quaeritur I.* Quid est *Pes?* Pes est pars versus certo numero syllabarum atque ordine definita.

§ 713. *Quaeritur II.* Quotuplices sunt *Pedes?* Multiplices quidem illi sunt atque varii, juxta variam ac multiplicem syllabarum quantitatem earumque dispositionem, vulgo tamen in *simplices* dividuntur et *compositos.*

§ 714. *Quaeritur III.* Qui sunt *simplices?* Qui aliunde non formantur, ut: *Spondeus, Trochaeus, Jambus, Pyrrhichius.*

§ 715. *Quaeritur IV.* Qui dicuntur *compositi?* Qui ex simplicibus inter se junctis oriuntur. Ex duobus Pyrrhichiis nascitur *Proceleusmaticus,* ex Trochaeo et Jambo *Choriambus.*

§ 716. *Quaeritur V.* Quot igitur numerantur *simplices?* Simplices in universum numerantur 12. et dividuntur in *dissyllabos* et *trisyllabos.*

§ 717. Dissyllabi sunt quatuor:

Pyrrhichius	ᴗ ᴗ	Θεὸς
Spondeus	— —	ζητῶν
Jambus	ᴗ —	θέλω
Trochaeus	— ᴗ	πολλά.

§ 718. Trisyllabi sunt octo:

Tribrachys	ᴗ ᴗ ᴗ	θέλετε
Molossus	— — —	σώζεσθαι
Amphibrachys	ᴗ — ᴗ	ἴαχε
Amphimacer	— ᴗ —	τυπτέτων
Anapaestus	ᴗ ᴗ —	ἐλεῶν
Dactylus	— ᴗ ᴗ	Ἄγγελος
Bacchius	ᴗ — —	Ἀπόλλων
Palimbacchius	— — ᴗ	ἄνθρωπος.

§ 719. *Quaeritur VI.* Quot sunt *Compositi?* Horum sunt 16:

Proceleusmaticus	ᴗ ᴗ ᴗ ᴗ	φιλόσοφος
Paeon primus	— ᴗ ᴗ ᴗ	δαμνάμενος
Paeon secundus	ᴗ — ᴗ ᴗ	ἐβέλετο
Paeon tertius	ᴗ ᴗ — ᴗ	λαλέοντα
Paeon quartus	ᴗ ᴗ ᴗ —	ἀναμένων
Epitritus primus	ᴗ — — —	τριηράρχȣς
Epitritus secundus	— ᴗ — —	μηχανȣρχȣ̃
Epitritus tertius	— — ᴗ —	δημηγορεῖν
Epitritus quartus	— — — ᴗ	παπταίνȣσα
Jonicus a majori	— — ᴗ ᴗ	μιμνήσκεο
Jonicus a minori	ᴗ ᴗ — —	πολυτεκνῶ
Choriambus	— ᴗ ᴗ —	πανδαμάτωρ
Antispastus	ᴗ — — ᴗ	ἀποςέλλον
Diambus	ᴗ — ᴗ —	ὑποβλέπων
Ditrochaeus	— ᴗ — ᴗ	ἐκπεσόντες
Dispondeus	— — — —	ἁρπαζόντων.

§ 720. *Quaeritur VII.* Quid est *versus?* Versus est dispositorum pedum certo numero constans oratio.

§ 721. *Quaeritur VIII.* Quot sunt versuum *genera* apud Graecos? Multa quidem, et varia genera versuum olim in usu fuerunt, sed nos hodie tam in graeca, quam latina Poësi caeteris fere omissis 11. hisce potissimum generibus utimur, 1) *Hexametro* seu *Heroico,* 2) *Pentametro* seu

Elegiaco, 3) *Jambico*, 4) *Trochaico*, 5) *Asclepiadeo*, 6) *Phaleucio*, 7) *Sapphico*, 8) *Anacreonteo*, 9) *Aristophanico* seu *Anapaestico*, 10) *Glyconico* et 11) *Pherecratio*.

§ 722. *Quaeritur IX*. Quomodo describitur carmen *Hexametrum Heroicum?* Hexametrum Heroicum loca habet sex, pedes duos: Spondeum et Dactylum: in quatuor locis prioribus sine differentia collocantur Spondeus et Dactylus, in quinto loco solus Dactylus, in sexto Spondeus vel Trochaeus.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μȣ̃σα Πολύτροπον ὅς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίετρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄςεα, καὶ νόον ἔγνω.
Dic mihi Musa virum prudentem, qui valde multum
Oberravit, postquam Trojae sacrum oppidum vastavit:
Et qui multorum hominum vidit urbes et animum didicit.

Homer. Odyss. 1. 3.

Nota: Quintus pes multo saepius apud Graecos quam apud Latinos Spondeus est, unde versus spondaicus appellatur, qui versus passim in Iliade et Odyssea occurrunt, ut:

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.
Recordatus enim est animo inculpati Aegisthi.

§ 723. *Quaeritur X*. Quale est *Pentametrum* seu *Elegiacum?* Pentametrum loca habet quinque, in primo et secundo indifferenter assumit Spondeum vel Dactylum, remanente syllaba longa, in tertio et quarto solos Dactylos, quibus unica rursus syllaba subjungitur, quae cum superiori syllaba loli tertii computata pedem integrum Spondeum vel Trochaeum constituit.

Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δȣ̃πον ἀκόντων
Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτȣ.
Saepe quis elapsus ex pugna et telorum sonitu
Evadit, sed ipsum parca inuenit.

§ 724. *Quaeritur XI.* Quae est constitutio *Jambici?* Magna est hujus generis varietas, sed usitatissima sunt *tria* haec genera in Jambicis: 1) *Diametrum Jambicum,* quod etiam *Archilochium* appellatur: 2) *Senarium* vel *trimetrum Jambicum,* quod itidem *Archilochium* dicitur, et 3) *Jambicum Scazon.*

I. Quale est *dimetrum Jambicum? Purum,* si est, constat 4 Jambis.

Φυγὴ κακοῖσι καὶ φόβος.
Fuga malis et timor.

Impurum vero sive mixtum alternatim Spondeum et Jambum recipit. Spondeum loco primo et tertio, Jambum secundo et quarto.

Φεῦ τῶν βροτείων, ὡς τύχαι
Πολλὰς φέρȣσι συμφοράς.
Eheu mortales, o quam fortunae
Multas adferunt calamitates!

II. Quale est *Jambicum senarium?* Jambicum senarium constat sex pedibus, solis Jambis, si est *purum; impurum* vero Jambis alternatim admissos habet Spondeos.

Θείῳ καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ
Ἐρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον.
Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόȣ
Ὁρᾷ τὸν ὄντα· καὶ μυεῖται πνεύματος,
Γνῶσιν γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ᾄσμασιν.
Opertus divina tardiloquus caligine
Pronuntiavit divinitus scriptam legem:
Limum enim excutiens oculorum mentis

Cernit vere existentem (Deum): et docetur a spiritu,
Cognitionem celebrans divinis cantibus.

In quo cantico versus praecipue secundus et tertius sunt pure Jambici, reliqui mixti.

III. Quale est *Jambicum Scazon?* Scazon idem plane est cum superioribus non pure Jambicis, nisi quod sexto loco accipiat Spondeum vel Trochaeum, seu Choraeum.

Ὁ μεσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται·
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχεο τῷ τάφῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυυς τε καὶ παρὰ χρηςῶν,
Θαρσῶν καθίζευ κἂν θέλῃς ἀπόβριξον.
Poëta hic Hypponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas sepulchrum:
Sin autem es bonus, et ex probis,
Confidens sede, et, si volueris, dormi.

§ 725. *Quaeritur XII.* Quale est *Trochaicum?* Similis modus et ratio Trochaicorum, quae Jambicorum, eademque varietas: usitatissimum autem ex his genus est octonarium, quod et *Artilochium* appellatur, constans septem locis cum syllaba superflua. Si *purum* sit Trochaicum, solum Trochaeum seu Choraeum accipit omnibus locis; quod si *mixtum,* Spondeum quoque admittit loco secundo, quarto et sexto, ut:

Δυςυχȣσιν οἱ σοφοὶ πονȣντες, εὐτυχεῖς κακοί.
Adversis jactantur sapientes laborantes, felices sunt mali.

§ 726. *Quaeritur XIII.* Quale est *Asclepiadeum?* Asclepiadeum primo loco recipit Spondeum, secundo Dactylum, remanente syllaba longa, tertio et quarto Dactylum.

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐληφαντίναν
Λαβὰν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

Venisti ex finibus terrae eburneum
Manubrium ensis auro revinctum habens.

§ 727. *Quaeritur XIV.* Quale est *Phaleucium?* Phaleucium seu *Hendecasyllabum* loca quinque habet, primo loco Spondeum, secundo Dactylum, tribus reliquis Trochaeum, ut:

Τὸν τȣ̃ Ζανὸς ὅδ' ὑμῖν υἱὸν ἀνὴρ
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ἐκ καμέρȣ.
Jovis iste vobis filium Vir
Pisander conscripsit ex Camerio.

§ 728. *Quaeritur XV.* Quale est *Sapphicum?* Ipsum quoque *Hendecasyllabum* dicitur, certos et immutabiles retinet pedes in omnibus quinque locis. Primo Trochaeum, secundo Spondeum, tertio Dactylum, extremis duobus Trochaeum; subnectitur autem fere semper tribus Sapphicis Adonicum dimetrum, quod fit e Dactylo et Spondeo.

Σοὶ μόνῃ πρεσβύςα δέδωκε μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλήϊον ἀρχᾶς
Ὄφρα κοιρανήϊον ἔχοισα κράτος
Ἀγεμονεύῃς.

Tibi soli antiquissima dedit parca
Gloriam haud fracti regalem Imperii,
Ut, dominantem habens potestatem
Imperes.

Nota: Quamvis Latini secundo loco carminis Sapphici ponunt Spondeum, at Sappho inventrix hujus carminis, non raro Choraeum.

§ 729. *Quaeritur XVI.* Quale est *Anacreonticum?* Anacreonticum, quod et *Heptasyllabum* dicitur, loca habet tria, et syllabam unam. Primo loco Jambum vel Tribrachim, Anapaestum vel Spondeum, secundo Jambum, tertio itidem Jambum et syllabam unam.

Τί σοι θέλεις ποιήσω;
Quid tibi faciam?

Anacreon.

Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος.
Rosa florum optima.

Idem.

§ 730. *Quaeritur XVII.* Quale est *Aristophanicum Anapaesticum?* Aristophanicum Anapaesticum constat locis quatuor, pedibus tribus, Anapaesto, Dactylo, Spondeo, quos indifferenter locis omnibus admittit, ut:

Ὦ χθόνιοι σώσατε παῖδα ἐμόν.
O Di terrestres servate filium meum.
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
Difficile iras mutant.

§ 731. *Quaeritur XVIII.* Quale est carmen *Glyconicum?* Carmen Glyconicum constat tribus locis. Primo accipit Spondeum vel Choraeum, secundo Dactylum, tertio Amphimacchium seu Creticum.

Κάπρος ἡνίχ᾽ ὁ μαινόλης
Ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ὤλεσεν.
Quando aper furiosus
Dente, quo catulos occidit,
Cypridis (Veneris) germen perdidit.

§ 732. *Quaeritur XIX.* Quale est carmen *Pherecratium?* Carmen Pherecratium constat tribus pedibus, Spondeo, Dactylo, Spondeo.

Ὃν τίκτει ποτὲ Σύρος.
Quem parit olim Syrus.

§ 733. *Quaeritur ultimo.* Quaenam observanda in *scansione* graecorum versuum? *Primo* apud Graecos inter scandendum nullae vocales nec diphthongi scriptae, nec litera *μ* eliduntur necessario, nisi aliquando per Apostrophum, idque

vocales breves. *Secundo* metiendi sunt versus, pedesque enumerandi non pro ratione accentuum, sed quantitatis cujusque syllabae naturalis, de quo vide supra § 654.

APPENDIX
DE NUMERIS SEU NOTIS ARITHMETICIS.

§ 734. Graeci ad exprimendos *numeros* non adhibebant peculiares quasdam figuras, quemadmodum nos hodie; sed literis suis hanc in rem utebantur. Duplici autem ratione per illas numerabant: *Primo* secundum ordinem alphabeticum, ita ut, si non plures quam viginti quatuor partes vellent distinguere, ab *α* usque ad *ω* numerarent 24. *Deinde* totum alphabetum in tres dispescebant classes, quarum *prima* incipiebat ab *α* seu unitate, et desinebat in *ι* numero denario: *secunda* etat compositi seu denarii numeri ab *ι* usque ad *ρ* 10, 20, 30 usque ad 100: *tertia* centurias complectebatur a *ρ* seu centum ad finem 100, 200, 300, atque ita porro.

Priore ratione libri Homeri Poëtae numerati sunt: adeoque si e. g. *Iliad.* *ψ* citatur, evolvendus est liber vicesimus tertius.

De *posteriore ratione* notandum est, quod inter *ε* et *ζ* interponant peculiarem notam *ϛ*, eaque designet numerum senarium seu 6. Inter *π* et *ρ* adsciscunt notam, quae Hebraeorum ל similis est, et nonaginta valet: quanquam ab aliis ita pingatur, ut figuram Latini C fere referat. Ad indicandum numerum 900 figuram adhibent quae ad inversum Latinorum Ɔ accedit propius, in medio transverso lineola notata. Primam vocant *ςίγμα*, secundam *κόππα*, tertiam *σὰν πῖ*. Conf. *observat. Hall.* tom. 6. obs. 27. Ubi ad mille adscenditur, alphabetum suum denuo ordiuntur.

et alpha subscripta virgula notant ͵α, quod 1000. notat; ͵ϛ 6000; ͵ζ 7000; ͵ι 10000; ͵κ 20000; ͵ρ 100000.

§ 735. Hoc praesens ordo declarabit clarius.

α′	1	π′	80
β′	2	ϛ vel ϟ	90
γ′	3	ρ′, ρά, ρβ′, ρί, ρκ′,	100,
δ′	4		101, 102, 110, 120
ε′	5	σ′	200
ϛ′	6	τ′	300
ζ′	7	υ′	400
η′	8	φ′	500
ϑ′	9	χ′	600
ί, ιά, ιβ′, ιγ′, ιδ′,	10,	ψ′	700
	11, 12, 13, 14	ω′	800
κ′, κά, κβ′, κγ′,	20, 21,	ϡ	900
	22, 23, et cet.	͵α	1000
λ′	30	͵αωιη	1818
μ′	40	͵β	2000
ν′	50	͵ι	10000
ξ′	60	͵ρ	100000.
ο′	70		

§ 736. Praeterea adhuc *tertia* quaedam numerandi ratio est per sex majusculas literas. Nam *I* litera initialis ab *Ἴα* pro *μία* est unum.

Π — — — *Πέντε* quinque.
Δ — — — *Δέκα* decem.
H — — — *Ηεκατὸν* centum.
X — — — *Χίλιοι* mille.
M — — — *Μύριοι* decem millia.

§ 737. Solent autem posteriores quatuor literae τῷ *Π*, quod quinque denotat, includi: et tunc litera inclusa multiplicandi numeri per quinque indicium est. Specimen esto sequens:

I	1	*ΔΔΔ*	30
II	2	*ΔΔΔΔ*	40
III	3	*ΙΔΙ*	50
IIII	4	*ΙΔΙΔΠΙ*	66
Π	5	*Η, ΗΔΠΙΙΙ*	110, 118
ΠΙ	6	*ΗΗΗΗ*	400
ΠΙΙ	7	*ΙΗΙ*	500
ΠΙΙΙ	8	*Χ*	1000
ΠΙΙΙΙ	9	ΧΧΧΧ	4000
Δ, ΔΙ	10, 11	*Μ*	10000
ΔΠ, ΔΠΙ	15, 16	*ΧΙΗΙΗΗΙΔΙΔΔΠΙΙΙΙ*	
ΔΔ, ΔΔΠ	20, 25		1779.

---

§ 738. DE CALENDARIO.

I. Graeci, ut reliquae gentes, duodecim habent *menses*, quos primum suis ipsorum, deinde Romanis nominibus appellarunt.

Graec.	*Rom.*	*Latin.*
Γαμηλιὼν	Ἰαννουάριος	Jannuarius.
Ἐλαφηβολιὼν	Φεβρουάριος	Februarius.
Μουνυχιὼν	Μάρτιος	Martius.
Θαργηλιὼν	Ἀπρίλλιος	Aprilis.
Σκιῤῥοφοριὼν	Μάϊος	Majus.
Ἑκατομβαιὼν	Ἰούνιος	Junius.
Μεταγειτνιὼν	Ἰούλιος	Julius.
Βοηδρομιὼν	Αὔγουστος	Augustus.
Μαιμακτηριὼν	Σεπτέμβριος	September.
Πυανεψιὼν	Ὀκτόβριος	October.
Ἀνθεστηριὼν	Νοέμβριος	November.
Ποσειδεὼν	Δεκέμβριος	December.

Haec communis opinio est, cui tamen non omnes adsentiuntur, quandoquidem alii ordinem sic instituunt:

1.	Ἑκατομβαιὼν	θερινοὶ menses aestivi.
2.	Μεταγειτνιὼν	
3.	Βοηδρομιὼν	
4.	Πυανεψιὼν	ὀπωρινοὶ menses autumnales.
5.	Μαιμακτηριὼν	
6.	Ποσειδεὼν	
7.	Γαμηλιὼν	χειμερινοὶ menses hyemales.
8.	Ἀνθεςηριὼν	
9.	Ἐλαφηβολιὼν	
10.	Μυνυχιὼν	ἐαρινοὶ menses verni.
11.	Θαργηλιὼν	
12.	Σκιῤῥοφοριὼν	

II. Singulos menses in *τρία δεχήμερα*, tres decades, dividunt. *Primam* vocant *μηνὸς ἱςαμένου* vel *ἀρχομένυ* mensis incipientis; secundam *μηνὸς μεσῦντος* vel *ἐπὶ δεκάδι* mensis medii vel supra dies decem; *tertiam μηνὸς φθίνοντος* vel *παυομένυ* vel *λήγοντος*, vel etiam *ἐπὶ εἰκάδι*, vel *μετὰ εἰκάδα* mensis decurrentis vel supra viginti dies.

Primus quisque mensis dies vocatur *νυμηνία* novilunium; de reliquis diebus nomina ordinaria adhibentur: ut *δευτέρα, τρίτη, τετάρτη* vel *τετρὰς, πέμπτη* vel *πεντὰς, ἕκτη* vel *ἑξὰς*, et sic porro. Decimus quintus Hesiodo vocatur *μέση* medius; ultimus *ἕνη καὶ νέα*, qui etiam *τριακὰς* dicitur.

Postremo et hoc notandum est, quod in duabus prioribus divisionibus dies antrorsum; in ultima autem, perinde atque apud Latinos nonae, idus et calendae, retrorsum numerentur.

1.		2.	
1. Νουμηνία		11. πρώτη	
2. δευτέρα		12. δευτέρα	
3. τρίτη		13. τρίτη	
4. τετάρτη	ἱσταμένου	14. τετάρτη	μεσοῦντος
5. πέμπτη	vel	15. πέμπτη	μηνὸς
6. ἕκτη	ἀρχομένου	16. ἕκτη	vel ἐπὶ
7. ἑβδόμη	μηνός.	17. ἑβδόμη	δεκάδι
8. ὀγδόη		18. ὀγδόη	vel δεκάτη
9. ἐννάτη		19. ἐννάτη	vel δέκα.
10. δεκάτη		20. εἰκὰς, εἰκοστή	

3.

φθίνοντος, παυομένου, λήγοντος μηνὸς, vel ἐπὶ εἰκάδι, vel μετὰ εἰκάδα.

21. δεκάτη	26. πέμπτη
22. ἐννάτη	27. τετάρτη
23. ὀγδόη	28. τρίτη
24. ἑβδόμη	29. δευτέρα
25. ἕκτη	30. ἕνη καὶ νέα vel τριακάς.

Nota 1. Si mensis tantum duodetriginta dies habet, tunc die vicesimo primo scribunt ὀγδόη φθίνοντος.

2. Si mensis undetriginta dies habet, tunc die vicesimo primo scribunt ἐννάτη φθίνοντος.

3. Si vero habet dies triginta unum, sunc scribunt die vicesimo primo ἑνδεκάτη φθίνοντος.

4. Quum Graecis frequentior intercederet consvetudo cum Romanis, calendarium etiam Romanum adsumserunt, qua de re heic ut aliquid addatur, necesse non est.

Quatvor anni tempora.

Ἔαρ Ver.
Θέρος Aestas.
Ὀπώρα Autumnus.
Χειμών Hyems.

Quatvor plagae mundi.

Ἀνατολὴ Oriens.
Μεσημβρία Meridies.
Δυσμὴ Occasus.
Βορέας Septentrio.

Quatvor venti cardinales.

Εὖρος Eurus.
Νότος Auster.
Ζέφυρος Zephyrus.
Βορέας Boreas.

Septem Planetae.

Κρόνος Saturnus.
Ζεὺς Jupiter.
Ἄρης Mars.
Ἥλιος Sol.
Ἀφροδίτη Venus.
Ἑρμῆς Mercurius.
Σελήνη Luna.

Septem dies hebdomadis.

Ἡμέρα τοῦ ἡλίου vel κυριακή.
Σελήνης.
Ἄρεος.
Ἑρμοῦ.
Διός.
Ἀφροδίτης.
Κρόνου vel σαββάτου.

Duodecim signa Coelestia.

Κριὸς Aries.
Ταῦρος Taurus.
Δίδυμοι Gemini.
Καρκῖνος Cancer.
Λέων Leo.
Παρθένος Virgo.
Ζυγὸς Libra.
Σκορπίος Scorpio.
Τοξότης Sagittarius.
Αἰγόκερως Capricornus.
Ὑδροχόος Aquarius.
Ἰχθύες Pisces.

INDEX PRIMUS

PRAECIPUARUM RERUM.

A.

E.

K.

INDEX SECUNDUS

VOCUM GRAECARUM CUM SIGNIFICATIONE LATINA.

Per literas *pr.* denotatur nomen proprium.

Tò A.

Τὸ Β.

Τὸ Γ.

Τὸ Ε.

Τὸ Ῥ.

Τὸ Σ.

E R R A T A.

Pag.	lin.	impressum est:	lege:
20	25	Quod	Quot
24	31	Quod	Quot
29	24	vensus	ventus
30	11	cirhara	cithara
32	12	gtatiosus	gratiosus
37	31	Ἀριϛοφάνις	Ἀριϛοφάνης
57	18	ȣ̃	τȣ
64	20	ἑορτάζο	ἑορτάζω
72	1	πέφαγνα	πέφαγκα
73	30	πέθῃνα	πέφῃνα
104	28	τιμησότενος	τιμησόμενος
113	31	κεχρȣσῷ	κεχρυσῷ
142	33	ζεγνῦσι	ζευγνῦσι
149	18	εἵτητον	εἵητον
167	1	pars	pers.
170	20	condendo	contendo
173	35	κέκρακα	κέκραχα
175	24	ἐμίχμην	ἐμίχθην
175	36	Πλέο	Πλέω
198	4	significans	significant
199	26	esti	etsi
200	24	λάλιον	κάλιον
200	32	transpotitio	transpositio
202	14	sciliter	scilicet
—	19	diedus	diebus
205	26	φένχοι	φένγοι
207	34	lonqam	longam
211	1	primitrvis	primitivis
257	29	θανερότερα	φανερότερα
294	22	loc	hoc
295	20	eccusativo	accusativo
345	1	μελέδι	μελέδη
403	17	etat	erat
407	23	sunc	tunc

LIBRARY OF CONGRESS
0 003 036 151 9